

picașterii literare

JUDITH
GOULD

Corabia
Visurilor

EDITURA VIVALDI

păcănterii literare

JUDITH GOULD CORABIA VISURILOR

Femei frumoase, bărbați bogați și atrăgători.
Intrigă, sex, pasiuni și mai ales mister;
despre toate acestea poți afla dacă urci pe
corabia visurilor în compania celebrei
Judith Gould.

ISBN: 978-973-150-008-9

34.88 lei

6 422570 001203

JUDITH GOULD

CORABIA VISURILOR

În românește de:
AMALIA NICOLAU

Editura VIVALDI
București, 2008

Ilustrația copertei: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOULD, JUDITH

Corabia visurilor / Judith Gould ; trad.: Amalia Nicolau. - București : Vivaldi, 2008
ISBN 978-973-150-008-9

I. Nicolau, Amalia (trad.)

821.111-31=135.1

DREAMBOAT by JUDITH GOULD
copyright © Judith Gould Inc., 2005

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
Editurii Vivaldi.

O.V.

**Această carte este dedicată *adevăraților* prieteni.
Se știu cei care sunt numiți astfel.**

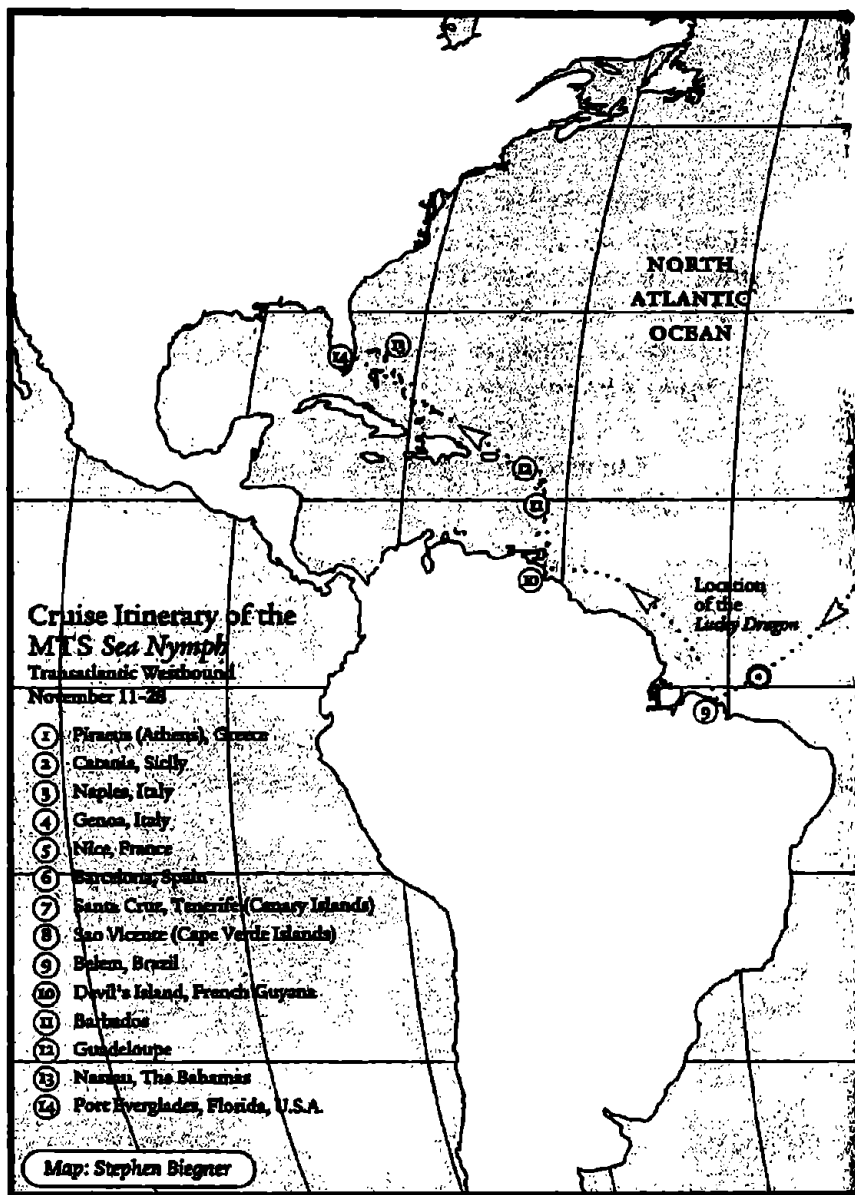
Acum este vremea să plecăm pe mare; rândunica deja ciripește gureșă și un vânt plăcut adie dinspre apus; pajiștea este înflorită și marea răvășită de valuri și rafalele furtunilor s-a liniștit. Ridicați ancorele și eliberați parâmele, marinari, navigați cu toate pânzele sus...

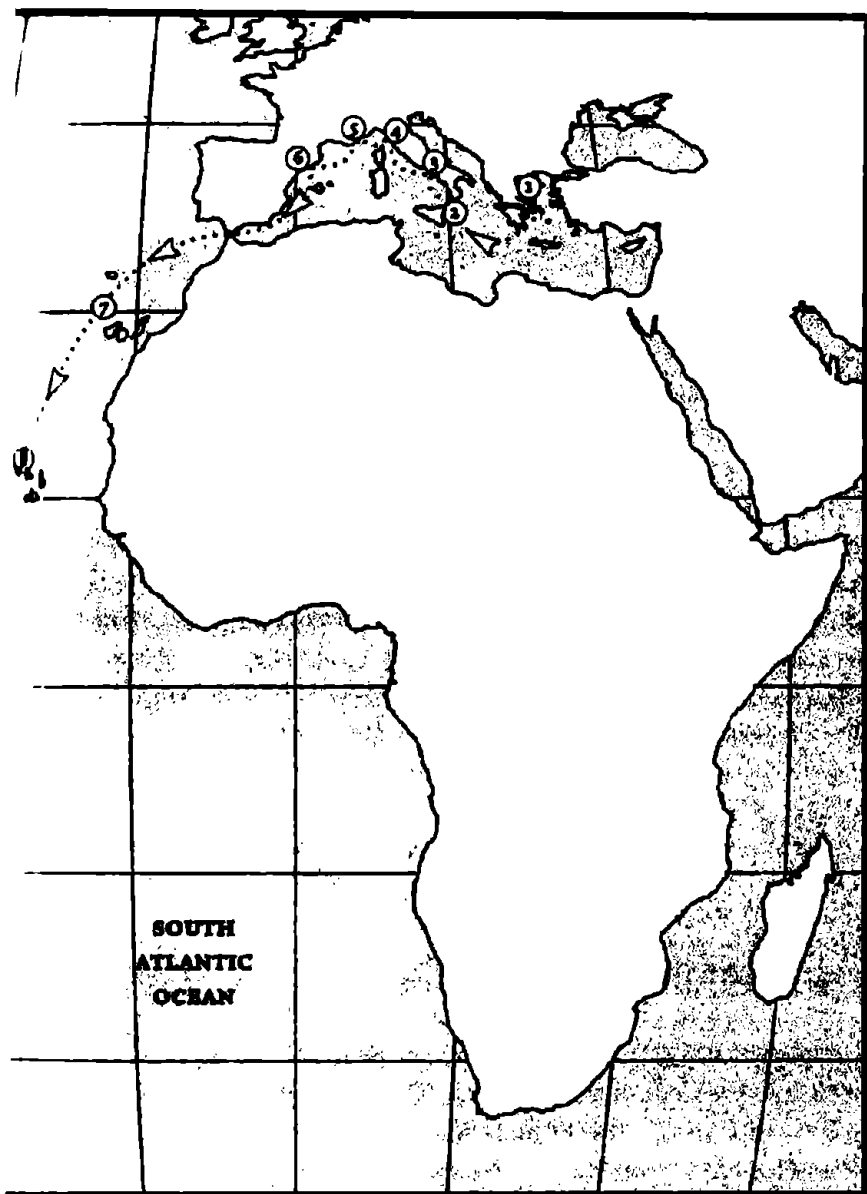
– Leonidas din Tarentum 274 B.C.

Mitologia greacă

Călătoriile sfârșesc cu întâlnirea celor dragi, orice om cu minte știe asta.

– William Shakespeare. „A douăsprezecea noapte”.

PROLOG

Georgios Vilos ședea în spatele biroului uriaș din lemn de mahon, stil George al II-lea în încăperea aflată la cel mai înalt etaj al reședinței sale londoneze din Belgravia. Afară, vântul tremura frunzele răzlețe, uscate, în nuanțe maronii ce încă adăstau pe ramurile aproape dezgolite. Ploaia fină, de toamnă târzie, bătea în ferestre înflorind un tatuaj neîntrerupt pe geamuri. Retras în somptuosul său birou, Georgios Vilos părea să nu ia în seamă vremea nemiloasă, tipic britanică. În timp ce etajele inferioare ale vastei sale reședințe – ce nu fusese încă transformată în apartamente mai mici precum celelalte clădiri din vecinătate – forfoteau din pricina activității necesită de menținerea în perfectă stare a unui conac impresionant, biroul său rămânea un sanctuar. Era locul în care Georgios Vilos se retrăgea pentru a visa la viitorul imperiului său, pentru a face planuri, a întocmi strategii și uneori pentru a se ocupa de ceea ce tocmai făcea: să studieze cifrele trimise de serviciul de contabilitate.

Raportul trimis de Adonis Papadrakis, șeful serviciului de contabilitate, îi confirma ceea ce el știa de ceva vreme. Vilos Shipping Ltd., neînsemnata companie moștenită de la tatăl său pe care el o transformase într-un imperiu internațional valorând miliarde de dolari, se pră-

bușea cu rapiditate asemenea unei nave torpilate și asta doar din pricina datoriilor ametoare pe care le acumulase. Doi dintre principalii săi rivali, amândoi de origine greacă asemenea lui, Panos Simitis și Spiros Farmakis care înălțaseră și ei imperii asemănătoare cu al său își croiau drum subminând imperiul lui Vilos.

A închis dosarul pe care era inscripționat cu litere roșii „CONFIDENTIAL” și l-a pus deoparte pe biroul din mahon lăsându-se pe spate, în scaunul tot din mahon cu incrustații aurii, creație Thomas Hope. Și-a trecut mâna prin părul argintiu, a oftat adânc și și-a scos ochelarii cu rame din aur și i-a așezat pe mapa ce conținea raportul abia citit. Ochii săi cu pleoape grele, zbârcite, ochi altădată aruncând priviri ștregărești, pline de vioșie, și adesea calculate, pătrunzătoare, s-au oprit asupra a două fotografii aflate pe birou. Dintr-una îl privea Fiona, soția sa de origine greco-britanică. Părul ei blond-roșcat apropiindu-se de culoarea căpșunilor era strâns la spate cu o fundă și câteva șuvițe îi încadrau pomeții înalți. Privirile ei albastre te fascinau; nasul lung și îngust părea sculptat; avea o carnație perfectă, strălucitoare, transparentă. Purta cercei cu diamante, acei cercei de nouă carate de culoare D și la gât un medalion ce-i scotea în evidență gâtul de lebedă. Bijuteriile reprezentau o creație a maestrului rus Alexandre Reza care după revoluția bolșevică se stabilise la Paris. Georgios își amintea de parcă s-ar fi întâmplat ieri, ziua în care participase la licitația organizată de Sotheby's la Geneva și achiziționase bijuteriile. În momentul în care ciocanul lovea masa și diamantele îi erau adjudecate, Fiona s-a aruncat în brațele lui, și în mijlocul sălii pline l-a îmbrățișat și l-a sărutat plină de entuziasm.

Georgios a oftat din nou. Privirile îi erau ațintite asupra celeilalte fotografii. Fusese făcută la câțiva ani după achiziționarea bijuteriilor și zâmbetul Fionei nu mai era la fel de relaxat, natural. La acea vreme căsnicia lor se transformase într-un câmp de luptă pe care se dădeau bătălii neîncetate. Totul începuse din pricina legăturilor sale amoroase, relații trecătoare, întâmplătoare, lipsite de importanță în ceea ce-l privea pe el. Dar Fiona avea o părere cu totul diferită drept pentru care reacționase așa cum credea că se și cuvine, luându-și amant după amant, deschis, pe față, afișându-se cu ei într-o manieră de-a dreptul dezgustătoare.

În cele din urmă au încheiat un armistițiu și au rămas căsătoriți, doar cu numele. Rănile pe care și le cauzaseră reciproc nu s-au vindecat niciodată și în ciuda faptului că locuiau în aceleași case elegante, somptuoase sau călătoreau împreună și ieșeau în lume ca un cuplu, duceau totuși vieți separate. Fiona era politicoasă, la fel și el, dar Georgios era conștient că doar banii o mai legau de el. Era conștient că Fiona l-ar fi părăsit pentru „câmpii mai mănoase” în cazul în care imperiul său se prăbușea.

A împins scaunul nervos și s-a ridicat îndreptându-se către una din ferestrele de unde putea să privească Londra învăluită într-o atmosferă mohorâtă. Silueta sa înaltă, osoasă acoperea practic întreaga fereastră. *Din pricina nemților* gândea cu furie. *Din pricina acelor blestemați de bancheri nemți.* Îi disprețuia și îi ura. Indiferent de sumele amețitoare pe care i le împrumutau pentru vapoarele sale, nu se simțea niciodată bine în prezența lor. Banii îi cheltuisese deja, împrumuturile se apropiau de scadență și băncile nu păreau dispuse să

facă nicio amânare. Nicio reeșalonare, nicio prelungire, nicio negociere suplimentară. Vilos Shipping Ltd. trebuia să ramburseze băncilor cele două sute cincizeci de milioane de dolari datorate sau navele erau confiscate. Nimic mai simplu.

*Frumoasele mele. Cele mai frumoase vapoare care s-au putut vedea vreodată. Și totodată izvorul problemelor mele, gândea Georgios cu tristețe. La vremea la care marii constructori de vapoare alegeau să lanseze la apă vase pentru trei mii de pasageri și două mii de membri ai echipajului, Georgios Vilos preferase să meargă în direcția opusă. Luase hotărârea să adauge flotei sale îmbătrânite două nave mai mici, mai elegante, pentru doar opt sute de pasageri pe care să-i transporte în cel mai mare confort. Vapoarele nu erau doar mici și foarte luxoase erau și cele mai rapide nave ce fuseseră vreodată lansate la apă, capabile să mențină o viteză de douăzeci și opt de noduri pentru lungi perioade de timp, chiar și în timpul călătoriilor transatlantice. Regina Elisabeta II putea să navigheze cu o viteză asemănătoare dar ar fi tremurat din toate încheieturile dacă ar fi făcut-o pentru o perioadă de timp mai lungă. Vapoarele sale traversau Atlanticul și se îndreptau spre Hawaii în doar două zile, în vreme ce alte nave făceau același lucru în cinci. Era mândru de *Sea Nymph* și de *Sea Sprite* dar sumele cheltuite întrecuseră toate așteptările și se dovedeau aducătoare de ruină. Materialele și costurile de producție atingeau cote incredibile. Chiar mai înainte de a fi terminate se văzuse nevoit să caute alte surse de finanțare. Apoi apăruse necesitatea fondurilor destinate lansării. Mândria și bucuria flotei sale se transformase în izvorul dezastrului său.*

Căutase împrumuturi pentru a-și plăti datoriile la termen, dar nu primise niciun sprijin. În situația în care se afla nimeni nu părea dornic să-i acorde suport financiar. Și nu numai atât. Existau mari instituții financiare care nu ascundeau faptul că le făcea plăcere să-l refuze pe marele Georgios Vilos. Precum un virus de computer, zvonul s-a răspândit referitor la neplăcerile lui financiare. A fost nevoit să privească un spate întors, să îndure zeflemeaua și batjocura fățișe și toate acestea chiar și din partea membrilor comunității elene, atât de unită la Londra și tot pe atât de bogată. *Nemernici. Nimic nu le face mai mare plăcere decât să-l vadă pe unul de-al lor aflat în suferință, să-și vadă un compatriot prăbușindu-se de pe cele mai înalte culmi ale gloriei.*

Și-a întors privirile de la imaginea deprimantă oferită de vremea londoneză și s-a îndreptat către masa stil Regency ce servea drept bar. Pe o tavă mare din argint se afla o sticlă de uzo. Și-a turnat o porție generoasă într-un pahar din cristal St. Louis. Din găletușa pentru gheață a luat câteva cuburi, le-a pus în pahar și apoi a început să agite conținutul până când a căpătat un aspect lăptos. Deși străbătuse un drum lung din sătucul în care se născuse, aproape de portul Pireu și unde tatăl său avea o mică afacere, Georgios rămăsese un grec adevărat în adâncul sufletului. A luat o înghițitură zdravănă din licoarea cu aromă de anason și apoi s-a îndreptat către birou, așezându-se pe scaunul Thomas Hope, scaun pe care îl considera foarte potrivit pentru un bărbat ce se bucura de influența, bogăția și puterea sa. A pus paharul pe birou apoi a început să lovească ritmic biroul cu degetele perfect manichiurate. Deodată, s-a oprit.

Ei bine, n-am de gând să le fac pe plac nemernicilor. Nu, nu. În niciun caz. În curând vor avea parte de o surpriză. Georgios Vilos nu este încă la pământ, nu se dă bătut.

A luat o altă înghițitură zdravănă, s-a cutremurat ușor din pricina tăriei și apoi a râs pe înfundate. *Își spun că bătrânul este terminat, dar moșul o să le arate lor de ce este în stare.* A pus paharul jos pe birou și privirile i s-au îndreptat către o altă fotografie aflată într-o ramă de argint. Makelos, singurul său fiu și moștenitorul său. Chipul lui Georgios a căpătat un aer de mândrie și de nedumerire totodată. Makelos – Mark așa cum își spunea el pentru că suna englezește – era unul dintre cei mai chipeși tineri pe care îi văzuse vreodată și aceasta nu era doar părerea unui tată mândru de progenitura sa. Makelos făcea ca toate femeile să întoarcă privirile după el pe stradă sau atunci când intra într-o încăpere. Fetele erau înnebunite după el și avea de unde să aleagă dintre frumusețile înaltei societăți internaționale. Părul negru și ochii cu priviri întunecate, trăsăturile sculpturale, trupul tânăr, puternic, musculos și felul elegant în care se mișca fără a-și pierde din frumusețea masculină atrăgeau precum un magnet. Se dovedise un navigator excelent, așa cum trebuie să fie orice descendent de origine greacă, gândea Georgios și se descurca de minune și pe terenul de rugby. Nu era de neglijat nici felul în care se opunea adversarilor pe terenul de polo pe iarbă sau pe terenul de tenis. Era inteligent și avusese rezultate bune în școlile particulare pe care le frecventase contra unor taxe piperate ca și la Oxford unde își făcuse studiile universitare.

Georgios a ridicat paharul cu uzo, a vânturat conținutul și a sorbit din nou, fără să-și ia privirile de la

fotografia fiului său. Makelos – Mark! Se va obișnui vreodată cu numele anglicizat al fiului său? În ciuda calităților acestuia, Georgios era conștient și de câteva dintre defectele fiului său. Era răsfățat, arogant. Era obișnuit să i se facă pe plac și cel care i-ar fi stat în cale ar fi avut nevoie de tot sprijinul Celui de Sus. De-a lungul anilor existaseră probleme cu una sau două fete, nimic serios, își spunea tatăl care atribuia aceste necazuri nivelului ridicat al testosteronului care părea să fie o trăsătură nativă a fiului său. Își spunea că timpul avea să-i tempereze interesul pentru femei ca și pentru petrecerile al căror șir părea să nu se mai sfârșească. O vreme Georgios nu-și făcuse probleme pentru felul în care își petrecea timpul tânărul Mark căci și tinerețea tatălui fusese la fel de sălbatică. Dar de obicei, vine timpul când trebuie să te dezmeticești, să muncești, să-ți consumi energia ridicând un imperiu așa cum făcuse el cu Vilos Shipping Ltd. Sosise vremea ca Makelos să facă ceva util pentru companie. Fiul său era dator și sosise vremea să-și plătească datoria față de tatăl său.

Privirile au început să-i alunece în jurul încăperii de o eleganță și frumusețe fără cusur: pereții îmbrăcați în lambriuri de mahon, șemineul uriaș stil Adam, covorul de Tabriz ale cărui culori erau ușor fanate; obiectele vechi care-și păstraseră strălucirea și tablourile unor maestri impresioniști ce împodobeau pereții erau tot atâtea motive de mândrie. În birou se aflau și câteva obiecte antice de origine greacă a căror proveniență era deasupra oricăror bănuieli. Nicio putere din lume nu-i putea lua toate acestea, nu-l putea face să renunțe la ceea ce avea.

Cu gândul acesta în minte a ridicat receptorul telefonului și a format numărul secretarei sale. Aceasta a răspuns după al doilea apel:

— Biroul lui Georgios Vilos.

Avea un ton sec, metalic.

— Rosemary, verifică data întâlnirii cu bancherii greci în Atena.

— Întâlnirea va avea loc joi la ora patru după-amiaza. Ora Atenei. Au sunat dimineață și au confirmat ședința.

— Perfect. Sună-l pe pilot să se pregătească de decolare și spune-i doamnei Vilos că astăzi plecăm la Atena.

— Am înțeles, domnule. Vă însoțesc și eu?

— Da.

— Este nevoie să iau anume documente cu mine?

— Cred că am toate documentele pe birou.

— Voi da telefoanele necesare și voi pregăti totul de îndată.

— La revedere, a spus Vilos scurt și a închis fără a mai aștepta răspunsul secretarei.

Privirile îi erau ațintite asupra telefonului, dar gândurile lui erau departe. Ideea de a se întâlni cu frații Lampaki i se părea de-a dreptul dezgustătoare dar nu avea de ales. Existase șansa ca aceștia să-i acorde împrumutul necesar pentru a face plățile către bancherii germani deși era conștient de dobânzile astronomice cărora ar fi trebuit să le facă față. Doar pentru a-i plăti pe greci ar fi trebuit să facă reduceri drastice în operațiunile financiare de zi cu zi, operațiuni care deja suferiseră o seamă de modificări. Oricum, pentru a-și salva imperiul era dispus să plătească oricât, ar fi meritat fiecare bănuț. Dacă frații Lampaki îl refuzau îi mai rămânea planul de rezervă, cel care ar fi scos din joc

orice înțelegere cu bancherii.

A luat unul din telefoanele mobile aflate la îndemână – cel care avea un număr cunoscut de foarte puține persoane – și a format numărul din memorie. A așteptat plin de nerăbdare și după trei apeluri i s-a răspuns.

— Da?

— Poți vorbi?

— Scurt.

— Coletul este gata?

— Da.

— Perfect.

— Când vrei să fie livrat și unde?

— Biroul din Pireu, la data convenită.

— La ce oră?

— Amiază.

— Cea de-a doua tranșă de bani trebuie depusă în contul meu în ziua precedentă.

— Nicio problemă. Fii liniștit.

— Atunci ne vedem în Pireu.

— Trebuie...

Georgios Vilos voia să mai adauge ceva dar nu mai avea cu cine să vorbească. Azad închisese.

A închis telefonul mobil cu o mișcare scurtă și s-a lăsat pe spate. A respirat adânc. Îi dis plăcea profund să trateze cu oameni dezgustători ca cel pe care abia îl contactase. Era mai rău decât să facă afaceri cu frații Lampaki, dar ca și în cazul lor, nu avea de ales. Traficantul de explozibili reprezenta o nevoie ținută în secret și cumplit de costisitoare și cu toate acestea Vilos îl găsea arogant peste măsură din rațiuni pe care nu le înțelegea. Ori de câte ori vorbea la telefon cu el părea să-i vadă zâmbetul sfidător, arogant, disprețuitor. Și în

glas îi simțea disprețul, aerul binevoitor de parcă ar fi vorbit cu un tânăr, un adolescent neajutorat.

Georgios Vilos a oftat din nou. Trebuia să dovedească răbdare față de traficant până își punea ordine în afaceri. De unde ar fi putut să facă rost de explozibilul din plastic de care avea nevoie cât mai curând, dacă nu de la el? Luase ceva timp să străpungă vălul ce ascundea astfel de tranzacții ori timpul era exact luxul pe care nu și-l putea permite. Dacă Lampaki nu-i acorda împrumutul atunci se vedea nevoit să recurgă la planul de rezervă.

A sorbit din nou din pahar și privind paharul gol l-a așezat pe birou. Dacă frații Lampaki refuzau să-i acorde împrumutul atunci se vedea nevoit să folosească explozibilul pentru a arunca în aer *Sea Nymph*. Banii pe care companiile de asigurări i-ar fi plătit pentru vas l-ar fi ajutat să-și plătească datoriile. Detesta ideea de a arunca vaporul în aer, de a-l transforma în fărâme cu sute de pasageri nevinovați la bord, dar dacă salvarea companiei sale depindea de distrugerea acestui vas, atunci nu avea de ales.

A ridicat telefonul mobil și a format numărul lui Mark, cu speranța că fiul său avea să fie disponibil. *Da, a sosit vremea ca Mark să mă ajute. Să plătească pentru viața luxoasă, pentru huzurul pe care i l-am oferit.*

Capitolul unu

Crissy Fitzgerald își trecea mâinile prin părul lui Beatrice Bloom, un păr lung, decolorat, în nuanțe de blond. Beatrice era o persoană plăcută, generoasă atunci când lăsa bacșiș, dar în acel moment Crissy nu avea dispoziția necesară pentru a petrece două ore vopsind rădăcinile cărunte ale părului clienței sale sau făcându-i noi șuvițe. Beatrice era o clientă care venea în mod regulat pentru a-și aranja părul, dar în ultimele luni nu mai pășise pragul salonului de înfrumusețare și tocmai de aceea părul ei avea nevoie de mai multă atenție ca de obicei. Crissy și-a înăbușit dorința de a ofta din adâncul sufletului și a încercat să zâmbească. A ridicat o parte din păr pentru a-și face o idee cât mai clară despre starea acestuia și aruncându-și privirile în oglindă a observat că Beatrice o studia cu mare atenție. De parcă i-ar fi citit gândurile aceasta a spus:

— De data aceasta vei avea de lucru mai mult ca de obicei, draga mea. N-am mai venit la salon de ceva vreme.

— Adevărat, Beatrice, dar nu-ți face probleme, totul se rezolvă.

— Am fost în Europa și nu mi-am făcut părul de dinainte de a pleca. Nu am încredere în oricine, așa că am așteptat să ajung acasă.

— Cât de drăguț din partea ta.

Crissy a luat o perie de păr și a început să perie șuvițele decolorate, studiind cu atenție părul clienței sale.

— Sunt convinsă că și în Europa sunt o mulțime de coafeze pricepute. Pe unde ai călătorit?

— Ici-colo.

Beatrice și-a încrucișat mâinile îmbătrânite, pătate din pricina vârstei. Ca de obicei, Crissy admira inelele deosebit de frumoase pe care le purta clienta sa. Diamante unișe montate în aur.

— Am stat o săptămână la Londra. Apoi am vizitat Parisul, Veneția.

— Sună atrăgător.

Crissy punea și ea ceva bani deoparte pentru o călătorie însă nu știa încă spre ce locuri să se îndrepte.

— A fost minunat, aș fi vrut să nu se mai sfârșească.

— Vrei să folosim două culori? o întrebă Crissy revenind la motivul pentru care se afla Beatrice acolo. Și data trecută am folosit tot două culori.

— Da, desigur. Îmi plac nuanțele închise și deschise pe care le folosești. Mă ajută să ascund mai bine părul cărunt atunci când încep să crească rădăcinile.

— Părerea mea este că totdeauna arăți minunat, Beatrice.

Crissy era absolut sinceră rostind aceste cuvinte. Apoi a adăugat:

— Trebuie să merg să pregătesc vopseaua. Dorești o revistă? Poate *Vogue* ?

— Desigur. *Vogue*.

— Poftim! Acum mă duc în spate.

Beatrice a încuviințat din cap și apoi a început să frunzărească revista.

Crissy a mers în încăperea aflată în spatele magazi-

nului și a închis ușa în urma sa. Camera ce conținea materialele necesare salonului reprezenta un soi de refugiu, față de salonul aglomerat și zgomotos. În acea zi ritmurile pop difuzate la radio, glasurile coafezelor și manichiuristelor conversând cu clientele o zgâriau pe nervi. A luat o gură de cafea din ceașca lăsată acolo cu ceva timp în urmă. Era rece, având un gust oribil, dar a băut-o. *Orice mă poate ajuta să pun motorul în funcțiune*, și-a spus trăgându-și mânușile pentru a-și proteja mâinile de vopsea, apoi a început să pregătească amestecul de culoare castaniu-deschis. A luat o parte din amestec și l-a pus într-un vas de plastic, apoi a adăugat decolorant și a început să amestece pasta obținută. În acea zi se mișca parcă mai lent ca de obicei. Crissy era o fire energetică și veselă, dar în acea zi era morocănoasă și se simțea istovită. *Ce se-ntâmplă cu mine?* Întrebarea era inutilă căci știa prea bine despre ce era vorba. Slujba pe care o avea începuse să-i pară plictisitoare, iar viața ei particulară devenise la fel de anostă ca și slujba. *Sunt plictisită, asta este.*

Nu mi se întâmplă nimic interesant. Nimic. Am o slujbă fără nicio perspectivă, și nu știu cum aș putea schimba ceva în această privință. N-am niciun iubit și nici în direcția aceasta nu pot face mare lucru. Nu merg nicăieri unde aș putea afla lucruri interesante așa cum face Beatrice. Nu fac nimic deosebit. Îi ascult pe ceilalți vorbind despre stilul de viață antrenant, plin de lucruri extraordinare pe care îl duc, iar în viața mea nu se-ntâmplă absolut nimic demn de interes.

A mai învățit de câteva ori în amestecul de vopsele folosindu-se de perie apoi s-a întors la Beatrice care părea prinsă de articolul pe care-l citea.

— Iată-mă! i-a atras atenția lui Beatrice și a pus vasul cu vopsea pe toaleta din față.

Beatrice a închis revista și a lăsat-o, în timp ce Crissy desfăcea părul în șuvițe pe care le pieptăna cu grijă, cu mișcări blânde, apoi masa rădăcinile cu vopsea.

— Azi nu pari prea fericită, a rostit cu jumătate de glas Beatrice.

Avea capul plecat înainte, bărbia ajungându-i în piept, în timp ce Crissy îi vopsea părul la ceafă.

— Da, ... sunt bine, a îngânat Crissy uimită de faptul că femeia mai vârstnică remarcase starea ei de spirit deloc veselă.

— Ba nu-ți este bine deloc. Sunt bătrână, dar nu sunt proastă. Ești tristă dintr-un motiv anume.

— Ești formidabilă, Beatrice.

Crissy râdea din toată inima.

— Iar tu ești tânără și frumoasă și ai toată viața înainte. N-ar trebui să lași pe nimeni și nimic să-ți întunece tinerețea.

Crissy se simțea măgulită de cuvintele frumoase rostite de Beatrice, dar nu le dădea crezare în totalitate.

— Ești atât de amabilă cu mine, îți mulțumesc, a răspuns ea.

— Și vreau să știi că sunt absolut sinceră. Ce probleme ai, scumpo? Prietenul îți face probleme?

Râzând, Crissy a negat, dând din cap.

— Nu. Nu am niciun iubit.

— Aha! Asta este. Nu ai un iubit.

— Nu, nici chiar așa. Ei bine, poate și asta are importanță. Sunt doar ... știu și eu ... Mă simt foarte obosită, înțelegi?

— Crissy, scumpa mea, vei avea un nou bărbat în

viața ta cât ai clipi. Sunt convinsă. Ești mult prea frumoasă pentru a rămâne singură. Ar trebui să stea bărbații la coadă pentru tine.

Crissy a oftat, clătînând din cap.

— Aș vrea eu, dar nu se întâmplă așa.

Și era adevărat. Nu existau bărbați care să se îmbulzească în jurul ei. Nu așa cum se întâmpla cu cele mai multe dintre prietenele ei. Crescuse în Albany și totdeauna se simțise altfel, diferită și asta și pentru că era de origine americano-asiatică. Avusese multe prietene, dar băieții o tachinau numind-o în fel și chip: „ochi mijiiți“, „păpușa chinezoaică“, „trandafirul japonez“, „japi“. În ultimul timp, tot mai des bărbații îi spuneau „sushi“. Auzind noua poreclă, râdea spunând că popularitatea în creștere a bucătăriei japoneze oferea o nouă sursă pentru cei dornici să folosească porecle. În adâncul sufletului considerase acest cuvânt oribil, simțindu-se cu totul copleșită.

— Îmi este greu să înțeleg.

Beatrice și-a ridicat brusc capul și o privea cu atenție pe Crissy prin oglindă.

— Ei bine, chiar așa stau lucrurile. Nu am pe nimeni.

— Scumpa mea, n-am vrut să-ți provoc o supărare și mai adâncă. Eu ...

— Stai liniștită. Mie îmi pare rău, Beatrice. Scuză-mă. Cred că sunt mai obosită ca de obicei, asta-i tot.

— Încă o dată îmi cer scuze, a insistat Beatrice.

O vreme au rămas tăcute, timp în care Beatrice s-a întors la numărul din *Vogue* aflat în poala ei. Într-un târziu a rupt tăcerea:

— Sunt o mulțime de lucruri în revistă, în care ai arăta uluitor.

— Sunt convinsă, Beatrice. De parcă aş câştiga atât de mult încât să mă îmbrac după jurnalele de modă.

— Există perioade în care fac mari reduceri, așa cum se-ntâmplă zilele acestea.

— Știu. Tocmai de aceea caut și eu idei în reviste, apoi încep să caut prin magazine.

— Totdeauna arăți bine.

— Mulțumesc, Beatrice. Și tu ești încă o femeie atrăgătoare și în mod sigur spiritul tău este încă tânăr.

— Mulțumesc. Probabil asta este o parte din ceea ce l-a atras pe Sidney. Eram amândoi trecuți de șaiszeci de ani când ne-am cunoscut, dar amândoi eram dornici de viață și de ceea ce se întâmpla în jurul nostru în lume.

— L-ai întâlnit abia după ce ai împlinit șaiszeci de ani? N-am știut. Am înțeles că este cel de-al doilea soț, dar n-am bănuțit că sunteți de puțin timp împreună.

— L-am întâlnit la un an după moartea lui Harry. Îi duceam dorul lui Harry, dar mă simțeam și cumplit de singură. Am câteva prietene foarte apropiate, dar nu mai este la fel atunci când îți pierzi soțul, așa că am pornit în căutarea unui partener.

— Adevărat? Cum ai procedat?

Crissy era uimită de sinceritatea dovedită de Beatrice.

— Am plecat într-o croazieră. Una foarte lungă.

— Serious? Nu pot să cred.

Crissy râdea ca de o glumă bună.

— Exact așa cum spun. Știam că mai ales persoanele în vârstă se înscriu la astfel de călătorii de trei luni. Oamenii tineri sunt ocupați cu slujbele așa că nu pot pleca pentru un timp atât de lung, așa încât participanții erau în majoritate pensionari. A fost o croazieră

foarte scumpă și mai știam că prețul i-ar fi dezarmat pe tineri. În general persoanele vârstnice au bani pentru astfel de călătorii.

— Ești foarte inteligentă. Mie nu mi-ar fi trecut prin minte toate acestea.

— Dar nu era vorba numai de bani. Era vorba de *văduvi*. Atunci când urci la bordul unui vas de croazieră cu turiști în vârstă te aștepti să dai peste mulți văduvi al căror număr este însă depășit de cel al văduvelor. Și astfel l-am cunoscut pe Sidney.

— Incredibilă povestel!

— Asta este. Doi și cu doi fac patru. Simplu. Și știi ce este de-a dreptul extraordinar, scumpa mea: Sid se afla la bordul vasului de croazieră din același motiv pentru care pornisem și eu în călătorie. Grace, soția lui, murise cu mai bine de un an în urmă și se simțea singur la fel ca și mine. Așa că ... Bingo! Am luat lozul norocos și de atunci suntem fericiți împreună.

— Trebuie să fie minunat!

— Și tu ai putea face același lucru. E de înțeles că nu ai putea pleca într-o croazieră de trei luni, dar poți călători pentru o perioadă de timp mai scurtă. Ai nevoie să vezi lumea, scumpa mea. Ceva mai mult decât Albany și New York. Și este bine s-o vezi atât timp cât ești tânără.

— Mi-ar plăcea să fac astfel de lucruri. Totdeauna am visat să călătoresc.

Crissy continua să-și vadă de treabă și aplica șuvițele în părul lui Beatrice. După ce timpul necesar vopselei pentru a se fixa a trecut, Crissy a șamponat părul clienței sale și apoi a început să o tundă, dându-și toată silința să facă o treabă cât mai bună. Când a terminat, a mai privit o dată coafura din spate și din oglindă, apoi a întrebat:

— Ei, cum ți se pare?

Beatrice și-a privit imaginea din oglindă întorcând capul când în stânga, când în dreapta, apoi și-a examinat ceafa cu ajutorul oglinzii primită de la Crissy.

— Minunat, scumpete! Totdeauna dovedești măiestrie.

— Mulțumesc, Beatrice!

— Și nimeni nu știe să vopsească părul mai bine ca tine de aici și până în New York City. Toată lumea este de acord cu mine.

— Nu că ar fi o competiție aprigă, a răs Crissy, ajutând-o pe Beatrice să-și scoată halatul care-i proteja hainele.

— Nu-ți diminua calitățile vorbind astfel. Coafezele care știu să vopsească bine sunt rare, și tu ești una dintre ele.

— Așa este!

Crissy a notat pe un bon suma datorată de Beatrice apoi l-a dat acesteia:

— Plătești ca de obicei, în față. La Rosy.

Beatrice a aruncat o privire scurtă către bon apoi și-a luat poșeta din piele de aligator aflată pe masa de lucru din fața scaunului pe care șezuse și a căutat portofelul. Cu discreție, Crissy a întors spatele găsindu-și de lucru în vreme ce Beatrice pregătea bacșișul.

— Ascultă-mă! a șoptit Beatrice prinzându-i mâna într-a ei. Ia asta și pune-o bine, deoparte. Vreau să te folosești de banii aceștia pentru a plăti avansul pentru excursia pe care ți-o dorești.

Crissy a luat banii fără a se uita la suma oferită.

Apoi Beatrice a pornit către ieșire. A plătit schimbând amabilități cu Rosy și i-a mulțumit lui Crissy care a ajutat-o să îmbrace haina de vizon.

— Mulțumesc. Pe curând. Și nu uita ce ți-am spus, a mai rostit Beatrice, făcându-i cu ochiul.

Apoi a părăsit salonul și traversând strada s-a urcat la volanul mașinii sale argintii, Mercedes.

— Care este următoarea programare?

Rosy i-a aruncat mai întâi o privire cercetătoare pe deasupra ochelarilor apoi a privit registrul:

— Connie Parker. A telefonat și mi-a spus că se îndreaptă către salon așa că ai câteva minute libere. Ce-ar fi să te dovedești utilă și să faci niște cafea proaspătă?

O privea pe Crissy cu un aer provocator.

— Desigur Rosy, de ce nu?

N-a întrebat de ce nu făcea Rosy cafeaua de vreme ce terminase manichiura și-și petrecuse timpul sorbind cafea în ultimele douăzeci de minute, bârfind cu cliențele și celelalte angajate ale salonului sau răsfoind revista *People*. Prin urmare, Crissy a pornit către încăperea din spate unde se afla filtrul și a pus la făcut o nouă serie de cafea, după care s-a retras în încăperea pentru materiale și a închis ușa în urma sa.

A vârat mâna în buzunarul halatului și a dat peste bancnota oferită de Beatrice. A luat-o și a privit-o. Era o hârtie de o sută de dolari. Pentru o clipă a rămas uluită. Apoi a luat portofelul de pe raft și a pus banii în el. S-a așezat, meditănd la generozitatea dovedită de Beatrice. Ce-i spusese doamna mai vârstnică? Să folosească banii pentru a plăti avansul pentru o excursie? Deja pusesese deoparte o sumă frumoasă așa că banii aceștia aveau să-i rotunjească serios economiile.

Brusc s-a deschis ușa. Rosy și-a vârat capul înăuntru.

— De ce nu ții deschis blestematul de telefon? E Jenny. Am să-i spun să închidă și să te sune pe mobil.

— Scuze, Rosy. Am să-l deschid imediat.

Se abținea cu greu să nu-i întoarcă vorba arțăgoasei Rosy.

Aceasta i-a aruncat o privire dușmănoasă și a trântit ușa în urma ei. Crissy a dat cu tifla ușii închise apoi a deschis telefonul mobil. Era conștientă de faptul că Rosy era o femeie nefericită, obeză, neatrăgătoare și plină de nervi, dar nu accepta răutățile gratuite. Dar nu avea de ales, în condițiile în care dorea să-și păstreze slujba. Rosy conducea salonul și Tony Ferraro, proprietarul acestuia avea încredere deplină în ea.

Telefonul mobil a sunat și Crissy a răspuns:

— Bună, Jenny.

— Vrajitoarea ți-a spus să deschizi mobilul, râdea Jenny.

— Da, exact. De fapt mi-a spus să răspund la „blestematul“ de mobil.

— Acesta-i unul din punctele ei de atracție: talentul de a se juca cu vorbele.

— Adevărul este că e tot mai greu de suportat.

— N-o lăsa pe vrajitoare să te pună la pământ.

— Nu-nțeleg de ce mă invidiază. Are un prieten și-l are și pe Tony care-i mănâncă din palmă. Domnește asupra salonului de parcă ar fi o regină și noi supușii ei.

— Azi nu prea ești în toane bune. Am dreptate? Hai, Crissy, liniștește-te! Nu poți să știi ce gândește scorpia despre tine. Ești frumoasă și atrăgătoare și ai o mulțime de prieteni. Ea nu va avea nimic din toate acestea vreodată.

— Da, este posibil.

— Ascultă, nu vrei să ieșim împreună în seara aceasta? S-a deschis un club tare pe Central Avenue. Au și

un D.J. trăsnet. Clubului i se spune 911. Abia aștept să mergem.

— Știi și eu? Încerc să strâng bani așa că...

— Fac cinste, Crissy. Plătesc eu. Am primit pensia de la jigodia de Pete.

— Și abia aștepți să papi totul? a răs Crissy.

Poate că i-ar fi făcut bine o ieșire în oraș. Poate exact de asta avea nevoie. Ea și Jenny se simțeau totdeauna bine împreună.

— Vin să te iau pe la opt, opt și jumătate. Ce zici?

— Cum arată clubul?

— Tare, din câte am auzit. E atât de tare încât o seamă de tipi care lucrează la Capitoliu merg acolo. E destul de scump, așa încât să-i țină pe țărănoi departe.

— Vrei să spui că parcareă nu va fi plină de camioane cu rastel pentru arme?

— Exact. Ai ghicit. Hai, spune da, și vin să te iau.

— Bine. S-a făcut. Ce-ai de gând să porți?

— Ceva sexy.

— De parcă asta nu e de la sine înțeles. Voiam să știu dacă ai de gând să te îmbraci elegant.

— Cred că am să port o pereche de pantaloni eleganți și un top zdrobitor. Poate chiar pe cel nou scânteiilor care-mi pune sânii în evidență.

— N-ai niciun fel de jenă.

În acel moment ușa a fost dată de perete cu o lovitură violentă. Rosy stătea în prag, statura ei uriașă umplând întregul spațiu. Pe chip purta o expresie deloc prietenoasă. Crissy, aflată într-o stare de spirit mai bună după conversația purtată cu Jenny era gata să izbucnească în hohote de răs. Rosy o privea atât de urât încât te așteptai ca în fiecare moment să-i iasă fum pe nări.

— Ți-a sosit clienta, dacă te interesează.

— Vin imediat, a rostit Crissy suav.

Rosy nu părea să-și schimbe atitudinea și o urmărea cu același aer întunecat.

— Am o clientă, a spus Crissy în telefon. Trebuie să închid. Ne vedem în seara asta, Jenny.

A închis telefonul și s-a ridicat în picioare. Da, asta trebuia să facă. Un mic efort: să se îmbrace frumos și să pășească mai sprinten. Cine știe? Poate că avea să-l întâlnească pe bărbatul vieții ei la 911.

Capitolul 2

Se lăsase deja întunericul atunci când Crissy și-a parcat micuța mașină Neon și a coborât ducându-și geanta uriașă. Prietenii adesea glumeau pe seama mașinii spunându-i că ar trebui să lase cheile în contact pentru a ușura slujba hoților. Dar Crissy îi lăsa să râdă în voie. Își iubea nespus mașina veche, hodorogită. Era a ei. Și mai ales era plătită integral. Și-a aruncat privirile către parcul Washington pășind spre clădirea în care locuia. Cei mai mulți dintre cunoscuții ei locuiau la periferie, în Albany, în complexe elegante cu piscină și saună, dar ei îi plăcea să stea în centrul orașului. Iubea parcul cu arbori uriași și bazine mici, elegante. Pe vreme bună își lua bicicleta și șerpuia prin parc după voia inimii.

A descuiat ușa vechii clădiri în care locuia, a controlat cutia poștală în care a găsit numai reclame pe care le-a aruncat fără a le da atenție. Cataloage și fluturași care invitau la tot soiul de cumpărături, au ajuns în cutia pentru gunoi pusă la dispoziția locatarilor de Birdie, proprietărea.

Apartamentul ei, de fapt o garsonieră, fusese inițial sufrageria reședinței și încă mai purta ceva din gloria și strălucirea de altădată: stucatura elegantă și tavanele împodobite cu modele complicate. Într-unul din capetele încăperii se afla o ușă în spatele căreia fusese amena-

jată o chicinetă și un hol care ducea către o baie de dimensiuni reduse. Pereții apartamentului erau vopsiți în alb de nuanța oului și pe parchetul zgâriat din loc în loc fuseseră așternute carpete, cam roase, în nuanțe de roz. Ca și restul clădirii, mobila era veche și uzată – luată de la talcioc probabil – dar era funcțională și confortabilă. Crissy ținea mult la căminul său, în ciuda faptului că era lipsit de strălucire. Îi oferea refugiul perfect de care avea nevoie. Nu mai suporta să împartă casa cu prieteni care se dovedeau în cele din urmă iresponsabili, dezordonati și zgomotoși. Chiar dacă suma plătită pentru chirie reprezenta o parte importantă din bugetul ei reușea să se descurce singură fără colegi de apartament, mai ales că în ultima vreme clientela se mărise și bacșișurile deveneau tot mai consistente.

Crissy s-a îndreptat către dulapul cu haine de îndată ce a intrat. Căuta o toaletă potrivită pentru ieșirea din seara aceea. Dar problema era că nu prea existau atât de multe toalete încât să-i facă alegerea dificilă, cel puțin nu pentru acea seară.

În cele din urmă s-a hotărât pentru o bluză cu mânecă lungă, gen tricou, făcută dintr-un material negru, strălucitor, elastic ce părea mai scumpă decât fusese în realitate. Se mula pe sânii generoși și în același timp îi scoțea în evidență talia fină. Întorcându-se la căutările sale se întreba dacă să aleagă o fustă scurtă sau pantaloni. *Ce i-ar plăcea unui bărbat influent care lucrează la Capitoliu?* A izbucnit în râs. S-a hotărât apoi asupra unei perechi de pantaloni mulați care-i veneau de minune. A făcut un duș apoi și-a uscat părul.

Mai greu a fost cu machiajul: creion dermatograf, rimel, fard de pleoape și de obraz, ruj. A folosit discret

parfumul său preferat, *Famme*, punând câțiva stropi după ureche. Aroma îi plăcea la nebunie și totodată avea grijă să folosească cu chibzuință. S-a privit în oglinda aflată deasupra chiuvetei. Arăta bine. Sexy dar nu ostentativ. Clubul era probabil luminat discret așa încât purta un machiaj ceva mai tare pentru a compensa lipsa luminii. Părul negru, tuns într-o formă aparent simplă ce amintea de litera A strălucea de vitalitate, iar ochii de culoare închisă aruncau scânteii amețitoare. Dermatograful și fardul de pleoape folosit îi scoteau în evidență trăsăturile asiatice. Ochi de pisică, obișnuia să-i spună tatăl ei și în ciuda faptului că ilustrau clar amestecul interracial – un defect după părerea unora – Crissy era convinsă că reprezentau cea mai de seamă dintre calitățile sale.

Revenind în dormitorul-cameră de zi, și-a pus un sutien negru și o pereche de pantofi moi, ușori, cu toc înalt, dar fără staif, pe care îi putea scoate dacă o dureau picioarele din pricina dansului, apoi restul toaletei. Dintr-un sertar a scos o cutie în care păstra cu grijă o curea din satin cu o cataramă din piatră de Rin bătută în formă de cruce malteză. Reprezenta unul din accesoriile ei preferate. Și-a pus cureaua apoi s-a privit încă o dată în oglinda mare, aflată pe ușa de la baie și-a mai aranjat bluza încă o dată, apoi a strins lumina și a închis ușa. Era aproape gata.

Dintr-un alt sertar al comodei a scos o cutie unde păstra înfășurată în hârtie fină, o poșetă de seară. La fel ca și cureaua, era unul din accesoriile preferate și avea mare grijă de ea. Și-a pus portofelul și cheile de la mașină. Deși Jenny îi spusese că va trece să o ia, era convinsă că tot ea ar fi trebuit să conducă așa cum se

Întâmpla de obicei, de vreme ce nu putea să bea mai mult de un pahar cu vin. La fel ca toți asiaticii sau semi-asiaticii suferea de sindromul asiatic al alcoolului și nu putea să bea fără a se îmbăta crunt, ceea ce o făcea să se simtă rău. Din dulap a scos și jacheta pufoasă, imitație de blană pe care o purta numai când ieșea în oraș. Aceasta reprezenta un alt motiv pentru a fi tachinată de prieteni care o întrebau cărui animal îi aparținea blana. Dar Crissy nu se supăra. Nu-i plăceau blănurile ieftine pe care și le-ar fi putut permite, cum era blana de iepure și în ciuda faptului că-i plăcea cum arătau nurca sau samurul, prețul unor haine din aceste blănuri era inaccesibil pentru ea. Și mai era ceva. Oricât de bine arătau aceste blănuri, Crissy nu putea să-și scoată din minte imaginea ce însoțea obținerea lor, uciderea unor animale nevinovate.

Pe când ea era încă un copil, tatăl ei, veteran al războiului din Vietnam dorise să-i cumpere o haină de blană mamei, Lily, și în cele din urmă reușise. Era o haină ieftină, dar tatăl ei care era infirm și beat aproape tot timpul era foarte mândru de achiziția făcută. Peste ani, după ce Lily reușise să-și pună pe picioare un centru de sănătate înfloritor, îl părăsise pe tatăl lui Crissy și aruncase haina de blană, după care își cumpărase o haină scumpă din nurcă.

Crissy simțea o mână de gheață în jurul inimii ori de câte ori se gândea la părinții ei. Se zbătuse din greu pentru a scăpa de acasă și în ciuda faptului că nu întotdeauna lucrurile stăteau bine la muncă, se simțea mult mai fericită departe de tatăl ei alcoolic și de mama înăcrită și totdeauna pusă pe gălceavă.

Ciocănitul în ușă a trezit-o din gânduri.

— Tu ești, Jenny?

— Eu și numai eu.

Crissy a deschis și Jenny a îmbrățișat-o cu căldură.

— Arăți de milioane, Cris!

— Mulțumesc!

Privind-o cu atenție, admirând haina din blană de vulpe, Crissy a continuat:

— Și tu ... tu pari din altă lume.

Râdea fără să vrea, privind amestecul de imagini florale și animale și obiectele vestimentare din piele purtate de prietena ei.

Jenny a făcut câteva piruete care puneau în evidență picioarele lungi și cascada de păr ce-i cădea pe umeri.

— Da, știu că nu se potrivește cu locul în care mergem, dar pur și simplu nu m-am putut abține.

— De unde ai toate astea?

Crissy nu-și putea lua privirile de pe compleul strident purtat de prietena sa. Bluza cu un decolteu adânc imita pielea leopardului, avea volane la mâneci și la gât, volane cu un imprimeu floral. Fusta era foarte scurtă, formată din mai multe rânduri de volane fiecare având un model diferit: acelat, tigru, zebură și flori, mai multe flori. Lungimea varia: la spate era mai lungă și în față mai scurtă. Pe dedesubt purta o pereche de pantalonași cu un imprimeu care imita pielea de leopard. Dar petele leopardului erau în nuanțe de auriu, argintiu și bronz metalic.

— New York. Ca și în City. Am fost acolo săptămâna trecută și timp de două zile am făcut numai și numai cumpărături. Am luat totul de la Roberto Cavalli. E clasa-ntâi sau...

— Este în mod sigur sau...

— Ei bine, eu cred că arată fabulos și nu-mi pasă ce cred ceilalți. Sunt convinsă că bărbații vor da năvală.

Privirile îi străluceau provocator în ciuda aerului ușor defensiv.

— În privința asta ai dreptate, dacă și ei sunt pentru stilul cocotă atrăgător.

Sprâncenele lui Jenny s-au arcuit de uimire.

— Tu... ești... o mironosiță. Ești geloasă. Crede-mă, sunt prea puține târfele care-și permit să se îmbrace astfel. Costă câteva mii de dolari.

— Mii... de... dolari?...

Crissy își spunea că nu auzise bine. Îi era imposibil să creadă că Jenny spunea adevărul.

— Știi ceva? Acest obiect – doar el – este făcut din cea mai fină mătase și pielea este pictată manual. Asemenea lucruri nu se vând pe nimic.

— Sunt convinsă.

— Hai! Să mergem! Ești gata?

— Dacă și tu ești.

— Mai mult ca niciodată.

Și-au luat hainele și au părăsit apartamentul.

— Conduc eu? s-a oferit Crissy. Îți poți lăsa mașina aici.

— Știu și eu? Nu dă prea bine să-ți faci intrarea la volanul unei vechituri. Dacă sosim în Jaguar-ul meu decapotabil, bărbații vor da năvală.

— Dar cine o să remarce sosirea noastră? Bărbații sunt înăuntru. Și mai ai un avantaj dacă luăm mașina mea: poți bea ce dorești. Știi foarte bine că eu nu pot bea alcool.

— Țista da argument. Tu conduci, a fost de acord Jenny.

Clubul 911 se afla într-o clădire obișnuită ce nu ieșea cu nimic în evidență, situată pe Central Avenue. Parcând mașina în fața acesteia Crissy a simțit o ușoară dezamăgire.

— Jen, nu pare deloc atrăgător locul acesta.

— Așteaptă. Trebuie să vezi interiorul. Tom Gentry m-a asigurat că este fantastic. Și el știe ce spune.

— Ei bine, dacă spune el, atunci așa trebuie să fie.

Tom era unul dintre bărbații liberi, atrăgători pe care Jenny îi făcea să roiască în jurul ei după divorțul de Peter Schwartz, soțul ei nestatornic. Tom era un avocat de succes care după lăsarea întinericului nu scăpa ocazia să petreacă prin cluburi de noapte, totdeauna înconjurat de o mică suită. El și prietenii lui puteau să distrugă reputația unui club sau să o ducă pe cele mai înalte culmi. Proprietarii de cluburi de noapte erau foarte generoși oferindu-i lui Tom și prietenilor săi băuturi din partea casei dacă el și suita sa frecventau în mod repetat cluburile lor. Crissy a reușit să-și parcheze micuțul Neon și apoi, însoțită de Jenny au pornit către intrarea clubului fremătând de curiozitate. Un grup de aproximativ douăzeci de persoane se îmbulzea în fața ușii dar portarul a zărit-o pe Jenny și a fluturat mâna invitând-o să se apropie.

— Hei, frumoaso!

Jenny s-a apropiat urmată de Crissy și au intrat salutându-l și zâmbindu-i celui care le deschisese ușa uriașă, întunecată.

— Salut, Tony! Cât costă în seara asta?

— Rămâne pe altă dată.

— Oh, Mulțam!

— Cu mare plăcere când este pentru tine.

Jenny a izbucnit în râs și a pășit în holul întunecat.

— Cine este? a întrebat-o Crissy.

— Tony? Nu știu prea multe despre el, dar toată lumea îl cunoaște. Este unul dintre cei care împart pumni atunci când este cazul. Presupun că pe deasupra mai vinde și droguri.

— Ca să scutești un drum. Băuturile înăuntru, drogurile la ușă.

— Marfă ușoară. Ecstasy, cocaină.

— Aha, da, da. *Marfă ușoară* gândea Crissy.

Prefera să tacă. Era mai bine așa decât să intre în discuții contradictorii cu Jenny.

Pereteii laterali ai holului erau placați cu oglinzi ce reflectau lumina slabă a spoturilor montate în tavanul de culoare neagră. Și-au lăsat hainele la garderobă și apoi au intrat în sala uriașă cu un ring de dans pe măsură. De jur-împrejurul sălii se afla o zonă acoperită cu un covor unde erau amplasate mese și banchete, scaune, toate pe un perete ce nu depășea un metru și jumătate înălțime. Dincolo de el se aflau trei baruri în stil art deco, cu o mulțime de oglinzi, mult metal de culoare neagră și oțel. Luminile aflate în tavan scaldau clubul într-un caleidoscop în permanentă schimbare și muzica, un mixaj de melodii de dans dintre cele mai bune, era asurzitoare.

Cea mai mare parte a meselor aflate lângă ring păreau să fie ocupate și ringul era plin de dansatori. Aceștia constituiau o mulțime pestriță ca vârstă: de la persoane abia trecute de douăzeci de ani până la cei ce se apropiau de șaiszeci.

— Unde mergem? o întreabă Crissy.

— Urmează-mă!

Jenny a luat-o pe Crissy de mână croindu-și drum printre dansatori. Mulți dintre aceștia întorceau capul urmărind-o pe Jenny din priviri. Când au ajuns la cel mai apropiat bar Jenny a întrebat:

— Care-i otrava ta preferată?

— Un pahar cu vin alb.

— Hai, termină! Pentru Dumnezeu! Trăiește și tu! Bucură-te de viață! Fă o schimbare!

— Eu sunt la volan, nu uita! Și după cum știi nici nu pot să beau mult.

— Gatal Am înțeles.

Jenny a comandat și în momentul în care barmanul le-a dat băuturile – un cosmopolitan pentru Jenny și un pahar de vin alb pentru Crissy – a deschis poșeta pentru a scoate banii. Mai înainte de a plăti, un bărbat chipeș a prins-o de mână.

— Mă ocup eu, Jenny.

— Oh, Tom! Dar nu trebuie!

— Este plăcerea mea.

Spunând acestea, Tom a scos o bancnotă nou-nouță de douăzeci de dolari pe care a pus-o pe bar.

— Aceasta este prietena mea, Crissy. Crissy acesta este Tom Gentry, a făcut Jenny prezentările.

— Bună! a salutat Crissy întinzând mâna.

— Oh, iată-l pe Jimmy Golden! a exclamat Jenny. Într-o clipă sunt înapoi.

Și așa a dispărut fără să arunce nicio privire înapoi.

Tom Gentry a luat mâna lui Crissy și a strâns-o ușor.

— Mă bucur să te cunosc.

O privea drept în ochi, deschis. Trecuse bine de treizeci de ani, era înalt, blond cu ochi de un albastru-

intens, uimitor de strălucitori. Crissy se întreba dacă nu cumva purta lentile de contact.

— Și eu mă bucur.

Era surprinsă că o ținea încă de mână. Privirile lui au cântărit-o rapid, fapt ce nu i-a scăpat lui Crissy. Părea să o evalueze, pentru a se hotărî dacă merita să-i acorde atenție sau nu. Crissy nu s-a simțit jignită de atitudinea lui ci doar i-a stârnit interesul. Nu-și imaginase că Tom Gentry ar fi putut să-i acorde mai mult decât un salut de formă, politicos. La urma-urmelor el era un bărbat important, cu o reputație profesională solidă și bine-cunoscut în cercurile înalte, care se bucura din plin de atenția femeilor din societate.

— Dansăm, Crissy?

Prin urmare trecuse testul, sau cel puțin așa părea.

— Desigur.

Și-a lăsat paharul cu vin pe bar și mână în mână au pornit către ringul de dans.

Ritmul muzicii de dans devenea mai lent cu fiecare acord și cu un zâmbet cald, Tom a luat-o în brațe, conducând-o grațios pe podeaua ringului. Era un dansator neîntrecut și un domn în adevăratul înțeles al cuvântului. Nu încerca să o strângă în brațe lipind-o de el, nu se înghesuia între picioarele ei așa cum se întâmplă cu o mulțime de bărbați atunci când dansează. Din când în când o privea drept în ochi, zâmbea dar într-un fel lipsit de provocare și totuși sexy. Când ritmul dansului s-a schimbat devenind foarte alert, a luat-o de mână și a condus-o în afara ringului de dans.

— Dă-mi voie să-ți ofer o băutură.

— Deja mi-ai oferit. Am lăsat paharul pe bar.

— În cazul acesta am putea să bem ceva împreună.

Îmi voi aduce și eu paharul. De acord?

— Desigur.

— Unde este paharul tău? Îl vezi?

— Iată-l!

Și spunând asta Crissy a luat în mână paharul.

Tom a comandat un Oban cu gheață și apoi și-a îndreptat atenția către ea:

— Înțeleg că tu și Jenny sunteți prietene apropiate.

— Ne-am cunoscut la universitate și am rămas prietene.

— Este o figură. Cât se poate de înflăcărată.

— Da, ai dreptate. Dar a fost și a rămas o prietenă foarte bună în ceea ce mă privește.

— Sunt convins. Este loială fără rezerve, dar trebuie să te ferești să o transformi în dușman. Când a divorțat de Peter l-a fript la grătar. A reușit să obțină o înțelegere foarte profitabilă pentru ea și o pensie alimentară substanțială.

Barmanul a adus paharul și Tom a sorbit.

— Peter umbla cu alte femei. Fapt cunoscut de toată lumea de altfel.

— Da. A dat dovadă de prostie lăsându-se prins cu pantalonii în vine. Jenny a fost mai precaută. A jucat cartea ca un maestru. Nu te aștepti să fie atât de proastă încât să se lase prinsă.

— Vrei să spui că...

Îl privea cu un aer întrebător. Tom zâmbea.

— N-ai știut? Jenny a avut aventuri cu cel puțin doi tipi pe care îi cunosc.

— Nu cred.

— Întreb-o! Juca rolul soției devotate. Asta până la divorț. După ce a pus mâna pe bani a scăpat hăturile și o face oricând cu oricine.

Crissy era uimită. În perioada de dinaintea divorțului Jenny i se confesase numai ei. Îi ascultase poveștile legate de jurămintele încălcate, o ținuse de mână și îi ștersese lacrimile. Îi era greu să creadă că Jenny nu-i spusese adevărul. Că și ea îl înșelase pe Peter. Era nedumerită. Nu știa ce să mai creadă. În același timp i se părea lipsit de logică să creadă că Tom Gentry ar fi avut motive să mintă. Ce-ar fi avut de câștigat?

— Eu... chiar că nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri. Mai ales când ea nu este de față. Indiferent ce a făcut sau nu a făcut Jenny, aparține trecutului și ea nu este de față pentru a-și susține punctul de vedere.

Tom a privit-o în tăcere. O studia cu mare atenție.

— Și tu ești genul loial. Am dreptate?

— Cred că da. Nu-mi trădez prietenii. Și am pretenția ca nici ei să nu mă dezamăgească.

Tom i-a luat mâna într-a lui și a privit-o intens.

— Ești o persoană onestă... o tânără... frumoasă și acestea sunt calitățile pe care le apreciez în mod deosebit. Este o combinație care atrage succesul.

Crissy era surprinsă de remarcă făcută de Tom și tulburată de intimitatea ce se înfiripa între ei.

— Mulțumesc, Tom. Dacă spui tu.

Râdea, ușor agitată.

Pentru o clipă Tom a părut jignit și i-a dat drumul la mână.

— Bineînțeles că spun ceea ce gândesc. Nu știu ce lucruri legate de mine ți-au ajuns la urechi, dar sper că vei afla tu însăși că nu-mi pierd vremea cu femeii pe care nu le găsesc interesante... și în ceea ce te privește cred că ești cu totul specială.

Din nou, Crissy s-a simțit tulburată ascultându-l și pentru câteva clipe i-a fost imposibil să găsească cel mai potrivit răspuns.

— În ceea ce te privește nu ești genul de bărbat pe care mă așteptam să-l întâlnesc, a reușit ea să spună cu privirile ațintite în pahar.

Când s-a lăsat tăcerea, a ridicat privirile.

— Ce-ai zice dacă ne-am continua conversația într-un loc mai retras și mai liniștit? De acord?

O clipă Crissy a ezitat, apoi a fost de acord.

— Da. De ce nu.

— Mai întâi dă-mi voie să comand încă un pahar cu vin pentru tine.

— Nu, mulțumesc. Prefer apă.

— Acidulată sau plată? Cu lămâie?

— Acidulată și cu lămâie.

Tom a comandat apa, a plătit și i-a oferit paharul.

— Și-acum ia-mă de braț! Hai să încercăm să găsim un loc unde putem sta de vorbă.

Crissy i-a luat brațul și au pornit împreună prin mulțimea aflată pe ring. Câțiva dintre cei ce dansau l-au salutat pe Tom și au aruncat priviri curioase către Crissy, dar Tom nu s-a oprit pentru a face prezentările. Curioșii se întrebau în mod sigur cine era necunoscuta aflată la brațul lui Tom. Crissy nu putea să nu recunoască față de ea însăși că se simțea privilegiată de atenția care i se acorda și emoționată totodată de interesul pe care îl stâr-nise. Câteva dintre chipurile celor aflați pe ring i se păreau cunoscute, dar ceilalți îi erau total străini. Mulțimea de dansatori părea mai matură și totodată mai bine situată din punct de vedere social decât cei pe care îi vedea ea dansând în barurile pe care le frecventa în mod obișnuit.

În cele din urmă au ajuns într-un colț retras și Tom i-a arătat o banchetă întrebând:

— Ce zici? Ne așezăm aici?

— Este perfect. Dar nu vrei să te alături prietenilor tăi?

— Nu acum. Mai ales că în acest loc putem sta de vorbă fără să răcnim unul la celălalt.

Și-au pus paharele pe masa din crom și sticlă neagră. Crissy s-a așezat pe bancheta din piele cu spătar înalt și i-a făcut loc și lui Tom. Acesta a luat loc aproape, stând cu fața către ea, cu un picior sprijinit ușor pe banchetă.

— Este un loc liniștit, a remarcat Crissy.

Se simțea ușor tulburată de apropierea dintre ei doi, fără altcineva străin în preajmă. Nu se temea de el. Asta era sigur. Era un adevărat domn. Ceea ce îi provoca emoție era atenția deosebită pe care i-o acorda, lucru ce-i stârnea curiozitatea. Probabil atitudinea lui de bărbat sigur de sine, sau faptul că era extrem de chipeș, carismatic, o tulbura și o nedumerea. *La naiba, este și sexy pe deasupra.*

— Presupun că atitudinea mea poate părea ușor agresivă și nu aș dori să te sperii, dar nu am vrut să ratez șansa de a te cunoaște mai bine.

A sorbit din pahar și apoi a adăugat:

— De ce nu-mi vorbești despre tine?

— Ce te-ar interesa?

— Totul.

O privea adânc, în ochi. Apoi râzând a adăugat:

— Tot ce ești dispusă să dezvălui.

— Ei bine... eu... nici nu știu cu ce să încep.

— Atunci te voi ajuta eu punându-ți întrebări. Ce părere ai?

— Perfect. Mă rog, presupun că așa e bine.

— Promit să nu pun întrebări mult prea... intime. De unde ești?

— M-am născut și am crescut în aceste locuri. Într-o căsuță din Guilderland. Dar tu?

— Da, și eu la fel.

— Unde te-ai născut?

— Loudonville.

Evident. Nu putea să aparțină decât celei mai exclusiviste zone a orașului.

— Ce școală ai urmat? a continuat Tom.

— Școala centrală. Dar tu?

— Eu am studiat în altă parte. Deerfield.

— Internat?

El a încuviințat din cap. Apoi a întrebat:

— Părinții tăi sunt din aceste locuri?

— Tata este din Castleton. Un orașel mai la sud pe malurile râului Hudson.

N-a mai adăugat faptul că tatăl său era un alcoolic pentru care nu mai exista nicio speranță de reabilitare care o vizita numai atunci când avea nevoie disperată de bani.

— Cunoscc orașelul. E un loc atrăgător.

— Poate anumite zone. Dar cea mai mare parte a orașului numai atrăgătoare nu poate fi numită!

— Și mama? a continuat Tom cu întrebările.

— Este din Vietnam și deține un centru de sănătate în Albany.

Spera din toată inima că nu mai avea să-i pună și alte întrebări legate de Lily, mama ei, o persoană complicată și dificilă.

— Aha. S-au cunoscut în timpul războiului; scuze: în timpul conflictului.

— Exact. S-au întâlnit, s-au îndrăgostit și s-au căsătorit.

— Asta reprezintă o explicație a faptului că ești deosebit de frumoasă.

Simțea cum sângele îi urcă în obraji. Era conștientă că roșea intens.

— Da... da... și părinții tăi? Cred că aparțin unor vechi familii din Albany.

— Nu chiar. Mama se trăgea dintr-o veche familie din Saratoga. Tata aparținea acestor locuri. Și unei familii vechi, așa cum spui tu. Gata. De-ajuns. Eu sunt un personaj plicticos și la fel este tot ceea ce s-ar putea spune despre familia mea. Trebuie să știu mai multe despre tine.

A sorbit din nou mai mult din pahar apoi o continuat:

— Înțeleg că ai cunoscut-o pe Jenny la SUNY. Ce studii ai urmat?

— Artele liberale și intenționam să mă specializez în istoria artei, dar a trebuit să renunț la studii.

— Prin urmare nu ai absolvit facultatea. De ce?

— Familia mea nu a putut să mă mai susțină financiar. Am început să muncesc astfel încât să-mi pot închiria un apartament. Mai departe de casă. Apoi, o prietenă, Karen, a absolvit cursul de cosmetică și m-a convins să lucrez împreună cu ea. Așa că am spus da. Era o muncă pe care o puteam face cu plăcere și după un timp am descoperit că se puteau face bani buni. Era mai bine așa decât să muncesc într-un magazin pentru un salariu minim.

— Prin urmare ești... coafeză?

— Exact. Coafeză. Mai mult sau mai puțin datorită soției.

— Crezi că te vei mai întoarce la facultate pentru a termina studiile?

— Nu știu. Mi-ar plăcea. Dar mai întâi cred că îmi doresc să văd și alte locuri.

Nu o deranjau toate întrebările la care era nevoită să răspundă, dar avea sentimentul că era vorba de o verificare serioasă: merita sau nu atenție din partea lui?

— Mi se pare interesantă această atitudine. Ți place ceea ce faci?

Crissy a izbucnit în râs.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți se pare amuzant?

— Nu-i nimic, doar că pui o mulțime de întrebări.

— Ți-am spus că sunt interesat de tine. Așa pot afla cât mai multe despre tine.

— Da, înțeleg. Doar că... doar că mi se pare... cred că ești foarte serios și vrei să știi cât mai mult de la început.

O clipă a rămas pe gânduri, cântărind ce avea de spus:

— Cred că cei mai mulți bărbați pe care i-am cunoscut nu păreau atât de interesați de astfel de amănunte legate de mine. Cel puțin niciunul nu punea astfel de întrebări de la început. Cei mai mulți dintre ei doreau doar să... ei știi...

— Să se culce cu tine, a ajutat-o el.

Crissy a încuviințat din cap.

— Nu pot să-i acuz pentru astfel de dorințe.

A luat-o de mână și privind-o în ochi a adăugat.

— Așa cum ți-am spus, ești foarte frumoasă, dar ești și foarte inteligentă.

Atingerea mâinii lui i se părea un gest foarte intim. Simțea pulsul accelerându-se și în trupul ei creștea o

dorință pe care nu o mai încercase de ceva vreme față de o astfel de situație. Se întreba dacă și el avea aceleași trăiri, dacă și el se simțea emoționat, excitat de atingerea trupurilor lor. Trebuia să aștepte pentru a primi un răspuns.

— Vrei să plecăm? o întreabă el. Știu că abia ai venit dar cred că am putea să stăm de vorbă mai pe îndelete în alt loc. Undeva unde să ne bucurăm de intimitate, să reușim să ne cunoaștem cu adevărat.

O privea fără să clipească, cu îndrăzneală, fără teamă.

Fără a sta pe gânduri, Crissy a încuviințat de parcă procedând astfel era în firea lucrurilor.

— Bun! a șoptit el strângându-i mâna. Hai să ne luăm hainele!

— Da. Desigur.

S-au ridicat, a luat-o de mână din nou și a condus-o către ieșire.

— Trebuie să o anunț pe Jenny că plec. Am adus-o cu mașina și trebuie să mă asigur că are cine să o ducă acasă.

— Desigur, a încuviințat el întorcându-se către ringul de dans.

O căuta din priviri pe Jenny ghidându-se după coama strălucitoare cu șuvițe.

— Am zărit-o. Dansează cu Jim Golden. Hai să vorbim cu ea.

S-au strecurat printre dansatori până când au ajuns alături de Jenny și Jim. Cei doi se învâртеau amețitor în ritmul muzicii fără să-și dea seama că Tom și Crissy se aflau alături de ei. Tom a atins-o pe umăr pe Jenny. Aceasta a tresărit, privind în jur:

— Plecați? a strigat ea pentru a se face auzită.

— Nu te deranjează? Crezi că are cine să te ducă acasă? a întrebat Crissy, strigând și ea pentru a se face înțeleasă.

Jenny a început să râdă.

— Jim? a strigat, apoi l-a înghiontit în spate pe partenerul ei.

Acesta s-a întors. Avea ochii închiși și se legăna în ritmul muzicii. Tom l-a atins și pe el pe umăr și Jim a deschis ochii în cele din urmă. Zâmbea larg dar continua să se legene.

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Poți să mă duci acasă? l-a întrebat Jenny.

— Ce-ntrebare?! Desigur.

S-a apropiat de ea în ritmul muzicii, plimbându-și mâinile de-a lungul coapselor ei, lipind-o de trupul său.

— Mai vorbim. Distrăți-vă cât mai mult! i-a îndemnat Crissy.

Crissy i-a trimis un sărut din zbor lui Jenny și împreună cu Tom a pornit către capătul ringului. Și-au luat hainele, Tom a ajutat-o să se îmbrace și apoi s-a îmbrăcat și el. La ieșire, l-au salutat pe portar apoi, mână în mână, au pornit către parcare.

— Putem să mergem la mine acasă, dar este o zonă aflată sub semnul dezastrului. Zugarvii și-au început treaba așa încât totul este acoperit cu huse și mirosul nu este tocmai cel mai potrivit pentru a te îndemna la o conversație plăcută.

— Atunci să mergem la mine, a spus Crissy. Nu este un loc elegant, dar e plăcut.

— Minunat. În ce zonă se află?

— Pe Washington Park, într-o casă veche.

— Voi merge în urma ta.

— Perfect. Am un mic Neon albastru... cel de acolo, a îndreptat ea degetul către mașină.

— Te conduc la mașină, apoi așteaptă-mă la ieșirea din parcare.

Au ajuns lângă micuțul Neon și Crissy a descuiat mașina. Tom a ținut ușa, apoi aplecându-se a spus.

— Ne vedem în câteva minute. Voi fi chiar în urma ta.

— Nu voi conduce prea repede.

Tom a întors spatele și a pornit către mașina lui, în vreme ce Crissy a pus în mișcare micul Neon și a pornit către ieșire, unde a rămas așteptându-l. Privind în oglinda retrovizoare, a zărit un Jaguar de un verde strălucitor, de capotabil. A oprit chiar în spatele mașinii sale. La volan a recunoscut chipul lui Tom, chiar mai înainte ca acesta să claxoneze.

A găsit un loc pe strada pe care locuia și a parcat. Tom a coborât geamul și a strigat către ea:

— Găsesc un loc de parcare și vin imediat.

Crissy a rămas pe trotuar așteptând în vântul rece al nopții fără a-l lua în seamă. Trecuse mult timp de când nu mai trăise sentimente atât de intense față de un bărbat. Când l-a zărit apropiindu-se pe trotuar a simțit cum pulsul o lua razna. *Este incredibil. Am senzația că visez.*

— Bună.

S-a apropiat și a luat-o de mână.

— Bună, a salutat Crissy.

— Asta este? a întrebat privind către reședința atât de elegantă altădată.

— Asta este.

Au urcat împreună treptele și apoi au intrat în clădire.

— A fost o casă elegantă, a remarcat Tom aruncându-și privirile de jur-împrejurul holului și asupra scării admirabil lucrată în lemn.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mie îmi place să locuiesc aici. Este un loc liniștit și aproape de parc. Și mai ales este căminul meu și numai al meu.

Lăsase o veioză aprinsă și radioul deschis, așa cum făcea ori de câte ori ieșea în oraș. Acordurile calde pluteau în încăperea și lumina blândă, discretă era potrivită pentru o seară romantică.

— Dă-mi voie să te ajut să scoți haina. O pun eu în cuier, s-a oferit, Tom.

Apoi și-a scos și el haina, după care a privit în jurul său.

— Este plăcut. Confortabil. Un cămin cald.

— Mulțumesc. Dorești ceva de băut? Am o sticlă de Johnnie Walker.

— Minunat. Doar câțiva stropi cu gheață.

Privindu-l Crissy a exclamat:

— Oh! Nu m-am gândit. Vrei să pun sacoul în cuier?

Tom purta un costum elegant și o cravată pe măsură.

— Nu te deranja. Am să-l las pe spătarul scaunului.

Privind în continuare în jurul său, examinând interiorul apartamentului și-a scos și cravata și a pus-o peste sacou.

— Presupun că această încăperea a fost sufragerie.

— Ai dreptate.

Crissy i-a oferit paharul pe care tocmai îl adusese de la bucătărie.

— Mulțumesc. Tu ce bei?

— Cred că acum, pentru că am ajuns acasă pot să

beau încă un pahar cu vin. Mă-ntorc imediat. Alege-ți un scaun și simte-te ca acasă.

Tom s-a așezat pe canapeaua pentru două persoane și a sorbit din pahar.

— Noroc! a spus el când Crissy a revenit cu un pahar cu vin.

— Noroc!

— Îmi place apartamentul tău. Este confortabil și nu este exagerat de feminin. Cred că știi ce vreau să spun.

— Într-adevăr. Da, înțeleg. Am prietene care trăiesc înconjurate de nuanțe de roz în compania unui număr incredibil de animale împăiate și a valuri de dantelă.

— Îmi dă fiori. Acest apartament arată ca un loc în care trăiesc adulți, nu fete.

— Mulțumesc.

Crissy a luat loc alături de el. Se așezase într-un colț evitând să fie prea aproape de Tom, dar și așa erau destul de apropiați. Privindu-l își dădea seama că sacoul îi ascunsese trupul musculos, pieptul și brațele puternice. Se întreba dacă momentul de intimitate, sentimentul trăit la club avea să se întoarcă. A sorbit din paharul cu vin. Știa că devenea riscant dacă nu se oprea din băut – putea să se pilească sau și mai rău – dar a luat hotărârea să renunțe la orice precauție și să aleagă aventura. Tom Gentry îi stârnea simțurile și merita să riște pentru el.

Tom a sorbit din paharul său, apoi l-a așezat pe măsută și i-a luat mâna liberă într-a sa.

— Unde am rămas?

Zâmbea cald.

— Cred că la slujba mea, a izbucnit în râs Crissy. Dacă îmi place sau nu.

— Și-ți place?

— Cred... sunt plictisită. M-am plictisit să fac șuvițe în părul doamnelor, să le vopsesc părul și să mi se spovedească de parcă aș fi psihologul lor.

— Presupun că știi să ascuți. De aceea vorbesc despre problemele lor.

— Probabil. Cele mai multe dintre ele sunt persoane plăcute și amabile și-mi face plăcere să stau de vorbă cu ele. Dar altele nu. Asta contează mai puțin. Simt că trebuie să fac altceva, dar încă nu sunt sigură despre ce este vorba.

— Spuneai că vrei să vezi lumea, o parte din ea.

— Da. Vreau să plec din Albany și să văd ce se întâmplă în afara acestor locuri.

— Te înțeleg. Este un orașel pe care l-aș urî dacă nu aș călători des.

— Și încotro mergi?

— Ici-colo, în lumea largă. Cel puțin o dată pe an merg în Europa și uneori vizitez locuri necunoscute. Safari în Kenia. Marea barieră de corali în Australia. Lucruri de genul acesta. Sfârșitul de săptămână îl petrec la o cabană pe care o am în Adirondacks. Uneori ajung până la Old Chatham cu prietenii de la clubul de vânătoare. Acolo închiriez un cal.

— Ești foarte ocupat. Sună minunat! Antrenant.

— Da. Este antrenant și toate acestea mă țin în mișcare.

Strângându-i ușor mâna într-a sa a adăugat:

— Dar este minunat să mă aflu aici, în compania ta.

— Da... și eu... mă simt bine.

Crissy a lăsat jos paharul cu vin.

Tom a cuprins-o cu brațul și și-a trecut mâna prin părul ei.

Îi simțea răsuflarea pe gât și aroma masculină a trupului puternic era provocatoare, erotică și brusc a simțit cum se trezea dintr-un somn adânc cuprinsă de dorințe irezistibile.

— Vreau să fac dragoste cu tine, a șoptit el. Îmi stârnești simțurile, mă exciți așa cum nu a mai reușit nimeni s-o facă de mult timp. Nu așa cum faci tu, oricum.

Crissy se topea sub vorbele lui. Nu cunoștea un alt cuvânt care să descrie mai bine ceea ce simțea și-l dorea mai mult decât dorise pe altcineva în ultimul timp. Se părea că mintea și trupul ei aveau dorințe și nevoi pe care ea nu le mai putea controla. Îi era imposibil să spună nu. Era de neconceput.

El s-a aplecat și mai mult și buzele lui i-au atins aproape imperceptibil urechea, apoi aproape cu evlavie i-a atins gâtul cu buze senzuale, calde. I-a alintat obrazul apoi buzele i s-au oprit asupra gurii ei. O atingere precum o adiere. Crissy simțea cum i se taie răsuflarea. Un geamăt slab i-a tâșnit din gât. Tom a luat-o în brațe și a strâns-o cu tandrețe la piept. Dorința lui creștea. Un fior a străbătut-o din cap până în picioare; dorința pentru el devenea dureroasă. A învăluit-o cu o îmbrățișare tandră, strângând-o la piept. Mintea îi devenea tot mai conștientă de prezența lui uitând de restul lumii. L-a îmbrățișat și ea, strângându-l la piept. Buzele lor se atingeau ușor apoi limba lui și-a creat drum printre ele mai întâi cu blândețe, tandru, apoi a devenit cercetătoare, curioasă, explorând, dornică să o cunoască, să-i satisfacă plăcerea, să o posede.

Crissy se abandona complet în brațele lui. Singurul gând pe care-l avea viu în minte era acela de a-i fi pe plac, de a se abandona lui așa cum nu o mai făcuse

vreodată. În momentul în care el s-a retras și a eliberat-o din îmbrățișare, Crissy a icnit ca lovită. A deschis ochii și l-a văzut privind-o intens cu o expresie în care se citea dorința carnală, pasiunea și bucuria.

— Să ne scoatem hainele, a murmurat Tom.

Și-a plimbat degetul pe obrazul ei, o atingere fină, diafană.

— Și apoi să mergem în pat.

Chipul lui era îmbujorat de dorință.

Crissy a dat din cap. Tom s-a ridicat, a întins mâna și a ajutat-o să se ridice, trăgând-o la piept.

Crissy și-a scos pantofii și eliberându-se din îmbrățișare a încercat să-și scoată și bluza scânteietoare, dar Tom i-a prins mâinile într-ale sale:

— Dă-mi voie.

Crissy a rămas nemișcată, în timp ce el i-a ridicat bluza, apoi i-a tras-o peste cap. A lăsat bluza pe canapea și apoi și-a plimbat privirile peste trupul ei mai înainte de a-i scoate sutienul. Apoi cu mișcări lente i-a desfăcut sutienul și l-a îndepărtat de trup. Crissy i-a auzit respirația adâncă și a zărit dorința în privirile lui atunci când sânii dezgoliți, amplii, cu sfârcurile roz s-au dezvăluit. A întins mâna și cu o atingere ușoară i-a mângâiat un sfârc, apoi pe celălalt, cu mișcări concentrice care au făcut-o pe Crissy să geamă ușor. I-a cuprins apoi sânii cu ambele mâini și i-a mângâiat, alintându-i sfârcurile, după care s-a aplecat și a început să-și plimbe limba de la unul la altul.

După o vreme și-a retras mâinile și și-a concentrat atenția asupra pantalonilor. A descheiat nasturele, a tras fermoarul dar nu a lăsat pantalonii să cadă pe podea. S-a lăsat în genunchi și a lăsat pantalonii să-i alunece de-a

lungul coapselor, apoi până la glezne, după care a așteptat ca ea să ridice pe rând un picior, apoi pe celălalt și a rămas goală. A ridicat privirile și s-a uitat adânc în ochii ei, apoi și-a lipit fața de pântecul ei și și-a trecut limba, cu mișcări concentrice peste buric. Cu mișcări lente i-a desprins slipul și l-a lăsat să alunece la fel cum procedase și cu pantalonii. A ridicat din nou privirea către ea după care buzele lui s-au coborât peste triunghiul întunecat dintre coapse. I-a cuprins fesele cu ambele mâini și a tras-o către el. Cu un geamăt profund a început să-și plimbe limba în sus și în jos; apoi Crissy a simțit-o intrând în ea. Pentru o clipă s-a temut că se va prăbuși peste el. Senzația era atât de dulce, de plăcută încât cu greu s-a abținut să nu țipe. Tremura din tot corpul, și simțea cum locul acela intim dintre coapse se umezea pe măsură ce se apropia orgasmul. Brusc, Tom s-a oprit și s-a ridicat în picioare. A sărutat-o, apoi cu mișcări grăbite și-a scos cămașa, și-a desfăcut cureaua și și-a aruncat pantofii din picioare. O săruta și își desfăcea pantalonii, i-a lăsat să cadă la podea apoi a luat-o de mână și a dus-o către pat. Pe marginea patului a îmbrățișat-o și a sărutat-o, plimbându-și mâinile de-a lungul spatelui ei, de-a lungul feselor, frământându-le ușor cu mișcări blânde. Crissy îi simțea bărbăția tare lipită de trupul ei și încerca să-l atragă și mai mult către ea uimită de dorința intensă pe care i-o trezea trupul ei.

— Întinde-te! a murmurat el.

Crissy s-a întins pe spate privindu-l intens. Trupul lui era perfecțiunea întruchipată, cu musculatură superbă, bine definită, dar fără a ieși în evidență în mod exagerat. Avea umeri largi și puternici, iar brațele erau sculpturale. Talia fină era accentuată de musculatura orizon-

tală care părea să pulseze la fiecare mișcare. Din cuibul blond-cenușiu, bărbăția lui se ridica palpitând de viață. Crissy își stăpânea cu greu dorința de a-l simți în trupul ei adânc, cât mai adânc.

Tom s-a aplecat peste pat sprijinit în genunchi și în palme. O privea drept în ochi. Zâmbea și s-a aplecat și mai mult pentru a o săruta. Crissy i-a cuprins umerii și l-a tras către ea dornică să-l simtă cât mai aproape, numai că el avea alte gânduri. Buzele lui alunecau pe gâtul ei și limba, ușoară ca un fulg, i se plimba pe gât, pe sâni și lingea ușor fiecare sfârc. Crissy se unduia și gemea nerăbdătoare să-l simtă intrând în ea, dar el nu era încă gata. Limba i se plimba conturând fiecare sân, a coborât rotindu-se în jurul buricului apoi și-a croit drum către triunghiul întunecat dintre coapse. Și-a schimbat ușor poziția astfel încât să îi poată cuprinde sânii în mâini, oferindu-i fiecăruia mângâiere și jucându-se cu sfârcurile apoi a simțit limba pătrunzând-o. A scos un strigăt de uimire și picioarele ei s-au desfăcut și mai larg, purtată pe culmile plăcerii în timp ce limba lui se avânta tot mai adânc și mai adânc, plăcerea lui hrănindu-se din seva născută între cõapsele femeii.

— Tom... Tom... sunt... oh... oh...

Se zbătea, lăgânându-se dintr-o parte în alta, convinsă că se apropia momentul suprem, conștientă că o adusese aproape de culmea plăcerii. Apoi s-a ridicat, sprijinindu-se în genunchi și a privit-o drept în ochi după care a coborât asupra ei. Crissy și-a aruncat brațele în jurul lui, bucurându-se de forța lui, de trupul muscular, blând și tandru totodată.

A pătruns-o mai întâi încet, privind-o și bucurându-se de suspinele ei, de gemetele de plăcere. Când a pă-

truns-o total, a rămas nemișcat, oferindu-i plăcerea de a-l simți în ea, adânc, apoi a început să se miște, afară și înăuntru, afară și înăuntru, până când amândoi au intrat în același ritm, un dans ce devenea tot mai rapid pe măsură ce dorința lor creștea în intensitate. Crissy a scos un țipăt prelung atunci când val după val contracțiile absolut delicioase o aruncau pe culmile extazului. Orgasmul ei l-a excitat și mai mult pe Tom care nu s-a mai putut stăpâni. A pătruns-o adânc încă o dată și apoi trupul său a devenit rigid mai înainte de a scoate un geamăt explodând în adâncul ei. Trupul său era cuprins de vibrații, tremura și în sfârșit seva celor două trupuri s-a contopit.

A rămas deasupra ei, strângând-o în brațe, tăcuți pentru o vreme până când și-au recăpătat respirația normală, dar în tot acest timp Tom îi săruta buzele, obrajii, ochii, nasul. Apoi s-a rostogolit pe o parte și a tras-o la pieptul său, având grijă să rămână încă în trupul ei. Măinile lui o mângâiau tandru, apoi a șoptit:

— A fost minunat, Crissy. *Tu ești adorabilă.*

A oftat mulțumit și a strâns-o și mai tare la piept, posesiv, de parcă nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

— Niciodată... n-am... nu am mai trăit o astfel de experiență. Niciodată nu m-am simțit atât de... de înflăcărată.

Chiar credea ceea ce spunea. Avusese mai mulți prieteni și cu câțiva dintre ei făcuse sex, dar experiența nu fusese satisfăcătoare cu niciunul și în niciun caz pasională. Timp îndelungat evitase sexul tocmai din pricina experiențelor anterioare.

Tom a sărutat-o tandru și a strâns-o la piept și mai tare.

În brațele lui, Crissy se bucura de dulceața momentului. Niciodată nu se simțise atât de satisfăcută, de împlinită.

Tom s-a ridicat sprijinindu-și capul într-o mână și o studia intens. Crissy nu reușea să deslușească expresia chipului său. Bănuia că era vorba de un amestec de fericire și oarecare curiozitate de parcă s-ar fi întrebat cine era ea, de unde venea, dincolo de ceea ce aflase despre ea.

— La ce te gândești? l-a întrebat după o vreme când el tot continua să o studieze.

— La cât ești de minunată; sensibilă și sexy.

— Serious?

— Știu, sunt convins. Ești deosebită... ești altfel! Specială. Și îmi place la nebunie.

— Ce vrei să spui? Cum adică sunt specială? Ce înseamnă deosebită?

Se întreba dacă vorbea de faptul că era pe jumătate de origine asiatică, dar nu credea totuși că la asta se gândea el. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte referitoare la acest subiect în acea seară și pentru el părea să fie un amănunt lipsit de importanță.

— Nu știi de ce. N-aș putea explica, dar cred că și pentru că ești altfel decât celelalte femei pe care le-am cunoscut. În primul rând nu m-ai întrebat cum îmi câștig existența. N-ai adulmecat așa cum fac celelalte femei încercând să afli ce și cât pot oferi atunci când este vorba de bani. Nici n-ai încercat să mă impresionezi folosindu-te de nume cu rezonanță ale unor persoane pe care le-ai cunoscut sau întâlnit. Genul acesta de lucruri. Cu adevărat ceva rar întâlnit.

— Poate pentru că nu cunosc persoane importante.

Crissy râdea ca de o glumă bună.

— Ei, oricine a întâlnit pe cineva, înțelegeți ce vreau să spun. La un cocktail pe unde a trecut și guvernatorul. Sau șeful grupului majoritar din senat. Sau o celebritate aflată în vizită.

— Poate ar fi trebuit să-ți spun numele clientelor mele bogate. Ce glumă! Mă tem că în această privință te dezamăgesc. Sunt o persoană obișnuită care încearcă să-și câștige existența și mă tem că nu sunt atrasă în mod deosebit de somitățile din Albany.

— Vrei să spui că politicienii și soțiile lor nu te fascinează?

— Am întâlnit câteva dintre soții, dar în general nu ele sunt cele mai interesante cliențe pe care le am. Uneori, dar nu cel mai adesea. Presupun că sunt atrasă de persoane care sunt ceva mai... deosebite.

— Și eu îți par deosebit?

— Ești în mod sigur diferit de cei mai mulți bărbați cu care am ieșit.

— În ce fel?

— Pari mult mai... atent. Mai... sensibil. Și ești un adevărat domn. Un gen pe cale de dispariție.

— Crezi că arăt bine?

— Bineînțeles. Știi prea bine. Ești foarte chipeș.

— Și sunt și sexy?

— Foarte, foarte sexy, a confirmat Crissy râzând.

S-a aplecat și a sărutat-o.

— Mă bucură faptul că gândești astfel.

A început să-i mângâie spatele și apoi mâinile sale au coborât pe fese; în tot acest timp continua să o sărute. Crissy își plimba mâna pe brațul lui, apoi pe umăr, mirată din nou de musculatura bine conturată, dar

elegantă. A gemut simțind cum penisul lui flasc începea să se întărească în trupul ei și s-a agățat de umerii puternici. Au început să facă dragoste din nou, într-un ritm lent de data asta și s-au bucurat de fiecare moment petrecut împreună, de fiecare mișcare făcută în explorarea trupului celuilalt. Când totul s-a terminat, Crissy se simțea de parcă era o altă ființă, împlinită.

Au stat de vorbă până spre dimineață, râzând, oferindu-și mângâieri, mergând la frigider pentru o băutură și au devenit familiari unul cu trupul celuilalt. Când primii zori s-au furișat prin perdea, el deja îi cunoștea alunița de pe coapsă și ea era în stare să descrie cicatricea de la genunchiul lui, acolo unde fusese necesară repararea unui ligament. Se simțeau epuizați. Minte le era încă ușor amețită de plăcere.

În cele din urmă au adormit, înlănțuiți unul în brațele celuilalt, învăluiți în aroma trupurilor trecute printr-o binecuvântare carnală.

Pe la zece, Crissy s-a trezit și l-a văzut îmbrăcându-se în liniște. Nu s-a mișcat dar l-a urmărit în tăcere. Când în sfârșit a terminat, Crissy s-a ridicat în capul oaselor. El s-a întors către ea, i-a acoperit buzele cu un deget, mai înainte ca ea să apuce să spună o vorbă. S-a aplecat și a sărutat-o cast pe frunte, apoi i-a strecurat în mână o carte de vizită, după care fără o vorbă a întors spatele și a plecat închizând ușa fără zgomot.

Crissy a privit cartea de vizită. Era făcută dintr-o hârtie mătăsoasă de culoare crem și pe ea era gravat într-un model costisitor numele lui: THOMAS H. GENTRY III, AVOCAT. Cartea oferea numărul de telefon, adresa, faxul și adresa poștei electronice. Toate de la biroul de avocatură. Crissy a dus cartea de vizită la buze și a

sărutat-o. Simțea aroma lui și a ținut-o la buze o vreme, incapabilă să renunțe la ea, singura mărturie fizică a faptului că se aflase acolo.

Abia aștepta momentul să o sune, să-i audă glasul la telefon: profund, sonor. Poate avea să o sune chiar în acea zi, ceva mai târziu când se va trezi din somn. Dacă nu, poate în ziua următoare. Era convinsă. A privit cartea de vizită încă o dată. Dacă nu telefona nici în cursul weekendului fiind ocupat cu decorarea casei – era hotărâtă să-l sune ea luni dimineața la birou. Apoi s-a întrebat dacă era o mutare înțeleaptă. La urma-urmelor se întâlneau într-un club. Dacă doar se jucase cu ea? Dacă singura lui dorință fusese doar aceea de a se culca cu o femeie oarecare? Se îndoia de faptul că erau mulți cei care întâlneau dragostea adevărată într-un club. Trebuia să dea dovadă de răbdare și să aștepte. Oricum fusese o noapte minunată. Ziua de luni părea la distanță de ani lumină de parcă timpul căpătase alte dimensiuni odată cu întâmplările din acea noapte. În cele din urmă s-a lăsat toropită de somn, fără a renunța la cartea de vizită. A dormit profund, un somn liniștit, plină de speranță privind viitorul, deși avea îndoieli în privința intențiilor lui.

Capitolul trei

— Nu te-am văzut niciodată părăsind un local așa cum ai făcut-o aseară. Te-ai topit rapid. Cum a fost?

— Ca în Rai.

Jenny râdea. Crissy încerca să-și înlăture părul care-i cădea în ochi. Țârâitul insistent al telefonului o trezise doar pe jumătate.

— Cam atât Jenny. Doar că m-am simțit ca în Rai.

— Ohooool Mă bucur Cris. E cel mai tare bărbat din oraș, așa se spune.

— Crezi?

S-a ridicat din pat și s-a îndreptat către baie de unde a luat halatul, apoi a intrat în bucătărie. Avea nevoie de o cafea tare.

— Hei, Crissy, toată lumea știe. E frumos de pică, are înfățișarea unui zeu și e putred de bogat. Și îi cunoaște pe toți cei pe care trebuie să-i cunoști.

— Ei bine, nu știu mare lucru despre el, dar pot să spun că este chipeș și are un trup minunat. Mai știu că este un personaj de vază în societatea din oraș, dar...

— Cris, scumpete, tu habar nu ai de celelalte lucruri. Toate, absolut toate sunt pe urmele lui.

Apoi, Jenny a tras adânc din țigară, așa cum se auzea în receptor, după care a întrebat:

— Hai Cris, spune-mi: e bun? E armăsarul pe care îl crede toată lumea?

— Jen! N-ai alte gânduri.

A măcinat cafeaua și a pus-o în filtru.

— De asta poți fi sigură. Hai, spune-mi! Cum a fost? Jenny trebuie să știe cum a fost în Rai.

— Ei, bine... îmi este greu să descriu, dar am stat mult de vorbă. Dorea să știe totul despre mine. Chiar părea interesat de mine. Și este un domn. Nu a forțat lucrurile ca un primitiv. A luat-o încet, delicat și... Jenny, crede-mă, a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

— Ohooo! Mă bucur. Înseamnă că e bun la pat. Are o sculă mare?

— Jen!

Crissy nu se putea abține să nu râdă.

— Asta nu e treaba ta. Mai mult ca oricând nu e problema ta căci a fost vorba de mai mult. A fost mai mult decât sex. A fost... totul. Tot ce mi-am imaginat mai înainte, tot ce am visat, doar că a fost mult mai mult.

— Dumnezeule! Se pare că te-ai molipsit de microbul iubirii.

— Abia aștept să mă sune.

A urmat o pauză ce nu părea de bun augur, apoi Jenny a întrebat:

— Ahal Deci o să te sune. Prin urmare nu a fost o aventură de o noapte.

— În niciun caz.

— Dumnezeule!!! Am auzit că totdeauna s-a purtat în genul: le am și le părăsesc. Știi că până acum nimeni nu a fost în stare să-l prindă în mreje?

Crissy a simțit un fior rece. Clopoțelul suna alarma, dar a hotărât să nu ia în seamă nimic din toate acestea, amintindu-și de fericirea trăită cu o noapte în urmă.

— Nu știu dacă l-am prins în mreje, dar cred că noaptea trecută a fost în mod sigur un început... începutul unei relații deosebite.

— Vorbești serios?

— Da. Niciodată n-am fost mai serioasă.

Cafeaua era în sfârșit gata. Și-a turnat o porție generoasă într-o cană, a adăugat lapte și un plic de îndulcitor.

— Cum a fost noaptea ta? a întrebat-o pe Jenny. Tu și Jim Golden ați fost ocupați?

— Da, da. Bătrânul Jim pe care te poți baza oricând. Fii sigură că niciodată nu te dezamăgește atunci când e vorba de cinci minute de f...

— Jen! Nu pot să cred ce am auzit.

Râdea în hohote și pentru o clipă cafeaua fusese în pericol de a ajunge pe parchet.

— Ideea lui Jim de acțiune e să-ți spună că ești bună; îți frământă țâțele, te strânge de c... apoi te f... de parcă n-ar mai exista și ziua de mâine. Poți să-ți potrivești și ceasul după el. Maximum cinci minute. Mormăie adânc atunci când se descarcă și apoi se rostogolește pe o parte, se îmbracă și pleacă.

— Dumnezeu! Parcă ascult o poveste cu liceeni.

— Așa fac mai toți. Niciodată nu trec de acest stadiu. Cred că ar trebui să știi asta.

— Da, presupun că ai dreptate, dar eu nu am experiența ta.

— Nici nu o au multe femei.

Jenny râdea ca de o glumă bună.

— Vreau să-ți spun că intenționez să adun și mai multă experiență. Dar deocamdată vreau să fac o baie și să petrec ceva timp în jacuzzi după care voi începe încet-încet să mă pregătesc pentru diseară.

— Deja?

Privind ceasul deșteptător Crissy a rămas uluită. Nu putea să-și imagineze cum trecuse timpul atât de repede.

Era deja ora trei după-amiaza.

— Doar știi prea bine cât timp îmi ia mie să mă pregătesc.

— Cu cine ieși?

— Am întâlnire cu David Klein.

— Cine este acest David Klein?

— Un tip pe care l-am cunoscut aseară.

— Nu cred că am auzit de el.

— Abia a venit în oraș. Un gen de politician, dar nu la fel de bătrân și plicticos precum cei pe care îi cunoaștem.

— Ei bine, îți doresc să te simți cât mai bine în compania lui.

— Dar tu? Ce gânduri ai pentru această seară?

— N-am niciun fel de planuri. Mâine am de lucru toată ziua așa încât am de gând să mă culc devreme. L-am spus lui Rosy că nu mă simt prea bine și că trebuie să-mi amâne toate programările de azi pentru mâine. Am făcut bine pentru că mă simt ca un zombie și n-aș fi fost în stare să-mi fac treaba bine.

— Dar a meritat noaptea trecută?

— În mod sigur. Acum abia aștept să se repete povestea.

— Daaa? Aha! Simt adierea iubirii plutind în aer. Acum trebuie să închid. Mai vorbim. Pe mâine.

— Petrecere frumoasă! I-a urat Crissy.

— Iubito, eu întotdeauna mă distrez pe cinste. Chiar dacă o fac în compania lui Jimmy-cinci minute. Și sunt

convinsă că tu vei avea parte de mai multă acțiune în compania lui Tom.

— Abia aștept.

— Sunt convinsă că nu va trebui să aștepti prea mult.

— Sper. Oricum, mai vorbim.

Crissy a închis telefonul și a sorbit din cafea. În acel moment a înțeles că tot ceea ce-i spusese lui Jenny nu fuseseră vorbe în vânt. Chiar aștepta cu nerăbdare să-l reîntâlnească pe Tom. Își dorea să se afle alături de ea. În acel moment i-ar fi plăcut să se cuibărească în brațele lui. Doar amintirea trupului său, a fiorului pe care îl stârnea în adâncul ei o făcea să simtă o dorință arzătoare. *Dumnezeule! Să sune cât mai curând.*

Marti la ora zece, când a ajuns la slujbă, Crissy abia a răspuns salutului colegilor și clientelor. Disperarea o învăluia într-un nor de durere. Se simțea ca un animal rănit. Sâmbătă sperase să audă clopoțelul telefonului, dar nu sunase nimeni. Duminică, după lucru, își verificase robotul telefonului, dar nu exista niciun mesaj de la el. Își spunea că Tom plecase probabil din oraș la sfârșit de săptămână sau era ocupat cu redecorarea apartamentului său. Apoi, duminică noaptea – mai bine spus în zorii dimineții de luni – și-a dat seama că de fapt el nu avea numărul ei de telefon: nici de acasă, nici de la lucru, și nici pe cel al telefonului mobil. Nici nu-i dăduse numerele de telefon și nici nu-i spusese numele salonului de frumusețe unde lucra. *Probabil nici nu-și amintește numele de familie.* Și-atunci a început să râdă cu ușurare. Aceasta era explicația logică a faptului că nu o sunase din momentul în care părăsise apartamentul ei în dimineața zilei de sâmbătă.

Luni dimineată, imediat ce acele ceasornicului au ajuns la ora nouă, a telefonat la biroul lui Tom. Abia avea putere să respire așteptând ca cineva să răspundă și abia dacă a avut putere să vorbească atunci când o secretară a spus cu un ton profesional:

— Bună dimineata. Gentry și Gentry.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Gentry, vă rog.

— Domnul Gentry al doilea sau al treilea?

— Ah, dai râdea ușor emoționată. Tom Gentry al treilea.

— Cine îl caută?

Este acolo, și-a spus tulburată, Crissy...

— Crissy Fitzgerald. Știe despre cine este vorba.

— Un moment vă rog.

Crissy strângea telefonul în mână de parcă acesta reprezenta singura ei legătură cu viața. Inima-i bătea să-i spargă pieptul și abia aștepta să-i audă glasul.

A auzit apoi aceeași voce impersonală spunând:

— Domnul Gentry este într-o ședință.

Crissy simțea cum întreaga lume se prăbușește în jurul ei. Se gândea dacă era într-adevăr într-o ședință sau pur și simplu evita să stea de vorbă cu ea.

— Pot... este posibil să vă las un număr de telefon, vă rog?

— Desigur.

Crissy i-a dictat toate numerele de telefon: de acasă, celularul și de la salonul de frumusețe. I-a dat și numele acestuia apoi a repetat și numele ei complet de două ori.

— Vă mulțumesc, a spus ea în cele din urmă.

— Cu plăcere, a răspuns glasul impersonal, apoi telefonul s-a închis.

Se îmbrăcase deja așa că a rămas lângă telefon așteptând să o sune până când a fost nevoită să părăsească apartamentul ca să nu întârzie la lucru. A avut grijă să se asigure că telefonul mobil era deschis și a așteptat plină de nerăbdare să fie sunată. Când în sfârșit telefonul mobil a sunat – de emoție era să-l scape din mână – a fost Jenny. Al doilea apel a fost din partea mamei sale. Le-a promis amândurora că le va suna în aceeași seară și a închis telefonul cât mai repede cu putință. În jurul orei cinci Tom încă nu o sunase așa încât nu a putut să se abțină și a sunat din nou la biroul lui deși știa că nu era tocmai înțelept să se arate atât de nerăbdătoare. Aceeași voce impersonală i-a comunicat faptul că domnul Gentry era într-o ședință.

Profund dezamăgită, Crissy a pornit în grabă către casă și ajunsă în apartamentul ei a început să aștepte. Și a așteptat. Dar fără speranță. Telefonul nu a sunat. În dimineața următoare a telefonat din nou și a primit același răspuns: domnul Gentry era într-o ședință. Domnul Gentry părea să se afle permanent într-o ședință. Și în acel moment și-a spus că Tom Gentry o evită în mod deliberat. Avea toate numerele de telefon la care o putea contacta, dar el nu încercase să ia legătura cu ea nici luni și nici în cursul zilei de marți. În cele din urmă s-a văzut nevoită să admită ceea ce știa deja: dacă ar fi intenționat să stea de vorbă cu ea ar fi sunat-o deja.

În acea dimineață, în drum spre salonul unde lucra, Crissy a început să plângă. Mai întâi potolit. Lacrimile se prelingeau pe obraz în tăcere. Apoi, după câteva minute a început să suspine. Îi era imposibil să se stăpânească și lacrimile îi încețoșau privirile așa încât a fost nevoită să tragă pe dreapta. Abia după ce s-a liniștit și-a conti-

nuat drumul. Se simțise și altă dată ca o proastă, dar niciodată nu trăise asemenea sentimente de frustrare. Fusese convinsă că relația pe care o stabiliseră era la fel de specială pentru amândoi. Dar în acele momente devenise limpede pentru ea că Tom nu-i împărtășea sentimentele. Felul în care se purtase cu ea, cavalerismul, atitudinea de domn rafinat nu erau altceva decât detaliile unui plan bine pus la punct al cărui singur scop era acela de a se culca cu ea. Nimic altceva.

În ziua aceea a lucrat în tăcere, dându-și silința să răspundă clientelor și colegelor cu un aer zglobiu, lejer, luptându-se în același timp să-și țină în frâu lacrimile ce amenințau să se reverse în fiecare moment. Doar gândindu-se la trupul său, la aroma acestuia, doar amintindu-și sărutările și atingerea lui, trăia un sentiment de profundă disperare.

Stând îndelung sub duș, de parcă ar fi dorit să alunge toată suferința adunată în acea zi, Crissy și-a amintit cuvintele rostite de Beatrice. Poate că aceasta avea dreptate. Poate că o plecare din Albany reprezenta tot ceea ce îi trebuia în acel moment, mai ales dacă își dorea să și-l scoată din minte pe Tom Gentry. Trebuia să se intereseze de una dintre acele croaziere mai lungi despre care îi vorbise Beatrice. *Am suficienți bani. Am pus deoparte ceva bani. Da, voi pleca pentru o vreme din Albany și voi încerca să-l dau uitării pe nemernicul Tom Gentry.*

Pe când ieșea de sub duș, hotărârea era luată. În cursul acelei săptămâni urma să ia legătura cu un agent de turism pentru a afla ce opțiuni i se ofereau. S-a șters,

a luat un halat de casă curat, și-a uscat părul apoi s-a pregătit de culcare

A auzit un ciocănit la ușă. A rămas înlemnită. Se zgâia la ușă și nu putea face nicio mișcare. Nimeni nu venea la ea fără a-i da telefon mai întâi. Se întreba cine s-ar fi putut afla de cealaltă parte a ușii.

— Cine e?

— Te afli în capul listei cu gunoaie pe care am întocmit-o. Și când spun asta nu greșesc.

Era glasul unei femei.

Crissy nu s-a putut abține să nu zâmbească, deschizând ușa.

— Jenny, mă bucur să te văd, a spus ea aruncându-se în brațele prietenei sale.

O clipă Jenny a ezitat apoi a îmbrățișat-o și i-a sărutat obraji.

— Nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— Știu. M-am purtat mizerabil.

— Înfrorător. Ce faci, nu mă inviți înăuntru? O să stăm o veșnicie în prag?

— Scuză-mă! Intră, te rog! Nici nu știi cât mă bucur să te văd. Cât m-am simțit de fericită când ți-am auzit glasul la ușă.

— Mi-ai auzit glasul pe robot și la căsuța vocală zile în șir, dar nu ți-ai dat osteneala să răspunzi.

— Ai toate motivele să fii supărată pe mine, Jen, dar... dar am fost dărâmată. M-am simțit oribil și n-am vrut să... adevărul este că am vrut să fiu singură... n-am vrut să vorbesc despre toată povestea asta.

Brusc, i s-au umplut ochii de lacrimi.

Jenny a îmbrățișat-o.

— Hai, vorbește! Ce s-a întâmplat?

Crissy i-a povestit despre Tom Gentry și despre cât de jenată era de propria prostie după ce nu mai primise niciun semn din partea lui și cât de umilită se simțea din pricina celor întâmplate.

— Biata copilă!

Crissy a scuturat din cap de parcă ar fi dorit să alunge pânze de păianjen.

— Tom... m-a purtat în al noulea cer. Dar în același timp nu cred că mi s-a mai întâmplat să mă prăbușesc așa cum am făcut-o acum; a fost mai rău decât o criză adolescentină. Mă simt ca o proastă de prima mână.

— Este un maestru, un perfecționist.

— N-am cunoscut pe nimeni ca el. Atât de convingător. S-a jucat cu mine... m-a jucat pe degete. Și eu m-am lăsat pe mâna lui ca o păpușă idioată.

— Mielușica mea!

Jenny zâmbea cu un aer ștregar.

Crissy i-a dat un pumn în joacă.

— Deja mă simt mai bine și asta datorită ție.

Crissy a rămas tăcută pentru o vreme. Dorea să-l șteargă din minte pe Tom. O croazieră era exact ce-i trebuia. Îl uita pe Tom și tot ce se întâmplase dacă părăsea orașul pentru o vreme.

— La ce te gândești? a dorit Jenny să știe.

— La o lungă călătorie.

— Minunată idee. Și eu am nevoie de așa ceva.

— Am economisit toate bacșișurile primite și mâine în pauza de prânz merg la o agenție de voiaj să văd ce mi se oferă.

— Minunat!

— Clienta mea, Beatrice Bloom, m-a încurajat așa cum ai făcut-o și tu. Beatrice susține că am nevoie de o

lungă călătorie prin Europa. Poate o croazieră.

A făcut o pauză și a rămas cu privirile ațintite asupra lui Jenny. Apoi a continuat:

— Spunea că majoritatea celor care fac asemenea călătorii sunt persoane vârstnice, dar mai sunt și tineri printre ele. Nu sunt sigură, dar...

— Ascultă, mâine merg cu tine la agentul de turism. Bine? Vreau să mă asigur că vei face alegerea potrivită pentru a te distra așa cum trebuie. Ce zici de asta?

— Minunat! Nu știu mai nimic despre astfel de lucruri. Privirile întunecate ale lui Jenny aruncau scânteii.

— Eu știu. Vreau să te întreb ceva. Pleci singură?

— Nu știu. Nici nu m-am gândit la asta. Și chiar dacă aș fi făcut-o, cine ar fi dispus să mă însoțească?

— Știi foarte bine cine și s-ar putea să aducă distracția.

— Cine?

— Răspunsul se află în fața ta.

— Cine? Tu?

— Da. Mă plictisesc de moarte. N-am nimic de făcut.

— Ar fi minunat. Perfect. Sunt atât de bucuroasă. Sunt atât de fericită că ai venit să mă vezi. Mă simt ca... de parcă m-aș fi născut a doua oară.

— Ești aceeași persoană adorabilă care ai fost totdeauna. Să sperăm că vei ajunge să-ți împlinești o parte din visurile atât de dragi ție. Am și eu visurile mele, să nu te îndoiești de asta, a zâmbit Jenny și i-a făcut un semn discret cu ochiul.

În ziua următoare, în timpul pauzei de prânz Jenny a trecut pe la salon și a luat-o pe Crissy cu mașina. Când

s-a urcat în Jaguarul decapotabil avea în geantă carnetul de cecuri și un plic în care avea banii.

— Există bănci în zilele noastre Cris. Nu știi?

— Ba da. Dar tot ce am în plic reprezintă bacșișurile și nu aș vrea să apară ca venituri obținute de-a lungul anului. Înțelegi ce vreau să spun.

— Isteață fată! Ascunzi bani de guvern. Este greu să procedezi la fel atunci când este vorba de pensie alimentară.

— Toată lumea procedează astfel. Chelnerii, coafezele, oamenii ca noi. Declar o parte din bacșișuri, pentru că altfel li s-ar părea ciudat. O coafeză care nu primește bacșiș!

— Nu cred că și-ar bate capul pentru un peștișor ca tine.

— Nu se știe niciodată.

Au ajuns la agenția de turism și au plătit avansul pentru croaziera transatlantică pe care Crissy și Jenny o aleseseră, ascultând comentariile agentului:

— Am adunat informații despre acest vapor și am aflat că este cea mai rapidă navă de pasageri. Sunt și alte vapoare precum Queen Elizabeth II și Queen Mary II care pot atinge aceeași viteză, dar nu o pot menține timp îndelungat. Ar tremura din toate niturile. Dar acest vapor este o minune asemenea unui Jet ski. Mi-ar plăcea și mie o astfel de călătorie.

Jenny i-a aruncat o privire lui Crissy și aceasta din urmă a înțeles imediat ce gândea prietena ei. *Aș sări de îndată pe vas dacă cineva care arată ca tine s-ar afla la bord.*

— Poate ar fi bine să-ți faci o rezervare, l-a îndemnat Crissy.

Observase numele scris pe ecuson MELVIN și gândea că numele i se potrivea,

— Nu. Imposibil. În niciun caz nu aș putea să-mi iau concediu acum. Lucrez aici doar de un an.

— Ei, cine știe, poate ceva mai târziu. Sper că vei putea călători într-o zi, Melvin.

— Și eu, numai că deocamdată nu văd nicio șansă.

— Ia-ți o casă cu verandă și imaginează-ți că ești pe punte, a glumit Crissy.

— Ar fi bine să fie atât de simplu.

Apoi trecând la lucruri serioase tânărul Melvin a adăugat:

— Ei bine doamnelor, s-a aranjat. Trebuie să vă asigurați că pașapoartele sunt în ordine și că aveți vizele necesare pentru Brazilia. Toate informațiile de care aveți nevoie se află în pliantele pe care vi le-am dat deja. Și nu uitați vaccinul contra frigurilor galbene!

— Vaccinuri?

— Aveți nevoie de ele pentru Brazilia. Le puteți procura de la Departamentul pentru sănătate. Numărul de telefon este trecut în pliant.

— Mulțumim mult, Melvin. Ai fost foarte amabil, a spus Crissy ridicându-se. A fost o plăcere să te cunosc.

— Și mie mi-a părut bine de cunoștință.

— Ești o adevărată minune, a adăugat Jenny sarcastic. Hai, Cris. Am nevoie de aer, simt că mă sufoc.

— Pa!

Crissy a fluturat mâna luându-și rămas-bun de la Melvin. Din spatele biroului, Melvin a răspuns salutului său cu un zâmbet larg.

— Isuse! a exclamat Jenny de îndată ce au ieșit din

agenție. Nu înțeleg cum de ai putut să te abții să nu râzi în hohote de dobitoc . Era atât de... de melodramatic.

— Jen, e un tip de treabă. Doar că e un tip mai deosebit. Cred că-i singur și trist.

— Da, sigur. Și poate chiar și un criminal în serie până în măduva oaselor.

— Ai înnebunit.

— Așa arată. Este genul. Băiatul singuratic, ciudat, care stă alături, în vecini. Urmărește tot ce se întâmplă în cartier, în special le urmărește pe fete cu binoclul din spatele obloanelor și are o mână vârată în pantaloni.

— Hai, taci! Sunt convinsă că nu este genul. Ești atât de real

Râdea în hohote. Îi era imposibil să se abțină.

— Spun ce gândesc! Și acest individ este un ratat. Îl recunosc dintr-o privire.

Chicotea ca o puștoaică.

— S-ar putea să fie un psihopat. Bătaia de joc a celor ca mine.

Râdea deja în hohote și persoanele aflate în jurul lor întorceau capul nedumerite.

— Ne vor da afară din mall! Potolește-te!

— Oricum ne îndreptăm spre ieșire. Ce-ar fi totuși să facem un popas. Fac cinste cu prânzul!

— Știu și eu!

Nu-i plăcea să profite de amabilitatea lui Jenny și de generozitatea ei, deși prietena sa își putea permite astfel de cheltuieli. Crissy dorea totdeauna să-și plătească partea și nu i-ar fi plăcut ca Jenny să ajungă să o considere o profitoare.

— Hai, Cris, nu fi copil! Vreau să iau prânzul la Provence, în Stuyvesant Plaza. Nu vreau să merg singură.

Hai, te rog! Abia dacă am timp să stau cu tine atât cât îmi doresc și asta numai din pricina programului tău de lucru.

— Bine, bine. Dar nu vorbim despre Tom Gentry.

— Promit să nu amintesc de el.

— Bine. Dar după prânz mă întorc la lucru, apoi mă duc direct acasă. Am o mulțime de treburi.

— De exemplul!

— După ce termin programul la salon, trebuie să duc rufele la spălătorie și să fac curat în apartament. Distracție, nu glumă.

— Ahal Eh, vei fi scutită de toate acestea pentru o vreme.

— Uneori nu mă deranjează, nu-mi pasă că trebuie să fac toate aceste lucruri. Este un gen de terapie. Îmi aduce liniște și alinare. Înțelegi?

— Asta pentru că nu faci sex atât cât trebuie.

— Tu chiar crezi că lumea întreagă se învâрте în jurul sexului?

— Da, scumpa mea. Așa este. Crede-mă!

După prânz, Jenny a condus-o pe Crissy la salon. A tras pe dreapta în fața salonului punând o frână de șofer de curse. După ce Crissy a coborât, a fluturat mâna și a pornit vijelios aruncând un salut:

— Pa! Mai vorbim!

— Pa!

Crissy a intrat apoi în salon. Deși niciuna dintre ele nu adusese vorba despre Tom în timpul prânzului, Crissy nu putea să-și scoată din minte noaptea în care Tom reușise să o seducă. Își imaginase că el era cu totul altfel decât ceilalți bărbați.

M-am săturat să mai fiu cea de care profită toată lumea. Mi-a ajuns până peste cap să fiu nefericită, să-i

las pe alții să mă facă să mă simt astfel. Toate astea trebuie să înceteze.

Fără lacrimi. Totul trebuie să se schimbe fără lacrimi. Era nevoie de fapte și nu de vorbe.

Capitolul patru

Împăturind ziarul *International Herald Tribune*, Georgios Vilos l-a așezat pe colțul uriașului birou din mahon. Primise ziarul odată cu publicația *Kathimerini* în ediția în limba engleză. Era încântat. Plecarea vasului *Sea Nymph* din portul Pireu nu fusese trecută cu vederea, dimpotrivă. Ziarul atenian făcea referire și la proprietarul vasului și dădea detalii referitoare la design – considerat superb – la stilul elegant, luxos, fără a fi ostentativ al interiorului și la viteza excepțională pe care o puteau menține motoarele. Ce ironie a sorții! Una dintre bijuteriile imperiului său se transformase în sursa unui posibil dezastru al companiei sale.

A rotit scaunul astfel încât să poată privi prin ferestrele înalte imaginea oferită de portul Pireu. El, Fiona și secretara lui personală, Rosemary, părăsiseră Anglia la bordul unui avion Gulfstream V. În acel moment admira vasul său, *Sea Nymph*, ancorat într-unul din docurile din apropiere. Era cu adevărat un vapor minunat, suplu, modern și totuși avea o linie clasică. Navele mari, uriașe semănând cu autobuzele plutitoare îi displăceau profund, la fel cum se întâmpla și cu formele aerodinamice, urâte, ca niște ouă gigantice pe care constructorii de vapoare le promovau de la o vreme.

Întorcându-se din nou cu fața către birou, privirile i-au alunecat asupra unui teanc de hârtii. Nu avea dispoziția necesară să acorde atenție detaliilor. Era neliniștit, avea

un sentiment de agitație interioară care-l făcea extrem de iritabil. Se apropia întâlnirea cu frații Lampaki și nu reușise să dea de fiul său. Întreaga zi încercase să ia legătura cu Mark apelând numărul de la birou și celularul, dar eforturile lui se dovediseră inutile. Luase legătura și cu Fiona care se afla în Zákynthos pentru a urmări modul în care se efectuau pregătirile pentru închiderea casei lor de vacanță pentru iarnă. Aceasta îi comunicase faptul că nici ea nu știa unde se afla Mark.

— Nu cred că este în Grecia. Aș fi putut auzi acest lucru de la prietenii lui. Și dacă s-ar fi aflat în Grecia, fie pe continent, fie pe insule s-ar fi scris în ziare. Mai ales dacă s-ar afla în Kolonaki.

Simpla menționare a cartierului exclusivist din Atena îl irita pe Georgios. Era locul în care Mark găsea din belșug pierde-vară care să-i țină companie.

— De ce crezi că s-ar afla în aceste locuri în noiembrie? I-a întrebat Fiona. Niciun om cu mintea întregă nu vine aici mai înainte de Paște, atunci când se încălzește vremea.

— M-am gândit că ar putea exista o cât de mică posibilitate. Am încercat să dau de el dar mi-a fost imposibil. I-am lăsat un mesaj.

— Și toate astea îți par o noutate? Îl bați la cap permanent. Dacă aș fi în locul lui nici eu nu aș răspunde mesajelor lăstate de tine. De ce nu-i dai pace, Georgios? Te-ai gândit vreodată la această alternativă? Poate în felul acesta se va apropia de tine.

Georgios Vilos simțea o dorință arzătoare să-i închidă telefonul dar a reușit să se stăpânească. Fiona avea obiceiul de a se răzbuna cu o abilitate malefică pentru orice jignire, cât de mică.

— Poate că ai dreptate, s-a mulțumit el să spună. Când te întorci?

— Nu știu încă. Mă gândeam să merg în Barbados cu Dolly. Mi-e dor de soare. Te voi anunța.

— Bine. Mai vorbim.

A închis celularul și a rămas privind cu ură peretele.

— Scârbă! a mârâit el printre dinți.

Brusc, ușa biroului a fost dată de perete. Georgios a tresărit. De obicei Rosemary ciocănea în ușă mai înainte de a intra. Dar nu era Rosemary.

— Salut, tată!

Mark a pășit în birou, cu o atitudine lejeră, cu o mână în buzunarul pantalonilor. Statura sa athletică, dar elegantă ocupase pentru o clipă întreaga ușă.

— Am încercat în mod repetat să dau de tine.

Georgios era furios, dar în același timp îi era imposibil să nu se simtă mișcat de frumusețea fiului său, așa cum se întâmpla ori de câte ori se întâlneau după o despărțire mai îndelungată.

— Se pare că mama ta s-a înșelat. Te aflai în Grecia în tot acest timp în care încercam să stau de vorbă cu tine. Ți-am lăsat pretutindeni mesaje, dar nu te-ai oboșit să-mi răspunzi.

Mark i-a aruncat o privire arogantă:

— Am fost ocupat.

— De ce? Ce-ai avut de făcut? N-am reușit să dau de tine nici în biroul de aici și nici în cel de la Londra.

Mark s-a așezat într-unul din fotoliile de piele aflate în fața biroului. Picior peste picior, își legăna pantoful elegant și își privea unghiile cu o atitudine care știa că îl scotea din minți pe tatăl sau. *Lasă-l pe tiran să fiarbă în suc propriu.* Într-un târziu și-a limpezit glasul, tușind

ușor și și-a ridicat privirile întunecate ațintindu-le asupra tatălui său.

— Ei bine?

Acesta aștepta nerăbdător, aplecat peste birou.

— Dacă vrei să știi neapărat, ei bine, am fost ocupat cu Marina.

I-a aruncat un zâmbet tatălui său și și-a întins brațele frumoase, musculoase pe brațele fotoliului într-o atitudine relaxată.

Georgios s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului și a oftat adânc.

— Femei. La vârsta ta ar trebui să te gândești să te așezi la casa ta, să ai o familie.

— De aceea mă și vedeam cu Marina.

Mark era ușor sarcastic.

— Chiar tu mi-ai sugerat să n-o scap din mână. O partidă minunată. Tu ai susținut că are tot ce-i trebuie: arată bine, are bani, e de familie bună. Tu ești cel care...

— Bine, bine! Destul! E suficient!

Îi dădea dreptate. El îl îndemnase să intre în această relație cu Marina Kavala, fiica lui Constantine Kavala cel mai bogat om din Grecia.

— Și ce s-a întâmplat?

— Tocmai am terminat-o cu ea. Mi-a luat ceva timp pentru că ea nu voia să rupă relația cu mine.

— Este supărată?

— O să-și revină.

— Sper că n-ai făcut nimic din ceea ce ar fi putut să-i nemulțumească familia. Nu avem nevoie de...

— Ascuită, tată! Marina Kavala o pune de la treisprezece ani. Jumătate din bărbații pe care îi cunosc au avut-o, așa că dacă familia are de gând să facă valuri

sunt de-a dreptul nebuni de legat.

— Bine, bine! Să trecem peste asta.

Georgios intra în defensivă. Conversația lor lua o direcție pe care el o considera primejdioasă. Nu voia să se angajeze în niciun fel de dispute cu fiul său, în niciun caz în acele momente când avea mare nevoie de el.

— Aș dori să-mi faci un serviciu.

— Mă pregătesc să plec în State. Știi prea bine. *Sea Nymph* este gata de plecare și voi fi la bord când va ridica ancora.

— Știu. De fapt despre *Sea Nymph* este vorba. Știi că bancherii germani au refuzat să-mi reeșaloneze împrumutul.

— Oricând poți găsi împrumuturi la alte bănci. Ai reușit întotdeauna.

Georgios a clătinat din cap.

— Am încercat la toate băncile. Urmează să mă văd cu frații Lampaki.

— Nu se poate! E ridicoll Nu pot să cred.

Georgios Vilos și-a plecat capul. Când l-a ridicat, privirile sale triste s-au ațintit asupra fiului său. Suferința se citea limpede pe chipul său. Părea gata să izbucnească în lacrimi. Lui Mark îi era imposibil să creadă. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl său copleșit de tristețe. Aerul de invingător afișat de Georgios Vilos fusese înlocuit de atitudinea omului înfrânt.

— Fiule, este posibil să pierdem totul. Absolut tot ce avem. Vilos Shipping Ltd. se află în pragul falimentului. Dacă nu ajung la o înțelegere cu frații Lampaki... atunci nu știi ce se mai poate întâmpla.

Mark îl privea uluit. Apoi, jenat de ceea ce se întâmpla și-a mutat privirile. Era convins că tatăl său nu ar fi

apelat la sprijinul financiar al fraților Lampaki dacă nu s-ar fi aflat într-o situație disperată și mai știa că făcuse un efort supraomenesc pentru a recunoaște situația dificilă în care se afla compania și mai ales pentru a vorbi deschis despre asta.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Glasul lui Georgios se transformase, devenind un murmur.

— Am nevoie de tine.

Mark l-a privit, a înghițit nodul care-i urcase în gât, apoi a spus:

— Nu știu cum aș putea s-o fac.

— Poți salva compania, dacă-mi acorzi o mică favoare.

Mark s-a tras mai aproape de birou pentru a fi în stare să audă cuvintele șoptite pe care le rostea tatăl său.

— Despre ce este vorba?

Georgios s-a aplecat peste birou. Mark s-a ridicat și s-a aplecat și el apropiindu-se de tatăl său.

— Totul trebuie să rămână între noi doi. Nimeni altcineva nu trebuie să afle micul nostru secret.

Mark a încuviințat din cap.

Tatăl s-a apropiat și mai mult apoi a început să vorbească în șoaptă la urechea fiului său.

Pe măsură ce asculta, Mark a tresărit, apoi trupul său a devenit rigid, după care a încercat să protesteze, dar în cele din urmă l-a ascultat până la capăt și a jurat să-i împlinească dorința.

Capitolul cinci

Zborul până la Atena, unde urma îmbarcarea pentru croazieră, a fost lung durând zece ore. Crissy și Jenny erau încântate pentru că au reușit să doarmă, să mănânce și se simțeau departe de a fi obosite. După micul dejun luat la bordul avionului au adormit din nou. Când au aterizat la Atena pe aeroportul Eleftherios Venizelos nici nu se treziseră bine, dar erau emoționate și încântate. După ce și-au recuperat bagajele au căutat un taxi și au pornit către un mic hotel aflat în Plaka unde aveau rezervare. Câteva minute mai târziu, după ce s-au spălat, și-au reîmprospătat machiajul și și-au schimbat hainele au pornit către Acropole pentru a vedea Parthenon-ul, urmând indicațiile oferite de directorul hotelului.

Plaka, cu restaurantele și magazinele ce se aliniau de-a lungul aleilor placate cu marmură le stârnea încântarea. Erau surprinse de numărul mare de turiști dornici să viziteze Atena chiar dacă vremea era mai rece. Au urcat treptele abrupte ce duceau către Parthenon, au admirat monumentul, un remarcabil testament arhitectural al geniului elen antic și apoi au vizitat micul muzeu. S-au plimbat pe Acropole admirând orașul alb ce se întindea la picioarele lor, înconjurat de munți și prelungindu-se în mare, unde se afla portul Pireu și vaporul la bordul căruia așteptau să se îmbarce. Crissy era încântată de oraș. Îi plăcea, considerându-l cosmopolit în

ciuda lucrurilor care i se povestiseră: un oraș aglomerat, murdar și cât se poate de dezagreabil. Probabil era o zi cu totul specială, aerul era limpede și apele mării scânteiau în depărtare.

După ce au coborât pe sub măslini au revenit în Plaka unde au mâncat într-o cafenea, în aer liber, bucurându-se de soarele călduț și schimbând amabilități cu chelnerul chipeș. Hohote năvalnice de râs au atras privirile celor din jur atunci când Jenny a descoperit în meniu preparatul numit „cocoș proaspăt”.

— Trebuie să fie un semn bun, a remarcat ea.

Crissy a încuviințat din cap abținându-se cu greu să nu izbucnească în hohote dezlănțuite.

S-au întors la hotel. Abia atunci și-au dat seama că erau foarte obosite. Au dormit timp de aproape două ore. Când s-a trezit, în primul moment, Crissy s-a simțit dezorientată, apoi și-a amintit unde se află. În vârful picioarelor s-a îndreptat către baie și a făcut un duș, pregătindu-se pentru o nouă ieșire în oraș. Curând s-a trezit și Jenny și i-a urmat exemplul. În timpul acesta, Crissy a așteptat-o în holul hotelului urmărind fascinată știrile la televizor. Nu înțelegea nimic din ceea ce se spunea dar scenele erau elocvente. Era șocată de imaginile unui carnagiu produs în urma unui accident pe o șosea. Asemenea scene nu ar fi putut niciodată să apară pe ecranele televizoarelor din Statele Unite. Directorul hotelului, Constantine, s-a alăturat ei și a început să-i dea lămuriri legate de ceea ce se desfășura pe micul ecran: greve, demonstrații, proteste, situații ce păreau la ordinea zilei pe străzile din Atena.

În sfârșit a coborât și Jenny și li s-a alăturat. Constantine a cântărit-o din priviri cu admirație. Arăta minunat în

ținuta pe care o alesese, o fustă scurtă și o bluză cu un decolteu adânc.

— Încotro, doamnelor? a întrebat el când le-a văzut că se pregătesc să plece.

— Nici noi nu știm exact încotro să mergem. Ne poți recomanda un loc unde să luăm cina?

— Este cam devreme pentru cină în aceste locuri, dar ați putea să vă relaxați în Kolonaki. O seamă de atenieni cu bani locuiesc acolo și ies la cafenele pentru a fi văzuți. Ați putea merge să beți o cafea și apoi să luați cina. V-ați simți minunat. Este un adevărat ritual și dacă vă interesează, acolo vin o mulțime de tineri.

— Oho! Cris, cred că acesta este locul potrivit pentru mine! a exclamat Jenny.

Constantine și Crissy au izbucnit în râs. Cel dintâi nu a omis un mic comentariu

— Nivelul hormonilor este ridicat în zonă.

Urmând instrucțiunile lui Constantine, Crissy și Jenny au pornit pe jos către cartierul elegant, Kolonaki. Spre deosebire de Plaka, în zonă nu existau magazine pentru turiști și nici nu părea să fie un loc unde să întâlnești turiști străini asemenea lor. Au trecut pe lângă magazine cu mărfuri cunoscute lor, asemănătoare cu cele care se vând pe Madison, în Manhattan sau pe Fifth Avenue: Gucci, Prada, Burberry, DKNY. Ceea ce făcea ca acele străzi să fie diferite erau cafenelele deschise pe trotuar, aflate unele lângă altele.

Au găsit o masă liberă. Au comandat cafea și apă minerală și în timp ce tânăra frumoasă, plină de solitudine s-a grăbit să le aducă comanda, cele două prietene au privit în jurul lor. Sub umbrele și tende oamenii se adunau în jurul meselor. Conversația era animată,

dar niciunul dintre participanți nu era atât de captivat de ceea ce vorbea încât să nu ia în seamă trecătorii, fie bărbați sau femei. Chiar și persoanele mai în vârstă participau la acest ceremonial deși era evident că mai ales grupurile de tineri mențineau atmosfera încinsă. Treceau de la o masă la alta, schimbau cuvinte între ei, vorbeau la telefon, beau cafea în cantități deloc de neglijat la care se adăuga bere, lichioruri și mai ales flirtau.

— N-am văzut niciodată asemenea scene.

— Arată ca un bar pentru celibatari, unul uriaș, în care sunt primiți cei vârstnici și copiii, a fost de acord Jenny.

— Este minunat.

— Da. Nu e rău. Doar că nu-mi vine să cred că flirtează așa, pe față, în văzul copiilor și al bătrânilor.

— Să nu uităm că cei bătrâni i-au făcut pe cei tineri și cred că încă sunt în stare să mai facă, a spus Crissy.

— Într-o lume dominată de Viagra poți fi sigură că așa stau lucrurile. Probabil că jumătate din boșorogii aflați în jurul meselor, luând cafea ar putea avea oricând o erecție.

— Ar fi trebuit să știi că tot la asta vei ajunge.

— La ce? Sunt pur și simplu realistă, scumpa mea. Îți spun că...

Brusc a tăcut. Privirile ei urmăreau un tânăr atrăgător care tocmai trecuse pe lângă masa lor și întorsese privirile.

— Cred că ai atras atenția cuiva, a zâmbit Crissy.

— Fii mai atent! Pe tine te are în vizor, nu pe mine.

Crissy a simțit cum roșea. Dorea să știe dacă ceea ce spusese Jenny era adevărat, dar era mult prea jenată ca să se întoarcă.

Jenny a privit-o cu atenție, apoi i-a luat mâna într-
sa.

— Pentru Dumnezeu, Crissy, uită-te! E un scump.
Mortal, chiar.

Crissy s-a îmbujorat și mai tare, dar în cele din urmă
a întors capul și privirile lor s-au întâlnit. Treizeci, trei-
zeci și cinci, cel mult. Spilcuit, elegant. Înalt, bine făcut.
Părul – pana corbului, pieptănat pe spate. Ten măsliniu,
dantură impecabilă dezvăluită atunci când zâmbea. Un
fior de emoție a străbătut-o din cap până în picioare,
atunci când și-a dat seama că ea era ținta interesului
acestui tânăr.

— Zâmbește-i, toantol a șoptit Jenny printre dinți și în
același timp i-a dat un ghiont pe sub masă.

Dar Crissy nu-i dădea nicio atenție. Tânărul îi zâm-
bea și pornise către masa lor. Pe măsură ce se apropia,
vrăjită, Crissy a șoptit către Jenny:

— Dumnezeule! Jenny! Ce fac acum?

— Calm! Nu uita că deși suntem în Grecia, el tot
bărbat rămâne. Un bărbat pofcios gata să sară în pat.

Tânărul a ajuns la masa lor și mai întâi a privit-o pe
Crissy provocator, apoi a aruncat scurt o privire către
Jenny.

— Numele meu este Adonis! a spus el întinzând
mâna către Crissy.

După o strângere de mână care i-a stârnit emoția lui
Crissy, Jenny a trecut la atac.

— Nu pot să cred că acesta e numele tău. Glumești.

Tânărul a privit-o cu un aer serios

— Ba da. Acesta este numele meu și mulți greci se
numesc astfel.

— Minunat nume, a remarcat Crissy.

- Mulțumesc! Pot să știu și eu cum vă numiți?
- Crissy Fitzgerald.
- Îmi pare bine să te cunosc. E prima vizită în Atena?
- Da. Plecăm într-o croazieră.
- Și eu sunt Jen, a întrerupt aceasta conversația,

întinzând mâna.

Adonis i-a luat mâna și a spus:

— Mă bucur să te cunosc.

Apoi s-a întors din nou către Crissy.

— Sper că vei petrece câteva zile în Atena.

— Ar fi fost tare plăcut, dar plecăm mâine din portul Pireu.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să-ți pot arăta orașul. Dar mă întrebam dacă nu doriți să luăm cina împreună. Ce părere aveți?

— De ce nu? a intervenit Jenny mai înainte ca prietena ei să aibă timp să răspundă.

— Minunat! Ești de acord, Crissy?

— Da... de ce nu.

Se întreba dacă era o idee înțeleaptă.

— Nu pari convinsă.

— Abia ne-am cunoscut.

— Am o mulțime de prieteni în jur în această seară și îi pot aduce pentru a garanta în privința mea. Toți îți vor spune același lucru și anume că sunt o persoană pe care poți conta, un bărbat de onoare și nimic rău nu vi se poate întâmpla cât timp vă aflați în compania mea.

— Infractori, presupun. Toți din aceeași gașcă. Chiar ești un criminal în serie!

Crissy i-a aruncat o privire uluită.

— Jen!

— Glumeam. Chiar nu știi de glumă? Isusel!

— Vă deranjează dacă iau loc? În felul acesta ne putem cunoaște mai bine și poate vă mai liniștiți temerile.

— Desigur! a acceptat Crissy fără să arunce nicio privire către Jen.

Tânărul a tras unul dintre scaune și s-a așezat.

— Apă minerală și cafea. Doriți să mâncați ceva? Sau doriți să mergeți în alt local să bem ceva?

— Ai rostit cuvinte magice! Cred că mi-ar prinde bine să bem ceva tare, s-a arătat Jenny interesată.

Au stat de vorbă despre Grecia în general și Atena, în mod deosebit, despre slujbele lor – tânărul era avocat – și despre Statele Unite.

— Am fost la New York de câteva ori și la Miami. Mi-au plăcut amândouă. Sunt locuri pline de viață.

În cele din urmă Adonis a făcut un semn către chelneriță, a plătit și s-au ridicat de la masă.

— Dacă doriți putem să mâncăm undeva în împrejurimi sau putem merge cu mașina mea în locuri mai pitorești. Vă place mâncarea italiană? Sau franțuzească? Doriți specialități grecești?

— Eu aș mânca oricare dintre ele. Ce ți se pare mai interesant, a spus Crissy

— De acord, atâta timp cât nu este vorba de ceva înspăimântător, a adăugat Jenny.

— Înspăimântător?

O privea fără să înțeleagă.

— Ciudat. Caracatiță sau gândaci. La asta mă gândeam.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Mergem?

Le-a oferit brațul și au pornit.

— Mașina mea este în apropiere. Restaurantul nu este nici el departe.

La câteva străzi distanță se afla parcată mașina – un Mercedes de culoare neagră, model sport, decapotabil. Au urcat în mașină și au pornit către restaurant. Asemenea tuturor atenienilor era un șofer grăbit, care nu acorda suficientă atenție regulilor rutiere și nici pietonilor. Crissy abia respira de teamă, în vreme ce Jenny aflată pe bancheta din spate chicotea. Curând tânărul a încetinit, căutând un loc de parcare. Când a realizat că era imposibil să găsească un loc în care să lase mașina, a urcat pe trotuar și a lăsat-o acolo.

— Nu cred că ai voie să parchezi în acest loc, și-a exprimat Crissy părerea.

— Și de ce nu? a întrebat el zâmbind.

— Dar nu ți se va ridica mașina?

— În niciun caz. Doar suntem la Atena.

Au coborât din mașină și Adonis le-a condus de-a lungul trotuarului.

— Ne aflăm în Psirri. Este un cartier vechi al Atenei care s-a transformat în ceva asemănător cu Tribeca, din New York City. Aici întâlnești o mulțime de case vechi și depozite și birouri dar totul a fost transformat în cafenele și galerii, în magazine. Există și apartamente.

— Înțeleg. Ceva gen Tribeca sau SoHo, a spus Jenny.

— Dar nu de aceleași proporții.

În capătul străzii se afla un restaurant. Într-o clădire în aparență veche, cu un aspect nu tocmai atrăgător au fost întâmpinați de un decor ultramodern. În mijlocul restaurantului se afla un bazin lung cu apă puțin adâncă. Întâmpinați de o tânără elegantă au fost conduși la o masă, li s-au oferit băuturi și le-au fost înmânate meniurile.

— Este încă devreme pentru cină, le-a spus tânărul Adonis. Este abia nouă. În jurul orei unsprezece – douăsprezece, localul va fi plin.

— Și cum reușiți să mergeți la muncă a doua zi? a dorit Crissy să știe.

— Nu dormim mult. De fapt, mulți dintre noi sunt adepții siestei, asemenea spaniolilor. Birourile se redeschid târziu, după-amiază și rămân astfel până seara. Depinde de genul de afacere derulată, dar mulți atenieni sunt adepții acestui stil de viață.

— Cred că m-aș putea adapta fără probleme.

Le-au fost aduse băuturile și Adonis a făcut comanda în locul lor.

— Sper că nu vă deranjează.

— Absolut deloc, a spus Crissy care nu înțelegea nimic din cele scrise în meniu, acesta fiind în limba greacă.

— Am comandat mâncare grecească tradițională. Este foarte gustoasă. Cred că o să vă placă.

Le-a pus întrebări despre excursia în care se pregăteau să pornească. În timpul mesei au vorbit și despre mâncarea grecească. Crissy își spunea că era cea mai bună masă pe care o luase vreodată: salată grecească cu feta, cu măslina, roșii de Santorini, cu ceapă și castraveți și ardei gras, urmată de calcan la grătar, totul servit cu pâine cu tatziki ce se topea în gură. La desert au fost serviți cu o felie subțire de tort de ciocolată cu alune și mere și cu înghețată de fistic de casă. Mâncarea a fost stropită cu un excelent vin de Santorini.

După ce a semnat nota de plată și a oferit bacșișul chelnerului, Adonis le-a întrebat:

— Și-acum ce părere aveți de câteva ore de dans la un club?

— Trebuie să ne trezیم devreme, și eu... a ezitat Crissy.

— Te rog! Ce contează dacă pierdem câteva ore de somn? Avem aproape o lună la dispoziție pe vas pentru a ne relaxa, interveni Jenny.

Adonis și-a îndreptat privirile către Crissy așteptând răspunsul ei.

— Mi-ar plăcea tare mult, dar mă simt extenuată.

Trupul ei simțea nevoia de odihnă. În același timp nu putea să nege față de sine însăși că îi făcea plăcere compania lui Adonis ca și interesul pe care îl stârnea acestui bărbat chipeș. Cu toate acestea nu simțea niciun fior, nu exista nimic din ceea ce ar fi putut să o facă să sperie că după o noapte de dans, ziua următoare îi putea aduce împlinirea viselor.

— Crissy! Mai gândește-te! Aceasta este singura noapte pe care o petrecem în Atena și poate că nu vom mai ajunge vreodată în acest oraș.

— Ei, nu cred că acest lucru ar fi absolut imposibil. Sunt convins că va reveni, a încercat Adonis cu optimism.

— Știu și eu... ezită Crissy.

— Nu vom merge dacă nu ne însoțești, a hotărât Adonis. Sunt convins că te vei simți bine dacă mergi cu noi. Cei mai mulți dintre turiști nu ajung să vadă un asemenea loc.

Părea convins de ceea ce spunea și o nemulțumea ideea că ar fi putut să-i dezamăgească fie pe Adonis, fie pe Jenny așa că în cele din urmă, Crissy a cedat:

— Fie. Bine. Dar nu stăm până târziu.

După o cursă pe străzile orașului, ce-i stârnea fiori lui Crissy, au ajuns la un club de dans aflat pe malul golfului.

lui Salonic. Era o construcție cu mai multe etaje, cu decorațiuni elegante, costisitoare. Locul era înțesat cu o mulțime a cărei vârstă varia între douăzeci și aproape șazeci de ani. Toți păreau să aparțină lumii celor cu bani, arătau bine și mai ales dansau nebunește. Adonis a fost întâmpinat și salutat cu căldură de mulți dintre cei aflați acolo.

Crissy a constatat cu uimire că majoritatea vorbeau limba engleză aproape fără cusur. Au băut șampanie și au dansat câteva ore bune. Crissy s-a bucurat de privilegiu oferit de pe balcoanele clubului. Deși era noapte, luminile petrolierelor, ale navelor de pasageri și ale iah-turilor scânteiau în apele mării, mii de stelute în depărtare. Aromele mării, aerul sărat o înviorau după timpul petrecut în fumul și zgomotul din sălile de dans.

— Te simți bine? Te distrezi? a întrebat-o Adonis.

— Desigur. Ai fost tare drăguț că ne-ai invitat în oraș cu tine. Îți sunt recunoscătoare.

— Plăcerea a fost a mea și mă bucur că te simți bine. Îmi pare rău că mâine trebuie să plecați.

Crissy se simțea ușor tulburată. Îl simțea aproape de ea și brațul pe care tocmai și-l așezase pe umerii ei o strângea și mai tare. Nu știa exact cum ar fi trebuit să se poarte într-o astfel de situație.

— Trebuie... nu avem de ales... am plănuit această călătorie cu ceva timp în urmă.

A strâns-o ușor, apropiind-o de pieptul său.

— Știu, dar nu pot să nu regret. Cred că ne-am fi putut simți foarte bine împreună.

Inima îi bătea mai repede. Nu era pregătită pentru o astfel de situație. Atracția pe care o stârnea acestui bărbat o nelinișteea.

— De curând am trăit o experiență... neplăcută. Și nu cred că sunt pregătită să... să încep o altă relație.

— Regret. Îmi pare rău atât pentru tine cât și pentru mine.

— Cred că am o problemă legată de încredere, a oftat ea.

— Poate că te voi ajuta să treci peste asta.

— Numai eu singură mă pot ajuta. Adonis, te-ai purtat minunat, dar deocamdată nu pot... cu nimeni... nu mă simt în stare.

— N-am să fac presiuni.

— Mulțumesc. Cred că este timpul să plecăm.

— Sigur. Plecăm, dacă reușesc să o găsesc pe prietena ta. Cred că a dansat cu fiecare bărbat din club în această seară.

— Așa este Jenny, a râs Crissy. Presupun că în urma ei va rămâne un lung șir de inimi sfărâmate.

Adonis a privit-o cu o expresie serioasă.

— Tu ești cea care lasă o inimă sfărâmată în urma ei. Asta este sigur. Și tot tu ești cea atrăgătoare, cea strălucitoare.

Crissy a tresărit înfiorată de cuvintele lui. Nu știa dacă să-l creadă, dacă putea să aibă încredere în el, dar în același timp trebuia să admită față de sine că îi făcea plăcere să-l audă vorbindu-i astfel.

— Nu știi dacă lucrurile stau așa. Tot ce știi însă, este că Jenny este cea în jurul căreia roiesc bărbații.

— Americanii sunt proști.

— Poate ai dreptate, dar americanca din fața ta trebuie să meargă la culcare.

Pe Jenny au găsit-o fără efort. Se afla în mijlocul ringului de dans. În jurul său ceilalți dansatori formaseră un

cerc larg. Strigau și aplaudau și băteau ritmul dansului aproape obscen pe care Jenny și partenerul său îl interpretau, mișcând din coapse lasciv. Jenny dansa în picioarele goale; pantofii agățați fiecare de câte un deget arătător se balansau și ei în ritmul dansului.

Adonis zâmbea și Crissy a izbucnit în hohote:

— Vezi?! Despre asta vorbeam.

— Sălbatică! Înflăcărată!

— La treizeci de ani este încă nebună după bărbați.

— Știi și eu?! Nu cred că-i plac bărbații chiar atât de mult, cu adevărat. Am sentimentul că de fapt disprețuiește bărbații.

Crissy l-a privit cu atenție. Remarca lui era uimitoare.

— Niciodată nu m-am gândit la asta.

Dansul a luat sfârșit și mulțimea aplauda dezlănțuită. Jenny și partenerul ei s-au îmbrățișat și s-au sărutat. Adonis a luat-o de mână pe Crissy și s-au îndreptat împreună către Jenny.

— Bravol! Ați dat un spectacol minunat, numai că acum trebuie să plecăm.

— Deja? și-a arătat Jenny nemulțumirea. Parcă am sosit doar cu puțin timp în urmă.

Și-a pus pantofii în picioare. Între timp partenerul ei de dans încerca și el să o susțină.

— O pot însoți eu acasă... Eu sunt Mike, s-a prezentat el.

Adonis și Crissy l-au salutat și s-au prezentat și ei. Apoi, Adonis a adăugat:

— Doamnele vor pleca într-o croazieră în doar câteva ore, așa încât cred că este timpul să plecăm.

Jenny o privea pe Crissy, dar aceasta părea neînduplecată.

— Cred că într-adevăr trebuie să plec. A fost o ne-
bunie, Mike, dar trebuie să mă grăbesc.

— Nu! Te rog! Te duc eu la hotel! Este abia ora patru.
Poți sta încă o oră sau două.

— Regret! Trebuie să dispar. Mi-a plăcut această noap-
te. Mă bucur că te-am cunoscut.

L-a sărutat pe obraz și a pornit către ieșire. Mike era
pe urmele lor, încercând să o convingă pe Jenny să
rămână. Drumul spre hotel a fost străbătut în mare
viteză și când au ajuns, Adonis a coborât și le-a însoțit
până la ușă. După ce i-a mulțumit lui Adonis pentru
companie, Jenny a intrat în hotel.

— Vin și eu imediat, a spus Crissy în grabă.

Apoi s-a întors către Adonis.

— Ai fost minunat și îți mulțumesc pentru atenția pe
care ne-ai acordat-o.

— Poftim. Ia asta, te rog. Toate numerele mele de te-
lefon sunt trecute acolo. Te rog sună-mă oricând do-
rești, i-a spus el oferindu-i cartea de vizită.

Crissy a scos și ea o carte de vizită:

— Te rog să faci și tu același lucru oricând dorești,
dar nu uita că pentru o vreme nu voi fi acasă.

Adonis a luat cartea de vizită, a vârât-o în buzunar,
apoi a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe păr.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Ești cea mai
frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Mulțumesc, Adonis. Cred că este timpul să plec.

S-a desprins din îmbrățișare și Adonis a deschis ușa,
lăsând-o să treacă pe lângă el și să intre în holul hotelu-
lui. După ce ușa s-a închis în urma ei, Crissy s-a întors
și a fluturat mâna în semn de rămas-bun.

Adonis a rămas nemișcat urmărind-o din priviri cum

străbătea holul și apoi pornea în sus, pe scări. Înainte de a dispărea, Crissy i-a trimis un sărut.

Când a ajuns în cameră, Jenny era deja în pat.

— N-am adus cu noi un ceas deșteptător, s-a plâns ea.

— Am rugat la recepție să ne trezească la ora nouă.

— Dumnezeu! Oribil! s-a plâns Jenny și și-a tras pătura peste cap.

Crissy s-a pregătit de culcare, dar după ce a stins lumina, somnul refuza să vină. În mintea ei se învălmășeau toate evenimentele din acea zi.

Am plecat de puțin timp de acasă și vraja deja plutește în aer. Am întâlnit un om care mă consideră frumoasă. Atrăgătoare. Mulți alți bărbați nu-și puteau lua privirile de la mine. Să sperăm că această noapte este un sol al unor vremuri fericite.

În cele din urmă s-a cufundat într-un somn adânc.

Capitolul șase

Ajungând în port, taxiul le-a lăsat în fața unui terminal uriaș. Jenny ațipise în taxi, dar Crissy era atât de emoționată gândindu-se că în sfârșit sosise momentul îmbarcării încât nu simțea oboseala. Terminalul nu se deosebea cu nimic de cele din lumea întreagă, dar după ce au trecut de formalitățile legate de securitate și au zărit nava au rămas surprinse. Deși Crissy văzuse fotografia în pliantul oferit de agentul de turism nici ea și nici Jenny nu erau pregătite pentru ceea ce li se oferea privirilor.

— Jenny! Arată precum un iaht.

Jenny a privit-o calm.

— Cris, dar asta și este. E un vapor.

— Știu, dar nu arată la fel ca acele autobuze plutitoare, cu zeci de punți. Pare un iaht uriaș.

— Cred că ai dreptate.

Jenny era ușor mahmură și în acel moment nu prea dornică de conversație.

Sosiseră mai devreme așa încât erau puțini pasageri care se îmbarcau. După ce li s-au făcut fotografiile la punctul de control au primit cardurile pentru cabină. De-a lungul holului, Crissy privea încântată stucatura din lemn și culorile calde ale tapițeriei și covoarelor. Mobilierul era ales cu gust și spre uimirea ei, nu părea să se fi folosit plastic sau fibră de sticlă. Au ajuns la lift, au urcat și au pornit către puntea următoare. Apoi au coborât și

pornind de-a lungul unui alt coridor au observat că fiecare cameră avea un nume. Când au ajuns în dreptul cabinei lor au observat că aceasta purta numele de Mykonos, o insulă din arhipelagul Cicladelor despre care Crissy citise. Au folosit cardul și au intrat.

— Oho! Este superb! Dumnezeule, este minunat! a exclamat Jenny.

— Este foarte frumos! a fost de acord Crissy.

Se aflau într-un hol cu un dulap în perete de o parte și cu o baie în partea opusă. În față se afla un spațiu destinat a fi cameră de zi, cu o canapea fixată în perete, cu masă și scaune. Pe masă se afla un coș plin cu fructe și o sticlă cu vin. Dincolo de acest spațiu se putea vedea o fereastră mare și două paturi fixate în perete, dulăpioare, noptiere și comode ca și un mini-frigider. Pe un birou lung fixat și el în perete se afla un televizor. La fel ca în spațiile comune ale vasului și aici predominau nuanțe de verde și albastru, culori marine și lambriuri din lemn. Crissy s-a grăbit către fereastră, dornică să admire priveliștea oferită de port.

Jenny s-a prăbușit pe unul din paturi și s-a cuibărit în el.

— Este atât de plăcut.

— Vrei să mergem să aruncăm o privire în jur? o întrebă Crissy.

— Cred că glumești. Mă aflu exact unde îmi doream să fiu. Dar mai întâi cred că am să fac un control al barului să văd ce pot găsi de băut.

— Cum de-ți trece prin minte să bei acum?

— Este cel mai bun remediu în cazul unei mahmureli.

— Poate ai dreptate, a zâmbit Crissy, deschizând mini-frigiderul. Avem o sticlă mică de șampanie, vin alb, apă minerală și gazoasă, sucuri.

— Șampaniei Trebuie să sărbătorim. Numai noi două.

Crissy a luat sticla și se pregătea să o desfacă în momentul în care a auzit o bătaie în ușă. S-a îndreptat către ușă și a deschis. Un băiat de serviciu tocmai le adusese bagajul și l-a lăsat în holul de la intrare.

— Mulțumesc!

Crissy i-a zâmbit și i-a oferit un bacșiș pe care îl avea deja pregătit.

După ce a închis ușa în urma lui, a desfăcut sticla de șampanie. Dopul a zburat către peretele pe care se afla o oglindă uriașă apoi a căzut pe covor. Amândouă râdeau fericite. Crissy a turnat șampania și i-a oferit un pahar prietenei sale.

— Pentru un nou început! a toastat Jenny.

— Pentru un nou început, a răspuns Crissy.

Jenny a sorbit hotărâtă și după un timp a spus:

— Cred că deja mă simt mai bine.

A sorbit din nou din pahar, apoi a întrebat-o pe Crissy:

— Ai observat ce băieți sexy în uniformă sunt pe acest vas?

— Eu? Da, am văzut, hohotea Crissy, dar nu mi-am imaginat că și tu i-ai remarcat. Păreai pe jumătate ador-mită.

— Poate. Dar cu toate acestea am observat câteva bucăți bune, bune rău.

— Ar fi trebuit să știi că așa stau lucrurile.

— Îți pare rău că nu ai avut mai mult timp pentru tânărul de azi-noapte?

— Îhm! Nu știi... acum totul îmi pare ireal. De parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

— Scumpa mea, a fost real. Crede-mă. Și eu cred că se gândește la tine. Sunt convinsă.

— Crezi?

— Te-ai prostit? Desigur. Era topit după tine.

— Arată bine și trebuie să recunosc faptul că m-am simțit excelent pentru că... am fost remarcată. Dar cred că era... cam... puțin cam...

— Înfierbântat. Îi ardeau călcâiele, Cris. După tine, evident.

— Dacă spui tu. Indiferent cum a fost pot spune că am trăit o experiență plăcută. Ce zici, mergem pe vas într-o recunoaștere? Poate descoperim centrul de sănătate, teatrul, discoteca, biblioteca, cazinoul și tot ce ne mai poate stârni interesul. Eu cred că voi face o plimbare să văd cum arată vaporul.

— Da. Cred că ai dreptate. Să vedem ce uniforme ne pot stârni simțurile, a fost de acord Jenny care părea să se simtă plină de vioiciune după șampania băută.

Brusc, ușa cabinei se deschise violent și o tânără a dat buzna, având un zâmbet larg pe față.

— Bună ziua! Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Iskra și voi fi stewardul dumneavoastră pe timpul călătoriei. N-am știut că v-ați îmbarcat deja și tocmai voiam să mă asigur că totul este în ordine.

Vorbea cu un accent puternic.

— Cred că totul e bine, a liniștit-o Jenny.

— Oricum noi ne pregăteam să ieșim.

Crissy și-a luat geanta și Jenny s-a ridicat din pat și s-a încălțat.

— Petrecere frumoasă! le-a urat Iskra, care deja intrase în baie cu o rezervă substanțială de șampon și săpun.

— Mulțumim! Pe curând! a spus Crissy, luând cu sine o hartă a vasului aflată pe birou.

Pe coridor și-a aruncat o privire asupra hărții:

— Ne va lua ceva timp să ne obișnuim să circulăm în direcția dorită.

— Cel mai bine ar fi să ne folosim nasul.

Jenny se îndrepta deja către ascensor și casa scărilor.

— Acum ne aflăm pe puntea patru, puntea Venus, comentă Crissy urmând-o îndeaproape.

— Îmi place cum sună.

Jenny a apăsat butonul chemând ascensorul.

— De ce nu mergem pe scări?

— Fie! Cum doreștii a mormăit Jenny ușor nemulțumită.

Ajungând pe puntea cinci au remarcat un spațiu larg destinat recepției unde se afla un birou pentru informații și un altul pentru excursii pe uscat. Au intrat apoi pe un culoar destinat cabinelor și apoi au observat o încăpere uriașă, elegantă ce servea drept sufragerie și care oferea o priveliște asupra mării prin cei trei pereți din sticlă. Au schimbat saluturi cu o seamă de pasageri și membri ai echipajului. Cei din urmă se pregăteau să încheie toate aranjamentele necesare pentru ridicarea ancorei. Din sufragerie au pornit pe o scară ce ducea către alt grup de cabine.

— Privește Jenny!

Crissy îi arăta casa scărilor unde se aflau panouri din sticlă pe care erau imprimate versuri. Pe o fațetă în engleză și pe cealaltă în greacă.

— Este minunat!

Au urcat pe puntea șase și au străbătut barul în care se asculta muzică interpretată la pian apoi au aruncat o privire bibliotecii. În afara unui număr restrâns de cărți

alese cu grijă, publicate în diferite limbi au descoperit și un ziar de dimensiunea unei scrisori. Era format din patru pagini și existau exemplare în limba engleză, franceză, germană și olandeză. Crissy a luat exemplarul în limba engleză și aruncându-i o privire a observat că era vorba de titlurile importante ale unor evenimente la zi. În jur se aflau câteva computere conectate la Internet și informații referitoare la modul în care se putea cumpăra un card pentru accesarea computerului.

— Dorești să trimiți un e-mail? a întrebat Jenny.

— Nu. Nu știu pe nimeni căruia aș putea să-i scriu.

— Nici eu.

Revenind pe culoarul de acces au observat vitrinele unor mici magazine în care se putea achiziționa mărfuri fără a plăti taxe vamale. Cel mai mare dintre ele vindea băuturi alcoolice, bomboane, cosmetice, tutun și un număr redus de bijuterii. Celelalte două erau de dimensiuni mai mici și ofereau suveniruri, costume de baie, pălării de soare, eșarfe și o gamă restrânsă de obiecte de îmbrăcăminte elegante. Imediat lângă aceste magazine se afla un micuț cazinou.

— Minunat! Așa ne vom putea distra! s-a arătat Jenny entuziasmată la vederea meselor de joc și a jocurilor mecanice. Se pare că au cele mai noi jocuri.

Un tânăr le-a zâmbit când s-au apropiat de intrare:

— Bună ziua. Nu deschidem până când nu ieșim în larg, dar sper că veți reveni.

Tânărul vorbea cu accent britanic.

— În mod cert, l-a asigurat Jenny.

— Perfect. Abia aștept să vă revăd.

Și-au continuat drumul trecând pe lângă spațiul destinat fumătorilor, apoi au ajuns la teatru: Sala Hercule.

Aceasta era decorată într-un roșu-intens: pereții, scaunele și covorul. Exista o scenă mică și pe lângă ea și un ring de dans.

— Este genul acela de teatru combinat cu un club de dans unde poți întâlni speranțele de mâine de pe Broadway.

— Presupun că asta este, i-a dat dreptate Crissy.

După ce au mai făcut câțiva pași au ajuns la o sufragerie de dimensiuni uriașe situată la provă. Era mai puțin elegantă decât cea dintâi având un aspect de braserie, dar era atrăgătoare prin cele trei laturi prevăzute cu pereți de sticlă ce ofereau o priveliște copleșitoare. Ieșind din braserie au ajuns pe punte unde se adunaseră deja și alți pasageri. Un bar în aer liber oferea o mare varietate de băuturi, cafea și apă minerală. Mesele așezate în jur erau încălzite în razele soarelui.

Jenny a comandat un pahar cu vin alb și Crissy a cerut Coca Cola light.

Și-au luat băuturile și s-au așezat la o masă. Era o zi răcoroasă și adia un vânt ușor dar razele soarelui străluceau cu dărnicie.

— Îmi place la nebunie mirosul mării. Ție nu-ți place?

— Ce spui? Pește? Sare? Țsta-i miros care să-ți placă? Duhnește, a fost de părere Jenny.

— Poate ai dreptate. Chiar și eu nu cred că fac altceva decât să văd latura romantică. Dar chiar îmi place acest amestec de mirosuri. Este... este tonifiant.

— Dumnezeuule!!! a exclamat Jenny. Nu te întoarce acum, nu te uita, dar încearcă să tragi cu coada ochiului. Un tip trăsnet coboară scările.

Crissy l-a observat, fără a întoarce capul. Era cu adevărat chipeș. Cum rar poți întâlni un bărbat. Avea în

Jur de treizeci de ani, era înalt, bine-făcut, cu păr negru, priviri întunecate, gură senzuală și nas acvilin. Purta un sacou ca cele marinărești, pantaloni într-o nuanță maronie-deschis, pantofi ușori sport și o eșarfă în care predomină roșul. Pășea cu încredere, cu un aer regal și a părut să nu le dea nici cea mai mică atenție. În mod cert era cel mai frumos și mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— Pur și simplu simt că încep să salivez.

— Ei bine, nu cred că și pe el îl încearcă același sentiment, a izbucnit în râs, Crissy.

— Mă întreb cine este. Nu poartă uniformă așa că presupun că este și el pasager.

Bărbatul s-a îndreptat către bar, a dat comanda apoi s-a întors către ele. Crissy și-a luat brusc privirile de la el, dar Jenny îl fixa cu priviri albastre ca ale unui bebeluș. Când a lovit-o pe Crissy pe sub masă cu piciorul, aceasta a privit-o mirată.

— Ce-i?

Jenny zâmbea cu gura până la urechi, dar nu către Crissy și atunci aceasta a înțeles că de fapt zâmbetul îi era adresat tânărului.

Când barmanul a adus comanda – o cafea – bărbatul cel chipeș a luat ceașca și a pornit direct către masa lor.

— Vă deranjează dacă mă așez la aceeași masă? a întrebat el.

— Nu. Deloc. Ia loc! I-a invitat Jenny.

— Mulțumesc. Numele meu este Mark.

Vorbea cu un accent slab, abia perceptibil pe care Crissy îl găsea extrem de atrăgător.

Crissy și Jenny s-au prezentat și ele.

— Vă place vaporul?

— Este minunat, s-a grăbit Crissy să răspundă.

— Da și cu cât petrecem mai mult timp aici cu atât pare mai atrăgător, a adăugat Jenny aruncându-i ochea-de.

Zâmbind, Mark a răspuns:

— Mă bucur. Sunt și câțiva americani la bord. Cei mai mulți turiști sunt olandezi, germani și francezi și doar câțiva italieni, canadieni și britanici.

— Nu înțeleg de ce, și-a arătat Crissy nedumerirea.

— Cine poate știi? Un motiv poate fi acela că excursia începe la Atena. Poate că americanii nu sunt încântați de ideea unei călătorii în afara granițelor. Nu știu. Ce pot să vă spun este că cei mai mulți turiști vor urca la bord la Nisa. Până atunci nu vor fi mai mult de o sută de persoane la bord.

— Pe toată nava? a întrebat Jenny.

— Ciudat, a fost de părere Crissy.

— Nu chiar. Este vorba de o reducere de o săptămână ceea ce înseamnă mai puțini bani și timp mai scurt petrecut în această călătorie. Și pe lângă asta, Nisa este mai accesibilă pentru persoanele în vârstă decât Atena.

— Mă întreb cum de sunt în stare să traverseze și strada, a comentat cu ranchiună Jenny.

— Ha, ha! Știi ce vrei să spui. Veți vedea scaune cu roțile și bastoane și dacă marea va fi agitată vor apărea vânățai și julituri.

— Se pare că știi o mulțime de lucruri legate de călătorie. Care este motivul? a dorit Jenny să știe.

— Îmi place să mă informez.

— Serios?!

Dar chiar în acel moment Jenny s-a văzut nevoită să întrerupă conversația din pricina unui bărbat la fel de chipeș ca și cel în a cărui companie se aflau deja. Nou-venitul purta o uniformă albă ca zăpada cu epoleți negri și aurii, avea pieptul împodobit cu medalii și pe un mic ecuson aflat pe clapa buzunarului de la piept se putea citi: DEMETRIOS PAPADOPOLIS: CĂPITAN.

— Scuzați-mă pentru întrerupere, dar doresc să vă urez bun venit la bordul navei *Sea Nymph*. Sper că vă veți bucura de această călătorie.

Crissy și Jenny i-au mulțumit, dar Mark a dat doar din cap și a evitat privirile căpitanului.

— Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă pe mine sau pe unul din ofițerii mei. Sper să ne revedem curând.

— Mulțumesc, a mai apucat Crissy să spună în timp ce căpitanul se depărta. Apoi îndreptându-și atenția către ceilalți doi a întrebat:

— Ce părere aveți? Fermecător, nu-i așa?

— Da, a fost de acord Jenny. Curtenitor, amabil.

Mark ignora conversația și continua să privească în gol. Apoi, deodată, s-a ridicat și a spus:

— Trebuie să plec. Poate ne mai vedem.

— Pleci? Deja? Dar... Jenny era nedumerită.

Mark și-a îndreptat atenția către Crissy adăugând:

— Mi-a făcut plăcere.

Pentru moment Crissy a rămas uluită. *Un ciudat, și-a spus ea. Un ciudat cât se poate de sexy.*

— Da. Sper să ne revedem, a reușit să spună.

Tânărul a pornit către scări și a urcat fără să arunce nicio privire în urmă. Mergea cu un aer țeapăn, rigid.

— Ce măgar nenorocit! fumegea Jenny aruncând priviri furioase în urma lui.

— Un tip misterios.

— Hai să vedem ce se află pe puntea către care s-a îndreptat el.

— Aceea este puntea Dionisos. Puntea numărul șapte. Harta spune că acolo se află o piscină și un bar, o pizzerie, centrul de sănătate, salon de frumusețe, sală de gimnastică și discotecă. Și cele mai spațioase cabine.

— Aha! Să mergem.

După ce au făcut un tur al punții numărul șapte, s-au sprijinit de balustradă privind către zona în care se aflau măsuțele unde luaseră băuturile ceva mai devreme. Se adunaseră deja tot mai mulți turiști și aproape toate mesele erau ocupate. Crissy s-a întors și a ridicat privirile către coșul uriaș al navei. Era cu adevărat un vapor impresionant. Apoi a privit-o pe Jenny.

— Am aparatul de fotografiat cu mine. Hai să-ți fac câteva fotografii!

— Minunat!

Jenny era întotdeauna încântată să se lase fotografiată, indiferent de circumstanțe.

— Vezi punțile care se află sub coș? Hai să începem de acolo.

Au trecut pe lângă piscină și barul acesteia, au ieșit prin ușile masive și s-au aflat pe o punte lungă deasupra căreia se înălța mândru, plin de grație, coșul vaporului. O scară metalică ducea către o pasarelă aflată la baza acestuia.

— Cred că ar trebui să urci treptele și eu te voi fotografia din acest loc. În felul acesta poate voi reuși să prind și emblema vasului.

Aceasta era reprezentată de un trident stilizat într-o nuanță de albastru pur pe un fundal alb ca zăpada.

Jenny a urcat treptele de metal până când a ajuns în vârf. Aflată la înălțime flutura mâna frenetic. Crissy a făcut câteva fotografii apoi a strigat:

— De ce nu încerci și alte poziții? Privește marea!

Jenny era pusă pe glume. Și-a dus mâna la frunte concentrându-se de parcă voia să vadă ce se întâmpla departe pe mare, sau în port. Crissy a mai făcut încă un grup de fotografii apoi a început să se retragă, cu spatele, căutând alte unghiuri din care să o surprindă pe Jenny. Acesta a și fost motivul pentru care nu a observat persoana ce tocmai urcase puntea.

— Scuzel a rostit bărbatul.

— Îmi pare rău. Este vina mea. Îmi cer scuze.

Un ofițer îi zâmbea.

— Te-am văzut dar după aceea am ridicat privirile către prietena ta și nu mi-am dat seama că te aflai în mișcare.

Jenny i-a zărit stând de vorbă și a coborât neîntârziat.

— Bună! l-a salutat pe ofițer.

Acesta și-a dus mâna la chipiu.

— Bună ziua! Îmi cer scuze pentru că v-am întrerupt ședința foto. Am fost la un pas să o lovesc pe prietena ta.

— Jenny! a intins aceasta mâna.

— Și eu sunt Crissy.

— Manolo. Încântat de cunoștință

— Ești ofițer pe vas? a dorit Jenny să știe.

— Da.

— Cred că trebuie să fie minunat să lucrezi pe acest vas. Este un vapor foarte frumos, a spus Crissy.

— Da, este. Dar, în același timp, este și cel mai rapid vas din lume.

— Glumești. Este atât de mic dacă îl comparăm cu vapoarele din zilele noastre.

— Da. Are doar 25.000 de tone și o lungime de aproape 590 de metri dar este foarte rapid. Putem naviga cu o viteză de 28 de noduri. *Queen Elizabeth II* și alte câteva nave pot atinge această viteză dar nu o pot menține pe o durată mai lungă. De aceea putem ajunge dintr-un port în altul atât de repede și traversarea Atlanticului ne ia mai puțin.

— Câți pasageri poate lua?

— Are o capacitate de 836 de locuri dacă sunt ocupate toate cabinele duble. La acest număr se adugă și echipajul: 360 de oameni. Prin urmare, suntem minusculi în comparație cu alte nave.

— Cred că tocmai de aceea îmi place atât de mult, a fost Crissy de părere.

— Pare mai intim, a adăugat Jenny zâmbindu-i lui Manolo.

— Da. Desigur. Mult mai intim, a fost de acord Manolo, ațintindu-și privirile asupra ei.

— Mi-a făcut plăcere, a spus Crissy.

Văzuse că între cei doi părea să se înfiripe o legătură așa încât dorea să-i lase împreună.

— Se pare că barul de la piscină este deschis. Aș vrea să beau ceva. Ne vedem acolo sau în cabină, a adăugat ea privind-o pe Jenny.

— Pal a răspuns aceasta fluturând mâna.

Crissy a intrat în spațiul rezervat piscinei, trecând prin ușile masive. Prin ferestre îi vedea pe Jenny și pe Manolo stând de vorbă. A comandat un pahar cu apă minerală, apoi s-a îndreptat către balustradă și și-a aruncat privirile către puntea aflată dedesubt. Mulțimea adunată

pe punte era formată din turiști purtând haine sport, dar între aceștia remarcase o femeie uluitoare. Părul acesteia i-a atras atenția mai întâi. Era vorba de o masă argintie, ce părea îndreptată cu vârfurile în sus. La o privire mai atentă și-a dat seama că de fapt era vorba de un gen de onduleu foarte moale. Machiajul reușise să creeze o adevărată mască Kabuki din chipul ei. Sprâncenele arcuite, rimel aplicat din belșug atât pe genele de sus cât și pe cele de jos și o linie dreaptă, accentuată pe sub ochi nu avea nicio legătură cu linia anatomică firească. *Încearcă să arate ca și Cleopatra?* se întreba Crissy. Ochii îi erau umbriți de nuanțe întunecate de purpuriu și pe orizontală chipul îi era sfâșiat de buzele de culoare sângerie. Pudra sau fardul de obraz era de cea mai deschisă nuanță sidefie oferind un contrast șocant. Când a reușit să-și desprindă privirile de părul și chipul femeii a prins a cerceta îmbrăcămintea acesteia. Un zâmbet i-a luminat chipul. Era și imposibil să nu zâmbesti la vederea bluzei strălucitoare de care atârnavau palete argintii mari ce jucau în lumină. Aceasta era purtată împreună cu o fustă până la jumătatea genunchiului la fel de scânteietoare și strălucitoare în nuanțe argintii. Sandalele cu tocuri înalte împleteau argintiul cu auriul.

Geanta era de dimensiuni uriașe, din piele, în decorațiuni aurii. Femeia străbătea puntea cu pași mici, ținându-și capul drept și avântat înainte; pe chip purta urma unui zâmbet. Era greu să spui ce vârstă ar fi putut avea. În mod sigur trecuse de patruzeci de ani dar încă nu ajunsese la șaiszeci.

Femeia a salutat pe câțiva dintre pasageri apoi s-a îndreptat către o masă unde un cuplu în jur de patruzeci de ani o aștepta.

Cei doi s-au ridicat, s-au sărutat și apoi au luat loc toți trei. Femeia mai tânără era îmbrăcată într-un costum de un alb scânteietor. Era o prezență ce atrăgea de îndată privirile celor din jur, părea chiar frumoasă cu părul strâns la spate cu o panglică de mătase. Bărbatul care o însoțea – poate chiar soțul acesteia – părea chipeș la prima vedere. Avea o mustață perfect tunsă, de culoare neagră și un mic barbișon. Privindu-l cu mare atenție Crissy a observat că și el era elegant, asemenea soțiel sale, dar avea un aer sălbatic pe care nici eleganța nu-l putea ascunde.

Crissy și-a întors privirile către locul în care îi văzuse ultima oară pe Jenny și pe Manolo, dar aceștia dispărușeră. Știuse încă de la început că Jenny avea să-și găsească pe cineva încă mai înainte ca vasul să ridice ancora. A privit apoi către puntea aflată mai jos și a hotărât să coboare. Își dorea să ajungă în apropierea femeii cu părul argintiu și a cuplului ceva mai tânăr.

Ajunsă pe punte a mai privit o dată portul, a luat o înghițitură de apă din paharul pe care îl avea în mână, apoi a privit în jur către pasagerii aflați în jurul meselor. Femeia cu părul strâns în panglica de mătase i-a zâmbit.

— Vrei să stai la masa noastră? Avem un scaun liber, unul din puținele din jur.

Vorbea cu accent britanic.

— Mulțumesc! Nu vreau să deranjez.

— Nicio problemă, a intrat în vorbă și soțul pentru a o ajuta pe Crissy să se așeze.

— Sunteți foarte amabili. Sunt în mișcare de o bucată de vreme și toată noaptea am petrecut într-un club.

— Numele meu este Mina.

Femeia a întins mâna și Crissy i-a urmat exemplul.

— Aceasta este Monika Graf, a adăugat ea făcând un semn cu capul spre femeia cu păr argintiu. Și Rudolf, soțul meu.

Acesta din urmă a luat mâna lui Crissy și a dus-o la buze mimând un sărut.

— Crissy Fitzgerald.

— Ești americană, a remarcat Mina.

— Da.

— De unde, din America? a dorit să știe Monika Graf care vorbea engleza cu un ușor accent.

— Din New York.

Spera că nu i se vor mai pune și alte întrebări. I-ar fi plăcut ca cei trei să creadă că era chiar din oraș. Nu dorea să fie privită ca o provincială, venind dintr-un orașel necunoscut.

— Aha! Din New York City? a dorit Monika să știe.

Părea foarte interesată să afle răspunsul.

— Nu. Sunt din Albany, capitala statului New York. La trei ore distanță de New York City, spre nord.

Brusc scânteile din privirile Monikăi au dispărut și și-a pierdut interesul. Privită mai de aproape nu părea chiar atât de bătrână pe cât crezuse la început. Părul era negru la rădăcini sub argintiul coafurii și sub fardul aplicat din belșug tenul era neted. Mâinile, care totdeauna pot trăda vârsta unei femei, erau încărcate de bijuterii, brățări și inele care le acopereau în cea mai mare parte. Probabil avea în jur de patruzeci și cinci de ani, cel mult cincizeci.

— De unde sunteți? a întrebat Crissy la rândul ei.

— Din Austria. Eu și soțul meu. Din Graz. De unde este și vedeta voastră Arnold Schwarzenegger, a spus Mina râzând ușor.

— Eu sunt din Viena, a spus Monika, îndreptându-și din nou atenția către Crissy.

O privea de parcă voia să se asigure că aceasta înțelegea că ea, Monika, nu se trăgea dintr-o văgăună de provincie ci chiar din Viena, fosta reședință habsburgă, vestita capitală a Sfântului Imperiu Roman.

— Toți vorbiți engleza excelent, s-a văzut Crissy obligată să remarce.

— Învățăm această limbă de când începem școala, a informat-o Rudolph.

— Da, așa este. La noi este altfel decât în America unde rareori găsești pe cineva care să vorbească o limbă sau două în afară de engleză. Cei mai mulți dintre noi vorbim câteva limbi străine. Eu mă descurc bine vorbind șapte limbi străine, a ținut Monika să-i spună.

— Șapte!

— Nu trebuie să uiți că trăim în preajma celor ale căror limbi le vorbim, a intervenit Mina cu diplomatie. Vecinii noștri sunt germani, francezi, italieni.

— Da, asta contează!

— Da, a confirmat Mina care s-a întors către soțul ei.

— Dragule, eu mă retrag în cabină. Vreau să fac un duș, apoi mă voi odihni.

Și de parcă simțea nevoia să explice atitudinea ei, într-un fel nepotrivită pentru momentul zilei, s-a întors către Crissy:

— Am dansat toată noaptea într-un local din Atena. Plin de viață. N-am dormit deloc și vreau să fiu proaspătă pentru cină și pentru dansul de diseară.

— Mă bucur că ne-am cunoscut. Sper să ne revedem.

— În mod sigur, a spus Rudy ridicându-se. În această seară ne vedem la discotecă.

— Voi fi acolo, i-a zâmbit Crissy.

Cei doi au plecat și Crissy și-a aruncat privirile către Monika Graf aflată de cealaltă parte a mesei. Femeia purta pe chip un zâmbet permanent, dar și-a concentrat atenția asupra lui Crissy, lucru pe care nu-l făcuse mai înainte.

— Sunt o pereche minunată.

— Da, a confirmat Crissy. Așa se pare.

— Mare păcat că au acel accent gutural asemenea lui Arnold al vostru. Provincial.

— Nu mi-am dat seama.

— Oh, desigur. Jenant, cu adevărat. Mai ales în Austria.

Ochii ei fardați puternic în nuanțe violet străluceau cu un soi de atitudine malițioasă.

— Îi ador fără nicio îndoială, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Și în America ne amuză accentul unora dintre cei cu care stăm de vorbă.

— Da, desigur. Am călătorit de nenumărate ori în Statele Unite: New York, Los Angeles, Las Vegas, Miami. Cunosc o mică parte a țării voastre – doar locurile cele mai atrăgătoare, strălucitoare.

— Da, înțeleg. Așa mi-am spus și eu.

Crissy o urmărea sorbind din paharul cu șampanie. Probabil că strălucirea, fastul, era tot ce o interesa în mod deosebit în afară de coafură, machiaj și toalete extravagante.

— Ai mai fost vreodată într-o croazieră? a dorit Monika să știe.

— Doar o dată. Dar nu se compară cu cea de acum. Am fost într-o călătorie de o săptămână de la New York în Caraibe.

— Pe unul din acele vapoare de tip nou?

— Da.

— Îmi plac la nebunie. Mult mai strălucitoare, mai atrăgătoare decât această barcă. Mari, luminoase, elegante. Au cazinouri imense și magazine nenumărate.

Crissy s-a mulțumit să păstreze pentru sine faptul că îi plăcea mai mult barca pe care se afla.

— Călătoria nu a fost interesantă. Nici nu am văzut insulele cum se cuvine. Doar câteva vizite scurte pe uscat. Am avut sentimentul că cei mai mulți dintre turiști se aflau pe vas doar pentru a bea.

Monika Graf a izbucnit în râs. Expunea două șiraguri de dinți nefiresc de albi.

— Înțeleg ce vrei să spui. Călătorești singură?

— Nu. Împreună cu o prietenă, Jenny.

— Aha! Drăguț. Cu ce te ocupi în America?

— Colorez părul. Uneori fac și tunsori și aranjamente, dar în principal mă ocup de culoare.

— Interesant!

— Dar tu? Lucrezi?

— Sunt scriitoare de romane.

— Oho! Interesant.

Crissy era sincer interesată și entuziasmată.

— Ce fel de romane?

— Povești de dragoste. Iubire, iubire și iar iubire.

Zâmbea larg și ochii îi deveniseră strălucitori.

— Minunat! N-am cunoscut pe nimeni până acum care să scrie romane de dragoste.

De fapt, își spusese ea, nu cunoscuse niciodată o persoană care să se ocupe de literatură.

— Este o muncă absolut minunată. Să scrii despre dragoste. Este cel mai bun subiect despre care se poate scrie. Ești de acord?

— Nu știu ce să spun? Dar pare incitant.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? Sau căsătorită?

— Am... am fost atrasă de câte cineva dar nu pot spune că am fost cu adevărat îndrăgostită de cineva. Și nici nu am fost căsătorită.

— O fată atât de frumoasă ca tine? Sunt uluită! Aș fi putut să cred că ai fost cel puțin o dată măritată și de mai multe ori îndrăgostită, având un lung șir de iubiți.

— Ei bine, am avut câțiva prieteni dar... dar cred că niciuna dintre aceste relații nu a fost serioasă și nu mi-a adus satisfacție. Ești căsătorită? a întrebat Crissy.

— Am fost. De două ori. Dezastrul hohotea Monika.

— Ai copii?

— Nu, slavă cerului! Niciunul dintre ei nu ar fi fost ceea ce se numește un tată adevărat. Iar în ceea ce mă privește sunt dedicată muncii mele. Copiii au nevoie de multă atenție și cred că nu aș fi fost o mamă bună.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu mamă într-o bună zi, a fost de părere Crissy.

Monika a întins peste masă o mână încărcată de bijuterii.

— Trebuie să ne ocupăm de asta.

Zâmbea și sprâncenele ei se arcuiseră ușor.

— Știu și eu... a zămbit Crissy la rândul ei.

— Dar desigur. S-ar putea chiar la bord să se afle câțiva bărbați interesanți. Celibatari, dacă asta are importanță.

— Fără îndoială, a izbucnit în râs Crissy.

— Rămâi în preajma mea. Te voi îndrepta în direcția cea bună.

Pentru o clipă Crissy a rămas fără replică.

— Eu... da... mulțumesc. Dar nu știu... nu cred că

lucrurile de genul acesta se rezolvă astfel, forțând nota.

— Nu, dar poți da o mână de ajutor. Asta-i sigur. Îți voi dovedi, a spus ea bătându-se ușor peste piept cu mâna încărcată de bijuterii ce răspândeau scânteieri și licăriri la fiecare mișcare.

— Ești foarte amabilă, dar...

— Niciun dar. Mulțumesc. Eu voi fi ghidul tău în lumea poveștilor de iubire. Poate că vom începe din această seară. Tu și prietena ta vă puteți alătura grupului nostru, la cină, în seria a doua, la ora opt și jumătate. Prima serie este la ora șase și jumătate, dar este mult prea devreme pentru o croazieră, nu crezi? Având în vedere activitatea nocturnă, care reprezintă partea cea mai importantă a vieții pe vas, trebuie să tragi un pui de somn după-amiaza și ai nevoie și de timp pentru a te pregăti să întâmpini petrecerile de seară. De acord?

— Presupun că așa este.

— Prima serie este pentru candidații la saloanele de geriatrie care la ora nouă seara se prăbușesc în pat.

Spunând acestea, Monika și-a dus mâna la gură de parcă se jena de mica răutate rostită cu seninătate.

— Așa trebuie să fie, i-a dat Crissy dreptate.

— Prin urmare, diseară să-l anunți pe șeful de sală că vrei să iei masa cu grupul meu. Te așteptăm. Mina și Rudy vor fi acolo. Și doctorul Von Meckling. Este un bărbat mai în vârstă, dar distins. Sunt convinsă că tu și prietena ta vă veți simți minunat în compania noastră.

— Mulțumesc. Îi voi spune lui Jenny când o voi întâlni. Încă nu știu ce planuri are.

— Presupun că despachetează.

— Nu tocmai. A cunoscut deja un ofițer de pe vas și au pornit într-o plimbare împreună.

— Deja?

Sprâncenele Monikăi se arcuiseră de uimire.

— Se mișcă repede, a remarcat ea. Trebuie neapărat să o cunosc.

— Da, a izbucnit în râs Crissy, amuzată de atitudinea Monikăi. Și-atunci, pentru că mi-ai amintit de bagaje, cred că trebuie să mă retrag și să depachetez.

— Desigur, draga mea. Și eu trebuie să-ți urmez exemplul.

A băut ultimul strop de șampanie din pahar și s-a ridicat.

— Sper să ne vedem diseară.

Spunând asta a fluturat din mână cu un aer protocolar.

— Da, desigur. Abia aștept, a asigurat-o Crissy.

Apoi Monika s-a întors și ținând strâns geanta uriașă a pornit cu pași mici către ușa cu ferestre mari, din sticlă. Crissy a urmărit-o din priviri până când aceasta a dispărut din raza ei vizuală. Privind către port a înțeles că nava urma să ridice ancora curând. Se gândea să se grăbească să despacheteze și apoi să revină pe punte cât mai curând. Dorea să facă o serie de fotografii mai înainte ca portul Pireu să dispară în zare.

A străbătut sufrageria cea mare și a coborât scările către puntea numărul patru unde a găsit drumul spre cabina ei fără prea mult efort. A trecut cardul prin dispozitivul de la intrare și ușa s-a deschis. Jenny se afla întinsă în pat, complet goală. În momentul în care Crissy a pășit în cabină s-a acoperit cu cearșaful.

— Credeam că vei rămâne pe punte până părăsim portul, i-a spus ea lui Crissy.

— M-am gândit să despachetez mai întâi și să-mi iau

aparatul de fotografiat. Vrei să te odihnești?

— Nu știu încă.

Cu un semn din cap către baie și vorbind în șoaptă a lămurit-o pe Crissy.

— Manolo este în baie. Se pregătește să plece.

— Ești pur și simplu lipsită de pudoare, a izbucnit ea în râs.

— Da, și el este focos fără pereche.

Ușa de la baie s-a deschis și Manolo a apărut aranjându-și chipiul. A zărit-o pe Crissy, s-a oprit și a spus:

— Am însoțit-o pe Jenny până la cabină. Sper că asta nu a însemnat un mare inconvenient pentru tine.

— În niciun caz. Ești oricând bine-venit.

Apoi Manolo și-a îndreptat atenția către Jenny:

— Trebuie să plec. Sper să ne revedem curând.

— Desigur. Și eu sper.

— În scurt timp vom ieși în larg, așa că dacă doriți să vedeți Atena și portul Pireu de pe mare trebuie să vă grăbiți să ieșiți pe punte, le-a mai spus el.

— Mulțumesc, dar în ceea ce mă privește voi admira peisajul de aici, a răspuns Jenny.

După plecarea lui Manolo, Jenny a rămas o vreme tăcută urmărind-o din priviri pe Crissy care despacheta.

— Este de necrezut, a spus ea într-un târziu.

Crissy s-a întors către ea și a privit-o scurt după care râzând i-a dat dreptate.

— Da, sunt de acord. A fost plăcut?

— Uluitor, chiar dacă lucrurile au mers puțin cam repede. Știi, nu au voie să socializeze cu pasagerii. Nu în felul acesta, cel puțin, dar mi-a mărturisit că nu s-a putut abține. Dar nici eu nu m-am ținut mai bine.

Crissy a revenit la bagajele ei și luând una dintre

rochii a așezat-o pe umeraș dar în același timp era atență la Jenny.

— Nici nu mă mir în ceea ce te privește. Nici n-am apucat să ieșim în larg și deja te-ai înfierbântat.

— Și el, trebuie să fii convinsă. Tu ce-ai făcut?

— Am stat de vorbă pe punte cu niște persoane foarte interesante. Ne-au invitat la masa lor în această seară, la cină. Seria a doua, la ora opt treizeci.

— Cine sunt?

Crissy i-a povestit despre Monika, Mina și Rudy.

— Ce părere ai?

— Mi se pare interesant. Dacă nu-mi plac, pot ori-când să mă mut la altă masă.

Apoi după o scurtă pauză, cu un aer visător a adău-gat:

— Îmi doresc să pot sta la aceeași masă cu Manolo.

— Poate vei pune ochii pe altcineva la cină. Poate se află și bărbați singuri, chipeși la bord.

Sirena vasului a sunat prelung apoi a urmat un anunț în trei limbi care îi invita pe vizitatori să coboare. Jenny a căscat și a închis ochii.

— Nu vrei să te afli pe punte în momentul în care ieșim în larg? a întrebat-o Crissy.

— Nu simt un interes deosebit. Cred că o să trag un pui de somn. Binecuvântata stare de *după*, a zâmbit ea.

— Cum dorești. Ne vedem mai târziu.

Crissy a părăsit cabina și a urcat scările către puntea cea mai de sus. Când a ajuns pe puntea șapte, a zărit doi marinari ieșind din lift. Cei doi cărau un cufăr uriaș. Pe capac și pe laturi avea gravată litera V iar în mijlocul acesteia se afla un gen de blazon.

În urma acelor doi marinari pășea Mark, tânărul chi-

peș, atrăgător pe care ea și Jenny îl întâlniseră mai devreme. Mark nu a observat prezența ei, fiind antrenat în conversație cu cei doi marinari. Crissy l-a văzut îndrumându-i pe cei doi către un coridor, apoi aceștia au dispărut după colț. Pomind pe urmele lor i-a văzut oprindu-se în fața unei uși. Știa că apartamentele aflate la acel nivel erau cele mai scumpe dintre toate.

În momentul următor a întors spatele celor doi marinari și a pornit către balustrada punții. Ceea ce tocmai aflase îi stârni interesul. Mark era un om bogat, foarte bogat.

A ajuns la balustradă, zonă foarte aglomerată în acel moment. Toți pasagerii se îngrămădiseră în acel loc așteptând ieșirea din port. Privind imaginea portului Pireu pierzându-se din vedere, îi era greu să-i dea uitării pe cei doi marinari purtând cufărul, ca și pe Mark. Era uimitor să poți călători în felul acesta. În mod cert erau foarte puțini cei care își puteau permite să călătorească cu un cufăr în zilele noastre și mai ales când persoana care călătorea astfel era un tânăr chipeș, lucrurile deveneau și mai interesante. Ciudat era și faptul că nu fusese adus la bord ceva mai devreme. Se întreba de ce așteptaseră până în ultimul moment. Probabil că era vorba de un tratament special de care nu se bucurau pasagerii obișnuiți. Interesul îi fusese stârnit de această situație în cel mai înalt grad, oricum ar fi privit lucrurile.

Capitolul șapte

Georgios Vilos a luat telefonul mobil și a format numărul pe care-l memorase pentru a nu fi niciodată descoperit asupra sa. Chiar dacă numărul ar fi putut fi găsit în apelurile făcute prin telefonul său, nu va atrage neacuzuri avându-l scris în agenda de pe birou.

După cel de al treilea apel un bărbat a răspuns.

— Da?

— Coletul meu se află la locul lui?

— Desigur, a venit răspunsul mustind de aroganță.

— Ai supravegheat chiar tu operațiunea?

— Asta nu te privește.

Georgios Vilos simțea o poftă cumplită să-l înjure din tot sufletul pe nemernicul care îndrăznea să-i vorbească astfel, dar în același timp nu avea nici cea mai mică dorință să-l facă să se simtă ofensat, mai ales până nu-și termina treaba și nu se asigura că planul se desfășoară conform voinței sale. S-a mulțumit să spună doar:

— Da, înțeleg. Dar ești sigur că se află acolo unde trebuie?

— Mă crezi tâmpit?

— Nu. În niciun caz. Dar situațiile de genul acesta pot să scape de sub control.

— Nu și atunci când îți faci treaba cu mine.

— Oricine poate face greșeli, a mai spus Georgios Vilos fără a sta pe gânduri.

În acel moment omul care îi fusese partener de conversație i-a închis telefonul.

Georgios Vilos a apăsât și el butonul pe care scria END, a închis telefonul și l-a aruncat deoparte, apoi și-a prins capul în mâini.

Dumnezeule! Cât pot să-l urăsc! L-aș spânzura de boașe cu mâinile mele! Dar n-am nicio altă cale! Niciuna.

S-a sprijinit de spătarul scaunului privind pe fereastră fără însă a vedea nimic din peisajul aflat dincolo de geamuri. Gândurile sale erau departe. Își dădea seama că își asumase un mare risc, dar așa era cel mai bine. Ascunderea explozibilului în cufărul lui Mark reprezentase modul cel mai simplu de a-l duce la bord. Oficialitățile vamale n-ar fi îndrăznit să cotrobăie prin bagajul fiului său. Știuse că toți îl vor întâmpina pe acesta ca pe un prinț moștenitor și că va trece de oficialitățile marine fără nicio piedică. Chiar dacă detectoarele de metale ar fi zumzăit ar fi fost ignorate. Niciun membru al familiei sale nu fusese vreodată silit să-și prezinte bagajul pentru control ca să nu mai vorbim de îndepărtarea curelelor, a mărunțișului din buzunare sau scoaterea pantofilor. În niciun caz în portul Pireu și tot ceea ce îl interesase pe el era legat de acest port. Dacă se ajungea la folosirea explozibilului, atunci nimeni nu ar fi gândit să facă legătura între Vilos și explozie, mai ales că nu va rămâne nimic din vas.

Georgios Vilos a oftat adânc. Nu voia nici în ruptul capului să pună viața lui Mark în pericol, dar acesta avea oricând posibilitatea să părăsească vaporul. Existau câteva porturi în care nava urma să ancoreze mai înainte de a porni în traversarea Atlanticului către Brazi-

lia. Georgios a început să se frământa pe scaun. Spera din toată inima să nu fie nevoit să facă gestul suprem. Scârbele de frați Lampaki ar fi putut să-l ajute să nu se ajungă la o astfel de situație și își dorea ca aceștia să-i acorde sprijinul financiar care să-l ajute să salveze compania.

Până atunci, gândea el cu oarecare satisfacție, dacă cele spuse de Azad se dovedeau adevărate, explozibilul se afla în cufărul lui Mark iar acesta nu era în niciun pericol. Era un plan minunat. Strălucit. Nimeni, niciodată n-ar fi putut să creadă că Mark Vilos ar fi avut cea mai mică dorință să ducă la distrugere ceea ce tatăl său privea drept mândria flotei sale.

În momentul în care Jenny și Crissy au ajuns în sufragerie se formase deja coadă. Șeful de sală ajutat de câțiva dintre stewardezi îi însoțea pe pasageri la mesele rezervate. Cele două tinere au fost imediat îndrumate către masa la care se aflau deja Monika Graf, Mina, Rudy și doctorul.

Rudy s-a ridicat de pe scaun la sosirea lor și asemenea lui și doctorul a mimat intenția de a le saluta altfel decât în poziție șezând. Doamnele au rămas așezate.

— Mă bucur că v-ați alăturat mesei noastre! le-a întâmpinat Monika. Tu trebuie să fii Jenny.

— Da, a răspuns aceasta incapabilă să-și smulgă privirile de la coafura, hainele și machiajul Monikăi.

Aceasta arăta asemenea unui animal exotic, învăluită în scânteieri și străluciri date de toaleta pe care o purta.

După ce au fost făcute prezentările, stewardul care servea băuturile s-a apropiat de masă așteptând comanda. Jenny și Crissy au hotărât să ceară o sticlă cu vin alb. Au fost anunțate că aceasta avea să poarte

numărul cabinei lor pentru a le fi adusă la masa următoare în cazul în care nu terminau vinul în acea seară. În timp ce își aruncau privirile asupra meniului au schimbat impresii despre navă și despre felul în care își petrecuseră după-amiaza. Toți cei din jurul mesei furaseră câteva ore de somn înainte de cină.

— Sunt total dezamăgită. Nicio strălucire. Nimic ieșit din comun.

— Draga mea, a intervenit doctorul, a fost construită și decorată cu mult bun-gust și dimensiunea navei este ideală. Nu sunt foarte mulți pasageri și din fericire, nici copii. Suntem cu adevărat norocoși.

Vorbea cu un ton autoritar care se potrivea de minune înfățișării sale distinse. Era îmbrăcat ireproșabil, într-un costum perfect, închis la culoare. Avea păr alb, scurt, o mustață îngrijită, o batistă de un alb imaculat, în buzunarul sacoului și un mic trandafir roșu la rever.

— Adevărat, i-a dat dreptate Monika fluturând o mână încărcată de bijuterii.

— Mie îmi place. Este intim și așa cum a spus și doctorul decorată cu mult bun-gust, s-a alăturat Mina conversației.

— Este și foarte rapidă această navă. Cea mai rapidă din lume, a adăugat Rudy.

După ce au comandat, au început să facă planuri pentru ziua următoare.

— Ai mai fost în Sicilia? a întrebat-o doctorul pe Jenny care stătea alături de el.

— Nu. Am mai călătorit prin Europa dar niciodată nu am ajuns în Sicilia.

— Mergi în excursie? a dorit Mina să știe întorcându-se către Crissy.

— Da. Am ales Taormina. Am citit câte ceva despre ea și asta m-a făcut să o prefer excursiei la muntele Etna.

— Ah! Să nu aud de Etna! Un munte mirosind a sulf. Și nici nu poți face cumpărături pe când în Taormina găsești cele mai atrăgătoare magazine.

— Eu nu aș rata o excursie pe muntele Etna pentru nimic în lume, a intervenit doctorul. Am mai vizitat acele locuri, dar de-abia aștept să le revăd. Nu sunt prielnice pentru persoanele cu probleme cardiace – din pricina altitudinii – înțelegeți și nici astmaticii nu trebuie să meargă în acele locuri – fumul este motivul, dar eu trebuie să merg. Dar tu, draga mea? a întrebat-o el pe Jenny.

— Muntele Etna. Fierbintel

I-a aruncat priviri lascive apoi a continuat:

— Mi-am spus: Ce naiba? Mai există și alte ocazii pentru a face cumpărături. Crissy dorea să vadă Taormina așa că în felul acesta putem face schimb de păreri.

Salatele și antreurile au fost aduse și toată lumea a început să mănânce cu poftă. Toți păreau încântați de felurile oferite. Când a fost adus desertul, Crissy a observat cu mirare că toți europenii comandaseră platouri cu brânzeturi și numai ea și Jenny aleseseră o prăjitură delicioasă, mustind de rom peste care fusese așezată înghețată.

S-au înțeles să se întâlnească toți la ora zece și jumătate pe puntea șase, în salonul Hercule pentru a participa la spectacolul nocturn, asta după ce fiecare își va fi făcut plimbarea de seară.

Crissy și Jenny s-au ridicat de la masă scuzându-se pentru plecarea grăbită și au pornit către ieșire, nu fără

a lua în seamă privirile ce li se aruncau de la mesele din jur. Pe hol au remarcat o ușă ce ducea pe punte.

— Ies să fumez, a anunțat Jenny.

— Te însoțesc.

În ciuda protecției oferite de bărcile de salvare ca și de pereții despărțitori, puntea era măturată de vânt și cufundată în semiîntuneric. Lumina firavă răspândită de lămpile mici montate pe perete nu depășea spațiul din fața ușilor sau a uneia dintre încăperile rezervate personalului sau turiștilor. Au rămas sprijinite de balustradă privind apele întunecate. În depărtare se zăreau luminile unui alt vapor, poate un alt vas de croazieră, semănând cu o himeră ce plutea în beznă. S-au aplecat peste balustradă și apoi s-au tras înapoi răsând din pricina stropilor fini de apă ce se năpustiseră asupra lor, în ciuda faptului că se mai aflau cinci punți sub cea pe care stăteau ele. În jur se aflau doar câțiva pasageri încântați să se plimbe sau să privească sprijinindu-se de balustrade. Erau mai ales cupluri, aproape toți dornici să fumeze o țigară după cină.

— Un loc minunat pentru hâța-hâța. În special într-unul din acele colțuri întunecate.

— Sau ai putea urca într-una din bărcile de salvare, a fost de părere Crissy.

— Asta da idee genială.

— Te vezi cu Manolo în seara asta?

— Poate. Cred că va fi la discotecă pe la miezul nopții. Dacă vine ne vom strecura într-un loc mai retras.

— Pare să se lase cu distracție.

— Da. Așa se pare.

S-au întors apoi pornind către ușă, au intrat și s-au îndreptat către salonul Hercule, unde urma să aibă loc

spectacolul. Abia au pășit în interior și s-au întâlnit cu Mina și cu Rudy care se pare că le așteptau.

— Bună! Avem locuri minunate dacă vrem să comandăm cocteiluri.

Mina își schimbase ținuta, îmbrăcând o rochie de seară de un roșu-agresiv cu o mulțime de volane, amintind de rochia dansatoarelor de flamenco. În jurul gâtului purta un colier scânteietor, cercei la urechi și o mulțime de brățări îi licăreau la încheieturile mâinilor. Nici Crissy și nici Jenny nu erau sigure dacă bijuteriile Minei erau autentice sau doar strasuri.

— Mulțumim pentru amabilitate. Rochia ta este adorabilă. Superbă! a spus Crissy.

— Mulțumesc.

Cele două prietene au pornit în urma cuplului către banchetele îmbrăcate în pluș roșu unde doctorul și Monika erau prinși într-o conversație vie. Monika i-a salutat cu o înclinare ușoară a capului, iar bătrânul doctor s-a ridicat doar pe jumătate de pe scaun, în semn de salut. Când toți s-au așezat în jurul măsuței, Rudy a propus să se comande o sticlă de șampanie.

— Iată, o propunere pe gustul meu! s-a arătat Jenny încântată.

— Și pe al meu! s-a grăbit Mina să adauge punând un braț protector pe umerii lui Rudy.

Acesta a chemat un chelner și a comandat șampania.

Doctorul Von Meckling și-a îndreptat atenția către Jenny așa cum procedase și în timpul cinei. Părea vrăjit de ea așa că nu-și irosea atenția acordând interes celor din jurul său. Jenny s-a lăsat antrenată din politețe într-o conversație cu el, în vreme ce Crissy stătea de vorbă cu ceilalți. Îndată ce șampania a fost adusă și tur-

nată în pahare și chelnerul s-a retras, Rudy a propus un toast:

— Pentru o călătorie incitantă și romantică!

Toți au ridicat paharele, au ciocnit și au sorbit din șampanie. În acest timp lumina a început să se stingă treptat. Spectacolul era pe cale să înceapă. Orchestra a atacat primele acorduri și un tânăr afro-american, înalt, subțire și chipeș, a apărut pe scenă. Publicul a început să aplaude cu amabilitate.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la bordul vasului *Sea Nymph*.

Apoi a continuat cu o serie de glume și istorioare amuzante, trecând de la un registru amuzant la unul patetic. Eforturile sale au fost răsplătite cu aplauze frenetice. În cele din urmă a anunțat:

— Spectacolul din seara aceasta este „Delicii rășăritene“.

Cei trei membri ai formației au trecut la acorduri originare din Orientul Mijlociu. Dansatoarele își mișcau șoldurile într-un dans tipic oriental, iar dansatorii le priveau costumați în șeici. La sfârșitul dansului prima dansatoare a fost purtată pe brațe de către șeic, partenerul său.

— Ce tâmpenie! a șoptit Monika la urechea lui Crissy.

— Au dansat totuși binișor, nu putem nega.

Ridicând o sprânceană arcuită perfect din creion, Monika a răspuns izbucnind în râs:

— În fond suntem prizonieri pe un vas.

Spectacolul nu a durat mai mult de treizeci de minute, după care orchestra a început să cânte muzică de dans. Mare parte dintre cei prezenți au pornit către ringul de dans.

Doctorul Von Meckling s-a întors către Jenny:

— Dansăm, draga mea?

— Desigur! Minunat! a răspuns aceasta aruncându-i lui Crissy o privire ironică.

S-au ridicat și doctorul a însoțit-o către ringul de dans unde Rudy și Mina li s-au alăturat de îndată.

— La discotecă se află mai mulți bărbați, a încercat Monika s-o consoleze pe Crissy.

— Crezi?

— Da, desigur. Cea mai mare parte din cuplurile în vârstă vor fi în pat și vor apărea tinerii. Așteaptă și te vei convinge. Vor sosi și o parte din ofițerii de pe vas. Unii dintre ei sunt năucitor de chipeși. Numai că nu are niciun rost să încerci să legi ceva cu ei.

— De ce?

— Pentru că cei mai mulți dintre ei au pe cineva acasă, chiar dacă nu vor să vorbească despre asta. Și să nu uităm că nu fac parte din genul care să-ți asigure viitorul, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbești.

— Bani, draga mea, la asta mă gândeam.

Rostind cuvântul „bani” Monika a bătut cu degetul perfect manichiurat în masă, de parcă dorea să sublinieze clar despre ce vorbea.

— Nu fac bani așa cum s-ar putea crede. Dacă vrei un marinar, atunci numai la căpitan să te gândești. Este singurul pentru care merită să te agiți.

— Deci cam la atât se reduce povestea romantică, a izbucnit Crissy în râs.

— Trebuie să fim practice. Este greu să păstrezi vie flacăra iubirii dacă ești înfometat sau dacă nu ai bani să-ți plătești factura la telefon.

— Înțeleg perfect.

În ciuda acestor vorbe, Crissy începea să o privească pe Monika din altă perspectivă. Nu era femeia romantică pe care și-o imaginase Crissy la început.

Dansul a fost scurt și toți au fost de acord că sosise momentul să pornească către discotecă.

— Mai întâi vreau să-mi schimb ținuta, a spus Jenny. Vii cu mine? a întrebat-o pe Crissy.

— Desigur. Ne vedem la discotecă, s-a adresat Crissy celorlalți.

— Neapărat. Vreau să dansez cu tine. Mina nu poate dansa numai cu mine, a spus Rudy.

— Negreșit, i-a făcut Crissy cu ochiul.

Pe drumul către cabină, Jenny i-a povestit cum o pipăise doctorul Von Meckling pe ringul de dans. Râzând a adăugat:

— Boșorogul se excita, nu glumă. Am intenționat să mă amuz, dar el a pornit de fapt jocul. I-am tot dat mâinile la o parte, dar moșul nu renunța.

În cabină, Jenny a îmbrăcat o rochie lungă, al cărui material imita pielea leopardului, care avea un decolteu foarte adânc și era despicată pe ambele părți, lăsând să se vadă coapsele.

— Dacă doresc să las chiloții să se zărească pot s-o fac fără niciun efort purtând această rochie. Cred că am să-i permit bătrânului doctor bucuria de a zări câte ceva.

Râzând, Crissy a întrebat-o:

— Câte toalete ai ce imită pielea de animale?

— Am pierdut șirul. Dar tu ce faci? Nu te schimbi?

— Cred că nu. Nu este o seară deosebită.

— Da, ai dreptate. Dar după câte știi ai toalete mai sexy decât cea pe care o porți în acest moment.

Jenny s-a dus la dulapul cu haine, a deschis ușile larg, apoi a început să caute o nouă ținută pentru Crissy.

— la te uită. Ai arăta perfect pe ringul de dans. Pantalonii îți scot în evidență fesele, iar în partea de jos flutură ademenitor și bluza lasă să se vadă o idee mai mult decât de obicei, ceea ce se află sub ea.

Spunând acestea, ținea în mână un costum crem format din pantaloni largi și un top cu un decolteu adânc.

La început Crissy a ezitat, dar în cele din urmă a acceptat ideea lui Jenny.

După ce s-au îmbrăcat, au pornit către puntea șapte. Pășind în discotecă, turiștii se simțeau de parcă intrau într-o altă lume, erau purtați într-un alt timp. Spațiul era slab luminat— doar barul se bucura de lumină din plin — și canapelele intime, confortabile, din pluș se aflau în mici separeuri de-a lungul pereților. Câteva cupluri ședeau la măsuțele din separeuri, sorbeau din pahare sau se sărutau. În jurul micului ring de dans în formă de U se aflau în jur de șaptezeci și cinci de măsuțe. Monika a început să fluture mâna de la o măsuță aflată în capătul opus ușii prin care tocmai intraseră Jenny și Crissy.

— Se agită de parcă ar fi existat cel mai mic pericol să nu o zărim. Părul, machiajul și toate paietele și podoa-bele strălucitoare pe care le poartă ar lumina și cea mai întunecată gaură a iadului, a comentat Jenny sarcastic.

Au răspuns fluturând mâna și și-au croit drum către măsuța aflată în celălalt capăt al sălii. O sticlă de șampanie fusese deja desfăcută.

— Avem și două pahare gata pregătite, a anunțat Rudy.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil, s-a grăbit Crissy să răspundă.

— Perfect pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.

S-au așezat și Rudy a turnat șampanie. Toți au ridicat paharele și au ciocnit așa cum făcuseră și la spectacol.

— Cred că acesta va deveni un obicei, a remarcat Jenny.

— Rudy adoră șampania, a spus Mina. Totdeauna bem șampanie. Acasă, la cinele pe care le organizăm, sau în excursii. Există oricând o ocazie pentru a bea șampanie.

Dar Crissy deja nu mai era atentă. Privirile ei se concentraseră asupra unei doamne în vârstă, elegantă, aflată la bar. Purta o rochie de seară evident foarte scumpă și fuma în timp ce făcea conversație cu doi bărbați de vârstă mijlocie.

În apropierea ei se afla un bărbat tânăr foarte atrăgător, aparent singur și care părea absorbit de ritmurile muzicale, bătând tactul în scaunul înalt pe care stătea. Avea părul blond, scurt și purta un sacou de un albastru marin, cu o batistă albă la buzunar, pantaloni crem și pantofi albi din năbuc. Părea atât de musculos, încât sacoul abia stătea pe el. La un moment dat s-a ridicat și trecând pe lângă Crissy s-a îndreptat către o masă unde se afla o doamnă singură pe care a invitat-o la dans. Atunci Crissy i-a zărit ochii: erau de un albastru-gri cu priviri pătrunzătoare. Crissy nu-și dădea limpede seama dacă îi plăcea sau nu și nu înțelegea de ce prezența lui o neliniștea, o intriga. Dar el nici nu o luase în seamă. Și cu toate acestea, ea dorea să știe cât mai multe despre acest tânăr.

Rudy și Mina au atras privirile celor din jur după ce au dansat pe un ritm alert. Rochia Minei a constituit punctul de interes al numărului. Volanele zburau în toate direcțiile, iar Rudy făcea tot soiul de acrobații în jurul ei pe ringul de dans. Apoi a invitat-o pe Crissy la dans. Aceasta l-a prins de mână și amândoi au dansat pe acordurile unei melodii lente urmată de una cu un ritm mai alert.

Discoteca se aglomera treptat, odată cu trecerea timpului. Câțiva dintre ofițerii echipajului și câteva tinere care lucrau la bord în magazinele duty-free sau în alte locuri de pe vas se alăturau turiștilor. Crissy a rămas o vreme la masă, singură, bucurându-se de spectacolul oferit de dansatori. La un moment dat, tânărul musculos, pe care-l remarcase ceva mai devreme s-a apropiat de masa ei.

— Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans?

Avea un accent ușor, dar îi era imposibil să-și dea seama de originea tânărului.

— Desigur. Chiar îmi face plăcere.

O străbătuse un fior, dar încerca să-și păstreze cum-pătul.

A luat-o de mână și au pornit către ring. Era o melodie lentă și bărbatul părea să fie un bun cunoscător al dansului. Când ritmul s-a schimbat, devenind mai alert, a privit-o cu un aer întrebător:

— Continuăm?

Crissy a încuviințat din cap. Tânărul a luat-o de mână și a început să o învâртеască, conducând-o cu dibăcie prin mulțimea de pe ring cu pași iuți, luând-o în brațe din când în când, făcând piruete, până când Crissy a început să se simtă amețită. Dar se bucura de fiecare mo-

ment, se simțea minunat. Când muzica a tăcut, i-a spus tânărului că dorea să se întoarcă la masă pentru a bea ceva.

— Nu vrei să bem la bar împreună?

De ce nu? și-a spus Crissy.

— Fie!

Tânărul a însoțit-o la bar. Crissy s-a așezat pe unul din scaunele înalte, iar bărbatul s-a așezat pe cel pe care stătuse la începutul serii.

— Ce dorești să bei?

— Apă. Deja am băut suficient alcool.

— Minerală sau plată?

Nu încerca să o convingă să bea altceva.

— Minerală.

A comandat apă pentru ea și un scotch cu apă pentru el.

— Numele meu este Valentin Petrov.

A făcut o ușoară plecăciune și a întins mâna cu un aer elegant, oarecum oficial.

— Tu, cum te numești?

— Crissy Fitzgerald.

— Mă bucur să te cunosc.

Barmanul le-a adus băuturile și tânărul i-a oferit paharul lui Crissy.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc. Mulțumesc pentru apă.

A sorbit din pahar, apoi a băut încă o dată cu sete.

Aprinzându-și o țigaretă a întrebat-o:

— Aceasta este prima ta croazieră?

— Am mai fost o dată într-o călătorie, pentru o săptămână, în Caraibe. Nu se compară, totuși.

— Înțeleg. Nu bei băuturi alcoolice?

— Ba da, dar nu mai mult de un pahar.

— Aha! Presupun că este o problemă de disciplină.

A zâmbit. Părul blond, ochii cenușii și trupul musculos, puternic care îl făceau să pară o prezență amenințătoare n-au mai părut atât de înspăimântătoare.

— Sunt mulți cei care au astfel de probleme.

— Eu nu știu cum sunt alții, mă cunosc doar pe mine.

A mai sorbit încă o dată din paharul cu apă, ce se golea rapid.

— Din ce loc anume ești?

— New York.

— Orașul?

— Nu. Trăiesc în Albany. Este capitala statului.

— O fundătură, după câte am auzit.

Crissy nu știa ce să-i răspundă. Deși nu-și iubea orașul natal, nu-i plăcea ca acesta să fie denigrat de un străin.

— Ei bine...

— Glumeam. Sper că nu te-ai supărat.

Zâmbea abia perceptibil.

La rândul său, Crissy i-a zâmbit, dar era în continuare nedumerită și uimită de gluma pe care acesta o făcuse.

— De unde ești?

— Sofia. Bulgaria. Făcea parte dintre țările comuniste.

— Interesant. Nu cred că am mai cunoscut pe cineva din această țară.

— Nu? Nu mă mir. Nu mulți dintre noi părăseau țara. Abia de curând am început să călătorim. Rușii nu ne permiteau, iar acum când este permis nu sunt destui bani. Dacă există o fundătură mai mizeră decât Albany atunci Bulgaria se numește.

A tras din țigară cu nesăț.

— Prin urmare, se poate presupune că suntem egali, a izbucnit ea în râs.

— Nu știu ce să spun. Tu pari blândă și tandră, amabilă, sensibilă. Eu? Eu fac parte din poporul care îngroașă rândurile KGB-ului. Se spune că bulgarii pot fi transformați în cei mai buni asasini.

— Glumești.

— Nu. Vorbesc foarte serios. Dansăm? a întrebat-o el stingând țigara.

— Sigur.

Pe ring a ținut-o aproape de el tot timpul dansului, o melodie lentă, dar nu a depășit limita bunului simț. Când dansul a luat sfârșit, Crissy și-a cerut scuze spunându-i că era timpul să se întoarcă la masă.

— Desigur. Mi-a făcut plăcere.

A condus-o la masă și a salutat cu un aer ceremonios după care s-a întors la bar mai înainte să apuce Crissy să facă prezentările. După plecarea lui s-a așezat lângă Monika.

— Spune-mi despre ce ați vorbit, i-a șoptit Monika.

Avea un evantai împodobit cu scene de curte în auriu. Îl flutura cu mișcări rapide sau își acoperea chipul pe jumătate atunci când vorbea.

— Este din Bulgaria și se numește Valentin Petrov.

— Înțeleg.

Și-a acoperit fața cu evantaiul, apoi i-a șoptit lui Crissy:

— Draga mea, nu cred că este potrivit. Nici măcar pe departe.

— Monika, eu nu am avut niciun fel de gânduri serioase. Am acceptat o invitație la dans și nimic mai mult.

— Sfatul meu este să stai departe de toți cei ce vin din Europa de est.

— De ce?

Vorbind cu tonul celui care se adresează unei persoane cu un prag scăzut de înțelegere, Monika a încercat să o lămurească:

— Draga mea, sunt cruzi, necivilizați. Timp îndelungat au fost lipsiți de tot ceea ce înseamnă viață, până și de oxigen, așa putea spune. Vor trece încă mulți ani până își vor reveni. Este evident că tânărul tău este deosebit de ceilalți: mai deștept, mai descurcăreț, de vreme ce a reușit să urce pe un vas de croazieră ca turist. Oricum, niciunul dintre ei nu reprezintă o persoană demnă de încredere. Cei mai mulți sunt gangsteri nemiloși.

— În primul rând tânărul nu este al meu.

Felul în care Monika gândea despre Valentin o amuza. Câtă imaginație avea! Oare ce găsea el de făcut pe vapor dacă era gangster?

— Câțiva dintre cei care lucrează pe vas sunt bulgari. Există și ruși sau români. Mai toți au slujbe umile, Crissy. Nu sunt capabili decât să facă munca de jos. Vei afla toate acestea în timpul călătoriei.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

Crissy nu dorea cu niciun chip să o contrazică, deși bunul ei simț o făcea să trăiască un sentiment de revoltă ascultându-i spusele.

— Monika, nu trebuie să-ți faci niciun fel de griji. Doar am dansat cu acest tânăr.

— Desigur. Înțeleg. Dar faci un pas, apoi încă unul și tot așa.

— Mă crezi sau nu, dar dansul cu Valentin nu va avea urmări.

— Bine, am înțeles. Privește-l pe doctor, dansează cu prietena ta. Ce dans nebun.

Chicotea la adăpostul evantaiului.

— Cred că doctorul Von Meckling este topit după prietena ta.

— Adevărul este că Jenny atrage o mulțime de bărbați. Nu știu dacă ar fi cu adevărat interesată de un bărbat de vârsta doctorului.

— Vârsta nu contează atunci când inima vorbește. Sau carnetul de cecuri.

— Jenny are un venit frumușel. Are o pensie substanțială din partea fostului soț.

— Serios? Isteață fată! a comentat Monika după ce a făcut o pauză, timp în care a părut să cântărească informația primită.

— Chiar mult mai isteață decât lasă să se vadă.

— Ce vrei să spui?

Crissy se pregătea să sară în apărarea prietenei sale.

— Mă mir că are și minte pe lângă nuri. Draga mea, să nu crezi că vreau să-ți jignesc prietena, dar felul în care atrage bărbații îmi pare ostentativ. Nu are niciun fel de subtilitate.

Rudy și Mina tocmai au revenit în acel moment la masă.

— Tu și Rudy sunteți vedetele ringului, i-a lăudat Crissy. Dansați perfect orice tip de dans.

— Am luat lecții de dans. Un număr nesfârșit de lecții. Ne place enorm să dansăm.

Toate capetele s-au întors în clipa următoare când a intrat căpitanul Papadopolis însoțit de doi dintre ofițerii săi. Căpitanul avea prestanță în mod cert, dar mai era o persoană alături de el care i-a atras atenția lui Crissy.

Asemenea majorității grecilor avea părul întunecat, un ten măsliniu, ochi negri, dar era mai înalt ca ceilalți. Avea o atitudine rezervată. În vreme ce căpitanul se oprea și strângea mâna celor aflați în drumul său, sau schimba câteva cuvinte, bărbatul care îi atrăsese atenția se ținea la câțiva pași depărtare. După ce s-au așezat la o masă, o chelneriță s-a apropiat de îndată și a luat comanda. Puțin după aceea căpitanul și unul dintre ofițeri s-au ridicat și au invitat la dans doamnele aflate la mesele din apropiere. Tânărul care-i atrăsese atenția lui Crissy a rămas la masă, privind în jur, aparent plictisit. Când i-a fost adus paharul a sorbit din vin. Probabil aerul lui retras, felul diferit de a se purta stârnea interesul lui Crissy.

Atenția i-a fost atrasă însă de remarcă făcută de Mina în șoptă:

— Fantastic dansator! Ești de acord?

— Despre cine vorbești?

— Despre căpitan. E de la sine înțeles. Un dansator perfect. Neîntrecut. Cel mai grațios de pe ring.

Crissy și-a concentrat atenția asupra căpitanului așa cum de altfel se întâmpla cu toți cei prezenți în discotecă, și i-a dat dreptate Minei. Își conducea partenera pe ring asemenea unui dansator profesionist. Ținuta și uniforma ofereau o și mai mare distincție dar trebuia să recunoască talentul și grația înnăscute ca și orele de pregătire pe care în mod sigur le făcuse.

— Aș putea să-l privesc întreaga noapte și nu m-aș plictisi.

Mina deborda de entuziasm.

— Da, într-adevăr. Este un dansator bun, a fost de acord Rudy. Hai pe ring să-i arătăm de ce suntem și noi în stare.

S-au ridicat amândoi și au pornit către ring. Crissy a rămas în compania Monikăi și a doctorului care revenise și el la masă.

Mina și Rudy dansau cu înflăcărare și în momentul în care acordurile unui flamenco au răsunat în discotecă, cei doi parcă au prins aripi și mulțimea de admiratori s-a retras pe marginea ringului pentru a privi dansul lor. La sfârșit au fost răsplătiți cu aplauze furtunoase. Căpitanul i-a cerut permisiunea lui Rudy de a dansa cu Mina și numărul următor a fost de-a dreptul incendiar. Aproape toți cei prezenți în discotecă se aflau pe ringul de dans dornici să fie cât mai aproape de căpitan și de frumoasa lui parteneră.

Crissy privea în tăcere. A observat că Valentin dansa cu o doamnă de vârstă mijlocie pe care o remarcase ceva mai devreme în compania unei alte doamne. Brusc, a simțit un sentiment ciudat. O deranja să vadă cum femeia mai vârstnică râdea și se simțea bine conversând cu Valentin care părea să-i șoptească ceva la ureche. Se întreba dacă îi spunea aceleași lucruri pe care i le spusese și ei. Dar în clipa următoare a dat uitării toate aceste gânduri, atunci când a zărit-o pe Jenny dansând cu Manolo, chipeșul ofițer. Erau înlănțuiți unul de celălalt și păreau să se simtă singuri pe ringul de dans. Crissy a zâmbit întrebându-se dacă avea să o mai vadă pe Jenny în acea noapte.

De îndată ce dansul a luat sfârșit a primit răspuns la această întrebare, atunci când Jenny s-a apropiat de masă.

— Îmi iau geanta pentru că vreau să mă alătur unui prieten. Ne vedem mai târziu. Pa!

S-a aplecat, a sărutat-o pe Crissy în fugă pe obraz și i-a șoptit:

— Nu vin în cameră în noaptea aceasta. Nu-ți face griji pentru mine.

Crissy a încuviințat din cap în semn că a înțeles și a urmărit-o din priviri cum se îndrepta către ușă. Era evident că Manolo părăsise deja discoteca pentru a nu fi văzuți plecând împreună.

Doctorul o privea și el cum se îndepărtează. Apoi întorcându-se către Monika a comentat:

— Tinerii își irosesc anii. Nu crezi? Aleargă în căutarea imposibilului... sau a ceea ce nu ar trebui să-și dorească.

— Da, doctore, dar ar trebui să încerci să-ți amintești cum erai la vremea tinereții.

— Cred că ai dreptate, a fost el de acord, apoi și-a îndreptat atenția către Crissy.

— Fetito, tu te distrezi?

— Desigur, doctore. Mulțumesc. Totul este perfect. Dar dumneavoastră?

— Eu întotdeauna mă simt minunat, a răspuns el făcându-i ușor cu ochiul.

Nu părea să aibă mai mult de șaptezeci de ani și din ceea ce-i spusese Jenny era evident că nu-și pierduse interesul pentru femei.

Crissy și-a concentrat din nou atenția asupra ringului de dans și l-a văzut pe Valentin dansând deja cu o altă femeie, de asemenea de vârstă mijlocie. Era supraponderală și deloc atrăgătoare, dar după cum se putea observa, se distra de minune, râzând și ascultând ceea ce-i șoptea Valentin la ureche. L-a văzut pe căpitan revenind la masa lui și l-a urmărit din priviri. Ofițerul înalt, singuratic pe care-l zărise mai devreme în compania căpitanului stătea în continuare la masă și sorbea din

paharul cu vin. Nu-l văzuse dansând și nici făcând conversație. Se întreba ce fel de om era. Era chipeș dar nu se simțea deloc bine, nu se distra și lucrul acesta îi părea de neînțeles. Brusc și-a dat seama că tânărul o fixa din priviri așa că și-a mutat privirile de îndată sperând că nu se făcuse de râs holbându-se la el ca o proastă.

Și atunci a remarcat intrarea lui Mark, îmbrăcat cu un costum elegant și evident foarte scump. Acesta a zărit-o imediat și a pornit către ea. Crissy s-a foit pe scaun cu un aer neliniștit. Era foarte arătos și era evident că se scâldea în bani dar faptul că era atât de atrăgător, o făcea să se simtă oarecum jenată. N-a avut prea mult timp să se gândească la ceea ce simțea cu adevărat căci acesta și ajunsese alături de ea.

— Dansezi? a întrebat-o Mark purtând urma unui zâmbet pe buze.

— Da.

Se simțea pierdută.

Oare acest bărbat bogat și chipeș, poate fi interesat cu adevărat de persoana mea?

Mark a luat-o de mână și a condus-o pe ring. Au dansat pe un ritm lent și în tot acest timp a ținut-o strâns lipită de pieptul său.

— Te simți bine pe vas?

Privirile întunecate o străpungeau.

— Minunat. Totul este perfect.

— Este un vapor cu totul deosebit și poți întâlni pasageri interesanți.

— Da, a fost de acord Crissy gândind că el era unul dintre aceștia, poate singurul pasager fascinant cu adevărat.

— Asemenea ție, a spus Mark.

— Eu... simțea roșeața cuprinzându-i chipul. Eu... sunt doar o persoană obișnuită din New York.

Se simțea flatată de remarcă lui, deși își dădea seama că el nu avea niciun motiv să o considere o persoană deosebită, interesantă.

— În orice caz nu arăți ca o persoană obișnuită.

— Am să iau vorbele tale ca pe un compliment, a izbucnit Crissy în râs.

— Așa și trebuie. Ești frumoasă dar în același timp ești și... accesibilă, comunicativă. Nu ești plină de tine.

Și mai ales pot ajunge ușor la tine și pot obține tot ce doresc. Așa cum se întâmplă cu toate femeile, își spunea el.

— Mulțumesc, a șoptit Crissy.

Nu-și dădea seama ce-ar mai fi fost de spus. Interesul lui brusc față de persoana ei o dezarma, mai ales pentru că era cu totul neașteptat. Întâlnirea cu Adonis în Atena fusese o experiență minunată, dar Mark făcea parte dintr-un alt gen de oameni. Cu înfățișarea lui la care se adăugau și banii pe care îi avea în mod sigur, judecând după aparențe, putea avea pe oricine își dorea. Și mai ales sentimentul pe care îl trăia simțindu-i trupul cald alături de ea... îi stârnea simțurile.

— Am văzut un grup de oameni ducând un cufăr în cabina ta.

— Serious? Prin urmare, m-ai spionat.

— Nu. Întâmplarea a făcut să mă aflu în hol și te-am văzut urmându-i. Nu mi-am imaginat că în zilele noastre se mai călătorește în felul acesta. Este uriaș. N-am putut să înțeleg ce ai în el. Este absolut uriaș.

— Probabil. Ce pot să-ți spun în mod cert este că uneori pornesc în călătorie pentru timp îndelungat și sunt nevoit să iau o mulțime de haine cu mine.

— N-am vrut să comit o indiscreție. Pur și simplu m-am gândit că... Ei bine cinstit vorbind n-am mai văzut nicio dată pe cineva călătorind cu un astfel de cufăr.

Și în cercurile în care te învârți, mă tem că nu vei mai vedea vreodată, gândea Mark.

A strâns-o și mai tare la piept conducând-o pe ring în pași lenți până când melodia a luat sfârșit. Apoi ignorând ritmul alert a continuat să o țină în brațe și cu priviri pătrunzătoare a întrebat-o?

— Nu vrei să vii în cabina mea pentru o vreme?

Din privirile lui își dădea seama că nici nu-și imagina că ar fi putut să-l refuze. Oare nu acceptau toate femeile știind în compania cui se aflau?

Dar în seara aceea nu avea să-i facă pe plac. O deranjau propriile sentimente față de el și nu era pregătită să facă un astfel de pas.

— Cred că nu... Poate... poate altă dată.

Mark s-a desprins de lângă ea, a făcut un pas înapoi și cu un aer rigid și un zâmbet șters a repetat.

— Poate.

Crissy și-a dat seama că se simțea jignit. Probabil i se întâmpla extrem de rar să fie refuzat.

— Pe curând, i-a șoptit când i-a ținut scaunul pentru a se așeza. Mulțumesc pentru dans.

— Mi-a făcut plăcere.

Dar Mark deja se îndepărta fără a mai lua în seamă prezența ei sau a celor aflați la aceeași masă.

Crissy a respirat adânc și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Privirile Monikăi scânteiau de cealaltă parte a mesei.

— Nu pot să cred!

— Ce? a dorit Crissy să știe.

— Părăsesc masa pentru câteva minute și când revin te găsesc dansând cu *el*. Cum a fost? Spune-mi!

— Minunat! Chipeș și mai ales un foarte bun dansator.

— Scumpa mea, este evident că este chipeș și un dansator neîntrecut. Oricine are ochi poate vedea. Nu asta am dorit să știu. S-a stabilit o relație? O să-l mai vezi?

— M-a invitat în cabina lui.

— Și nu te-ai dus? Știi cine este?

O privea cu ochi mari, uluită.

— Nu, dar nu este greu să înțeleg că este bogat și mai știu că are rezervată una dintre cele mai scumpe cabine. Și este atât de... atrăgător.

Mâna Monikăi s-a prăbușit pe masă, în clinchetul brățărilor.

— Scumpa mea. Nu călătorește într-una dintre cele mai scumpe cabine. El este *proprietarul* cabinei. Tânărul cuceritor este Mark Vilos. Familia lui deține acest vas.

— Aha! N-am știut.

Își amintea inițiala de pe cuffar.

— Crissy scumpo, este cel mai vânat bărbat de pe vas.

Capitolul opt

În dimineața următoare Crissy a urcat pe puntea șase pentru a lua micul dejun la cofetărie. Când a revenit în cabină a întâlnit-o pe Jenny care tocmai ieșea de sub duș.

— M-ai speriat de moarte, a exclamat aceasta.

— Scuze. N-am vrut. Sunt convinsă că ai avut o noapte excelentă.

Jenny și-a aruncat brațele în sus, apoi le-a așezat pe umerii lui Crissy.

— Scumpo, a fost cea mai frumoasă. Este amantul perfect.

— Oh! Înțeleg. Unde ați fost? Parcă există niște reguli care interzic echipajului să doarmă împreună cu pasagerii.

— Nu știu dacă există reguli, dar lui îi place să acționeze cu prudență. Mai întâi am fost în biroul lui și am tras draperiile. Am băut câteva pahare și ne-am giugiulit pe canapea. A durat ceva vreme până când am simțit că o iau razna dacă nu o facem cu adevărat. Mi-a cerut să aștept câteva minute până când va face o verificare de rutină asupra echipajului aflat în subordinea sa. S-a întors în scurt timp și ne-am retras în cabina lui. Acolo a început adevărata distracție care a durat toată noaptea.

— Toată noaptea.

— Aproape. Am ațipit de câteva ori. O mică problemă s-a ivit de dimineață când m-am furișat afară din cabina lui. Manolo a scos capul pe ușă și s-a asigurat că drumul era liber, dar o manichiuristă grasă și cu gura mare a ieșit tocmai în acel moment din salonul aflat pe același coridor. M-a zărit și a pornit drept spre mine. „Ce faceți aici în zona rezervată echipajului?” Urâtă treabă! Manolo a scos capul pe ușă și i-a șoptit ceva, iar mie mi-a cerut să dispar cât mai repede cu putință. Ceea ce am și făcut. Și iată-mă înapoi. Regulată, nu glumă!

— Jen, cred că deja întreci măsura, a izbucnit Crissy în râs.

— Draga mea, pot să te asigur că el întrece măsura. Ar trebui să te convingi singură.

— Nu, nu! Nici nu se pune problema. Ce ai de gând să faci acum? Excursiile sunt programate să înceapă în jumătate de oră, dar eu vreau să urc deja pe punte să fac o serie de fotografii când ancorăm în Catania.

În câteva minute au pornit către puntea șapte. O mulțime de pasageri era adunată în acel loc. Toți dornici să facă fotografii. Vasul se apropiase mult de Catania. Crissy și Jenny erau teribil de emoționate. În depărtare se zăreau munții, dar nu știau exact care dintre ei era vulcanul. Cerul era posomorât și norii se tot adunau. Era limpede că ploaia nu putea să fie departe.

Pe măsură ce se apropiau de oraș au început să se vadă parcurile cu palmieri și biserici imense în stil baroc ale căror fațade erau înnegrite de trecerea anilor. Multe dintre clădiri erau construite în stil neoclasic cu coloane și frontoane. Vaporul a intrat în port și atunci au zărit și autocarele aliniate așteptând să ducă turiștii în turul de oraș și în celelalte excursii.

— Uluitor, și-a arătat Crissy uimirea în momentul în care un steward a introdus cardul acesteia și pe monitor a apărut chipul ei chiar în clipa în care se pregătea să coboare.

— Îți dă fiori, a fost de acord Jenny. Parcă am fi la Big Brother.

La doc și-au luat la revedere.

— Nu te lăsa înghițită de vulcan, a glumit Crissy.

— Nu te teme. Mă așteaptă prea multe lucruri de făcut la întoarcerea din excursie.

Crissy a zărit părul argintiu al Monikăi la distanță de doar câțiva pași de ea și a pornit într-acolo.

— Crissy, scumpa mea! Rudy și Mina sunt deja în autocar și ne-au rezervat locuri alături de ei. Am vrut să ne asigurăm că micuța noastră prietenă din America nu duce lipsă de nimic.

Au urcat și i-au zărit pe Rudy și Mina în mijlocul autocarului, fluturând mâna către ele pentru a le atrage atenția. În câteva minute, după o scurtă trecere în revistă a turiștilor aflați la bord, au pornit către Taormina. Drumul îi purta pe străduțele înguste ale Cataniei și Crissy privea încântată și totodată uimită construcțiile în stil baroc. Cel mai complicat și plin de imaginație din lume.

— Culoarea neagră nu este datorată doar trecerii timpului. Construcțiile sunt ridicate din rocă vulcanică.

— Fascinant. Mă bucur să mă aflu alături de tine. Știi o mulțime de lucruri.

— Și tu le știi acum, a zâmbit Monika, evident încântată.

În afara orașului au trecut pe lângă o seamă de complexe de locuințe. Cele mai multe dintre ele fuseseră

ridicate după al Doilea Război Mondial ca parte a planului de reconstrucție a Europei ce a urmat distrugerilor provocate de război. Autocarul a început să urce muntele către Taormina și drumul devenea tot mai sinuos și mai periculos, odată cu fiecare stâncă și prăpastie ce-l mărginea. Vile superbe ofereau un plus de frumusețe peisajului. Ridicând privirile, Crissy a zărit în depărtare Taormina. Părea suspendată deasupra muntelui. Curând, autocarul a oprit într-o parcare special amenajată. Din acest loc urma să continue drumul pe jos, orașul fiind prevăzut în cea mai mare parte cu zone pietonale.

Când au ajuns în oraș, Crissy a izbucnit în râs.

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat? a întrebat-o Monika, gâfâind din pricina urcușului.

— Primul magazin pe care l-am zărit este Prada. Jenny va fi necăjită că a ratat o astfel de vizită.

Chiar în apropiere se afla o piață minunată umbrită de un arbore secular, iar în apropiere pe unul din trotuare era o cafenea micuță. Magazinele erau ticsite de obiecte din faianță pictată; vase și vase erau expuse de ambele părți ale trotuarelor, la acestea se adăugau și magazine mici, dar elegante. Vitrinele erau împodobite cu flori în culori strălucitoare precum mușcatele și plantele agățătoare. Chiar în apropierea unui hotel elegant cu prețuri astronomice se afla o arcadă gigantică pe sub care au trecut pentru a ajunge la un teatru antic, monument ce făcuse ca Taormina să ajungă pe lista orașelor turistice. Crissy a rămas fără glas în primul moment.

— Încă se mai dau spectacole în acest loc, i-a spus Monika.

Crissy a încuviințat din cap în semn că înțelesese, apoi a privit cu mai mare atenție teatrul aflat la picioarele ei, sub cerul liber. Pentru o clipă, norii au lăsat câteva raze de soare să lumineze acele locuri. În acel moment a zărit și vârful muntelui Etna înălțându-se în depărtare.

— Privește! Este Etna, nu-i așa? a întrebat-o pe Monika.

Mai vârstnica femeie a privit în aceeași direcție și i-a răspuns:

— Da, scumpa mea.

Chiar mai înainte de a rosti aceste cuvinte, vulcanul a dispărut învăluit, din nou, în nori.

Grupul lui Crissy a părăsit restul pasagerilor și a pornit de-a lungul străzii principale pe care se aflau o mulțime de magazine elegante. Pentru Crissy priveliștea oferită de clădirile vechi era extrem de interesantă și emoționantă. Treptele înguste din piatră ce duceau către un restaurant sau un hotel sau către un magazin constituiau un lucru deosebit, la fel ca și treptele abrupte ce o purtau către alte locuri asemănătoare.

— Cred că oamenii ce urcă și coboară aceste scări sunt permanent în pericol, și-a împărtășit ea gândurile cu glas tare.

— Trebuie să fie blestemul unui loc frumos ca acesta. Când urci, când cobori. Dar merită, a fost de părere Monika.

Au ajuns, în cele din urmă, într-o piață uriașă, în care se aflau două biserici impozante. Într-o parte se afla un zid jos. S-au îndreptat către acel loc. Privind drept în față au văzut marea. Apele străluceau și scânteiau în ciuda cerului acoperit de nori, până departe. Privind înapoi pe drumul pe care veniseră au ajuns la micuța

cafenea aflată pe trotuar și au luat loc la o masă comandând cafele. Proprietarii magazinelor din apropiere veneau și ei pentru a lua o cafea. Crissy a remarcat ținuta lor îngrijită și elegantă. În același timp a observat că bărbații mergeau braț la braț și conversau cu înflăcărare.

— În America nu poți vedea așa ceva, i-a spus ea Monikăi.

Aceasta a râs ușor, cu înțelegere.

— Desigur, scumpa mea. Acest lucru este cât se poate de firesc în aceste locuri. Bărbații nu se tem să se poarte astfel pentru că aici nu există teama că ar putea fi considerați ceea ce nu sunt. Se sărută și se poartă astfel pentru că ideea de bărbat adevărat este o obsesie deja printre ei. Ei sunt obsedați de *bella figura*. Totdeauna caută ce este mai bine. Trupuri, haine, meserie. Imaginea reprezintă totul.

— Ciudat. Bărbații care se poartă astfel devin ridicoli în țara mea. Toată lumea i-ar considera homo.

— Scumpa mea, aceasta poate reprezenta una dintre micile diferențe culturale. Vezi perechea de acolo, de lângă chioșcul cu ziare?

— Da.

— Dacă râzi de ei sau aduci o insultă față de ceea ce ei numesc mândria lor de masculi atunci riști să fii aruncată în mare direct de pe stânci.

Turiștii de pe vas se plimbau prin piațetă, care fusese desemnată ca loc de întâlnire. Curând au pornit către autocar și au început să coboare muntele. Drumul dificil le stârnea fiori. După ce au trecut de punctul de control au urcat la bord. Crissy și Monika s-au îndreptat fiecare către cabinele lor cu promisiunea că se vor întâlni la

cină. Crissy era singură în cabină căci Jenny încă nu revenise din excursia pe muntele Etna. S-a întins pe pat spunându-și că se va odihni pentru câteva minute după care va merge la duș, dar în curând a adormit.

Limuzina Mercedes aparținându-i lui Georgios Vilos a pornit din fața clădirii ce aparținea fraților Lampaki. Clădirea se afla în Atena și era luminată intens. Vilos nu a dat nici cea mai mică atenție clădirii a cărei fațadă era placată cu marmură. Secretara sa personală, Rosemary, privea drept înainte, asemenea șefului său și strângea din dinți din pricina emoției. Era conștientă de faptul că șeful ei avea nevoie de încurajare, de un cuvânt blând, dar în același timp știa că dacă ar fi procedat astfel s-ar fi întors împotriva ei precum un animal de pradă fie și numai dacă ar fi adus vorba despre cele întâmplate în sala de conferințe a fraților Lampaki.

Un paznic în uniformă îi întâmpinase în holul de la intrare și îi însoțise în sala de ședințe de la etajul patru. Au fost invitați în încăperea uriașă, lambrisată cu mahon cu un candelabru de alamă și împodobită cu portretele unor bancheri morți demult – o imitație a băncilor englezești. În mijloc se afla o masă lungă. Cei patru frați și secretarele lor se aflau deja acolo, șezând în jurul mesei. Toți erau trecuți de prima tinerețe, chiar de vârsta mijlocie. Bărbații purtau costume de culoare închisă în dungi subțiri și cravate conservatoare. Părul cărunt sau pe cale de a încărungi era pieptănat cu grijă. Cele două secretare purtau și ele costume întunecate la culoare, de parcă ar fi vrut să estompeze feminitatea. Părul lor părea izbitor de asemănător: bucle mici, cu suvițe șatene.

Bărbații s-au ridicat la intrarea lui Georgios Vilos, în

semn de salut. Au urmat prezentările, apoi fiecare și-a ocupat locul rezervat. Dintr-un vas de argint s-a turnat apă în pahare de cristal și oaspeții au fost întrebați dacă doresc cafea.

- Eu nu beau cafea, a refuzat Vilos. Rosemary?
- Nu, mulțumesc, a spus și Rosemary.

După câteva minute în care s-au schimbat amabilități – minute nesfârșit de lungi pentru Vilos – legate de vreme și alte subiecte de interes general, Niko, cel mai vârstnic dintre frați a deschis dosarul aflat în fața sa apoi și-a așezat mâinile împreunate pe el cu un gest ceremonios. Din spatele ochelarilor privirile sale albastre îl urmăreau scrutător pe Georgios Vilos.

— Domnule Vilos, am studiat solicitarea pe care ați făcut-o și în același timp ne-am îndreptat atenția către situația financiară, către declarația pe care ați întocmit-o.

— Așa am și bănuț că se va întâmpla. După cum ați avut ocazia să vedeți, compania Vilos Shipping Ltd. se află într-o situație financiară delicată dar avem o seamă de bunuri mobile și în același timp un renume internațional.

A făcut o scurtă pauză, timp în care a studiat chipurile celor de față.

— Familia mea se ocupă de aceste afaceri din totdeauna și tatăl meu a făcut același lucru și de-a lungul anilor compania s-a dezvoltat până când am ajuns în acest punct. Din păcate ne-am extins prea mult dar am luat măsuri drastice și încă vom mai lua o serie de astfel de măsuri pentru a reduce cheltuielile și pentru a reveni la o situație financiară solidă.

— Este exact ceea ce am aflat și noi, dar după ce am studiat în amănunt solicitarea pe care ne-ați făcut-o am ajuns la concluzia că nu vă putem acorda împrumutul solicitat pentru a plăti băncile din Germania față de care sunteți dator. Ne pare rău, regretăm această situație, dar nu vedem nicio altă modalitate de rezolvare a problemei.

Georgios Vilos a tăcut încercând să înțeleagă pe deplin spusesele lui Niko Lampaki. Făcea eforturi deosebite pentru ca pe chipul său să nu se citească ceea ce simțea. Stomacul i se strângea, transformându-i-se într-un nod dureros și gândurile îi alergau în toate direcțiile. Încerca să câștige timp mai înainte de a începe să vorbească. A ridicat paharul de cristal aflat în fața sa, a băut apa pe îndelete apoi a așezat paharul pe masă și l-a privit drept în față pe Lampaki.

— Am avut impresia, domnule Lampaki că ați fost gata să acoperiți împrumuturile făcute la băncile din Germania contra unor dobânzi foarte mari. După cum știți am o seamă de bunuri adiacente: petroliere, clădirile pentru birouri...

— Noi nu avem aceeași perspectivă asupra situației, domnule Vilos.

Cuvintele au plutit undeva peste capul lui Georgios Vilos de parcă ar fi fost doar niște firicele de praf. În scurt timp fiecare dintre frați a repetat cam aceleași cuvinte precum cele rostite de Niko Lampaki. În esență spusesele lor reprezentau cumplitul adevăr. Sub nicio formă, indiferent care ar fi fost dobânda, nu aveau de gând să-i acorde împrumutul.

După discursurile interminabile, cea mai mare parte dintre ele referindu-se la situația financiară a lui Vilos, lucru pe care el îl cunoștea mai bine ca oricine altcine-

va, Georgios i-a privit pe cei patru frați, a respirat adânc și a spus cu glas limpede:

— Am înțeles ce ați avut de spus, dar vă rog încă o dată. Puteți să-mi cereți orice preț doriți, puteți să-mi impuneți orice condiții credeți necesare, dar acordați-mi împrumutul. Vă implor să-mi acordați acest împrumut. N-am implorat pe nimeni niciodată dar acum vă implor.

S-a așternut tăcerea în încăpere. O tăcere peste care plutea un sentiment de jenă al celor aflați acolo; poate chiar le făcea plăcere că se aflau în situația de a-l refuza, de a nu-i oferi o mână de ajutor pentru a-și salva compania. Cei patru frați erau cunoscuți ca având o atitudine cămătărească, bancheri ce căutau să nu iasă în evidență, dar în același timp erau extrem de bogați. Își duceau viața în spatele ușilor închise într-o atmosferă intimă, luxoasă pe care străinii nu aveau permisiunea să o cunoască. În concepția lor, Georgios Vilos era un personaj celebru, trăind pe picior mare, a cărui familie frecventa magazine exclusiviste, era prezentă în paginile revistelor la fel ca și reședințele lor opulente expuse publicului de către mass-media. Vilos aparținea unei caste pe care cei patru frați o găseau dezagreabilă – nouveau riche – cea mai rea dintre toate. Era conștient de faptul că era inutil să mai încerce să-i convingă.

S-a ridicat, urmat de îndată de Rosemary care a închis servieta diplomat. Georgios Vilos a mai aruncat încă o privire în jurul mesei după care a spus:

— Mulțumesc. Și-acum ne vom retrage.

A întors spatele și a pomit către ușa gigantică din mahon care acoperea întregul perete al sălii de conferință. Rosemary a salutat cu o înclinare scurtă a capului, apoi s-a grăbit să-l urmeze.

Paznicul în uniformă care-i însoțise la sosire s-a grăbit să-i conducă la ascensor. Georgios s-a întors către el:

— Ne descurcăm și singuri.

— Am ordinele mele.

Georgios a încercat să spună ceva, apoi și-a dat seama că era mai bine să păstreze tăcerea. Omul își făcea datoria. Ajuns la parter s-a îndreptat către ieșire cu fruntea sus și a urcat în limuzină fără a protesta că șoferul îi ținea ușa deschisă. Când s-a așezat pe bancheta din piele și-a ațintit privirile într-un punct aflat undeva, în față, ignorând total prezența lui Rosemary care ședea alături de el. Era conștient că aceasta se stăpânea cu greu să nu spună ceva, să nu-și exprime solitudinea într-un fel sau altul, dar pur și simplu nu găsea resursele necesare să o asigure că totul avea să fie bine.

Când mașina a pornit, Georgios i-a cerut șoferului să-l ducă direct acasă, apoi s-a întors către Rosemary.

— Te va duce pe tine acasă după aceea, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă, domnule.

Când limuzina a oprit în fața reședinței din Kifissia, Georgios nu a avut răbdare să aștepte ca șoferul să coboare și să-i deschidă portiera. A deschis el însuși, a coborât salutând-o scurt din cap pe Rosemary și a descuiat o ușă de serviciu accesând codul alarmei. S-a dus drept către biroul său, a trântit ușa în urma sa, s-a așezat pe scaunul aflat în fața biroului și-a deschis telefonul mobil și a format numărul.

— Da, a venit răspunsul după cel de al treilea apel.

— Coletul este la locul lui?

- Da.
- Ești absolut sigur?
- Te asigur că am văzut când a fost urcat la bord.
- A fost depozitat în locul în care am cerut?
- Bineînțeles.
- Ai văzut cu ochii tăi?
- Da.

Georgios Vilos și-a șters sudoarea de pe frunte și și-a apropiat telefonul de buze și mai mult.

— Vreau să te asigur că încă se află acolo unde a fost dus.

— Nu este necesar. Eu...

— Fă-o! Și să-mi comunici imediat ce ai aflat.

Deodată își pierduse încrederea în Azad. După întrevederea cu frații Lampaki, lumea îi apărea în culori mai întunecate și nu mai vedea decât trădare oriunde privea. Cuvântul lui Azad nu era suficient pentru a-l liniști. Sosise momentul să se încreadă doar în omul aflat la bordul navei *Sea Nymph*.

Georgios Vilos a închis telefonul și s-a pregătit să aștepte până când avea să primească răspunsul. A scos o batistă fină din buzunarul pantalonilor și și-a șters mâinile asudate, apoi și-a tamponat fruntea și restul feței. *Blestemata asta de umezeală tipic ateniană*. De fapt, în ciuda acestor gânduri, știa că nu vremea din Atena era de vină pentru transpirația ce-i înflorea pe frunte.

S-a trezit și-a tresărit. Cabina era cufundată în întuneric și pentru câteva momente s-a simțit confuză. S-a ridicat, a aprins lumina și a privit ceasul. Era aproape opt. Când s-a ridicat din pat a avut brusc o senzație de

greață și amețală. Vasul se mișca și ea simțea această mișcare așa cum nu se mai întâmplase până atunci. Trăia sentimentul că ea și vasul se aflau într-un deza-cord total. Avea fruntea transpirată. A luat o sticlă cu apă rece din micul bar aflat în cabină, a băut câteva înghițituri, dar în loc s-o liniștească, apa a avut efectul contrar. Nu, nu se poate, doar nu era rău de mare. Asta se întâmpla doar atunci când marea era agitată, pe furtună. Ziua mi-nunată petrecută în Catania era pe cale să-și piardă vraja. Se simțea teribil de nefericită, mai ales pentru că nu înțelegea motivele și nici nu știa ce era de făcut.

A luat agenda aflată pe una din măsuțe încercând să afle unde era situată infirmeria. Când a ajuns acolo nu a găsit pe nimeni în micuța sală de așteptare. Totuși în clipa următoare a apărut o asistentă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Vorbea engleza cu un accent puternic.

Părul vopsit fără prea mare îndemânare era strâns la spate într-o panglică, dar, de o parte și de cealaltă a feței, îi ieșeau câteva șuvițe blonde de sub bonetă. Pur-ta ochelari cu rame negre care făceau ca ochii să-i pară mai mari decât erau în realitate. Nu părea deloc prie-tenoasă. Era țeapănă și Crissy o găsea incapabilă să aducă mângâiere unei persoane aflate în suferință.

— Îmi este rău de la stomac. Nu știu dacă este rău de mare sau altceva. Transpir și nu mă simt bine.

— Bine?

Asistenta o privea de parcă era înapoiată mintal.

— Nu știu cum să explic, dar îmi este rău.

Asistenta începea să o calce pe nervi.

— Vă rog să completați formularul, a îndemnat-o aceasta.

Crissy s-a așezat și a făcut imediat ceea ce i se ceruse apoi i-a dat asistentei formularul și pixul înapoi. Aceasta a citit cele scrise.

Din spatele paravanului de lemn ce separa sala de așteptare de restul cabinetului medical a apărut o doamnă mai vârstnică susținută de un tânăr. Acesta a salutat-o pe Crissy înclinând capul și i-a zâmbit. Tânărul și doamna schimbau câteva cuvinte. Era oare limba italiană? Apoi tânărul s-a întors către ea și a întrebat-o pe asistentă:

— Care este problema, Voula?

— Nu se simte bine.

Asistenta rostise aceste cuvinte cu un soi de nemulțumire.

În acel moment Crissy și-a dat seama că-l mai văzuse pe doctor. S-a simțit roșind. Era jenată aflându-se atât de aproape de el după seara trecută. El era tânărul chipeș care intrase în discotecă împreună cu căpitanul în seara precedentă; el era cel care nu dansase și rămăsese singur la masă. Aceeasi persoană pe care ea o fixase din priviri până când își dăduse seama că și el făcea același lucru.

— Nu te simți bine?

Cuvintele acestea o făceau să se simtă ca o fetiță de șase ani căci îi era imposibil să descrie simptomele.

— Îmi simt stomacul întors pe dos și mișcarea vasului o percep altfel...

— Urmează-mă! Te vom ajuta să te simți bine în cel mai scurt timp.

I-a zâmbit și Crissy a trăit un moment de relaxare. Nu glumea pe seama ei. Sau cel puțin așa simțea ea.

Crissy l-a urmat intrând într-un coridor ce ducea către cabinet.

— la loc! a invitat-o.

Crissy a făcut ceea ce i se ceruse.

— Eu sunt doctorul Santo. Și mă aflu aici ca să te fac să te simți mai bine.

Vorbea aproape fără accent.

— Spune-mi când a început totul și încearcă să-mi descrii exact ce simți.

Privirile lui întunecate nu au părăsit chipul ei cât timp ea i-a vorbit despre simptomele pe care le avea. Apoi a notat cele spuse de ea. Crissy era tulburată din pricina privirilor lui care nu o părăseau dar își tot spunea că era doctor și așa trebuia să procedeze.

— Este limpede că ai rău de mare, dar este posibil să fie vorba și de un virus. Ai călătorit cu avionul mai multe ore, ceea ce poate cauza stări neplăcute, ai stat până târziu noaptea, nu te-ai odihnit suficient.

Zâmbea și zâmbetul său era minunat. Crissy nu era sigură dacă o certa pentru că nu avusese grijă de sănătatea ei. Și parcă totuși îl amuza nepăsarea ei față de propriul corp.

— Pe lângă toate acestea ai mâncat și lucruri care sunt străine organismului tău. Oricum, fără analize este greu să spun exact care este problema. Propunerea mea este să iei un antibiotic pentru a preveni urmările în cazul în care este vorba de un virus și îți voi da niște plasturi cu scopolamină contra grețurilor. Pui un plasture după ureche cât timp durează călătoria. Chiar dacă nu este vorba de rău de mare nu sunt dăunători organismului și vor diminua starea de disconfort dacă asta te face să te simți rău.

— Am înțeles. Mulțumesc mult. Chiar nu reușesc să-nțeleg ce mi se întâmplă. Călătoria abia a început și eu am rău de mare.

— O să te ajutăm să te simți bine în cel mai scurt timp, astfel încât să te bucuri de călătorie. Te sfătuiesc să începi tratamentul chiar din această seară și să iei o cină ușoară. Și mai ales alege mâncarea pe care o mănânci în mod obișnuit.

— Dar nu cred că voi putea să înghit fie și numai o îmbucătură.

— Trebuie să mănânci ceva. Puțin iaurt. Așteaptă aici până îți aduc medicamentele. Durează doar un minut.

— Am înțeles.

L-a urmărit din priviri cum părăsea încăperea. Era atât de atrăgător. Și avea un zâmbet minunat, încurajator. În același timp se vedea un doctor bun, care știa exact ce avea de făcut. Cu toate acestea, Crissy simțea totuși că era capabil să tragă o linie invizibilă între el și pacienți, cel puțin astfel simțea ea. Își amintea de atitudinea retrasă și oarecum rece și posomorâtă pe care o afișase cu doar o seară înainte. Se întreba dacă era profesia care-l modelase sau așa îi era firea.

A revenit în încăperea cu un flacon cu pastile și cu o cutiuță.

— Acesta este antibioticul și aceștia sunt plasturii. Dă-mi voie să-ți arăt cum să-i folosești.

A deschis cutiuța, a luat un platură, l-a dezlipit de pe suportul adeziv și l-a prins pe deget.

— Trage-ți părul peste cap și lasă-mă să-ți lipesc platurile.

— Are importanță pe care parte îl aplici?

— Nu.

Crissy și-a tras părul într-o parte dezgolindu-și urechea dreaptă. Doctorul i-a aplicat platurile apăsând cu fermitate și masând de câteva ori pentru a se asigura că

se lipise perfect.

— Gata. S-a rezolvat. Măine-seară îl scoți și aplici altul. Și chiar în acest moment te rog să iei două capsule de antibiotic. Ți aduc imediat și un pahar cu apă. Este bine să începi tratamentul fără întârziere.

A luat un pahar de unică folosință și a turnat apă dintr-o sticlă. A deschis flaconul și i-a dat două pastile.

— Poftim.

Crissy a făcut exact ceea ce i se spusese. Era surprinsă de atenția care i se acorda. Doar nu era obligația lui să-i aplice tratamentul. Dacă nu exagera cu atenția acordată, cel puțin trecea dincolo de acea linie invizibilă pe care Crissy avusese sentimentul că o trăgea între el și pacienți.

Doctorul și-a privit ceasul.

— Dacă te duci acum în restaurant îi poți întâlni pe prietenii tăi și poți lua cina în compania lor. Dacă nimic de pe meniu nu te atrage, cere supă sau iaurt. Poți să spui chelnerului că eu am hotărât ce ai voie să mănânci.

— Am înțeles. Și încă o dată, mulțumesc. Cred că deja am început să mă simt mai bine pentru că ai fost... minunat.

— De aceea mă aflu aici.

Crissy s-a ridicat și a pornit către ușă:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Sper că te simți mai bine.

Crissy s-a îndreptat către sala de primire unde a fost întâmpinată de Voula. Aceasta o privea prin lentilele ochelarilor săi asemănătoare unor lupe și a întrebat-o cu un aer amuzat:

— Te simți mai bine acum?

— Da, mulțumesc.

Crissy încerca să nu se ia după aerul condescendent al femeii. A deschis ușa și a părăsit cabinetul medical. Urca încet scările către puntea cinci unde știa că deja începuse să fie servită cina.

După ce le-a povestit Monikăi și celorlalți despre cele întâmplate și după ce a mâncat un iaurt a pornit înapoi către cabina sa. Încă o mai chinuia o greață ușoară. Când a ajuns în cabină, Jenny nu era acolo, dar lucrul acesta nu îi mai provoca nici cea mai mică mirare. Era convinsă că Jenny și Manolo reușiseră să-și găsească un colțisor unde să se bucure unul de altul nestingheriți. Probabil erau unul în brațele celuilalt, își spunea ea în timp ce se dezbrăca și se pregătea să se așeze în pat. Paturile fuseseră făcute, bomboanele de ciocolată așezate la locul lor și programul activităților pentru ziua următoare fusese deja pus pe măsută. Crissy a luat bomboanele și le-a pus în dulăpior, apoi a luat broșura cu programul după care s-a întins în pat. În ziua următoare nava avea să acosteze la Neapole. Era foarte emoționată la gândul că urma să se afle atât de aproape de Pompei și își dorea să se simtă în stare să meargă în excursia organizată. După ce a terminat de citit programul a luat cartea de pe noptieră și a început să citească.

Deja trecuse mai bine de o jumătate de oră de când începuse să citească în momentul când auzi o bătaie în ușă. Și-a spus că era posibil să fie camerista care dorea să completeze sticlele cu băutură din minibarul din cameră.

— O clipă!

S-a ridicat și-a luat chimonoul pe care și-l adusese și s-a îndreptat către ușă. Când a deschis ușa, a rămas surprinsă.

— Bună! a salutat-o doctorul Santo descoperindu-și capul. Treceam pe aici și mi-am spus că n-ar fi rău să încerc să aflu cum te mai simți.

Crissy ținea ușa larg deschisă și-l privea nedumerită. Apoi, zâmbetul lui a trezit-o din uimire însoțit de întrebarea:

— Am ales un moment nepotrivit? Dacă deranjez, pot să...

— Nu, nul Scuză-mă! Te rog, intră! Tocmai...

— Ești uimită de vizita mea? a întrebat-o doctorul pășind în hol.

Zâmbea și ochii lui negri păreau uimitor de luminoși deși holul era învăluit în obscuritate.

— Da... eu. Da, trebuie să recunosc.

Simțea roșeața năpădindu-i obraji și lucrul acesta o irita. *De ce mă port astfel? Parcă aș fi o școlăriță.* S-a îndreptat către canapeaua micuță și își făcea de lucru cu mâinile înnodând cordonul chimonoului.

— Am vrut doar să văd cum te mai simți. Ești mai bine?

— Da. Presupun că da. Puțin.

Din locul în care se așezase pe canapea, doctorul îi părea și mai înalt, prezența lui dominând încăperea. Părea că abia dacă era loc pentru trupul său impunător. Avea peste un metru și optzeci și cinci înălțime, umeri largi, cu o talie suplă și cu picioare lungi. Părea abia trecut de treizeci de ani și într-o formă fizică excelentă. Părul său era de culoare întunecată și tenul măsliniu. Când se aflate în infirmerie nu-și dăduse seama cât de impozant era, fapt ce se datora probabil stării de rău care o făcuse să se îndrepte către acel loc.

— Am încă o stare de disconfort, dar nu mă mai simt

la fel de rău ca la început.

— Perfect. Ai cumva temperatură?

— Nu. Cred... De ce nu iei loc? Sunt teribil de nepoliticoasă. Te rog ia loc pe unul din scaunele de acolo.

— Mulțumesc.

S-a așezat picior peste picior cu glezna sprijinită de genunchiul piciorului opus.

— Ai de gând să te culci devreme?

— Am venit direct în cabină, după cină. Grupul cu care am luat masa se pregătea să meargă la spectacol, dar eu mi-am spus că mai bine mă retrag mai devreme.

— Și nu ai de gând să te duci la discotecă ceva mai târziu?

— În niciun caz. Oricum, nu sunt o dansatoare înflăcărată.

— Nici eu. Presupun că asta se datorează faptului că mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului prin școli, învățând. Nu am avut timp pentru dans și băutură – lucruri obișnuite, firești pentru ceilalți. Chiar și acum mă simt ca un pește pe uscat atunci când sunt silit să merg în astfel de locuri.

O privea intens și buzele lui senzuale purtau urma unui surâs.

Lui Crissy i se părea greu de crezut că bărbatul aflat în fața ei, atât de chipeș, educat și inteligent putea să aibă astfel de sentimente. Era un specimen superb. Era genul de bărbat care putea intra într-o încăpere și de îndată stârnea interesul și capta atenția. Părea să fie înconjurat de o aură care îi vrăjea pe cei din jur. Ascultându-i confesiunea nu-i mai era greu să-și explice atitudinea posomorâtă și rezervată pe care o afișase cu o seară în urmă la discotecă în vreme ce căpitanul și

ceilalți ofițeri stăteau de vorbă cu pasagerii și dansau cu doamnele singure.

— Dar cu pacienții te porți frumos. Cel puțin aceasta este părerea mea.

— M-am pregătit pentru a fi doctor și relația medic-pacient mi se pare că este cea mai ușoară pe care am putut să o stabilesc vreodată. Cu ceilalți semeni îmi este mai greu să intru în contact dacă nu-mi sunt pacienți. Vorbesc de o relație mai personală. Înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg. Este la fel ca și în ceea ce fac eu. Mă ocup de vopsitul părului și unele dintre clientele mele îmi destăinuiesc cele mai intime secrete, dar în afara locului de muncă nu ne vedem, nu suntem în relații amicale. Pur și simplu nici nu mă bagă în seamă, nu mă salută.

— Imposibil! Ești atât de prietenoasă, comunicativă. De ce să se poarte astfel?

— Mai întâi din pricina meseriei. Nu suntem la același nivel social.

— Dar este absolut ridicol. Ești frumoasă și deșteaptă. Și în America nu funcționează acest sistem, după câte știu eu.

— Oh, te rog! Doar nu crezi ce spui. Nu este la fel de rigid ca în alte țări, dar în mod cert există.

— Desigur!

Zâmbea cu un aer ștregăresc.

— Știu. Și mama mea este de origine americană. A crescut în Main Line Philadelphia și în Palm Beach. Tata în schimb a crescut într-un *palazzo* în Florența, dar a studiat în Anglia, la Oxford.

O familie bogată, gândi Crissy.

— Înțeleg. Aceasta este explicația pentru engleza perfectă pe care o vorbești.

— Ești din New York, nu-i așa?

— Da. Din Albany.

— Iubesc New York City. Un oraș clocotind de energie, sofisticat.

— Și mie îmi place mult, dar orașul în care locuiesc eu este cu totul altfel. Nu este mare și în mod sigur nu-l poți considera sofisticat.

— Dar tu îmi pari o tânără cu adevărat sofisticată.

— Nu încerca să mă flatezi.

— Dar nici nu-mi trece prin minte. Mă cheamă Luca, nu cred că m-am prezentat astfel.

A întins mâna către ea cu o privire luminoasă și un zâmbet cald.

— Crissy. Dar știai deja.

— Da, dar n-am vrut să par prea îndrăzneț și să-ți spun pe nume.

— Și nici eu nu aș fi îndrăznit să-ți spun altfel decât doctor Santo.

— Te rog spune-mi Luca.

— Mă bucur să te cunosc, Luca.

— Plăcerea este de partea mea. Sper să te pot întâlni și în alte ocazii.

— Eu... da... Desigur.

Și mai înainte să-și dea seama de ceea ce spunea, cuvintele au țâșnit limpezi:

— Aș fi încântată. Mi-ar face mare plăcere.

— Minunat. Și-acum e timpul să plec. Trebuie să mă alătur căpitanului Papadopolis pentru programul de la discotecă.

— Prin urmare, mergi la petrecere.

— Mi-ar fi făcut plăcere dacă te-ai fi aflat și tu acolo. Poate aș fi dansat. Doar cu tine.

Crissy simțea cum se îmbujora din nou.

— Și mie mi-ar fi plăcut. Am fi putut sta de vorbă mai mult.

Luca s-a ridicat și Crissy l-a urmat. Ajuns la ușă, tânărul doctor s-a întors.

— Ai grijă de tine. Culcă-te și mâine te vei simți mai bine.

— Așa voi face.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Doctorul a pornit de-a lungul coridorului, iar Crissy a închis ușa în urma lui. *Dumnezeule! Incredibil. Deștept, chipeș, se poartă ca un domn și este înspăimântător de sexy. Și mă consideră frumoasă.*

Simțea nevoia să se ciupească singură pentru a se convinge că nu visează. O considera frumoasă și inteligentă, chiar sofisticată. S-a băgat în pat și a stins lumina. *Sper să-l reîntâlnesc. Oare chiar credea tot ceea ce mi-a spus?* Chiar și după ce Mark îi spusese că era frumoasă, tot nu era în stare să-și dea seama ce să creadă despre complimentele făcute. Simțea că Mark se juca cu ea. Nu-i spusese că o considera deșteaptă și sofisticată. Luca părea absolut sincer. Gândul i-a zburat la acea noapte hotărâtoare în care îl întâlnise pe Tom Gentry. Și-a amintit durerea pe care i-o provocase acesta ca și sentimentul că aveau o mulțime de lucruri în comun, că exista o legătură specială între ei. Nu putea să creadă că Luca era în stare de astfel de minciuni, dar, pe de altă parte, nu știa nimic despre el ca să poată să ia o hotărâre. De un singur lucru era convinsă: nu-i va ceda până când nu va fi convinsă că era un tip onest și integru. Se simțea nevoită să-și înăbușe emoția, tul-

burarea, dorința fizică pe care nu o mai trăise de ceva vreme. *Tu nu sari în pat din primul moment așa cum face Jenny. Tu nu ești genul.*

Tot repetându-și astfel de gânduri a adormit în cele din urmă.

Bărbatul și-a aruncat o privire de-a lungul coridorului. Era pustiu. A vârât cartela în dispozitiv și apoi a apăsat clanța. Ușa se deschise fără nici cel mai mic zgomot. Odată intrat în cabină, a închis ușa în urma sa și a rămas nemișcat în mijlocul holului micuț. Era încordat ascultând cu atenție pentru a se convinge că nu mai era nimeni în cabină. Știa că Mark nu se afla în apartamentul său, dar era posibil ca un steward sau un alt angajat de pe vas să se afle acolo.

Când s-a convins că era singur, a pășit către camera propriu-zisă. Și-a aruncat privirile în jur. A zărit de îndată cufărul uriaș pe care se afla gravată litera V. Se afla, lângă unul din pereții cabinei fiind mult prea mare pentru a putea fi așezat într-una din debaralele pentru haine. Indiferent cât de mare era numărul acestora în cabina ocupată de Mark, niciuna dintre debarale nu era suficient de spațioasă.

S-a apropiat de cufăr și a luat un inel cu chei pe care-l purta în buzunarul pantalonilor. A ales cheia potrivită – cu o formă total deosebită de a celorlalte – și a vârât-o în lacăt. A ridicat capacul și a dat peste un teanc de pături vechi. Cu mișcări iuți, îndemânaticе, a luat vraful, l-a așezat pe podea și apoi a descoperit ceea ce căuta.

Chiar aproape de fundul cufărului, pe un alt strat de pături se afla ascuns explozibilul. Era vorba de Semtex. Acesta părea atât de inofensiv, învelit în pungi de plas-

tic de la Hondos Center din Atena. A pus păturile la loc peste explozibil și a încuiat cufărul după care a pornit către ușa cabinei fără a face nici cel mai mic zgomot. A întredeschis ușa și a cercetat coridorul din priviri. O doamnă vârstnică pășea liniștită. A închis ușa și a rămas cu mâna pe clanță. Când nu s-au mai auzit pașii femeii, a întredeschis ușa din nou, a privit cu atenție, a ieșit și a lăsat ușa să se închidă singură, în mod automat.

A luat telefonul mobil din buzunar și a pornit către punte. Acolo, asigurându-se că nu se afla nimeni în preajma sa, i-a telefonat lui Georgios Vilos și l-a asigurat că explozibilul se află la locul său.

Capitolul nouă

Când s-a trezit, Crissy se simțea mult mai bine, chiar dacă nu era în forma sa obișnuită. Jenny încă nu-și făcuse apariția, dar acest lucru nu o îngrijora. Și-a făcut un duș, stând îndelung sub jetul de apă, s-a fardat cu multă grijă și apoi s-a îmbrăcat. Pofta de mâncare îi revenise. Îi era chiar foame așa încât s-a îndreptat către restaurant unde se servea micul dejun, un loc amenajat în stil *cafeterie* numit Sky Garden aflat pe puntea șase. Acolo a întâlnit mai mulți pasageri, majoritatea persoane vârstnice. S-a așezat la rând și și-a umplut tava cu ouă cu slăninuță, iaurt cu fructe, mini-croasante și o cană de cafea cu zahăr și frișcă. Era un mic dejun uriaș pentru ea, dar îi era o foame cumplită pentru că nu mâncase decât un iaurt la cină.

Pe punte, afară, se aflau mai multe mese libere așa că a luat tava și a ieșit din *cafeterie*. Cerul era senin și marea calmă. Pământul nu se vedea nicăieri, dar mai multe păsări planau deasupra vasului. Sorbea din cafeaua tare și aromată când a zărit o tânără înaltă, slabă, cu părul roșcat-portocaliu, însoțită de un grup de doamne și domni mai vârstnici. Femeia mergea cu pas alert, iar ceilalți încercau să se țină pe urmele ei. Crissy i-a urmărit din priviri, trecând chiar pe lângă masa ei și apoi pornind pe scări în sus. Aceasta, ajunsese deja în vârful scării și îi aștepta îndemnându-i să mărească rit-

mul. Era evident pentru Crissy că tocmai o văzuse pe experta în fitness care conducea plimbarea de dimineață despre care se amintea și în programul zilnic al navei. Tot aceeași expertă, de origine germană, conducea ședințele de fitness ce se desfășurau pe tot parcursul zilei.

— Ei bine, nu se poate! Mănânci singură?

Când s-a întors l-a zărit pe Mark. Ca și în celelalte ocazii când îl întâlnește acesta era îmbrăcat ireproșabil. Purta un sacou perfect, de culoare albastru-marin, o cravată scurtă, lată, din mătase cu modele complicate în care predomină roșul, o cămașă de un albastru-deschis și pantaloni într-o nuanță maron-arămie. Pantofii străluciau perfect. Părul era pieptănat spre spate, fapt ce făcea ca nasul său acvilin să pară și mai impozant. Crissy a simțit cum bătaile inimii se înteteau. Era în mod cert unul dintre cei mai atrăgători și interesanți bărbați pe care îi întâlnește vreodată.

— Te deranjează dacă mă așez la masa ta?

— În niciun caz.

Mark a tras de scaun și a luat loc.

— Prin urmare, habar nu ai cine sunt eu.

— Știu. Prietena mea, Monika, mi-a spus aseară după ce am încheiat dansul. Acum știu cine ești și de ce cunoști atât de multe lucruri despre navă.

— Da. Și chiar nu-ți pare rău că ai refuzat invitația de a vizita cabina mea?

Zâmbea, dar o privea cu atenție, urmărindu-i reacția.

— În această privință nu-ți pot răspunde afirmativ. Abia ne-am cunoscut.

— Te temi de mine?

— Nu. Dar nu te cunosc.

— Poate ar trebui să începi să mă cunoști. Nu-mi place să fiu refuzat, mai ales atunci când refuzul vine din partea unei doamne frumoase și sexy ca tine. Ești o adevărată provocare și mie îmi plac provocările. Și mai ales, nu mușc.

— Nu m-am gândit că ai putea să mă muști, a izbucnit Crissy în râs.

Era surprinsă și în același timp impresionată de modul direct în care îi vorbea, de sinceritatea lui.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că aș putea să te înspăimânt. Presupun că am luat lucrurile prea repede având în vedere că abia ne-am cunoscut.

— Nu trebuie să-ți faci probleme.

Începea să se simtă ușor vinovată. În afara faptului că arăta ucigător de chipeș, Mark avea stil și era fermecător. Poate că era totuși un tip deosebit, cu mult suflet și sincer. Era evident că se simțea atrasă de el și recunoștea față de ea însăși că îl găsea sexy și greu de refuzat.

— Sper că vom ajunge să ne cunoaștem mai bine. Și poate atunci nu voi mai părea atât de înfricoșător.

— Dar nu ești înfricoșător. Niciodată nu am gândit astfel, Mark. Și eu sper să avem ocazia să ne cunoaștem mai îndeaproape.

— Perfect, atunci. Ce ai de gând să faci azi?

— Merg să vizitez orașul Pompei. Abia aștept.

— Este fascinant.

— Deci l-ai vizitat.

— Da. De câteva ori.

— Te superi dacă-mi spui câteva lucruri despre el?

— Nicio problemă.

Cunoștințele lui erau uimitor de bogate. Îl asculta cu

interes în timp ce Mark îi vorbea despre vechiul oraș și ea încerca să memoreze cât mai mult din informațiile primite.

— Erupția a avut loc în anul 79 d. Ch. și lava vulcanului Vezuviu a acoperit orașelul în întregime. În oraș trăiau aproximativ douăzeci de mii de locuitori dintre care două mii au fost uciși. Eu cred sincer că Herculenum, care se află nu departe de Pompei, este mai interesant, dar nici Pompeiul nu trebuie ratat. Astăzi nu vei avea timp suficient, dar cândva trebuie să te gândești să vizitezi muzeul din Neapole. Cea mai mare parte a obiectelor descoperite de arheologi sunt expuse acolo.

— De ce?

— Pentru că într-un muzeu pot fi protejate mai bine decât în Pompei. Oricum vei vedea lucruri fascinante. Mozaicurile îți vor atrage atenția în mod sigur, statuile și arhitectura construcțiilor care s-au păstrat.

Pe măsură ce-l ascuțea, Crissy devenea tot mai impresionată de cunoștințele lui în materie de istorie. Din pricina înfățișării ca și a banilor pe care îi avea nu era greu să-l consideri un băiat de bani-gata, superficial, dar descopereai că era inteligent și entuziast atunci când vorbea despre lucruri care-l interesau. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să arate bine, să aibă bani, farmec și mai ales să fie inteligent. Și era foarte greu să nu se lase prinsă în mreje, să nu se simtă atrasă de el. Și interesul lui față de ea o flata cu atât mai mult, cu cât descoperea calitățile lui Mark.

— Dumnezeule! Câte lucruri cunoști! a exclamat Crissy atunci când Mark și-a încheiat prezentarea.

— Nu este cine știe ce. Doar am fost acolo de câteva ori și am petrecut ceva timp colindând împrejurimile.

Golful Neapole și coasta Amalfi ca și insulele din apropiere sunt și ele foarte frumoase. Sper să-ți placă.

— Sunt convinsă.

— Și-acum, ce ai de gând să faci?

— Să mă schimb și să fac plajă.

— Ți-aș cere voie să petrecem ceva timp împreună, dar mi-e teamă că ai gândi că vreau să-ți forțez mâna. Îmi pari o persoană ușor timidă, dar poate după ce ne vom cunoaște mai bine vei vedea că nu sunt un tip chiar atât de nesuferit.

— Dar nu am gândit asta. Niciodată.

— Bine, bine. Cred că e timpul să plec. Sper să ne vedem la discotecă în seara aceasta.

Crissy era surprinsă și totodată dezamăgită că nu-i ceruse permisiunea să meargă împreună să facă plajă sau să o însoțească la discotecă. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu el, cu atât i se părea mai atrăgător. Sinceritatea lui era plină de prospețime, încurajatoare.

— Ar fi minunat, i-a răspuns ea.

— Pe curând, Crissy. Sper să-ți placă Pompeiul.

— Mulțumesc, Mark.

S-a ridicat și s-a îndepărtat. Crissy l-a urmărit din priviri. Era înalt, suplu și elegant. *Poate am fost o proastă că l-am refuzat. Doar sunt în vacanță și de ce-ar fi rău dacă m-aș distra cu un tip atât de atrăgător așa cum este Mark?*

A mai rămas câteva minute la masă pierdută în gânduri, apoi s-a ridicat.

A intrat în *cafeterie* și apoi a pornit pe scări în jos către cabina ei. Și-a luat costumul de baie, a îmbrăcat chimonoul, a luat o pereche de sandale ușoare și a pus

o carte într-o geantă de plajă. Prosoape putea găsi și la piscină.

Când a ajuns pe puntea unde se afla piscina a reușit să găsească un șezlong într-o zonă mai puțin aglomerată. A întins un prosop pe șezlong; și-a lăsat geanta alături și apoi s-a îndreptat către bar unde a comandat Coke Lite, apoi a revenit la șezlong și-a pus ochelani de soare și a căutat cartea în geantă. A început să citească, dar atenția îi era atrasă de cei care tot soseau la piscină ca și de cei care treceau în sus și în jos, pe lângă ea. Câțiva dintre pasageri erau în piscină și Crissy a descoperit cu încântare că unii dintre ei erau cu adevărat bătrâni. Ridați, cu pete de colesterol, prea slabi, uscați sau grași cu pieile tremurânde. Unele dintre prietenele ei, chiar și Jenny, i-ar fi găsit dezgustători, urâți și ar fi făcut glume răutăcioase. În schimb ea spera ca atunci când va avea vârsta acelor oameni va fi la fel de dezinvoltă și se va bucura de viață așa cum făceau ei.

Puntea pe care se afla piscina oferea un spectacol permanent, în limbi diferite, dar atracțiile, hohotele de râs, zumzetul permanent, clipocitul n-au reușit să o țină trează așa încât sub razele soarelui, toropită de căldură, a ațipit. Când s-a trezit, pentru un moment s-a simțit confuză, dar curând și-a dat seama unde se află. Cartea îi căzuse din brațe și în jurul paharului pe jumătate gol se adunase apă din pricina condensului. A aruncat o privire ceasului și a descoperit cu surprindere că se apropia ora prânzului. Și-a strâns lucrurile și a pornit către cabină. A făcut un duș și s-a îmbrăcat.

A hotărât că prânzul trebuia luat în restaurantul elegant unde avea toate șansele să-i întâlnească pe Monika, Mina, Rudy și ceilalți, așa încât a pornit către

puntea cinci. Șeful de sală a însoțit-o la masă, unde prietenii ei erau deja așezați.

— Crissy, scumpa mea! Mă bucur să te văd. Cum te mai simți? a dorit Monika să știe.

— Mult mai bine, mulțumesc.

Crissy s-a așezat, a luat meniul oferit de chelner și a aruncat o privire peste felurile prezentate.

— Unde este prietena ta? a întrebat-o doctorul Von Meckling.

— Nu știu exact. Cred că ia prânzul cu altcineva.

— În mod sigur cu acel tânăr ofițer, a fost de părere Monika.

— Se simte bine în compania lui, a adăugat Rudy.

— Da. Cred că se distrează de minune.

— Te-ai gândit să mergi în vreuna din excursiile organizate azi? a dorit Monika să știe.

— Da. Vreau să văd Pompeiul.

— Minunat. Vom merge amândouă, s-a bucurat Monika, bătând din palme. Va fi distractiv.

Chelnerul s-a apropiat de masa lor și Crissy a comandat.

— Știi cumva dacă va veni și prietena ta în excursie? a întrebat doctorul Von Meckling.

— Nu știu.

Dumnezeule! Este obsedat, gândea Crissy.

— Tânărul acela, din nou, a remarcat Monika. Păcat! Își pierde timpul cu el.

— Ce vrei să spui? a dorit Crissy să știe.

— Draga mea, se folosește de ea doar pentru a se distra. Cred că procedează astfel, cu fiecare tânără pe care o întâlnește în călătoriile sale. Știi tu. Sindromul: o fată în fiecare port. Doar că în ceea ce-l privește este o

fată în fiecare voiaj.

— Nu cred că el se folosește de ea, mai mult decât ea de el. Lui Jenny îi place enorm să se distreze.

Crissy a descoperit că Pompeiul îi plăcea enorm, exact așa cum bănuise Mark. Nici nu-și imaginase pe ce suprafață uriașă se întindea monumentul arheologic. Curând și-a dat seama că ar fi avut nevoie de mult mai mult timp pentru a vizita anticul oraș așa cum se cuvine. După mai mult de două ore, timp petrecut străbătând aleile, uluită și în același timp încântată de tot ceea ce văzuse, Crissy a acceptat invitația Monikăi de a reveni la Poarta mării pe unde intraseră. Acolo se aflau cafenele unde se putea odihni și unde ar fi putut să comande cafea și o băutură răcoritoare.

— Nici nu-mi trece prin minte că încă se păstrează mirosul de foc și fum. L-ai simțit? a întrebat-o Crissy pe Monika pe când ieșeau din Pompei.

— Trebuie să recunoaștem că a fost un crematoriu uriaș. Am simțit și eu izul acela oribil.

— Îmi plac nespusele casele și curțile lor interioare ca și fântânile. Cred că erau foarte frumoase.

— Da, sunt convinsă. Planurile erau excelente. Mai ales că vremea le permitea să aibă astfel de case. Ah, iată că am ajuns. În sfârșit. Acum pot să-mi odihnesc picioarele.

Crissy a preferat să tacă, deși găsea ținuta Monikăi total nepotrivită cu locul și genul lor de activitate. Monika purta pantofi cu tocuri înalte, care nu reprezentau cea mai bună alegere pentru aleile cu piatră cubică și pentru treptele de marmură. Se gândea că Monika ar fi purtat aceeași ținută chiar de ar fi fost să urce pe munte, adică pantofi cu tocuri și o rochie de după-amiază potri-

vită pentru cocteil. Își spunea că mai vârstnica doamnă era atât de legată de garderoba ei scânteietoare și strălucitoare încât nu ar fi purtat haine sport sub nicio formă, în nicio ocazie.

Au comandat café frappé și au stat de vorbă schimbând impresii despre ceea ce văzuseră. În același timp Monika nu scăpa nicio ocazie să comenteze referitor la ținuta turiștilor care treceau pe lângă masa lor.

— Haine numai bune pentru sala de gimnastică. Pantofi sport. Lumea întreagă se duce de răpă cu astfel de haine purtate în călătorie. Poți să-ți imaginezi ce se întâmplă? După cum arată cei mai mulți, nici nu cred că au văzut vreodată interiorul unei săli de gimnastică.

— Asta-i adevărat. Majoritatea au multe kilograme peste greutatea normală.

— Da. N-au niciun strop de condiție fizică. Sper să nu te lași să ajungi într-o astfel de stare. Ești mult prea frumoasă ca să-ți pierzi acest dar de la natură. Nu trebuie renunțat la anume standarde chiar dacă prea multă lume devine comodă, neglijentă, delăsătoare și lipsită de respect pentru cei din jur îmbrăcându-se cum nu se cuvine.

Cafeneaua era situată în vârful unui deal pe care îl străbătea drumul de acces și privind de-a lungul aceluși drum a avut impresia că zărește o siluetă familiară. Pe măsură ce bărbatul se apropia și-a dat seama că era exact persoana la care se gândise; chiar dacă nu purta uniformă îl recunoscuse. Luca Santo era îmbrăcat cu o jachetă sport elegantă, pulover și pantaloni. Crissy a simțit cum îi creștea pulsul și inima îi bătea mai repede așa cum se întâmplase și atunci când îl urmărise pe Mark din priviri. Era pur și simplu un răspuns instinctiv, pe care nu-l putea reprima și a cărui prezență o irita pe

Crissy pentru că îi dovedea că nu avea control asupra propriilor sentimente.

Când a văzut-o, Luca a salutat-o fluturând mâna și Crissy i-a răspuns în același mod. Spera ca Monika să nu fi observat emoția ce pusese stăpânire pe ea la vederea lui Luca căci nu-și dorea să o audă pe aceasta exprimându-și părerea în privința lui. Totodată nu dorea să asculte predici legate de timpul pierdut într-o relație trecătoare cu unul dintre angajații de pe vas.

Luca s-a apropiat de masă și le-a salutat:

- Bună ziua, doamnelor!
- Mă bucur să te văd, l-a salutat Monika.
- Bună, a spus și Crissy.
- Sper că te simți mai bine astăzi.
- Da, doctore.

Nu se simțea în largul ei, spunându-i numele de botez în fața Monikăi și mai ales nu dorea ca Monika să afle cât de bine se cunoșteau ea și doctorul.

— Mă simt mult mai bine.

— Prin urmare tu ești doctorul de pe vas, l-a privit Monika al cărei interes fusese brusc stârnit. Îți suntem recunoscători pentru grija dovedită față de scumpa noastră prietenă.

— Mi-am făcut doar datoria și mi-a făcut plăcere. O pacientă ascultătoare și cuminte.

Monika l-a cântărit din priviri de parcă s-ar fi aflat în fața unei hălci de carne de vită.

— Doctore, nu vrei să ni te alături? Bem cafea și ne odihnim picioarele. După cum cred că știi, aceste locuri interesante se întind pe o suprafață uriașă.

Luca a tras un scaun și s-a așezat, apoi a încercat să-i atragă atenția chelnerului.

— Mai doriți o cafea? Sau poate doriți și altceva.

— Eu aș vrea încă o cafea, a spus Crissy.

— Și eu. Este o cafea minunată pentru un astfel de loc turistic.

Luca a făcut comanda vorbind chelnerului în italiană.

— Pe Crissy o cunoști, fără îndoială. Eu sunt Monika Graf, romanciera.

— Luca Santo. Prin urmare, o scriitoare.

— Da. Romanele mele sunt publicate în limba italiană.

— Trebuie să le citesc și eu.

— S-ar putea să nu fie genul de literatură pe care-l preferi.

Monika părea totuși încântată de cuvintele lui. Privindu-l cu mai multă atenție l-a întrebat:

— Ești italian?

— Da.

— De unde?

— Florența.

— Minunat. Mi-am dat seama că accentul tău este din nord. Napolitanii vorbesc... diferit.

Spunând asta făcuse o figură de parcă avea un gust neplăcut în gură.

— Da. Există numeroase feluri de a vorbi așa cum se întâmplă și în alte țări, dar este greu de spus că unul dintre accente este superior celorlalte.

— Serios? Așa gândești? Cred că glumești.

— Nu. La școală am avut prieteni deosebit de inteligenți care vorbeau cu accent palermitan practic imposibil de înțeles până când te obișnuiai cu el. Unii dintre ei erau din Calabria și vorbeau cu accent din sud, dar erau în fruntea studenților.

— Da, sigur.

În ciuda răspunsului evaziv, era limpede că fie nu era de acord cu el, fie nu-i făcea plăcere ceea ce auzea. Crissy își amintea cum se amuzase Monika pe seama felului în care vorbeau Mina și Rudy.

Chelnerul a revenit aducând cafelele. Luca i-a mulțumit.

— Vă place excursia? a întrebat Luca, schimbând subiectul conversației.

— Da, deși mie îmi plac vasele de croazieră mai impunătoare, de dimensiuni mai mari.

Luca a început să râdă și a întrebat:

— Dar tu, Crissy?

— Mie îmi place nespus de mult. Îmi place Atena și Taormina și cât am apucat să văd din Catania. Ziua de azi a fost minunată. Mi-am dorit dintotdeauna să văd orașul Pompei.

— Mă bucur. Această călătorie reprezintă o ocazie de a vedea multe locuri minunate.

Luca a sorbit din cafea.

— Spune-mi, doctore Santo, cum ți se pare să lucrezi pe vas?

— Reprezintă o experiență interesantă. Un mod de a-ți începe cariera dar nu cred că voi continua să lucrez astfel mai mult de un an sau doi.

— Cred că ar fi mai bine pentru tine, cel puțin din punct de vedere financiar, dacă ai lucra în domeniul privat.

— Desigur, a asigurat-o el pe Monika. Dar în felul acesta am posibilitatea să mă bucur de un strop de aventură mai înainte de a mă așeza.

— Și unde plănuiești să te stabilești?

— Nu m-am gândit încă. Probabil în Italia sau în SUA.

— În State?

— Da. Mama este de origine americană și am fost acolo de mai multe ori. A crescut în Philadelphia și în Florida. Acum familia ei s-a stabilit în Florida. Îmi place mult acolo.

— Înțeleg. Ce parte a Floridei?

— Palm Beach. Îmi place marea. Îmi place orașul cu tot ceea ce oferă. Este aproape de Miami.

— Sunt o mulțime de europeni în acele locuri, ceea ce contează, presupun.

Monika a pus ceașca pe masă și l-a privit pe Luca:

— Ce te-a adus azi, aici, în aceste locuri? Dorința de a vizita orașul Pompei?

De parcă își căuta cuvintele, Luca a încercat să-i explice:

— Desigur... am... am vizitat orașul Pompei cu alte ocazii, dar pur și simplu am vrut să-l mai văd o dată. Am dorit să plec de pe vas pentru câteva ore. Am luat trenul din Neapole ca să admir peisajul și am aruncat o privire Pompeiului.

Privirile lui și ale lui Crissy s-au întâlnit pentru câteva momente și aceasta din urmă a zâmbit.

— Înțeleg.

Monika nu părea să fi remarcat schimbul de priviri.

— Spune-mi, dacă vei lua hotărârea să profesezi în Italia, în ce oraș te vei stabili? Florența?

— Probabil. Tatăl meu este doctor acolo și aş putea să mă alătur lui. Deși eu îmi doresc să lucrez singur.

— Presupun că ai o fire independentă.

— Tot ce se poate.

— Asta mi se pare extrem de atrăgător atunci când este vorba de un tânăr.

Monika zâmbea privind-l cu un aer cochet.

Atitudinea Monikăi o șoca pe Crissy. Pe de altă parte trăia un sentiment ciudat, posesiv față de Luca. I se părea irațional ce se întâmpla.

— Tatăl meu este genul de om căruia îi place să dețină controlul, așa că nu știu dacă sunt eu o fire independentă sau pur și simplu simt nevoia să ies de sub aripa lui protectoare.

Monika și-a așezat mâna pe brațul lui:

— Fiecare dintre noi dorește să scape de sub aripa părinților și să-și croiască propriul drum, altfel ne sufocăm.

Pentru o clipă o umbră de nemulțumire a întunecat chipul doctorului, dar și-a revenit repede și zâmbind a spus:

— Cred că ai dreptate.

Crissy l-a zărit pe ghidul lor însoțit de un grup de turiști de pe vas apropiindu-se.

— Cred că trebuie să ne pregătim de plecare. Rudy, Mina și alți câțiva turiști de pe vas se pregătesc și ei.

— Mai avem timp, a liniștit-o Monika luându-și mâna de pe brațul lui Luca. Mai înainte de plecare vor merge să viziteze acea jalnică, înfiorătoare, fabrică de camee.

— Nu vrei să o vezi? a întrebat Luca.

— Nu-mi plac cameele. Demodate și mai ales potrivite pentru doamne în vârstă. Nu sunt deloc pe gustul meu.

— Ei bine, cred că a sosit momentul să plec. Trebuie să iau trenul și acesta va porni în scurt timp.

— Ce păcat! Abia ai sosit! și-a arătat Monika dezamăgirea, punându-și din nou mâna pe brațul lui.

Luca s-a ridicat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, s-a adresat el Monikăi.

Apoi, întorcându-se către Crissy a îndemnat-o:

— Ai grijă de tine.

— Sigur. Așa voi face.

I-a făcut un semn chelnerului pentru a-i aduce nota. I-a aruncat o privire scurtă și apoi a plătit.

— Pe curând, le-a salutat el încă o dată și a pornit să coboare dealul.

— Un tânăr promițător, a comentat Monika. Foarte promițător. Cu adevărat.

— Prin urmare îți place.

— Desigur, numai că are nevoie de o mână care să-l conducă pe drumul cel bun. O persoană cu experiență.

A început să se joace cu medalionul din jurul gâtului. Inelele licăreau și scânteiau la fiecare mișcare a mâinii, impresionând-o pe Crissy așa cum se întâmpla de obicei.

— O femeie matură ar fi ideală pentru un tânăr așa cum este el.

— Dar chiar tu ai spus că are o fire independentă. Nu crezi că...

— Scumpa mea, am glumit cu el. Este cât se poate de limpede că nu este încă maturizat, format. Este un tânăr ce poate fi modelat și transformat într-un bărbat formidabil, distins, cu totul deosebit. N-ai văzut nimic din toate acestea?

O privea așa cum te uiți la o creatură ignorantă, inofensivă, lipsită de minte.

— Poate ai dreptate, i-a răspuns Crissy deși nu era convinsă deloc.

Ea simțea că Luca era genul de bărbat care știa foarte bine ce-și dorea, ce trebuia să facă.

— Ei bine, cred că ar trebui să pornim înapoi către vas. Dacă dorești mai ai încă suficient timp să vizitezi fabrica de camee. Prefer să admir vase și faianțe decorate cu scene indecente decât să mă zgâiesc la acele obiecte așa-zis prețioase. Ești gata?

S-a ridicat și a luat uriașa geantă de piele pe care o purta pretutindeni cu ea.

— Da, dar cred că voi admira scenele indecente împreună cu tine.

— Isteață fată.

Pe când coborau dealul, Crissy își spunea că-și dorea să fi luat trenul împreună cu Luca. Își imagina cum ar fi fost să stea alături de el și să-l asculte dându-i amănunte legate de locurile prin care îi purta trenul. Oftând s-a consolată cu gândul că se află sub aripa ocrotitoare a unei romanciere europene, o doamnă sofisticată de la care avea de învățat o mulțime de lucruri.

Jenny a apărut la cină, fapt ce a uimit pe toată lumea și i-a făcut să tresară de încântare pe doctorul Von Meckling.

— Am petrecut întreaga după-amiază cu un prieten, dar în această seară are niște obligații de îndeplinit, așa că iată-mă!

A flirtat cu bătrânul doctor în mod evident, provocator. Părea să se bucure de atenția pe care i-o acorda acesta. Coapsele lor se atingeau permanent, iar mâna lui Jenny se odihnea mult prea des pe brațul doctorului. Toți

cei din jurul mesei se amuzau pe seama acestui comportament, deși nimeni nu făcea vreo remarcă directă.

După cină au plecat toți la spectacol. În acea seară spectacolul era intitulat „În jurul lumii“ și se asemena în multe privințe cu cel anterior. Doar muzica și costumele erau diferite. Când a luat sfârșit, Jenny s-a retras în cabină cu promisiunea că li se va alătura la discotecă după ce se va fi schimbat într-o ținută potrivită.

Toaleta aleasă pentru discotecă era reprezentată de o rochie extrem de scurtă cu un decolteu adânc.

— Ce părere ai? a întrebat-o pe Crissy.

— Cred că vrei să dai de bucluc.

— Sper din tot sufletul.

— Va fi și Manolo la discotecă?

— Habar nu am. Poate da, poate nu.

Crissy o privea întrebător. Era nedumerită.

— Ce vrea să însemne asta? Deodată, așa din senin nu te mai interesează? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pur și simplu a sosit timpul să merg mai departe. Să întâlnesc pe altcineva. Manolo a fost minunat pentru doar câteva reprize de sex perfect, dar nu este deloc un tip fascinant. Și pe de altă parte cred că s-a aprins cam tare. A luat lucrurile foarte... în serios.

Aha. Acum am înțeles, își spuse Crissy. Manolo se îndrăgostise de ea, de fapt, dar Jenny nu era pregătită pentru o astfel de situație. Cel puțin nu în ceea ce-l privea pe el. De când divorțase sărise de la un bărbat la altul. Poate că Jenny nu avea nevoie de o relație stabilă, suferise mult prea mult din pricina divorțului, deși nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

— Prin urmare, el a luat jocul în serios, în schimb tu nu ai același gen de sentimente față de el.

— Iubito, am să duc dorul acestei scule superbe, dar asta-i tot, a izbucnit Jenny în râs.

— Ești de-a dreptul nerușinată.

— Arăți superb, a exclamat Jenny privind-o cu atenție. Seducătoare, fără a fi provocatoare.

Crissy era încântată de complimentul primit și își spunea că Jenny găsisese cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie ținuta ei.

Partea de sus era din șifon negru și îi acoperea brațele până la încheietură. Decolteul era în formă de V. Sub șifon purta un body foarte decoltat din satin negru. Lăsa să se vadă ce era de văzut dar în același timp părea să ascundă o parte din farmece. Oricum nu era provocatoare ca Jenny în rochia ei extravagantă. Partea de jos a rochiei era scurtă, deasupra genunchiului, bogată, din mai multe straturi de șifon ce fluturau la fiecare mișcare dându-i un farmec romantic.

— Ei bine, hai să pornim! E timpul.

La discotecă s-au așezat în jurul unei măsuțe rotunde, alături de ceilalți.

Crissy a remarcat modul în care Jenny a reușit să-și facă loc alături de doctoul Von Meckling. Intenționa să-l scoată din minți pe bietul bătrânel, își spunea ea așezându-se între Monika și Rudy.

— Am comandat o sticlă de șampanie, a anunțat Rudy. Sper că vei bea și tu, s-a adresat el către Crissy.

— Un strop.

Rudy a început să toarne în paharul lui Crissy.

— Atât! Te rog! Nu mai mult!

— Ești sigură?

O privea cu interes.

— Din păcate, dacă beau mai mult de atât va trebui

să mă duceți pe brațe la cabină.

— Dacă te răzgândești...

Când toate paharele au fost umplute, Monika a toastat:

— Pentru Rudy, cel care ne-a oferit această minunată tradiție!

— Să bem în cinstea lui! a adăugat și doctorul Von Meckling.

Toți au ridicat paharele apoi au sorbit.

Crissy abia pusese paharul la loc pe masă când l-a văzut pe Valentin coborând de pe scaunul său de la bar și pornind către ea.

— Dansezi? a întrebat-o el ajuns la masă.

— Desigur.

A însoțit-o pe ringul de dans și au dansat împreună un foxtrot.

— Unde ai fost aseară? a dorit el să știe. Mi-a părut rău că nu am putut dansa cu tine.

— Serios? Sunt convinsă că ai un număr impresionant de parteneri. Te-am văzut dansând cu o mulțime de doamne.

— Da, dar nu este la fel ca atunci când dansez cu tine.

— Ești un drăguț.

— Prietena ta a fost aici. A dansat cu unul dintre ofițerii de pe vapor.

— Da, mi-a spus.

— Totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde ai fost.

O privea cu un aer serios și Crissy nu știa cum să interpreteze atitudinea lui.

— Nu m-am simțit prea bine așa că m-am culcat devreme.

— Sper că nu a fost ceva grav.

Părea ușor îngrijorat.

— Nu. Rău de mare sau un virus neînsemnat.

— Trebuie să ai grijă de tine. Nu vrem să ți se întâmple ceva rău.

Spunând asta a strâns-o la piept cu priviri sfredeli-toare.

Ciudat mod de exprimare... sau poate nu chiar atât de ciudat pe cât de străin pare modul în care a rostit cuvintele. Sinceritate absolută în glas. Și privirile albastre, metalice. Felul în care m-a strâns la piept. A simțit un fior străbătând-o din cap până în picioare. Apoi, lăsându-se purtată pe ringul de dans, în brațele lui și-a spus că felul ei de a gândi era cel puțin melodramatic. Valentin era de origine bulgară și Monika îl considera lipsit de cultură, de educație, un primitiv. Poate că avu-sese dreptate când îi făcuse această descriere. Oricum, îl văzuse dansând cu o mulțime de femei ceea ce însemna că era atrăgător, se bucura de succes. Poate era un tip ceva mai ciudat.

Când dansul a luat sfârșit i-a cerut permisiunea să se mai bucure încă un dans de compania ei. Era vorba de o melodie mai alertă și Crissy se bucura de faptul că astfel avea ocazia să-l urmărească mai bine pe Valentin. Era un dansator experimentat, indiferent de stil. Când și acest dans a luat sfârșit l-a rugat să-i acorde permisiunea să se odihnească.

— Nu se poate! Doar nu ai obosit chiar atât de rău? Valentin părea îngrijorat cu adevărat.

— Mă simt bine, doar că trebuie să mă odihnesc. Nu trebuie să-ți faci griji, Valentin.

— Dar chiar îmi fac.

I-a strâns mâna ușor.

— Vreau să te vedem într-o formă perfectă, gata pentru orice.

— Da, înțeleg.

Crissy își spusese că trebuie să fi fost vorba de modul în care percepea el limba engleză căci felul în care vorbea părea și mai ciudat ca înainte. Accentul era slab dar felul în care folosea și înțelegea vocabularul de bază nu se ridicau la nivelul pronunției.

— Mulțumesc mult, a spus el conducând-o la masă, după care s-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt ca și în noaptea precedentă.

— Dansator perfect, a remarcat Monika, dar hainele sunt jalnice.

— Ce vrei să spui?

Crissy credea că acesta era cât se poate de atent cu ținuta și hainele sale.

— N-ai observat? a întrebat-o Monika surprinsă.

Ținea în mână unul dintre avantajele sale și îl flutura cu nervozitate.

— Nu. Nu înțeleg la ce te referi.

— Scumpa mea! Curând tot ceea ce poartă va ceda la cusături, și hainele acestea nu sunt cea mai potrivită ținută pentru el.

Monika vorbea cu indulgență, așa cum te adresezi unui copil.

— Privește-! Stă pe scaunul de la bar și vorbește cu acea cântăreață de origine română – oribilă creatură – cu părul acela negru ca iadul. Pantalonii sunt cu puțin mai scurți decât ar trebui. Am dreptate? Sacoul este în mod cert mult prea strâns pe trup. Și cravata este demodată. Pantofii... ei bine sunt cu totul nepotriviți.

Crissy își îndreptase privirile către bar și îl studia din

priviri pe Valentin și hainele acestuia. Era prins într-o conversație înflăcărată cu Petronella, cântăreața româncă, așa încât nu era conștient de faptul că era urmărit îndeaproape. Pantalonii erau într-adevăr doar puțin mai scurți decât ar fi trebuit și sacoul era și el mult prea strâmt. Cravata, demodată, constituia totuși un obiect vestimentar pe care Crissy îl încadra în categoria eforturilor lui Valentin de a realiza un anume stil, o nuanță de ironie sau o dovadă de înțelepciune. Pantofii făceau parte din aceeași categorie. Despre ce era vorba oare?

— Priveștel Jen și doctorul Von Meckling dansează, și-a arătat Crissy uimirea.

— Da. Au mai dansat două sau trei dansuri împreună. Chiar și unele ceva mai sălbatice. Desigur, el dansează mai mult pe loc. Presupun că la vârsta lui lucrul acesta poate fi privit ca un triumf.

— Cred că este minunat.

— Vezi cum o ține? Atât de aproape. Pun pariu că împielitul a luat o pastilă de Viagra cu șampanie și și-o freacă de Jenny chiar sub ochii noștri.

Crissy mai avea puțin și leșina din pricina hohotelor de râs în vreme ce Monika zâmbea cu toată gura și în priviri îi jucau luminițe șirete.

— Bună seara, s-a auzit o voce cunoscută, chiar în spatele lor.

Amândouă s-au întors și Crisy a încetat să mai râdă.

— Doctor Santo! Ce plăcerel

— Plăcerea este de partea mea! Mă bucur să vă revăd doamnelor.

Monika flutura genele încântată, deși efortul era deosebit având în vedere cantitatea de fard.

— Dansezi? s-a adresat el lui Crissy.

— Cu multă plăcere.

A remarcat privirile Monikăi ce se plimbau de la ea la Luca și în direcție inversă dar mai vărsnica doamnă nu spunea nimic.

Luca a condus-o către ringul de dans și apoi a luat-o în brațe, în acordurile unei melodii lente.

— Mă bucur să te am alături.

— Și mie îmi face plăcere că te afli aici și că m-ai invitat la dans.

Luca a zâmbit dar a rămas tăcut în vreme ce o conducea pe ringul de dans cu o grație uimitoare.

— Credeam că nu ești un adevărat dansator.

— Nu sunt un dansator. Oricum nu sunt la fel de priceput ca unii dintre cei din jur.

— Ești minunat.

Crissy a zărit-o pe Jenny în timp ce aceasta încerca să-i vadă mai bine pe ea și pe Luca, ridicându-se pe vârfuri și privind peste umărul doctorului Von Meckling. I-a zâmbit lui Jenny și aceasta a ridicat o sprânceană cu un aer întrebător. Luca a purtat-o într-o altă direcție așa încât Jenny și doctorul au dispărut din câmpul ei vizual.

Au dansat încă un dans și apoi Luca a invitat-o la masa lui.

— Am venit împreună cu alți ofițeri. Căpitanul se află și el cu noi. Nu vrei să luăm o masă împreună?

— Ba da, dar trebuie să-mi iau poșeta. Am lăsat-o la masă.

S-au oprit la masa unde Monika ședea singură, fluturând evantaiul. Le-a zâmbit cu toată gura.

— Rămâi cu noi doctore?

— Mi-ar face plăcere, dar mai întâi vom merge la altă masă, apoi vom reveni.

Crissy și-a luat poșeta.

— Pe curând.

Monika i-a urmărit din priviri și i-a salutat, fluturându-și mâna. Cei doi s-au pierdut în mulțimea de dansatori și în întunericul din discotecă. Oricum, expresia iritată și nemulțumită a fost înlocuită rapid de zâmbetul pe care îl purta permanent pe chip atunci când se afla în public.

Luca a condus-o către un colț întunecat unde pe banchetă nu se afla nimeni. Se aflau chiar sub arcada ferestrei. Crissy s-a strecurat pe banchetă, în spatele mesei și Luca a luat loc alături de ea.

— Așa este mai bine. Departe de lumini și mai ales de zgomot.

— Da. Poate chiar vom reuși să purtăm o conversație, a fost el de acord.

O tânără s-a apropiat de ei pentru a lua comanda.

— Ce doriți?

— Apă, a răspuns Crissy. Am băut deja șampanie, așa încât ar trebui să mă opresc.

Luca a dat comanda pentru o sticlă mare cu apă minerală.

— Tu trebuia să-ți iei ceva de băut.

— Ți-am mai spus că nu sunt un mare băutor și am luat deja un pahar mare cu vin alb la cină. Trebuie să fiu pregătit în cazul în care apare o urgență.

— Se întâmplă ades?

— Nu tocmai, dar se întâmplă. Pe vas sunt o mulțime de persoane vârstnice așa că, în mod inevitabil, apar probleme.

— Cum ar fi?

— Atacuri de cord, cerebrale, căderi urmate de fracturi serioase. Toată gama de probleme, de la simple ră-

celi, la decese.

— Nu mi-ar fi trecut prin minte astfel de lucruri. Și ce se întâmplă dacă apare un deces?

— Există o morgă pe vas. Cadavrul este debarcat în primul port și apoi este urcat în avion și dus acasă. Nu crezi că ar trebui să schimbăm subiectul? a întrebat el zâmbind.

— Presupun că este fascinant. Trist, întunecat, dar fascinant. Și să nu uităm că este o parte din ceea ce faci tu și sunt interesată de asta. Tu ești o persoană interesantă pentru mine.

— Și eu simt la fel. De ce nu-mi spui câte ceva despre tine?

— Ce dorești să știi?

— Totul.

— Nu cred că viața mea ți-ar putea părea interesantă. Sau cel puțin nu la fel de atrăgătoare ca a ta.

— Cred că ai fi surprinsă dacă ai afla. Hai, nu mai ezita și vorbește-mi despre tine.

Chelnerița le-a adus apa minerală și două pahare cu lămâie. După ce a turnat apa a plecat și Luca a îndemnat-o pe Crissy:

— Acum, vorbește-mi despre tine!

Crissy i-a povestit despre copilăria și familia ei, despre anii de școală și despre munca ei, lăsând deoparte o mulțime de amănunte, cele mai multe detalii neplăcute. O asculta cu atenție, întrerupând-o din când în când cu întrebări sau cerându-i amănunte. După un timp, și-a așezat brațul pe umărul ei, cu un gest tandru care o făcu pe Crissy să se simtă protejată, apărată de tot ceea ce era neplăcut în lume. Când a încheiat, el i-a mai pus o serie de întrebări, dornic să știe cât mai multe lucruri despre ea.

La rândul său, Luca i-a povestit despre părinții săi aflați în Florența. Tatăl său, medic italian, era o persoană retrasă, dar totodată un om extrem de ocupat din punct de vedere profesional și dornic să dețină controlul atunci când era vorba despre viața fiului său. Mama sa, de origine americană, își întâlnise soțul pe vremea când erau amândoi studenți în Anglia. Ea lucra ca restaurator de tablouri în Florența și își adora fiul. Luca avea și o soră mai mare, care locuia în zona rurală, în apropiere de Siena. Când a terminat de vorbit despre trecutul său, poveste ce era presărată cu tot soiul de întâmplări hazlii despre familia și prietenii săi, Crissy l-a întrebat care-i erau planurile de viitor.

Privirile lui întunecate au prins să strălucească asemenea apelor adânci. Privindu-l, Crissy își spunea că avea în mod cert cei mai frumoși ochi de alcov. Dorea să se facă plăcută, să-i îndeplinească orice dorință.

— Vreau să mă căsătoresc. Să mă așez la casa mea. Dacă se poate să întemeiez o familie. Un copil sau poate zece. Nu contează numărul.

Crissy încuviință din cap în semn că înțelegea.

— La țară sau la oraș, dar neapărat aproape de apă. Iubesc apa și îmi place să înot. Ador soarele. În Italia sau în Statele Unite. Și-mi doresc să lucrez pe cont propriu. Dacă nu se poate nu mă deranjează să lucrez și cu alți medici. Îmi doresc să fiu un medic de familie așa cum existau pe vremuri și nu un medic într-un spital uriaș.

Apoi zâmbind și privind-o intens a adăugat:

— Și în acest moment te doresc pe tine.

Crissy a simțit inima oprindu-i-se pentru o clipă, apoi a început să-i bată nebunește. Mărturisirea lui o luase prin surprindere. Era uluită. Rămăsese fără cuvinte.

— Știu că este prea devreme.

— M-ai luat prin surprindere.

Își dădea seama că o înspăimântau propriile sentimente, dar în același timp își dorea să se culce cu acest bărbat. Căldura și fumul din discotecă deveniseră brusc sufocante și ritmul sacadat al muzicii îi părea un ciocan atacându-i tâmplile, împiedicând-o să gândească. Trebuia să părăsească acel loc.

— Am nevoie de aer.

— Hai să mergem afară, pe punte. Doar dacă nu vrei să rămâi singură.

— Oh, nu. Nu asta am vrut să spun. Doar am nevoie de aer proaspăt. Asta-i tot.

A luat-o de mână și au pornit către ieșire evitând ringul de dans. Niciunul dintre ei nu era conștient de privirile care i-au urmărit până când au părăsit discoteca. Când au ajuns pe coridor, Crissy a inspirat adânc.

— Pe aici! a îndemnat-o Luca. Nu e lume multă și vei avea aer din belșug.

Spunând acestea a deschis ușa către punte și i-a făcut loc să treacă.

Vântul răcoros bătea cu putere și-i ridică fusta lui Crissy. Aceasta râdea și încerca să o țină pe lângă trup, dar în cele din urmă a renunțat văzând că eforturile sale erau inutile. Luca o cuprinsese protector pe după umeri și s-au îndreptat către balustradă unde au rămas un timp privind marea.

— Vrei să ne retragem într-o zonă protejată împotriva vântului?

— Nu. Este minunat aici și nu-mi pasă dacă mi se udă părul sau rochia.

Luca a strâns-o mai aproape și s-a bucurat simțind

căldura trupului puternic. A sărutat-o pe creștet și Crissy a ridicat privirile către el. I-a zâmbit cuprinzând-o în brațe și căutându-i buzele. S-au sărutat mai întâi reținut, sfielnic, dar curând pasiunea s-a dovedit copleșitoare și s-au abandonat dorinței, limba lui bucurându-se de dulceața ei. Mâinile îi mângâiau spatele, apoi au coborât cuprinzându-i fesele și apropiind-o cât mai mult de el. Gemea și Crissy a simțit dorința lui. Tremura în brațele lui și se agăța de el, în vreme ce buzele lui se plimbau pe gâtul ei, pe păr și pe obraji.

— Este minunat. Mă faci să mă simt minunat.

Limba lui aluneca pe gât ca o adiere și Crissy gemea de plăcere, excitată de aroma trupului său care chiar și în aerul nopții, în mijlocul mării se dovedea afrodisiac. Pasiunea lui pe care o simțea din plin pe trupul ei o stârnea și mai tare. Și-a coborât buzele atingându-i sânii prin mătasea fină, ridicându-i pentru a-i simți cât mai aproape.

Pe sub materialul mătăsos, Crissy simțea sfârcurile întărindu-se sub mângâierile lui și mâinile ei au coborât de-a lungul coapselor bărbatului, din dorința de a-l trage cât mai aproape de ea. Își dorea mai mult ca orice să poată să-i smulgă hainele de pe el și să scape de rochia pe care o purta. Buzele lui Luca au revenit asupra buzelor ei și mâna i-a alunecat pe sub rochie, plimbându-se de-a lungul coapsei. Crissy simțea picioarele devenind tot mai moi, era tot mai neajutorată în momentul în care degetele lui au început să mângâie triunghiul aflat între coapse. Respirația lui era tot mai grea și a gemut când degetele lui s-au umezit atingându-i doar lenjeria.

— Dumnezeule!

Ușor i-a tras ciorapii în jos.

Crissy torcea ca o pisică când mâna lui i-a atins trupul gol și apoi a gemut când degetul lui a pătruns-o.

— Luca... ești... este minunat...

Luca gemea și gâfâia într-un mod aproape dureros. Crissy își coborâse mâna între coapsele lui și-l mângâia peste pantalonii albi ai uniformei. Gemea și se trăgea tot mai aproape de el, fără ca degetul lui să-și întrerupă explorarea aceluia loc secret, aflat între coapsele ei.

Deodată, s-au auzit hohote de râs și glasuri vorbind tare. Amândoi au tăcut și au rămas nemișcați, unul în brațele celuilalt.

Luca și-a coborât privirile asupra ei, zâmbind:

— Poate vor merge mai departe, a murmurat.

— Sper, a zâmbit și Crissy lăsându-și capul pe pieptul lui.

Au rămas neclintii așteptând ca petrecăreții, foarte beți de altfel după cum sunau glasurile și hohotele de râs, să treacă dincolo de ușile batante. În cele din urmă și-au dat seama că de fapt era un lung șir de dansatori de conga, ce porniseră din discotecă și ajunseseră până pe punte.

În ciuda sentimentului de frustrare față de cele întâmplate, Crissy și Luca au izbucnit în râs, conștienți de faptul că le-ar fi fost imposibil să se bucure de liniște pentru o vreme. Și-au aranjat hainele cu discreție și au reluat atitudinea ce dovedea interes față de spectacolul nocturn oferit de mare.

Au rămas alături, umăr la umăr, dar hărmălaia făcută de mulțimea de dansatori făcea orice încercare de conversație imposibilă. În cele din urmă au părăsit balustrada și au pornit către zona acoperită a punții, refuzând cu un zâmbet invitația de a se alătura dansatorilor.

— Am putea să mergem pe puntea unde se află piscina. La această oră este posibil să fie pustie, a sugerat Luca în șoaptă strângându-i ușor mâna.

Când au ajuns la piscină au fost surprinși să vadă că multe dintre șezlonguri erau ocupate și pasagerii care aleseseră acel loc pentru a admira cerul nopții și marea, vorbeau încetisor, schimbau opinii și beau.

— La naiba! Pe vasul acesta nu se doarme niciodată. Mi-ar plăcea să ne putem retrage în spațiul rezervat personalului, dar nu-mi pare o idee strălucită. Măine întregul echipaj numai despre asta ar vorbi.

S-au sprijinit de balustradă, într-un loc mai retras și au continuat conversația.

— Am putea să mergem în cabina mea. Cel puțin așa cred. Niciodată nu știi ce-i trece prin minte lui Jenny. S-ar putea să se afle acolo, chiar acum, în compania unui bărbat. Nu poți ști.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună.

— Am auzit că nu este permis să aveți relații foarte strânse cu pasagerii.

— Totuși, se întâmplă, dar nu vreau ca tu să devii subiectul de bârfă și glumă printre membrii echipajului.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii din echipaj vorbesc de una de alta și chiar fac schimb de opinii cu unii dintre pasageri, cei cu care sunt în relații mai apropiate și se vorbește într-un mod peiorativ. Așa cum o fac pe seama acelei americane în compania căreia te-am văzut mai devreme, care a poposit în cabina lui Manolo, unul dintre ofițeri. Oamenii de pe vas formează o comunitate mică, dar strâns unită.

— Vorbești despre Jenny. Este prietena mea și călătorim în aceeași cabina.

— N-am vrut să o vorbesc de rău, dar nu-mi place ideea de a te vedea subiect de bârfă și glume proaste.

— Ahal Deci au început să vorbească despre Jenny.

— O prostie, bineînțeles, dar toți tipii încearcă să o facă acum cu ea. Nu cred că tu-ți dorești asta.

— Nu, în mod sigur.

— Și eu am gândit la fel și nici nu mi-ar plăcea o astfel de situație pentru tine. M-ar scoate din minți.

A luat-o de mână, oftând:

— Hai să mergem în partea din față a punții. De obicei nu se află nimeni acolo.

— De acord. Hai să încercăm.

Au ocolit zona barului și au ieșit pe o ușă ce se deschidea spre o parte a punții, total pustie în acel moment. Luca a luat un pat pentru plajă și l-a deschis.

— Iată, poți să stai aici, a invitat-o pe Crissy.

S-a așezat, și-a scos pantofii și apoi s-a întins pe pat. Când a observat că Luca dorea să i se alătore s-a retras făcându-i loc. Luca s-a întins alături de ea privind-o intens.

— Ești atât de frumoasă!

S-a aplecat și a sărutat-o.

— Și tu ești minunat!

Și-a așezat mâna pe capul lui, trecându-și degetele prin părul bogat.

S-au sărutat îndelung. Buzele și limba lui Luca se plimbau agale către urechi, apoi de-a lungul gâtului. Au început să-i mângâie sânii și Crissy a simțit din nou acea dorință nebună de a se abandona în brațele lui. Voia să i se dăruiască și-l dorea cu pasiune. Când mâna i-a alunecat sub rochie și a urcat către coapsele ei, Crissy și-a desfăcut ușor picioarele, dornică să-l simtă în ea. S-a ridicat ușor de pe pat și Luca i-a scos lenje-

ria. S-au sărutat din nou și degetul lui a pătruns-o. Crissy a gemut și s-a strâns mai aproape de el și apoi a simțit cum un al doilea deget o pătrundea. Gemând și-a coborât o mână între coapsele lui. Luca și-a schimbat poziția pe pat și atunci Crissy a simțit cât era de excitat.

Înnebunită de dorință și-a dat seama că era hotărâtă să plătească orice preț pentru a-l avea cu totul.

Luca gâfâia. Pasiunea lui atinsese punctul în care nu mai exista cale de întoarcere atunci când a simțit degetele lui umezite de dorința ei.

Brusc s-a ridicat și a luat-o de mână spunând:

— Vino cu mine.

Crissy s-a ridicat și și-a luat lucrurile în grabă. Au pornit către o scară metalică ce ducea către zona aflată în jurul coșului navei. Un lanț atârna de-a lungul căii de acces, dar Luca l-a scos din cârlig și a lăsat-o pe ea să treacă după care a urmat-o și a pus lanțul la loc.

— Sus!

În vârful scărilor a luat-o din nou de mână și a condus-o pe o mică punte aflată în spatele coșului uriaș.

— Nimeni nu vine aici sus.

A îmbrățișat-o și a sărutat-o cu pasiune mai înainte de a-i trage fermoarul rochiei. Continua să-i sărute gâtul și buzele lui i-au mângâiat mai apoi spatele gol. A ajutat-o să se așeze pe punte, apoi s-a întins alături de ea. A îmbrățișat-o și apoi i-a scos rochia, eliberându-i umerii și brațele. Sâni albi străluceau în lumina lunii. Buzele lui au coborât asupra lor.

— Ești perfectă, a șoptit.

Crissy simțea fiori străbătându-i trupul și i-a desfăcut cureaua pantalonilor apoi a deschis nasturii. Era excitat și când l-a atins, Luca a gemut:

— Dumnezeuule!

Crissy l-a simțit fremătând sub atingerea ei, dar continua să-l mângâie. Luca a tras-o către sine. Era nerăbdătoare să-l simtă în adâncul ființei sale. Luca și-a ascuns chipul între sâni, sărutându-i, plimbându-și limba pe sfârcurile tari. Crissy și-a ridicat fusta și el și-a schimbat poziția pentru a fi cât mai aproape de ea. Îl simțea tare, fremătând lipit de triumghiul dintre coapsele ei și își spunea că era posibil să aibă un orgasm, chiar mai înainte ca el să o pătrundă.

Când l-a simțit pătrunzându-o a scos un țipăt ușor.

— Luca! Ești minunat! E perfect!

Luca a pătruns-o și mai adânc apoi a ajutat-o să se întindă pe spate, rămânând în tot acest timp deasupra ei, fără a-și lăsa greutatea asupra ei pentru a nu o face să se simtă neplăcut, din pricina durității materialului din care era făcută puntea. Încet a început să se miște în trupul ei, și după câteva mișcări a pătruns-o până la capăt.

Crissy se temea de parcă nu reușea să-l facă să se simtă bine, dar îl dorea și restul nu mai avea nicio importanță. L-a tras către ea, dorința făcând-o să lase deoparte orice alte gânduri. Luca se mișca încet înainte și în afară până când Crissy a simțit brusc contracțiile și valuri de plăcere au invadat-o.

Tulburat, excitat și stăpânit de aceeași dorință, Luca a scos un geamăt prelung și trupul său s-a încordat eliberându-se apoi, cotropind-o valuri de pasiune.

— Da, da! Dumnezeuule! Da!

A tras-o pe o parte și au rămas unul lângă celălalt. Și-a trecut buzele prin părul ei, apoi i-a sărutat chipul, trăsătură cu trăsătură.

Crissy încerca să-și recapete respirația, bucurându-se de acest moment de intimitate. Se simțea împlinită cum nu se mai întâmplase vreodată și era convinsă că nimeni, niciodată nu o făcuse să atingă astfel de culmi ale dorinței și plăcerii. Gândurile ei au zburat către Tom Gentry și la sentimentele trăite în acea noapte pe care o petrecuseră împreună, dar în adâncul ființei sale o voce îi spunea că lucrurile stăteau altfel în acel moment. Luca se purtase cu ea minunat fără să pară calculat sau să-i dea sentimentul că o manipula. Avea o puritate, o inocență care-i păreau lui Crissy absolut naturale, fără urmă de prefăcătorie.

— La ce te gândești? i-a șoptit sărutând-o.

— La cât de bine m-ai făcut să mă simt.

— Este un vis împlinit? Pentru mine este, Crissy.

— Da, și pentru mine. Un vis devenit realitate.

A început să o sărute din nou și Crissy i-a răspuns, dornică să se convingă de sentimentele pe care le nutrea pentru el, să creadă în efectul magic al acelei nopți.

După o vreme s-a retras din brațele lui.

— Riscăm să fim descoperiți aici în zori, dacă vom continua astfel.

— Știu dar nu mă pot abține, a zâmbit el

Plimbându-și un deget de-a lungul chipului său, Crissy l-a îndemnat:

— Cred că este cazul să pornim către cabinele noastre. Vrei să mă ajuți să-mi închid rochia?

— Desigur. O clipă.

S-a ridicat, și-a aranjat ținuta și apoi a ajutat-o să-și îmbrace rochia.

Au coborât treptele metalice ajungând pe puntea de dedesubt, pustie în acel moment. Crissy s-a încălțat și

mână în mână au pornit către puntea pe care se afla piscina. Câțiva pasageri se mai aflau încă acolo privind cerul înstelat. A condus-o la cabină și acolo a luat-o în brațe sărutând-o cu pasiune.

— Sper că te vei distra mâine. Ne revedem după ce vei urca la bord, la Nisa.

— Abia aștept.

— Noapte bună, i-a urat Luca sărutând-o din nou.

Îi era greu să se despartă de ea.

— Noapte bună, Luca.

El a pornit de-a lungul coridorului apoi a cotit către casa scârilor. Crissy a descuiat și a intrat în cabină. Jenny nu era acolo fapt care o făcea să se simtă bine. Era dornică să împărtășească cuiva experiența trăită, dar nu era sigură de atitudinea lui Jenny. Aceasta ar fi privit totul drept un exercițiu sexual și nimic mai mult. În timp ce se dezbrăca și se pregătea pentru culcare un gând i-a trecut prin minte. Și-a dat seama că nu o auzise niciodată pe Jenny mărturisind că era îndrăgostită. Nici măcar despre fostul ei soț nu vorbise astfel. Bărbații erau jucării pentru Jenny.

S-a urcat în pat și a stins lumina. Era încă stăpânită de o dulce amețeală. Niciodată nu-și imaginase că o noapte ar fi putut să producă o schimbare totală. Totdeauna se temuse că soarta îi rezervase un viitor comun, că avea să trăiască până la sfârșitul vieții fără să-și dea seama ce înseamnă cu adevărat bucuria de a trăi. Temerile îi fuseseră nefondate. Destinul îi rezervase o întâlnire și numele celui pe care îl rezervase pentru ea, era Luca.

Georgios Vilos aflat în apartamentul său elegant din Kifissia, pășea în sus și în jos de-a lungul bibliotecii. S-a

oprit o clipă și și-a șters broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

La naiba! Era iritat de felul în care trupul său răspundea la situația de tensiune prin care trecea. Sudoarea nu contenea să-i apară pe frunte și trăia un sentiment de oboseală cumplită.

S-a îndreptat către scaunul aflat în spatele biroului și s-a așezat. A căutat printre telefoanele mobile aliniate pe birou.

Dumnezeule! S-a ajuns și la asta. Trebuie să dau de Mark și să-i cer să coboare de pe vasul blestemat.

Când a ridicat telefonul a observat cum îi tremură mâinile ceea ce l-a enervat și mai tare. *Este timp din belșug. Mark va fi bine. Va fi foarte bine.* A respirat adânc și a deschis telefonul apoi a format numărul. În ciuda tremurului, degetele sale nu au greșit niciuna dintre tastele minuscule ale telefonului.

A început să sune. A sunat de trei ori. De patru. De cinci. Șase. Șapte. Opt. *La naiba!* De zece ori. De douăsprezece ori. *Nimic.*

Nimic. Mark nu răspundea deși îi promisese că o va face, ori de câte ori avea să-l sune. Ce era de făcut? Georgios Vilos a așteptat să se deschidă căsuța vocală a fiului său și când vocea robotului a fost activată, aproape că a țipat trimițând mesajul:

— Mark! Mark!, ai promis să răspunzi la telefon. Sună-mă imediat! Imediat!

A închis telefonul furios și l-a aruncat pe birou. *Ce face? De ce se poartă astfel acest căcat cu ochi? De ce? De ce?*

Georgios Vilos s-a ridicat brusc și a reînceput patru-larea făcând să răsune pardoseala din marmură. *Bles-*

tematul! Tâmpitul! De ce-mi face asta? Ar fi dorit numai să pună mâna pe fiul său și să-l bată până îi bagă mințile în cap. Era la fel ca și mama lui. Nu te puteai baza pe ei. Nu îi puteai ține sub control. Și mai ales erau nerecunoscători.

Georgios Vilos s-a îndreptat către măsuța pe care se aflau băuturile și și-a turnat un pahar de uzo. A luat o gură zdravănă din băutura tare, cu aromă de chimen apoi a aruncat paharul izbindu-l de pardoseală cu atâta furie încât cioburile au zburat în toate direcțiile.

Explozibilul se afla în apartamentul lui Mark. Chiar sub nasul său. Nebunul care avea să-l amorseze nu avea nici cel mai mic respect pentru viața omenească indiferent cui aparținea, deci inclusiv cea a lui Mark.

A pornit din nou către birou. A luat telefonul, a format numărul și l-a lăsat să sune. La fel ca și mai înainte a sunat fără ca cineva să răspundă. Georgios Vilos era pe punctul de a exploda de furie.

De ce? De ce-mi face asta? Fiul meu! Propriul fiul

Capitolul zece

— Isuse! Picioarele mele! Abia merg!

Tânguiala a trezit-o pe Crissy, dar era atât de nedumerită încât cu greu își dădea seama despre ce era vorba. Tot ce înțelegea era faptul că dintr-un anume motiv, Jenny era supărată. S-a ridicat încet în capul oaselor și a privit către patul alăturat. Jenny ședea pe marginea patului, încă purtând toaleta elegantă și sexy din seara precedentă. Părul îi era ciufulit și machiajul arăta îngrozitor. Un picior îl avea sprijinit de genunchiul opus și își studia talpa de parcă era vorba de un specimen biologic de o mare raritate. Crissy a privit-o un timp, apoi a atins-o ușor cu degetul. Jenny a tresărit.

— Isuse!

— Ce-i Jen? Ce s-a întâmplat?

— La naiba! Nu pot să cred!

— Ce nu poți să crezi?

Crissy se trezise complet. Și-a privit ceasul de mână aflat pe noptieră. Era ora șapte.

— Picioarele mele. Blestematele de picioare.

Cu mare atenție și-a lăsat piciorul pe podea și l-a examinat pe celălalt.

— Am fost în fruntea unui dans conga azi-noapte și am dansat nebunește în zona în care pardoseala este acoperită cu mochetă și apoi pe punte. Astea două la un loc mi-au nenorocit picioarele! Mi le-au ars pur și simplu!

De abia pot să merg!

— Este chiar atât de rău?

Crissy a dat la o parte pătura cu care era învelită, s-a ridicat din pat și s-a apropiat pentru a vedea mai bine despre ce era vorba. Tălpile lui Jenny erau mai mult de culoare roșiatică decât rozacee așa cum ar fi trebuit să fie, dar altfel nu existau motive de îngrijorare.

— Doare ca naiba, s-a plâns Jenny.

— Îmi pare rău, draga mea. Cum te pot ajuta? Dacă le ții în apă rece și te ungi cu o cremă mai grasă? Ce zici?

Jenny i-a aruncat o privire cum numai la un nebun te uiți.

— Ce vrea să-nsemne asta? Vreun vechi remediu vietnamez?

Jignită de remarcă ei și nedumerită totodată, Crissy a răspuns cu glas calm:

— Nu știu nimic despre medicina populară vietnameză, dar m-am gândit că de vreme ce te plângi că te ard, apa rece ar putea fi remediu potrivit ca și un unguent. Nu știu dacă asta este rezolvarea, dar poți încerca.

— Ce tâmpenie! Trebuie să mă duc la doctor.

— Infirmeria se deschide la ora opt. Vrei să te ajut să ajungi acolo?

— Nu, sunt în stare și singură să mă descurc. Mulțumesc.

Jenny era o persoană veselă, amabilă și bine dispusă, de aceea atitudinea ei agresivă constituia o surpriză pentru Crissy care își spunea că durerea trebuie să fi fost de vină.

— Știu că poți să ai grijă de tine și singură, dar am încercat să-ți fiu de folos.

Jenny și-a lăsat piciorul pe podea și a oftat.

— Arăt ca naiba și sunt mahmură. N-am închis un ochi toată noaptea.

— N-ai dormit deloc? s-a mirat Crissy.

— Nu. M-am distrat cu un grup din Montreal și abia m-am întors acum câteva minute. Unii dintre oameni nu se culcă devreme pentru a se scula cu noaptea în cap, a adăugat ea privind-o pătrunzător pe Crissy.

— Am vrut să mă odihnesc înainte de excursia de azi. Va fi una lungă. Mai mult de zece ore.

Jenny a fluturat mâna de parcă spusele lui Crissy erau lipsite de importanță.

— Eu nu merg. Rămân pe vas.

— Păcat. O să-ți simt lipsa, dar poate e mai bine așa pentru picioarele tale.

La micul dejun, Crissy a încărcat o tavă cu mâncare la restaurantul cu autoservire și apoi a ieșit pe punte în căutarea unei mese. A avut noroc și a găsit o masă liberă. Nimeni nu i s-a alăturat astfel încât s-a bucurat în liniște de frumusețea mării, de aerul răcoros, de soare și de cerul senin. Păsările se învârteau în cerc deasupra vasului și a zărit și câteva bărci în depărtare. Deodată a simțit vasul încetinind. Se vedea uscatul așa că s-a ridicat și s-a îndreptat către balustradă.

Dealurile de pe coasta Liguriei se aflau chiar acolo, în depărtare și erau punctate din loc în loc de vile și construcții mari cu apartamente. De-a lungul coastei se aflau hoteluri și în spatele acestora ceea ce trebuie să fi fost centrul de afaceri din San Remo. Orașul arăta minunat, coborând până la mare. Crissy a făcut câteva fotografii în vreme ce vasul se îndrepta către port. Când

În sfârșit ancora a fost aruncată, a pornit împreună cu alți pasageri către puntea doi de unde urma debarcarea.

După ce a trecut prin zona de securitate, s-a îndreptat către autocarele care așteptau, căutându-și prietenii din priviri. Părul argintiu al Monikăi nu era de văzut, dar curând a zărit-o pe Mina care flutura mâna în direcția ei.

Rudy ne-a ocupat locuri.

— Mulțumesc.

— Te-ai distrat azi-noapte? a întrebat-o Mina cu un zâmbet șiret.

— Da.

În ciuda a tot ceea ce gândea, nu a putut să nu zâmbescă.

Mina a izbucnit în râs.

— Mă bucur. E un tip formidabil. Atât de atrăgător. Sexy.

— Da, este foarte drăguț, pe lângă toate celelalte.

— Excelent. Am observat adesea că bărbații chipeși nu sunt neapărat și plăcuți. Evident, Rudy este excepția de la regulă.

— Chiar este. Și asta este excelent.

— Touché! a izbucnit Mina în râs.

Apoi, atenția i-a fost atrasă de mulțimea de turiști care continua să coboare de pe vas.

— Perfect. Iată-l și pe doctorul Von Meckling. Ceilalți s-au urcat deja în autocar. Am să-l aștept, dar tu poți urca dacă dorești.

Crissy a urcat în autocar și i-a zărit pe Monika și pe Rudy.

— Aicil a strigat Monika. Ia loc alături de mine, scumpa mea.

Apoi, luându-i brațul cu un gest prietenos a spus:

— Aseară ți-am simțit lipsa după ce ai dispărut împreună cu tânărul acela minunat.

— Îmi pare rău, dar simțeam nevoia să plec din fumul și zgomotul de la discotecă.

— Este italian, să știi. Asta poate însemna o mulțime de lucruri neplăcute pentru tine.

— De ce?

Crissy era uluită și nedumerită de un astfel de comentariu.

Mina și doctorul Von Meckling au sosit și ei și i-au salutat pe ceilalți, ocupându-și locurile. Crissy a repetat întrebarea:

— De ce?

— În mod sigur trebuie să știi cum sunt italienii. Amante. Toți au amante, scumpa mea. Toți sunt plini de ei și au o singură preocupare: propria înfățișare. Și sunt romano-catolici, a adăugat în șoaptă, dar nu așa ca noi, austriecii. Primitivi. Cea mai rea specie de primitivi atunci când vine vorba de biserică.

Crissy se abținea cu greu să nu izbucnească în hohote de râs. Oare nu rostise Monika același gen de vorbe referitor la Valentin și la bulgari. Oare nu exista nicio altă persoană, un bărbat demn de atenție care să nu fie austriac? Sau de origine germană? Se întreba dacă Monika chiar credea ceea ce spunea sau pur și simplu încerca să o țină departe de bărbați pentru a se bucura din plin de compania ei

— Monika, Luca este un bărbat drăguț, civilizată. Este doctor, pentru Dumnezeu!

— Doctor! Asta-i și mai rău. Un doctor de vapor până în măduva oaselor. Vreau să-ți pun o întrebare: Dacă

erai o persoană decentă, un doctor serios ai fi pierdut vremea lucrând pe un vapor? Nu cred.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere compania lui, dar asta nu înseamnă nimic altceva. Cred că este un tip inteligent. Tatăl său este medic în Florența și mama este de origine americană. Restaurator de obiecte de artă. Și să știi că nu are de gând să practice medicina pe vapor până la adânci bătrâneți. A considerat această muncă drept un prim pas și din dorința de a vedea o parte din lume.

— *Gott in Himmel*, dar știi o mulțime de lucruri despre el. Fii atentă! Am auzit o groază de zvonuri pe seama lui.

— Ce fel de zvonuri?

— O, tot felul de lucruri. Un afemeiat, un mare crai. Și se pare că... are... să spunem... gusturi exotice.

— Ce tot spui?

— Mă refer la înclinațiile lui sexuale. Foarte ciudate!

Crissy nu putea să rămână liniștită auzind toate acestea și se întreba ce voia Monika să spună. Luca nu părea să aibă niciun fel de gusturi exotice, așa cum îi dădea Monika de înțeles și totuși își dădea seama că nu știa prea multe lucruri despre el. Poate că în noaptea petrecută împreună se abținuse având în vedere că era pentru prima oară când aveau o relație intimă. Simțea un val de disperare aruncându-se asupra ei. Oare era adevărat tot ceea ce-i spusese Monika?

Jenny era încântată că se ocupase în amănunt de trupul său mai înainte de a pleca în croazieră. Pe lângă toată seria de tratamente cosmetice își făcuse și pedichiura și împrăstase culoarea unghiilor doar cu o

zi mai înainte. Abia se abținea să nu izbucnească în râs gândindu-se la modul în care urma să-l atace pe doctor. Când îl zărise în compania lui Crissy luase hotărârea fără să stea pe gânduri. Chiar dacă o rănea pe Crissy trebuia ca doctorul să fie al ei. După ce se sătura de el, Crissy îl putea lua înapoi. Manolo devenise o povară căci începuse să ia lucrurile în serios. În schimb doctorul o atrăgea la nebunie, căci îi părea un armăsar superb. Exact genul potrivit pentru câteva zile de acrobații sexuale.

Când a ajuns la recepția infirmeriei, a trăit un moment de dezamăgire. Se mai aflau câteva persoane așteptând să fie tratate de doctor. A luat o revistă, a frunzărit-o, apoi a luat alta încercând să găsească ceva interesant. Recepționera a apărut în sală și i-a cerut lui Jenny să completeze un formular. Jenny i-a luat formularul din mână spunându-și că nu mai văzuse vreodată o femeie mai urâtă și mai respingătoare.

Așteptarea se prelungea. Începea să se întrebe dacă misiunea în care pornise avea să fie încununată de succes și chiar se gândea să renunțe când a apărut doctorul însoțind o doamnă mai vârstnică până la ușa. *Nu se poate! Trebuie să merg mai departe. E un specimen apetisant și trebuie să-mi încerc norocul.* În lumina zilei părea chiar mai chipeș decât la discotecă.

În cele din urmă monstrul pe nume Voula a poftit-o să intre în cabinet. Jenny a observat cum aceasta o urmărea cu atenție de parcă avea înaintea ochilor un specimen pe care îl găsea dezgustător. Era așa enervantă, dar Jenny și-a îndreptat spatele, a împuns aerul cu sânii ce păreau să țâșnească din tricoul ușor pe care îl îmbrăcase. Nu purta sutien și era conștientă de efectul pe

care îl avea imaginea sfârcurilor vizibile prin materialul subțire. Tricoul care nu-i acoperea buricul lăsa să se vadă limpede inelul cu diamante pe care-l purta în buric.

Spera din toată inima că diamantele scânteiau în lumina zilei.

Voula urmărea spectacolul oferit de Jenny în timp ce o conducea către cabinetul doctorului Santo.

Acesta a întins mâna către Jenny și a întrebat-o care erau motivele pentru care se afla acolo.

— Azi-noapte am dansat ore în șir și în această dimineață mă ardeau tălpile picioarelor. Încă mă supără și abia merg.

— Poate că nici papucii aceștia cu toc cui nu sunt tocmai cei mai potriviți având în vedere situația în care vă aflați. Sunt incomozi și în timpul mersului lovesc călcăiele la fiecare pas.

— Dar ce altceva poate să poarte o tânără? N-am venit pregătită pentru astfel de situații.

— Ei, hai, să vedem despre ce este vorba! Așază-te pe masa de consultație!

Jenny s-a așezat pe masa pe care în prealabil fusese întins un cearșaf din hârtie și s-a proptit în mâini, scoțând bustul în evidență. Dar, chiar dacă a observat ceea ce se întâmpla, atitudinea doctorului a rămas neschimbată.

Jenny și-a depărtat picioarele atât cât îi permitea fusta extrem de strâmtă și scurtă, gândind că priveliștea pe care o avea de oferit l-ar fi putut atrage pe doctor, mai ales că nu purta niciun fel de lenjerie.

— Scoate papucii, te rog! a îndemnat-o și s-a așezat pe un scaun în fața ei.

Jenny s-a aplecat ușor înainte și a lăsat să-i alunece

papucii cu tocuri înalte, unul câte unul după care a început să-și miște degetele de la picioare.

— Ce durere! Ce-am să mă fac în această seară? Pe vas dacă nu dansezi ce altceva mai poți face?

— Nu vreau să te gâdil, a liniștit-o doctorul luându-i laba piciorului și cercetând-o cu atenție.

— Ooooh! Asta e cumva o propunere?

Luca nu a luat în seamă comentariul și a continuat să-i examineze piciorul ținându-și privirile departe de priveștiștea oferită de Jenny. Când a terminat a anunțat-o:

— Este vorba de o iritație obișnuită provocată de contactul îndelungat cu un covor, domnișoară...?

— Jenny!

Rostindu-și numele s-a foit pe masa de consultație, și-a întins brațele și-a tras tricoul în sus scoțând în evidență buricul cu diamantul ce-l împodobește.

— Cel mai bun lucru pe care-l poți face este să ții picioarele în apă rece sau doar călduță de câteva ori pe zi și am să-ți dau și o alifie. Iritația te va mai supăra câteva zile după care te vei simți ca mai înainte.

— Ești sigur, doctore?

— Absolut. În cazul în care vei avea din nou probleme caută-mă, dar eu cred că totul se va rezolva în cel mai scurt timp. Și ar fi bine să încerci să le oferi o mică pauză picioarelor tale. Doar două-trei zile. Cred că ar trebui să dansezi mai puțin în picioarele goale.

— Este o recomandare cam greu de urmat pentru că îmi place dansul la nebunie. Poate ar trebui să-mi țin picioarele sus. În pat probabil. Ce crezi?

Îl privea provocator.

Luca se simțea tot mai stânjenit de agresivitatea ei. Fusese ținta unor astfel de atacuri în multe alte ocazii,

atât din partea pacientelor cât și în afara orelor de serviciu. Era un risc pe care și-l asumase când își alesese profesia de medic.

— Și mai este o problemă. Am avut de gând să aștept până ajung acasă, dar... Poate ai putea să mă consulți...

— Despre ce este vorba?

— Cred că am un mic nodul la sân. Știu, îmi fac un control regulat pentru a mă asigura că totul este în ordine.

— Un nodul? Ești sigură?

— Nu chiar. Nu știu. Este greu de spus. Nu scap de gândul că simt ceva în nerugulă la sânul stâng. Poate că îți dai seama dacă mă consulți.

— Desigur. Vrei să-ți scoți tricoul, te rog?

Luca se întreba dacă nu cumva era antrenat într-un alt joc cu tentă sexuală.

Jenny se și pregătea să-și scoată tricoul când Luca i-a cerut:

— Așteaptă. Am să-ți dau un halat să te acoperi.

I-a oferit un halat de spital pe care i l-a înmânat cu un aer firesc.

— Poftim. Îmbracă-l, te rog! Cu deschizătura la spate.

Își ferea privirile și Jenny începuse să-și spună că acțiunea la care pornise avea să se dovedească mai dificilă decât își imaginase. A îmbrăcat halatul de consultații așa cum i se ceruse fără a comenta.

— Ai terminat? a întrebat-o Luca aflat în fața biroului unde își făcea de lucru cu niște hârtii.

— Da.

Purtând încă mănușile pe mâini, Luca s-a apropiat de ea.

— Este vorba de sânul stâng.

— Da. În mod sigur, stângul.

— Nu durează mult consultul. S-ar putea ca mâna mea să ți se pară rece.

— Nicio problemă. Te încălzesc eu.

Fără niciun comentariu, Luca și-a strecurat mâna pe sub halat și i-a examinat sânul încercând să găsească nodulul.

Jenny și-a depărtat picioarele astfel încât să se asigure că îl putea atinge cu genunchiul, dar Luca s-a tras înapoi. După alte câteva momente, consultația a luat sfârșit.

— Eu nu simt nimic, dar când ajungi acasă poate ar fi bine să faci un consult medical. Poate mie îmi scapă ceva.

Era o fată frumoasă, cu un trup de vis dar era convins că nu era întru totul mâna mamei natura căci simțise un mic implant. Păcat că încerca să se arunce în brațele bărbaților fără nicio reținere. Și totuși, își spusese Luca, probabil era o persoană drăguță dacă era prietena lui Crissy.

— Am înțeles. Am să fac o programare imediat ce ajung acasă.

— Perfect...

Mai înainte ca Luca să înțeleagă ce se întâmpla, Jenny și-a dat jos halatul și a rămas cu sânii dezgoliți în fața lui. Bărbia era ușor ridicată într-o atitudine sfidătoare și picioarele erau într-o poziție provocatoare și mai depărtate unul de celălalt. Își trecea limba peste buze și îl privea cu un aer ce părea să spună: „Hai, vino mai aproape! Nu te sfi!”

— Te rog să te îmbraci. Asistenta îți va aduce alifia.

Jenny s-a simțit de parcă primise o pereche de palme

direct în față. Și-a tras tricoul și s-a încălțat în grabă.
Nemernicul! Cine se crede?

A pornit către sala de așteptare fără niciun cuvânt și se pregătea să iasă când Voula a strigat:

— Domnișoară? Domnișoară!

Jenny s-a întors.

— Alifia. Așteptați un moment, vă rog!

— Păstrează-l! Oricum, presupun că este ulei de șarpe.

A deschis ușa și a ieșit fără să privească în urmă.

Mă voi răzbuna pe fișosul ăsta chiar de ar fi ultimul lucru din viața mea. Am să-i fac viața un coșmar.

Capitolul unsprezece

Privea Monaco și era surprinsă. După priveliștea superbă oferită de malul mării și-a spus că Monte Carlo arăta asemenea unui dezastru modern ce urâtea frumusețea naturii și asta din pricina turnurilor înalte cu totul nepotrivite pe malurile mării Mediterane.

— Superb! Minunat! a auzit ea glasul Monikăi. Este unul din locurile mele preferate.

— Adevărat? Este atât de... de vertical!

— Scumpa mea, trebuie să construiască pe verticală pentru că nu mai este loc în plan orizontal.

— Arată de parcă au folosit fiecare centimetru pătrat de pământ și abia dacă au mai lăsat loc pentru câte un pom răzleț.

— Ai să rămâi surprinsă când ai să vezi grădinile superbe și părculețele din oraș. Este magnific, crede-mă, scumpa mea, a încercat să o convingă Monika, bătându-i ușor mâna.

Crissy privea iahturile elegante ancorate în portul celebru și câteva dintre clădirile mai vechi, având un aer impunător, dar sincer nu înțelegea de ce Monika îl considera un oraș magnific. Își spunea că ar fi fost posibil să-și schimbe părerea dacă îl privea mai de aproape, dacă încerca să-l cunoască mai bine.

— În acest oraș îți poți purta bijuteriile fără nicio teamă. Îți poți imagina? Bijuterii în valoare de milioane

de dolari fără să-ți fie teamă!

— De ce? a dorit Crissy să știe.

— Datorită poliției, bineînțeles. Și a camerelor. Sunt pretutindeni. Și veghează. Veghează. Hoții nu îndrăznesc să facă nicio mișcare. Pur și simplu nu sunt tolerați. Și este curat, absolut perfect. O să-ți placă. Sunt convinsă.

Autocarul le-a dus într-o parcare subterană de unde, cu ajutorul unei scări rulante au urcat la suprafață. Ieșind din parcare în fața lor s-a ivit o clădire în stil *belle époque*.

— Ce-i aici?

— Institutul oceanografic. Locul favorit al lui Jacques Cousteau. Au bazine, acvarii uriașe cu tot felul de creaturi înspăimântătoare.

— Trebuie să vizitez acest loc.

Speriată, Monika a intervenit rapid:

— Este imposibil! Nefirește! Cazinoul, Hotel de Paris și Hermitage sunt locuri ce trebuie vizitate. Cum să-ți pierzi vremea uitându-te la pești?

— Dar am citit despre acest loc.

Rudy, Mina și doctorul Von Meckling s-au apropiat de ele.

— Ei, sunteți gata să pornim către cazinou? a întrebat Mina.

— Cred că da, a răspuns Monika.

— Eu aș dori să vizitez Institutul oceanografic, i-a anunțat Crissy. Ne vedem mai târziu la cazinou.

— Sigur. Nicio problemă, a liniștit-o Rudy.

— Faci o mare greșeală, dar te las să afli singură. Noi te vom aștepta, a spus Monika.

Au pornit către cazinou și Crissy s-a îndreptat către casa de bilete a Institutului oceanografic. S-a plimbat

printre bazinele uriașe, a admirat acvariile mici încastrate în pereți și s-a lăsat atrasă de culorile uimitoare și de formele ciudate ale diferitelor creaturi marine. A pierdut noțiunea timpului explorând fiecare încăpere, bucurându-se de magia, culorile și formele bizare create de natură.

Dând colțul pentru a intra într-o altă încăpere a Institutului oceanografic, s-a întâlnit față-n față cu Mark. Acesta i-a zâmbit în felul său infatuat, plin de sine.

— Scuză-mă că te-am lovit. Sunt atât de prinsă de tot ce văd în jurul meu încât nici măcar nu văd pe unde calc.

— Fantastic loc, nu-i așa?

— Da, îmi place la nebunie. Am citit despre el, dar pur și simplu uitasem că se află în acest oraș. Toată lumea vorbește despre cazinou, despre palat și despre multe altele. Sunt convinsă că sunt locuri demne de văzut, dar acesta este magic, este parcă de pe altă lume.

— De fapt este foarte potrivit pentru această lume și chiar de aceea îmi și place foarte mult. Lumea naturală în toată splendoarea ei. Nu este o frumusețe artificială așa cum este cea a cazinoului.

— Voi încerca să merg și acolo.

— Te afli pentru prima oară în Monte Carlo?

— Da.

— Atunci trebuie să vezi cazinoul și Hotel de Paris și Hermitage. Sunt locuri minunate. Și mai ales să nu uiți portul. Acolo poți vedea unele dintre cele mai frumoase iahturi din lume.

— Am zărit portul din autocar.

— Vrei să te conduc eu la cazinou? Cunosc aceste locuri foarte bine și de vreme ce nu ai foarte mult timp la

dispoziție eu pot să-ți arăt tot ce trebuie văzut în mod obligatoriu dacă treci prin Monte Carlo.

— Trebuie să mă întâlnesc la cazinou cu niște prieteni.

Crissy nu era sigură că i-ar fi făcut plăcere să petreacă ceva timp în compania lui Mark.

— Atunci te însoțesc până acolo, dacă nu te deranjează. Ai uitat? Nu mușc.

Crissy a izbucnit în râs. La urma-urmei ce era atât de rău în a face câțiva pași în compania lui?

— De acord. Merg cu tine având în vedere că mi-ai promis că nu muști.

— Perfect.

Au luat liftul și au urcat ieșind printr-o sală uriașă în care erau expuse modele de nave. Odată ajunși afară, Mark i-a oferit brațul.

— Nu este departe. Pe drum vom avea ocazia să vedem mai multe iahturi ancorate în port.

— Se pare că-ți plac ambarcațiunile. Îmi amintesc prima zi pe care am petrecut-o la bord. Am înțeles că știi o mulțime de lucruri despre *Sea Nymph*.

— Ești un observator atent. Sunt obsedat de bărci, de orice ambarcațiune. Le iubesc pur și simplu!

— Ai un gen anume de ambarcațiune care-ți place mai mult decât celelalte?

— Este imposibil de răspuns la o astfel de întrebare căci există tot soiul de nave și bărci, fiecare cu o destinație precisă. Îmi plac iahturile cu pânze. Cele făcute de Camper & Nicholson sunt superbe. Și Perini. Și îmi plac bătrânele iahturi cu motor, *Feadship*. Și iahturile *Wallu* și *Benetti* și *Baglietto*. Bărcile rapide *Riva* și caiacele grecești. Îmi plac aproape toate genurile de ambarcațiuni. Și o barcă cu vâsle mă atrage. Și o canoe.

Entuziasmul lui era evident și Crissy era convinsă că îi plăceau toate acestea fără cea mai mică urmă de îndoială. Au pornit în sus, pe scările ce duceau către cazinou. Când au ajuns pe o terasă de unde se vedea portul, Mark s-a oprit:

— Privește!

Crissy a privit în direcția indicată. Cele mai multe dintre iahturi erau frumoase, cu un design deosebit. Și toate erau întreținute perfect arătând la fel de bine ca restul orașului.

— Sunt impunătoare, într-adevăr.

— Acest port a adăpostit o seamă dintre cele mai mari iahturi ce s-au construit vreodată, a rostit Mark cu oarecare nostalgie. În zilele noastre lucrurile s-au schimbat oarecum față de timpurile în care Onassis și Niarchos își purtau disputele.

— Despre ce era vorba?

— Despre mărime. De fapt mărimea iahtului.

O privea cu un aer provocator.

— Cine avea cea mai mare jucărie. Mai erau și alții prinși în astfel de lupte. Americanii Revson și Lefrak. Și astăzi se mai joacă astfel de jocuri numai că numele sunt altele. Costurile s-au multiplicat, cum era de așteptat. Vezi iahtul alb ancorat în capătul celălalt al portului?

— Da.

— A costat în jur de patruzeci de milioane de dolari, dar fără îmbunătățiri. Numai întreținerea lui costă câteva milioane pe an.

— Îmi este greu să-mi imaginez astfel de lucruri, a spus Crissy.

Privindu-l pe Mark și-a reamintit.

— Trebuie să ajung la cazinou. Nu mai avem prea mult timp.

I-a oferit brațul din nou și au continuat să urce treptele de granit ce duceau către cazinou. Când au ajuns în vârful treptelor, Crissy s-a trezit pe o stradă plină de magazine. Gucci și Prada spuneau prezent și gândurile lui Crissy au zburat către Jenny. Avea să fie dezamăgită când va afla că ratase șansa de a alege obiecte de la două din firmele sale favorite. Erau și anticari cu obiecte de colecție expuse în vitrine. Au trecut pe lângă superbul hotel Hermitage și imediat după colț se înălța Hotel de Paris în fața căruia se aflau aliniate, precum taxiurile, mașini Bentley și Rolls-Royce. Nu mai văzuse de mult atâtea mașini din aceste mărci alăturate la un loc, în același timp. Cazinoul se afla aproape de hotel și vizavi de Café de Paris în fața căreia se aflau o mulțime de mese așezate pe trotuar.

— Arată ca o lume de basm chiar dacă pretutindeni poți vedea clădiri cu mai multe etaje.

— Da, ai dreptate. Este o lume de basm pentru o seamă de oameni.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce se spune despre Monte Carlo? „Un loc înșorit pentru oamenii ce doresc să rămână în umbră pentru că au motive să o facă.“

— N-am știut, a izbucnit în râs, Crissy.

Mark nu i s-a alăturat și zâmbetul său dispăruse înlocuit de o expresie ciudată.

— Ce zici, mergem la cazinou? Există niște *salons privées* unde putem să bem ceva departe de agitația provocată de turiști. La vremea asta presupun că saloanele sunt pustii.

— Știu și eu...

Crissy nu agreea expresia iritată de pe chipul lui Mark

și nici nu-i plăcuse modul în care se referise la turiști, dar Mark o apucase de braț și părea iritat:

— Hai! Încetează! Joci acest joc de prea mult timp.

— Dar nu mă joc, Mark!

— Ba da.

O strângea tot mai tare de braț.

— Cred că e timpul să plec.

— Nu. Hai cu mine. Acum.

Degetele lui o strângeau ca o menghină.

— Dă-mi drumul!

Vorbise cu glas mai ridicat decât și-ar fi dorit.

Mark a aruncat grăbit o privire în jur apoi i-a eliberat brațul.

— Perfect. Du-te!

Crissy l-a privit atent o clipă și a zărit acel zâmbet plin de îngâmfare înflorind din nou pe chipul său. A rămas tăcut, iar ea a făcut stânga-împrejur și a plecat. Dorea să o găsească pe Monika, dar bucuria dispăruse. Avea sentimentul că se apropiase de ceva sau cineva ciudat și dezgustător.

Când au revenit la bord, atmosfera pe navă părea ciudat de animată. Crissy a descoperit că la Nisa urcaseră la bord cei mai mulți dintre pasagerii care doreau să traverseze Atlanticul. La început fuseseră mai puțin de două sute de persoane, dar la Nisa numărul pasagerilor urcase până aproape de opt sute. Promițând prietenilor săi să li se alăture la cină, Crissy a pornit către cabina ei. Dorea să facă un duș și să-și schimbe hainele. Fusesse o zi minunată, dar obositoare. Un duș avea să-i alunge oboseala.

Jenny stătea întinsă pe pat și își făcea manechiura.

— Bună! Ce-ți mai fac picioarele? a întrebat-o Crissy zâmbitoare.

— Mult mai bine, a răspuns Jenny din vârful buzelor.

— Ți-au dat vreun medicament la spital?

— Da. Cred că doctorul este un tip pervers, dar în cele din urmă mi-a dat un tratament.

Vorbea cu jumătate de gură, aparent concentrată asupra manechiurii.

Crissy simțea cum fața îi ia foc.

— Ce vrei să spui?

— Ah, nimic deosebit.

— Cu mine s-a purtat frumos. Nu înțeleg de ce ție ți se pare un tip pervers.

— Trebuie să mă crezi. Este un pervers. N-am nicio îndoială. Nu m-aș apropia de el pentru nimic în lume.

Crissy s-a simțit copleșită de un sentiment de uimire profundă și deznădejde. I-ar fi plăcut ca Jenny să fie explicită, dar dacă ar fi insistat ar fi fost ca și când ar fi încercat să-i scoată un dinte. Dacă Jenny nu vroia să vorbească, atunci nu exista nicio cale de a o trage de limbă. Simțea cum gândurile i se învălmășeau. Și-a amintit cele spuse de Monika. Luca are gusturi „exotice” atunci când e vorba de sex. Jenny îl numea pervers. Nu știa ce să mai creadă și se întreba dacă se înșelase în privința lui. Se mai grăbise și cu alte ocazii să tragă concluzii care mai apoi se dovediseră greșite, dar în privința lui Luca totul părea să fie cum nu se poate mai limpede.

— Dar ce-ai pățit? De ce ești atât de tăcută? Nu te-ai distrat azi?

— A fost o zi perfectă, s-a grăbit Crissy să răspundă. Am vizitat o seamă de locuri și toate doar într-o singură zi, dar mă bucur că am făcut această excursie. Tu ce-ai făcut?

— O vreme am petrecut-o la piscină dar cum acolo nu se afla decât un grup de ramoliți citind cărți de zor, prea bătrâni pentru a pleca în excursie, m-am retras în cabină și am tras un pui de somn. Mă simțeam obosită după noaptea trecută. Cam atât. Și faptul că am trecut pe la perversul de doctor.

La naiba! Iar folosea acel cuvânt, și-a spus Crissy. Simțea cum devenea tot mai furioasă.

— De ce tot repeți acest cuvânt? Vreau să spun că nu înțeleg ce a putut să îți facă pentru a-l numi pervers.

Jenny i-a zâmbit acru:

— Cred că n-ai vrea să știi.

— Dar chiar vreau.

— De ce?

Îi făcea plăcere să o chinuie pe Crissy.

— Pentru că... ei bine... pur și simplu aș dori să știu.

Tot nu vroia să-i dezvăluie secretul ei lui Jenny. Nu vroia să-i povestească despre noaptea minunată petrecută alături de Luca.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să încerci să afli singură pentru că eu nici nu vreau să-mi amintesc și mai ales să mai vorbesc.

Aruncând pila de unghii a încheiat cu hotărâre:

— Să nu mă mai întrebi vreodată. Ai înțeles?

Crissy n-o mai văzuse vreodată pe Jenny purtându-se astfel și pur și simplu nu-i făcea nicio plăcere întreaga situație.

— Da, desigur.

A intrat în baie și a închis ușa în urma ei. Pentru o clipă a crezut că va izbucni în lacrimi, dar s-a încrâncenat să nu verse nicio lacrimă. *În mod sigur nu are dreptate. Nici ea, nici Monika nu știu ce vorbesc. Luca nu*

poate fi așa cum spun ele. Sunt convinsă. Dar chiar și așa îndoielile o chinuiau.

După cină pe care a luat-o în aceeași companie ca și în serile precedente, au pornit toți către sala de spectacol unde și-au ocupat aceleași locuri ca și în celelalte seri. Ceva mai târziu, Jenny și doctorul Von Meckling s-au alăturat dansatorilor pe ringul de dans mișcându-se în ritmul lent al melodiei interpretată de formația alcătuită din trei persoane. Rudy și Mina, ca de obicei, se aflau și ei printre dansatori:

— Jenny pare să fie interesată de doctorul Von Meckling, i-a șoptit Monika lui Crissy.

— Crezi, cu adevărat?

— Sunt convinsă. Este mult mai deșteaptă decât am crezut la început.

— Ce vrei să spui?

— A descoperit că poți avea satisfacții nu numai din partea tinerilor chipeși care fac sex o noapte întreagă.

— Și despre ce fel de satisfacție este vorba? Ce poate primi din partea doctorului?

Monika i-a aruncat o privire scurtă și a izbucnit în râs:

— Bani, desigur. Ceea ce înseamnă siguranță, draga mea.

— Prin urmare doctorul este bogat.

— Foarte. În Germania familia lui este foarte cunoscută pentru averea ei. Sunt convinsă că Jenny a auzit câte ceva despre treaba asta. Este lipsită de inimă, dar va ajunge departe. Sunt sigură.

— Dar și ea are bani. Are o pensie alimentară și a obținut o seamă de bunuri în urma divorțului.

— Mă îndoiesc de faptul că ceea ce are ea se poate

compara cu averea familiei Von Meckling. Și nici nu-i asigură poziția socială de care ar putea beneficia în urma unei căsătorii cu doctorul Von Meckling.

— Căsătorie? Doar nu vorbești serios? Chiar crezi că Jenny s-a gândit la o eventuală căsătorie?

Monika a aprobat din cap, apoi a zâmbit conspirativ.

— Nu vorbesc aiurea. Sunt absolut convinsă că lucrul acesta se va întâmpla. Chiar mai înainte de încheierea excursiei. Doctorul îi va cere mâna și ea va accepta.

Crissy nu era în stare să rostească niciun cuvânt. Apoi, revenindu-și a spus:

— Nu se poate! Nu cred! Totdeauna a căutat numai bărbați chipeși. I-a adunat ca pe o colecție. Niciodată nu am văzut-o alături de un bărbat bătrân.

— Crissy, scumpa mea, chiar nu înțelegi? Lui Jenny nu-i pasă de bărbați. Absolut deloc. Tocmai de aceea și trece de la unul la altul. Îi folosește pentru a se distra, pentru divertisment. Așa cum unele femei folosesc un... vibrator.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba da. Lui Jenny îi pasă doar de ea însăși.

Crissy a rămas tăcută încercând să cumpănească asupra celor auzite. Monika nu era singura persoană care făcea astfel de afirmații referitoare la Jenny. Și Adonis, bărbatul pe care îl cunoscuseră în Atena, spusese același lucru. Și dacă își amintea bine și Luca avea o părere similară. Brusc, i-a zburat gândul la el. Confuzia și sămânța îndoielii sădită de Monika și recent și de Jenny o lăsaseră într-o stare de totală nedumerire. Nu știa ce să mai creadă și cu toate acestea abia aștepta să-l întâlnească în acea seară. Era chiar uimită că nu primise niciun mesaj din partea lui când se îmbarcase la

Nisa; dar probabil era ocupat la infirmerie. Având în vedere numărul de pasageri care se îmbarcaseră la Nisa probabil era ocupat până peste cap.

Dansatorii au revenit la masă și s-au pregătit pentru a pleca la discotecă.

— Ei, sunteți gata pentru a începe dansul cu adevărat? a întrebat Rudy făcând o piruetă și înălțând brațele în aer.

— Eu și Mina vom pleca mai înainte și vom ocupa o masă. De vreme ce numărul pasagerilor a devenit mult mai mare va fi o noapte agitată.

Crissy urmărea fascinată cum doctorul Von Meckling părăsea sala însoțit de Jenny. Aceasta îl ținea de braț, iar doctorul părea mândru de parcă purta un trofeu. Monika i-a urmărit privirile și făcându-i cu ochiul, i-a șoptit:

— Doar ți-am spus!

Și-au luat poșetele. Monika, bineînțeles, purta o geantă uriașă, din piele cu mult auriu. Deși oferea un spectacol ciudat prin felul în care se îmbrăca, se pieptăna și se farda, Crissy considera normal felul ei de a se purta având în vedere că Monika era o femeie sofisticată și autoarea unui număr mare de romane de dragoste.

Ajunse la discotecă, l-au zărit pe Rudy care flutura mâna pentru a le atrage atenția.

— Vedeți cât de multă lume s-a adunat?

Deja comandase șampania așa cum îi era obiceiul și de cum a fost adusă a turnat în pahare.

— Jenny și doctorul dansează, le-a spus el făcând un semn cu capul.

Crissy și-a îndreptat privirile în direcția indicată și a zărit-o pe Jenny dansând cu doctorul Von Meckling. Capul lui Jenny se odihnea pe umărul doctorului. Părea

mulțumită, chiar fericită, și doctorul o ținea în brațe de parcă ar fi fost din cel mai fin porțelan de Meissen.

— Nu pot să înțeleg.

Mina râdea ca de o glumă bună.

— Draga mea, asta este una dintre cele mai vechi legende ale omenirii. Este evident că Jenny este genul de fată care a hotărât ce-și dorește, ce vrea de fapt și tot ce-i trebuie ei nu prea are legătură cu sexul.

Crissy a aruncat o privire către celălalt capăt al sălii. Dorea să afle dacă Luca și grupul căpitanului își făcuse intrarea în discotecă. Se tot întreba de ce nu primise un semn din partea lui de la plecarea din Nisa. Era probabil ocupat își tot repeta ea. În ciuda îndoielilor dorea să-l vadă cât mai curând posibil. Era hotărâtă să discute direct sau mai bine spus să-i dezvăluie ceea ce aflase de la Jenny și Monika.

Deodată, Monika a luat unul din evantaiile pe care le purta cu ea și a început să-l fluture cu un aer agitat.

— Scumpa mea, fii atentă, cel mai atrăgător bărbat de pe vas se apropie de noi. Să nu faci prostii, din nou!

S-a ridicat pe jumătate și a înălțat mâna fluturând-o insistent:

— Dragule, te rog, vino la masa noastră! Aici!

Crissy se străduia să vadă despre cine era vorba, dar nu putea să-și dea seama din pricina mulțimii de dansatori care se mișcau în ritmul muzicii. *Cred că Monika are un radar.* Apoi tot mișcându-se în dreapta și stânga, l-a zărit pe Mark.

Acesta s-a îndreptat direct către Monika și a sărutat-o pe amândoi obraji.

— Madame Graf, este o plăcere să vă întâlnesc. Cum vi se pare croaziera?

— Minunată, dragul meu. Și țin să-ți spun că am descoperit cea mai încântătoare tânără din State, dar de fapt v-ați cunoscut deja. Crissy Fitzgerald... îl cunoști pe Makelos Vilos. I se spune Mark, mult mai simplu.

O privea cu un aer de superioritate, zâmbind plin de sine.

— Da, ne-am cunoscut. Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Serios? De ce nu mi-ai spus? Sau am uitat eu?

— Presupun că nu m-am gândit la asta sau poate nu ai fi fost de acord și atunci nu știu ce ai fi avut de spus.

— Ah! Se poate? În niciun caz nu m-aș fi opus dacă era vorba de Mark. Ia loc, dragul meu! Vrei să bei un pahar de șampanie în compania noastră?

— Aș fi încântat.

A luat loc la masă, în fața lor.

— Presupun că v-ați cunoscut pe vas, a dorit Mark să știe.

— Da și mă consider norocoasă pentru că este o tânără minunată. Crissy este divină. La fel ca și tine.

— Cât de norocoase sunteți amândouă. O călătorie făcută de unul singur poate fi plictisitoare, chiar obositoare. Este mult mai interesant dacă ai un companion plăcut.

— Desigur. Crissy călătorește împreună cu o prietenă, Jenny, dar aceasta a lăsat-o în voia sorții, îmi cer scuze dacă te deranjează expresia. Tot timpul această prietenă este în compania unui alt bărbat.

— Cred că și Crissy ar putea să facă acest lucru dacă ar vrea, a spus Mark.

— Crissy a noastră știe să aleagă.

Mark a ridicat sprâncenele cu un aer întrebător și i-a aruncat o privire lui Crissy.

— Trebuie totuși să ai grijă să nu sfârșești prin a rămâne singură. Chiar și o doamnă atât de frumoasă ca tine poate ajunge într-o astfel de situație.

— Nu cred că mă aflu în fața unui astfel de pericol.

— Eu unul am hibernat o vreme. Ce zici de un dans?

— Cu plăcere.

În ciuda acordului dat fără nicio ezitare, Crissy nu putea să uite cele întâmplate în Monte Carlo.

Mark s-a întors către Monika și a întrebat:

— Nu vă deranjează să rămâneți singură?

— Nu, dragul meu, nicidecum.

Mark a condus-o pe Crissy către ring și au început să danseze pe acordurile unei melodii lente. Monika nu-i scăpa din priviri. Alcătuiau o pereche minunată, își spusese și ar fi format un cuplu perfect. Crissy era o nimeni, o persoană fără nicio avere, dar acesta era un lucru lipsit de importanță. Era frumoasă, bine-crescută, cinstită și avea instincte minunate. Avea mintea ageră și învăța ușor și astfel nu avea să-i fie greu să deprindă în scurt timp arta de a se purta în societatea înaltă. Era o persoană maleabilă, ceea ce din punctul de vedere al Monikăi reprezenta o calitate vitală. Era hotărâtă să o modeleze astfel încât să devină o soție perfectă pentru un bărbat ca Mark. Un fior de plăcere o străbătea gândindu-se la toate astea: *Familia lui pur și simplu mă va adopta. Mă va strânge la pieptul ei pentru că m-am străduit ca neprețuitul Makelos să pomească pe calea cea bună.*

Beneficiile care ar fi putut să se nască dintr-o astfel de manevră menită să-i arunce pe cei doi unul în brațele celuilalt erau imense, neprețuite.

Îi urmărea din priviri. Râdeau, dansau, se părea că le făcea plăcere să se afle împreună. Inima îi tresălta de

bucurie. *Da, da, Crissy și Mark. Un cuplu. Și voi fi considerată pe veci zâna cea bună care i-a unit, cea care le-a făcut cunoștință.* Fiori de încântare o străbăteau oferindu-i o plăcere mai mare decât sexul. Puterea și influența de care s-ar fi bucurat în urma unei astfel de căsătorii erau incomensurabile. Dar planurile sale erau abia la început și asemenea unui luptător trebuia să-și organizeze bătălia cu mare atenție. Primul pas pe care trebuia să-l facă era legat de doctorul italian. Trebuia să se asigure că el și Crissy nu se vor mai întâlni. Era un pas esențial. Naivă cum era Crissy, era absolut sigură că făcuse o pasiune pentru doctor, dar Monika era hotărâtă să nu lase lucrurile să meargă mai departe. Era ridicol să lași sentimentele să se amestece într-o afacere atât de serioasă.

Când dansul a luat sfârșit, Mark a însoțit-o pe Crissy la masă.

— Cred că vei sfârși prin a mă urî, pur și simplu, i s-a adresat el Monikăi.

— Nici nu mi-ar trece prin minte.

— Am rugat-o pe Crissy să bea un pahar cu mine în cabina mea și ea a acceptat, așa că te vom lăsa singură.

Monikia a bătut din palme și inelele și brățările au zăngănit ușor.

— Minunat! Perfect!

Crissy era surprinsă de reacția ei. Știa că Monika îl simpatiza pe Mark și era conștientă că îl considera o partidă perfectă, dar reacția ei îi păruse ușor exagerată.

— Ne întoarcem curând. Vreau să văd și eu apartamentul ultraeleganț, a completat Crissy informația dată de Mark.

Acesta fusese fermecător pe ringul de dans, astfel

Încât își spusese că poate era bine să dea uitării cele întâmplate la Monte Carlo. Probabil fusese o zi mai proastă pentru el. Oricum, era dispusă să-i acorde o șansă.

— Scumpa mea, stai cât dorești. Este încă devreme și mă bucur de o companie numeroasă aici, la discotecă.

— Ai grijă ce faci, cât vom lipsi noi, i-a atras Mark atenția.

Monika a chicotit precum o puștoaică și a început să fluture evantaiul.

Pe când părăseau discoteca, Jenny i-a urmărit din priviri peste umărul doctorului, dar Crissy nici măcar nu observase în ce parte a sălii de dans se afla aceasta. Ochii lui Jenny s-au îngustat precum ai unei pisici. Crissy era în compania unui alt tânăr armăsar, chipeș, bogat, exact genul de bărbat de care ar fi dorit să se bucure ea. Dar ea se afla în brațele bătrânului doctor. Nu i-ar fi fost greu să-l smulgă din ghearele lui Crissy. Nu părea genul care să aibă scrupule, așa cum se întâmplase cu doctorul de pe vas. Era hotărâtă să obțină ceva demn de ea, așa cum era fiul armatorului.

Crissy nu ratase numai privirile aruncate de Jenny, ci și expresia de tristețe adâncă și amară dezamăgire apărută pe chipul lui Luca. Acesta tocmai intrase în discotecă împreună cu restul grupului ce-l însoțea pe căpitan așa cum era obiceiul și toți ofițerii se îndreptaseră către masa rezervată lor. Inima lui pornise să bată mai tare atunci când o zărise pe Crissy îndreptându-se către masa la care se afla așezată Monika. Apoi îl zărise pe bărbatul care o însoțea și pe chipul său apăruseră nori de îndoială. *Chiar el. Dintre toți cei de pe*

vas, tocmai el, gândea Luca. Pentru o clipă și-a spus că ar fi putut să pornească după ei, dar apoi s-a răzgândit. Era o femeie în toată firea, matură și avea dreptul să ia hotărâri ce priveau viața ei. S-a așezat pe un scaun, ceva mai retras de restul grupului, bucuros că toți ceilalți porniseră deja către ring sau stăteau de vorbă cu turiști aflați în apropierea mesei lor.

Brusc a simțit că-i era imposibil să mai rămână în acea încăpere. S-a ridicat și a pornit în grabă către cabina lui. Nu voia să afle dacă ea revenea sau nu în discotecă. Dacă nu se întorcea nu era greu de înțeles că-și petrecea noaptea în compania altui bărbat.

Când au ajuns în cabina lui Mark, acesta a găsit pe podea un plic. S-a aplecat, l-a ridicat și Crissy a zărit numele lui scris pe plic.

— La naibal a murmurat Mark

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu. Nimic.

A luat plicul și l-a aruncat pe o mäsută.

— Impresionant!

Crissy privea în jurul său, cabina elegantă pe care o ocupa Mark, chiar pe puntea șapte la câțiva pași de discotecă.

— Mă bucur că-ți place. Ce vrei să bei? Am aproape tot ce ai putea să-ți dorești și dacă totuși nu-ți pot împlini dorința atunci voi face o comandă.

— Apă minerală, te rog.

— Atât?

Nu voia să-i dea prea multe detalii despre neputința ei, considera că nu era necesar să-i dea astfel de amănunte personale.

— Doar atât.

În timp ce el era ocupat la bar, Crissy privea cabina uriașă, impresionantă. Holul era spațios asemenea camerei de zi în care se aflau în acel moment. Dormitorul era separat, aflat în capătul unui mic culoar.

— Foarte frumos și mai ales uriaș. Un apartament.

— Da, așa e, a răspuns Mark, dar părea cu gândul în altă parte.

— Ce cufăr uriaș ai! Pe el este emblema familiei?

— Da, da.

Mark părea iritat, mai ales în momentul în care și-a întors privinile către cufăr.

— Aparține tatălui meu. În mod obișnuit eu nu călătoresc având drept bagaj un astfel de obiect. Pur și simplu am grijă de cufăr pentru tatăl meu.

— Aha, înțeleg.

Dar Crissy tot nu înțelegea de ce era necesară prezența cufărului în apartamentul lui Mark.

— Mă întreb ce conține, a adăugat ea.

— Cine poate ști.

Mark a ridicat din umeri cu nepăsare, dar Crissy observase deja expresia de iritare pe chipul lui.

— Scuză-mă, nu vreau să par prea curioasă.

— Dar nici nu ești, a răspuns el făcându-și de lucru la bar.

Crissy a privit din nou în jur. Chiar în fața ei se aflau uși glisante din sticlă ce permiteau accesul pe balcon. *Cred că această cabină costă o avere. Este de cinci sau șase ori mai mare decât cabina pe care o împart eu cu Jenny.* Pe un birou se aflau câteva plicuri nedesfăcute, asemenea celui pe care îl ridicase Mark de pe podea.

Becul roșu al telefonului ce anunța mesajele înregistrate pe telefon s-a aprins.

— Ai un mesaj pe telefon a anunțat ea.

— Nu mă interesează niciun mesaj în această croazieră.

— Dar dacă...

— Am spus că nu mă interesează.

— Scuză-mă, dar n-am vrut să...

— Nu, nu. Nicio problemă. N-ar fi trebuit să mă enervez, nu este vina ta. Ideea este că am o familie foarte dificilă.

I-a oferit paharul cu apă minerală, lămâie și gheață și i-a zâmbit.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Mark și-a turnat uzo peste câteva cuburi de gheață și a amestecat conținutul paharului.

— Noroc, i-a urat el ridicând paharul.

— Noroc!

— Te-am necăjit cu tonul meu nervos, dar familia mea chiar mă agasează cu tot soiul de nimicuri. Sau cel puțin încearcă. Tocmai de aceea sună telefonul sau primesc valuri de mesaje. Mi-am închis chiar și telefonul mobil, ceea ce pentru un grec reprezintă o măsură disperată.

— Sunt convinsă. Toți cei pe care i-am văzut în Atena păreau să fi devenit una cu telefonul mobil.

— Vrei să mergem pe balcon?

— Ar fi minunat, chiar mă întrebam cum arată aceste balcoane.

Mark a deschis ușile glisante și i-a făcut loc să iasă.

— la loc.

Dar Crissy a preferat să rămână în picioare admirând marea întunecată.

— Stelele sunt incredibil de luminoase. Este atât de frumos. Balconul tău oferă o priveliște splendidă.

— Mai există un balcon și la dormitor.

Spunând asta s-a apropiat de ea.

— Apartamentul tău este uimitor. Te lasă cu gura căscată. O minune. Nu mi-am imaginat că poate exista o astfel de cabină pe vas.

Brusc, și-a dat seama că Mark se afla chiar în spatele ei. Îi simțea răsuflarea. S-a întors și l-a privit.

— Aceasta este singura cabină de acest fel.

Îi zâmbea relaxat, dar mâinile lui se sprijineau de balustradă, astfel încât Crissy părea prinsă într-o capcană.

— Când au făcut proiectul pentru această navă au prevăzut douăsprezece cabine pe această punte. Un fel de zgârie-nori. Dar eu le-am cerut să unească două dintre ele. Astfel încât au apărut doar zece, la care se adaugă apartamentul meu.

Crissy s-a sprijinit de balustradă. Era tot mai agitată, dar a continuat conversația, aparent liniștită.

— Le-ai cerut să modifice proiectul? Cum a fost posibil?

— După cum știi, familia mea deține compania.

— Da, ai dreptate.

S-a rezemat de balustradă încercând să scape din cursă, dar Mark nu s-a clintit.

— După cum ai observat, nu-mi place să vorbesc în public despre acest lucru. Dacă faci asta, te trezești brusc înconjurat de zeci de prieteni care vor să te cunoască tot mai bine. Cred că înțelegi ce vreau să spun.

— Încerc să-mi imaginez.

Crissy i-a desprins mâna de pe balustradă și a făcut

un pas în lături. Mark nu a comentat, dar a rămas aproape de ea.

— Presupun că este asemenea cu situația în care se află persoanele celebre. Se întreabă dacă cei care roiesc în jurul lor sunt interesați de persoana respectivă sau doar de banii de care dispune.

— De ce nu de amândouă.

— Trebuie să admit faptul că sunt impresionată de tot ceea ce văd. Nu am mai întâlnit un armator până acum și nici nu am mai fost într-un astfel de apartament.

— Ei, de fapt tata este armatorul, proprietarul, și trebuie să știi că nu dă nimănui șansa să uite acest lucru.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Mama mea cred că seamănă cu tatăl tău din acest punct de vedere.

— Nici mama mea nu are o atitudine mai puțin sufocantă, dar ea are alte probleme. Bea mult și mă copleșește cu dragostea ei oferindu-mi bani și daruri.

— Tatăl meu este la fel. Bea mult prea mult și își ia revanșa încercând să se poarte ca un tată. Mă vizitează, vrea să luăm cina împreună. Tot soiul de lucruri asemănătoare.

— Se pare că avem multe lucruri în comun.

S-a sprijinit de balustradă alături de ea privind marea.

Crissy și-a îndreptat și ea privirile către mare.

— Oricum, în ceea ce mă privește, eu nu provin dintr-o familie de armatori, a spus ea râzând ușor. Familia mea este un dezastru.

— Și a mea. Doar că ai mei reprezintă un dezastru cu mulți bani.

Diferența privitoare la mediile din care venea fiecare dintre ei era cât se poate de clară, astfel încât Crissy s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Am observat că o cunoști bine pe Monika.

— Nu. Absolut deloc, doar că agentul ei de publicitate a trimis un e-mail companiei noastre și întâmplător, când s-a îmbarcat, eram prezent și eu. Căpitanul a făcut prezentările și atunci m-a copleșit cu atenția ei. I-a cunoscut pe părinții mei la o petrecere oarecare. Nu-mi amintesc unde. Oricum, am sentimentul că este un gen de monstru, dar îmi pare amuzantă.

— Un monstru?

— Ei, poate am exagerat. Cred că știu mai mult decât ar trebui. Este o persoană care dorește și pretinde să se bucure de un tratament special, să fie băgată în seamă mai mult decât merită.

Părăsind locul din fața balustradei, a trecut din nou în spatele lui Crissy.

— Înțeleg.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, apropierea de Mark îi dădea un sentiment de neliniște. S-a întors cu fața spre el.

— Este genul de persoană care simte nevoia să fie înconjurată de admiratori. Cei care râd și bat din palme la comandă. Am întâlnit o mulțime de persoane celebre, asemănătoare din acest punct de vedere.

— Cei care aplaudă și râd la comandă. Interesant. Cred că mi-ar plăcea și mie, zâmbea Crissy.

— Toți avem nevoie de admiratori din când în când a spus Mark și a început să râdă.

— Mai interesant decât să ne lăsăm sufocați de părinți.

Se simțea mult mai bine când îl vedea zâmbind și chiar râzând din toată inima așa cum se întâmplase cu puțin mai înainte.

— Da, da, ai dreptate. Chiar în acest moment încerc

să fug cât mai departe de părinții mei. Este ridicol. Am treizeci și trei de ani și pur și simplu am fugit de acasă.

— Nu cred că este ridicol. Și eu simt nevoia să mă aflu cât mai departe de mama. Dacă i-aș acorda o cât de mică șansă mi-ar organiza viața așa cum ar crede ea de cuviință.

Mark părea să se fi gândit la ceva anume și a luat o hotărâre. A luat-o de braț spunând:

— Vrei să luăm cina împreună mâine-seară? Nu în restaurant, ci aici în cabină.

— Știu și eu... cred că...

Era uimită de invitația pe care i-o făcuse.

— Maestrul bucătar va pregăti o cină specială. Încă nu m-am gândit la ceva anume, dar totdeauna are provizii speciale pentru călătorii de pe puntea șapte.

Remarcase ezitarea ei așa că s-a grăbit să adauge:

— Sincer să fiu, în ultimul timp am tânjit după companie, m-am simțit singur.

— Da, cu plăcere. Sunt încântată.

I-ar fi fost imposibil să-l refuze după ce se dovedise o gazdă atât de ospitalieră.

— Perfect. Sper că nu vei fi dezamăgită. Bucătarul-șef este capabil să pregătească cele mai gustoase mese.

— Sunt convinsă.

— Opt și jumătate?

— Minunat! Dar acum cred că este cazul să plec.

— Atât de curând?

Îl luase prin surprindere și poate tocmai de aceea a prins-o din nou în capcană sprijinindu-se de balustradă.

— A fost o zi lungă. San Remo, Monte Carlo, Nisa. Vreau să-i urez noapte bună Monikăi și celorlalți după care abia aștept să mă culc.

A privit-o atent pentru câteva clipe, apoi s-a retras.

— Te voi conduce la discotecă. Abia aștept să te revăd mâine.

Sentimentul de dezamăgire era evident.

Când au ajuns la discotecă, a convins-o să mai danseze încă un dans lent. Crissy a remarcat privirile celor din jur ațintite asupra lor. Era vorba de câțiva ofițeri și alți angajați de pe vas. Îl cunoșteau pe Mark. Simțea că devine un fel de persoană celebră, doar pentru că se afla în compania lui. Sentimentul acesta nu era deloc rău, de fapt chiar îi făcea bine. Îi plăcea atenția de care se bucura, dar știa că era efemeră. Urma să ia cina împreună cu Mark dar după aceea urma sfârșitul. Și-a aruncat privirile către capătul sălii, acolo unde ar fi trebuit să se afle Luca, dar nu l-a zărit, deși căpitanul se afla în discotecă la fel ca în fiecare seară. Chinuită de un oarecare sentiment de vinovăție simțea că evenimentele de peste zi și invitația lui Mark făceau ca întâmplările din noaptea precedentă să pară ireale. Dar chiar în acel moment, pe când Mark o strângea ușor la piept, și-a amintit îmbrățișarea lui Luca și a simțit o dorință profundă să-l aibă aproape.

După ce dansul a luat sfârșit, Crissy și-a luat poșeta, i-a urat noapte bună Monikăi și a pornit către cabina ei însoțită de Mark. Ajunsă la ușa cabinei i-a mulțumit lui Mark pentru seara plăcută pe care i-o oferise.

— Abia aștept să te revăd mâine.

— Și eu, i-a răspuns Crissy. Pe mâine, la opt și jumătate.

— Da. Ciao.

Mark s-a aplecat și a sărutat-o ușor pe obraz. Un sărut ca o adiere de vânt, apoi s-a întors și a plecat.

Crissy și-a atins obrazul în locul în care poposiseră buzele lui. Îi era imposibil să creadă ceea ce se întâmpla. Fiul armatorului tocmai o sărutase. O invitase la cină în apartamentul lui. Era un tânăr interesant, un bărbat chipeș care se dovedea atras de ea. Mark ar fi putut să-și aleagă orice femeie își dorea, dar o alesese pe ea. Totuși, amintirea celor întâmplate la Monte Carlo nu putea fi dată uitării ușor. Un bărbat fermecător, manierat care avea o izbucnire nelalocul ei, ca mai apoi să redevină un gentleman. Nu știa ce să creadă, dar nici nu putea să scape de sentimentul că era ceva în neregulă cu el, ceva pe care ea nu-l putea defini.

După ce a stins lumina, gândurile ei au zburat către Luca, din nou. Se întreba de ce nu încercase să stea de vorbă cu ea. Dezamăgirea ei era cu atât mai mare cu cât nu găsisese niciun mesaj pe telefon. Își tot repeta că era posibil să se fi întâmplat ceva deosebit la infirmerie. Aceasta putea fi o explicație pentru absența lui de la discotecă. Nu știa ce să creadă, dar își spunea că indiferent de situație, în mod sigur ar fi putut să-și găsească timp să-i dea un telefon. Poate că spusele Monikăi nu erau o pură invenție, precum și afirmațiile lui Jenny. Gândurile nu-i dădeau pace și imaginea lui Mark îi dansa înaintea ochilor. În cele din urmă a adormit, dar nu mai înainte de a-și spune că viața ei devenea tot mai interesantă, indiferent de ceea ce-i rezerva ziua următoare.

Capitolul doisprezece

Sirena vaporului anunța pasagerii că se apropiau de țarm. Urma Barcelona. Crissy era nerăbdătoare. A zărit câteva ambarcațiuni dar pentru că se afla la tribord nu avea o priveliște clară. S-a grăbit către cabină pentru a-și lua aparatul de fotografiat, apoi s-a întors pe puntea pe care se afla piscina și a luat câteva instantanee, în vreme ce nava ancora. Mulțimea de turiști se îngrămădea în fața balustradelor și admira priveliștea. Din locul în care se afla, a zărit telecabina care făcea legătura între chei și muntele situat la oarecare distanță. În apropierea portului se înălța o statuie. Își spunea că probabil îl înfățișa pe Cristofor Columb. Din locul în care stătea, orașul părea atrăgător și abia aștepta să ajungă la mal. După tot ceea ce aflase de la Monika putea spune că se familiarizase cu orașul. Era hotărâtă să nu se înscrie în nicio excursie ci să se plimbe singură.

Înainte de a părăsi vaporul ar fi trebuit să încerce să ia legătura cu Luca, apoi și-a spus că nu ar fi fost un pas înțelept.

El avea o slujbă importantă pe vas și pe deasupra ar fi dorit să vadă cât timp i-ar fi luat lui s-o sune. Gândul că ar fi putut să profite de ea îi displăcea profund, dar, cu toate acestea, tot soiul de întrebări o chinuiau. Ar fi trebuit să se întâlnească după ce vasul ridicase ancora la Nisa, dar nu primise niciun semn din partea lui. Voia să dea

deoparte toate aceste gânduri așa că a părăsit nava și a pornit de una singură, pe jos, înarmată cu o hartă oferită de linia maritimă și cu ghidul pe care și-l procurase la plecarea în călătorie. A trecut de statuia lui Cristofor Columb și s-a îndreptat către faimoasa stradă numită *Ramblas de Flores*. Străbătând celebra stradă destinată numai pietonilor, de-a lungul căreia se aliniau clădiri vechi dar elegante, era impresionată de frumusețea acelor locuri. La umbra unor arbori bătrâni, uriași, vânzători ofereau cele mai atrăgătoare flori aduse din întreaga lume. Întâlneai și vânzători de ziare și cărți; într-o mică piață de păsări, puteai cumpăra înaripate exotice. Mici hoteluri, teatre, clădiri care adăposteau baruri și cafenele se înălțau de o parte și de cealaltă etalând fațade în stil baroc sau neoclasic completate de grupuri statuare sau împodobite cu elemente lucrate în fier forjat. Oamenii pe care îi întâlnea pe stradă îi păreau o specie aparte. Explodau de energie și păreau sofisticăți, îmbrăcați elegant, în pas cu moda. Barcelona era în mod evident un oraș modern, atrăgător. La un moment dat s-a hotărât să părăsească *Ramblas*. Harta îi arăta că strada pe care tocmai o alesese o ducea în cartierul vechi. La o mică distanță de *Ramblas* s-a oprit în fața unei catedrale din secolul XV și a admirat pentru o vreme statuile din piatră și vitraliile. A pornit apoi pe străduțele înguste, pietruite, fascinată de magazinele mici. Toate tipurile de comercianți aveau reprezentanți: brutari, măcelari, croitori. În micuțele magazine puteai găsi tot ceea ce îți doreai. În ciuda faptului că avea o hartă, curând și-a dat seama că se rătăcise. A trăit un sentiment de bucurie în momentul în care străduța pe care mergea a purtat-o către o piață cu o mare deschidere, scăldată în lumina soarelui.

Un grup de oameni se adunase în jurul unui muzicant. A pornit către ei. Muzicantul părea o replică mai puțin reușită a lui Emmett Kelly, celebrul clown și cânta la acordeon și la flașnetă în timp ce păpuși mecanice dansau în acordul melodiilor sale. Spectacolul era totuși atrăgător și Crissy a aruncat câteva monede într-o pălărie aflată pe jos, apoi a pornit să străbată piața. După un timp a luat un taxi și i-a cerut șoferului s-o ducă la catedrala neterminată a lui Gaudí, *Sagrada Familia*. Când a ajuns, a plătit și a coborât privind cu profundă admirație coplesitoarea construcție, un monument impresinant, un exemplu de art nouveau. După ce a petrecut ceva timp plimbându-se în jurul catedralei, a oprit un alt taxi și i-a cerut șoferului s-o ducă în Park Güell, creat după desenele lui Gaudí și menit să reprezinte o grădină așezată pe deal, într-o suburbie a Barcelonei. O dureau deja picioarele și a luat hotărârea de a se așeza la o masă, în fața unei cafenele. Dorea să mănânce și să bea ceva. A luat un taxi și a cerut să fie dusă la Plaza de Catalunya, la capătul a ceea ce se numea *Ramblas*.

Din informațiile pe care le avea, această piață reprezenta inima Barcelonei. Își spunea că era locul perfect unde putea bea o cafea tare și să privească mulțimea de oameni, mișcându-se în toate direcțiile, grupuri explodând de viață. În vreme ce privirile ei alunecau de-a lungul străzii, gândurile i-au zburat, din nou, către Luca și iar și-a pus întrebarea care o chinuia: de ce nu încercase să ia legătura cu ea. Noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese una deosebită și tocmai de aceea nu înțelegea ceea ce se întâmplase. *Poate am să ajung mai devreme pe vapor și voi încerca să aflu ce s-a întâmplat*. A privit ceasul de la încheietura mâinii. Avea

suficient timp. A comandat un prânz simplu: *arroz con pollo*, care s-a dovedit un preparat delicios, condimentat perfect. A plătit și apoi a pornit înapoi către port străbătând din nou, dar în direcție inversă, *Ramblas*. Și de această dată frumusețea acestei străzi o impresiona. Soarele devenise mai puternic, dar arborii înalți, seculari, ofereau suficientă umbră.

Odată ajunsă în cabină și-a dat seama că Jenny plecase deja, dar nu mai înainte de a se fi schimbat. Hainele purtate cu o seară în urmă erau aruncate pe pat și pantofii pe podea.

Crissy s-a dus direct la telefon și a format numărul de la infirmerie. A răspuns asistenta-recepționeră și a anunțat-o că doctorul nu se află acolo.

— Știți unde aş putea să-l găsesc.

— Este vorba de o urgență medicală?

— Nu. Sunt o prietenă.

— Înțeleg. Va trebui să reveniți cu un telefon în timpul programului.

— Aș putea să-i las un mesaj?

— Desigur.

— Vă rog să-i spuneți că l-a căutat Crissy Fitzgerald.

Și i-a dat asistentei numărul cabinei în care locuia.

Apoi a adormit și a fost trezită de un anunț. Era timpul pentru cea de a doua serie să ia cina, prin urmare trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu Mark. S-a fardat, s-a pieptănat și s-a îmbrăcat cât a putut de repede.

Pe când se apropia de puntea pe care se afla cabina lui Mark și-a dat seama că era emoționată, agitată. Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se întreba de ce. Din

pricina lui Mark, desigur. Se purta ca un gentleman, dar aerul de superioritate ce făcea parte din modul lui de a fi, o neliniște și încă nu reușise să scape de sentimentul că era ceva în neregulă cu el... ceva ciudat. Când mai avea doar câțiva pași până la cabină și-a spus că exagera și că lăsase imaginația să zburde. Mark era fiul proprietarului aceluia vapor, era un bărbat arătos și părea profund interesat de ea.

A ciocănit în ușa cabinei și i s-a deschis imediat.

Temerile și neliniștea i s-au spulberat imediat. Mark îi zâmbea prietenos, cu căldură.

— Intră, te rog! Sunt atât de fericit că ai acceptat invitația!

— Mă bucur să mă aflu aici, din nou.

Era la fel ca mai înainte, copleșită de eleganța cabinei. Masa fusese așezată în dreptul ușii de la balcon. Porțelan, argintărie, o față de masă albă fină; în mijlocul mesei se afla un vas cu flori proaspete. Lumânările deja aprinse răspândeau jocuri de lumină tremurătoare.

— Un pahar cu șampanie? Știu că nu bei mult, dar m-am gândit că totuși, am putea să bem un pahar.

— Da. Sigur. Minunat.

— Marea este ușor agitată așa încât m-am gândit că este mai bine să luăm băuturile aici, înăuntru. Ia loc, te rog, pe canapea.

Încă tulburată, Crissy s-a așezat într-un colț al canapelei. Aruncându-și privirile în jur, a zărit iar, cufărul, cu blazonul familiei.

— Mi se pare amuzant faptul că trebuie să călătorești purtând cu tine acel cufăr.

Râdea ușor, apoi și-a acoperit gura cu mâna. Brusc își adusese aminte expresia iritată de pe chipul lui Mark

atunci când, cu o seară în urmă, adusese vorba despre cufăr. Se aștepta la o reacție asemănătoare din partea lui. Dar, în mod surprinzător, nu părea deranjat de remarca ei. Probabil era într-o dispoziție mai bună.

— Cred că tatăl meu este ușor demodat. De fapt este foarte demodat.

A râs făcând cu ochiul de parcă împărtășeau amândoi același secret.

Încurajată de atitudinea lui, Crissy a întrebat:

— L-ai deschis? Adică ai încercat să afli ce este înăuntru?

— Presupun că este vorba de documente. Lucruri pe care dorește să le păstreze în apartamentul nostru din Miami.

— Aveți un apartament și în Miami?

— Da. Aparține companiei. Avem o filială care desfășoară un volum mare de afaceri acolo și de aceea a fost cumpărat, dar, practic, eu sunt singura persoană din familie care îl folosește. Mama a stat și ea acolo de câteva ori.

I-a oferit un pahar înalt cu șampanie.

— Pe masă se află gustări. Servește-te!

Crissy a luat paharul.

— Mulțumesc, Mark.

Admiră modul elegant în care fusese aranjat caviarul pe gheată, înconjurat de bucățele mici de pâine prăjită. Era evident că ceea ce li se servea lor nu se afla în meniul din restaurant.

Mark s-a așezat în colțul opus al canapelei.

— Pentru o călătorie de vis. Și o seară minunată, a tostat el ridicând paharul.

— De acord, a răspuns ea.

Simțea cum renășteau temerile ei sub privirile pătrunzătoare ale ochilor lui întunecați.

— Ți-a plăcut Barcelona?

— Cred că este un oraș fermecător. Nu m-am înscris în niciuna din excursii, dar am reușit să văd o bună parte a orașului.

A luat o gură de șampanie, apoi l-a întrebat:

— Ai coborât de pe vas?

— Nu. Am avut multe lucruri de făcut, așa că am rămas la bord.

Crissy se întreba ce probleme fusese nevoit să rezolve. Observase deja teancul de plicuri rămase nedesfăcute. De fapt părea că numărul lor se mărise între timp.

— Aha! Această călătorie este de fapt o călătorie de afaceri pentru tine.

— Da. Ceva de genul acesta.

Și-a sprijinit brațul pe spătarul canapelei și s-a întors cu fața către ea.

— Hai să nu vorbim despre muncă sau despre familiile noastre.

— Scuză-mă! N-am vrut să...

— Lasă! N-ai de ce să-ți ceri scuze. Vorbește-mi despre felul în care ți-ai petrecut ziua.

Crissy i-a vorbit despre plimbarea prin Barcelona, dându-i o seamă de amănunte. Când și-a încheiat povestirea a văzut că Mark zâmbea.

— Ce ți se pare atât de amuzant?

— Emoția ta. Felul în care povestești. Este minunat, aduci un aer proaspăt care înviorează. Mulți dintre cei pe care îi cunosc sunt atât de blazați încât o astfel de plimbare nu i-ar emoționa câtuși de puțin. Au văzut toate

acestea de atâtea ori încât nimic nu-i mai face să tresară.

— Și tu ești la fel?

— Presupun că da, în unele privințe. Toate marile orașe par să se amestece într-un fel anume în mintea mea și să se transforme într-un tot. Cluburi, mașini și femei frumoase. Par toate la fel, oriunde te-ai afla, în ciuda diferențelor existente. Totul devine o mare plictiseală!

Crissy nu-și putea imagina că s-ar fi plictisit de spectacolul oferit de orașele lumii.

— Nu mai există nimic ce ar putea să-ți stârnească interesul? Să te emoționeze?

— Iubesc vapoarele și marea. Și tu mă atragi. Este evident.

Zâmbea într-un fel dezarmant. Crissy nu dădea crezare vorbelor lui. Îi părea că pentru Mark ea reprezenta doar o simplă distracție, un divertisment, nimic mai mult. Aducea un aer proaspăt. Îl înviora. *Și dușul înviorează și o băutură*, își spunea ea.

— Ești drăguț. Foarte amabil

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Nu știu... nu...

Un ciocănit în ușă a pus capăt conversației.

— Scuză-mă, ne-a fost adusă mâncarea.

Doi chelneri au intrat aducând tăvi grele pe care le-au așezat pe masa aflată în fața ușilor glisante, apoi au rămas în spatele scaunelor așteptând să-i ajute să ia loc.

— Mergem? a întrebat Mark oferindu-i mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe canapea.

— Da.

Crissy s-a ridicat și împreună s-au îndreptat către masa aflată câțiva pași mai departe. După ce chelnerul i-a tras scaunul și i-a făcut loc să se așeze, Mark a luat și el loc în celălalt capăt al mesei.

— Cred că ne descurcăm și singuri. Nu vreau să fim deranjați de nimeni. Atunci când trebuie strânsă masa, voi da un telefon.

Cei doi chelneri au încuviințat din cap, apoi au părăsit cabina.

Mark a turnat vin în pahare. Părea să fi uitat că alcoolul nu era băutura preferată a partenerei sale de masă. Crissy știa că nu putea să bea mai mult de un pahar. A luat a înghițitură de vin, savurând aroma și delicatețea băuturii. Era un vin scump din care nu avea să mai bea din nou, prea curând. Dar, cu toate acestea nu îndrăznea să se mai atingă de pahar. Au început să mănânce și au continuat să facă conversație vorbind despre vapor, cea mai dragă navă a lui din întreaga flotă a tatălui său. După gustări precum foie gras în sos de coniac ce se topea în gură, Mark a ridicat capacul ce acoperea tava pe care se afla peștele: limbă-de-mare înăbușită. Era cel mai bun pește pe care-l mâncase vreodată Crissy. Chiar și legumele care-l însoțeau erau deosebite: sparanghel alb, belgian cu sos olandez, cartofi tăiați în bucățele mici, acoperiți cu smântână și caviar. Era sublim. Desertul: crème brûlée într-un cuib de bezea. Niciodată nu mâncase asemenea delicatese și probabil că nici nu avea să se mai repete o astfel de experiență.

— Cred că aceasta a fost cea mai gustoasă masă pe care am luat-o vreodată.

— Sunt încântat că ți-a plăcut. Bucătarii sunt foarte

buni și nu trebuie să-și demonstreze talentele pentru hoardele din restaurant.

Au mai rămas o vreme așezați la masă, vorbind despre diverse lucruri. Mark i-a menționat următoarele escale aflate în planul croazierei. Vizitase deja toate acele locuri, unele dintre ele chiar de mai multe ori, astfel încât a răspuns la întrebările amănunțite pe care i le-a pus Crissy. Se însuflețise vorbind despre toate aceste lucruri și Crissy se simțea bine în compania lui și părea să fi scuturat de pe umeri aerul plictisit și blazarea ce părea să facă parte din felul său de a fi.

— Aș vrea să ieșim pe balcon, a spus el în cele din urmă. Te deranjează?

— Nu, câtuși de puțin.

Crissy își spunea că briza mării era bine-venită după masă.

Bătea un vânt puternic și spuma valurilor împrăștia stropi de apă sărată ce ajungeau până sus. S-au sprijinit de balustradă. Fără să vrea, Crissy s-a înfiorat din pricina aerului rece.

— Ți-e frig, a remarcat Mark și a cuprins-o cu brațul pe după umeri.

Crissy a tresărit și a fost la un pas de a se retrage dar s-a stăpânit. Spera să nu meargă mai departe cu atenția față de ea. Nu dorea să-l dezamăgească, dar nici nu vroia să-l încurajeze. Au rămas alături privind în tăcere apele neliniștite ale mării și cerul întunecat. Nemărginirea era impresionantă prin frumusețea sa chiar dacă vremea nu era tocmai bună și Crissy putea să admire natura în toată splendoarea și sălbăticia sa, lucru pe care n-ar fi putut să-l facă pe străzile din Albany.

— Te simți bine?

— Da. Minunat!

— Vrei să mergem împreună la discotecă?

Crissy a ezitat pentru o clipă.

— Doar câteva dansuri, a insistat Mark

— Da. Mi-ar face plăcere.

Au intrat în cabină și după ce Mark a telefonat, cerând ca masa să fie strânsă, au plecat împreună la discotecă. Odată ajunși, Mark a condus-o la o masă micuță, aflată în capătul sălii, departe de ring și de jocul de lumini ca și de mulțimea ce se adunase deja. *La fel cum a făcut și Luca*, și-a spus Crissy. Abia se așezaseră când o tânără s-a apropiat plină de solitudine. Privirile ei scânteiau când s-au oprit asupra lui Mark

— Cu ce vă pot servi? a întrebat cu un zâmbet larg pe gura rujată strident punând un picior înaintea de parcă voia să fie admirată.

Mark s-a întors către Crissy:

— Ce-ai vrea să bei?

— Apă minerală cu lămâie.

— Două pahare, a comandat Mark.

Tânăra a făcut o mică reverență și a plecat.

— Știe cine sunt, a comentat Mark cu o undă de dezgust. Ce mizerie! Se aruncă asupra ta precum târfele.

Crissy era surprinsă de aerul vehement, chiar dacă nu-i era greu să înțeleagă la ce presiune era supus din pricina unor astfel de avansuri.

— Probabil că este doar o copilă naivă, visând la stele, a încercat ea să-l liniștească.

— Hai să dansăm, i-a propus Mark, ridicându-se brusc de pe scaun.

Părea mai mult un ordin decât o invitație, dar s-a ridicat fără comentarii.

— Pot să-mi las poșeta aici?

— Fără probleme. Fata care ne servește n-ar îndrăzni să se atingă de ea și nici n-ar lăsa pe altcineva s-o facă.

S-a lăsat condusă pe ringul de dans, unde Mark a luat-o în brațe și au început să danseze în acordurile lente. Valentin care dansa cu o doamnă de vârstă mijlocie a salutat din cap printr-o mișcare aproape imperceptibilă, apoi și-a îndreptat toată atenția asupra partenerii de dans.

— Văd că îl cunoști pe Valentin.

Pe chipul lui Mark apăruse zâmbetul acela care părea mai mult un rânjel.

Nimic nu-i scapă, gândea Crissy.

— Am dansat cu el de câteva ori. Nu-l cunosc prea bine.

— Dansează cu toate doamnele. Acesta este motivul pentru care se află pe vas.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. Primește un mic salariu, călătorește pe gratis și bea pe bani mai puțini decât ceilalți, dar trebuie să se ocupe de doamnele de pe vas. În special de cele care călătoresc neînsoțite sau nu au soți.

— Este *plătit* să danseze cu turistele de pe vapor?

— Desigur. N-ai știut?

— Nu.

Nici nu i-a trecut prin minte să-i vorbească lui Mark despre bănuiala pe care o avusese în legătură cu Valentin și anume, că era interesat de ea.

— Este asemenea unui gigolo. Sunt câțiva astfel de bărbați în orice croazieră. Pândesc și vânează femei

mai vârstnice, singure; caută bani în schimbul favorurilor acordate: dans, sex, companie. Noi, avem însă grijă să nu aducem la bord tineri de genul acesta ci doar bărbați precum Valentin, care nu reprezintă un risc pentru femeile singure de pe vas și care este oricând dispus să danseze.

— Ciudat! Să dansezi în jurul lumii pentru a-ți câștiga existența.

— Nu ai dreptate. Nu așa stau lucrurile. Noi angajăm un bărbat pentru fiecare călătorie, dar niciodată aceeași persoană.

— De ce?

— Pentru că mulți dintre clienții noștri călătoresc des cu vasele noastre. În special femeile. Văduve. Nu vrem ca ele să afle că bărbatul care le invită la dans este plătit pentru ceea ce face. Ar reprezenta o insultă față de ele. Așa încât ne folosim de serviciile unei companii care ne furnizează bărbați prezentabili.

— Prin urmare, nu este greu să găsești bărbați dornici să facă astfel de servicii.

— Nicidecum. Avem o listă de așteptare nesfârșită, mai ales din Europa de est. Sunt o mulțime de bărbați care vor să iasă din România, Bulgaria, sunt și albanezi și sârbi. Înțelegeți cum stau lucrurile.

Crissy era încă oarecum șocată de informațiile primite. Valentin era foarte bun în ceea ce făcea pentru că o făcuse să simtă că era interesat de ea.

Un alt dans lent, așa încât nu au părăsit ringul. Mina și Rudy au apărut pe ring și au fluturat mâna în semn de salut. Rudy a ridicat degetul mare către ea, în mod semnificativ.

Mark i-a observat și, privind către Crissy, a rostit scurt:

— Țărani.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii aceia. Încă au rămas cu un picior la fermă. Ai observat cât de mult îi place Monikăi să se înconjoare de persoane care au luat legătura cu lumea bună, mai puțin decât ea?

Crissy s-a simțit de parcă fusese arsă cu fierul roșu. Remarca lui era o insultă de fapt. A roșit, stânjenită.

— N-am vrut să te jignesc. Tu ești altfel.

— Cum adică?

Nu era sigură că ar fi vrut să știe ce avea de spus.

— În primul rând ești frumoasă. Și inteligentă. Prinzi repede, cum spun englezii. Ești sensibilă.

— N-am rămas cu un picior la fermă?

— Nu. Nici nu cred că ai trecut vreodată pe la o fermă. În niciun caz așa cum a făcut-o cuplul de austrieci.

Crissy se vedea cu ochii minții desprinzându-se din brațele lui și pășind de-a lungul ringului de dans, lăsându-l în urmă. Era furioasă din pricina observațiilor făcute. Mina și Rudy fuseseră foarte drăguți și binevoitori cu ea chiar din primul moment când se cunoscuseră și nu-i plăcea să-l audă vorbind disprețuitor despre ei. Poate erau țărani, oameni simpli, dar se împrieteniseră.

Dansul a luat sfârșit și s-au îndreptat către masă. Paharele îi așteptau și au băut amândoi apa minerală.

Crissy a observat că fusese adusă o sticlă plină fără ca Mark să fi cerut. Acesta putea fi privit ca un privilegiu. Era în fond fiul armatorului. A aruncat o privire în jur întrebându-se dacă Luca și suita căpitanului sosise, dar nu-i zări pe niciunul dintre ei.

— Ești foarte tăcută.

— Mă gândeam.

— La ce anume?

— S-a făcut târziu și cred că ar trebui să mă retrag în cabină.

— Te-am supărat.

A întins mâna peste masă și și-a așezat-o pe brațul ei.

— Da. Este adevărat. Nu-mi place să aud că prietenii mei sunt tratați ca un gunoi. S-au purtat foarte frumos cu mine.

— Îmi cer scuze. Chiar nu am vrut să te jignesc.

Părea sincer.

Crissy a rămas tăcută sorbind din pahar.

— Tu nu ești europeană, așa că nu poți înțelege exact despre ce e vorba. Dar nu am vrut să fac rău nimănui.

— Cred că ai fi reușit să mă păcălești.

— Te rog, nu te supăra. Dacă te simți jignită pentru tine și pentru prietenii tăi, îmi cer scuze. Vrei să-i invit să bem un pahar împreună?

— Nu. Cred că este mai bine să plec.

A încercat să-i zâmbească.

— Cred că mâncarea delicioasă și vinul mă fac să mă simt obosită.

— Mă bucur că te-ai simțit bine.

— Chiar a fost o seară minunată. Sper că nu crezi altceva?

Spunând asta, fără a sta pe gânduri, Crissy a întins mâna și și-a așezat-o pe brațul lui.

— Mă bucur. Crezi că am putea să mai bem un ultim pahar în cabina mea?

— Nu. Îmi pare rău. Sunt foarte obosită.

— Păcat. Te voi însoți până la cabină. Poate că vom lua cina, din nou împreună, cât mai curând.

— Ar fi minunat.

Mark s-a ridicat și a ajutat-o și pe Crissy să facă același lucru. Aceasta și-a luat poșeta și l-a luat de mână pe Mark care întinsese mâna către ea. Au pornit împreună către ieșirea din discotecă, Crissy i-a zărit pe Jenny și pe doctorul Von Meckling aflați la marginea ringului de dans. Era un dans alert și mai vârstnicul doctor făcea eforturi laudabile mișcându-și brațele și picioarele pe ritmurile sălbatice. Era o persoană plăcută dar, cu toate acestea, Crissy nu înțelegea cum era posibil ca Jenny să-și concentreze întreaga atenție asupra lui și nu asupra unui bărbat mai tânăr. Nu erau puțini cei care ar fi dat năvală la cel mai mic semn pe care aceasta l-ar fi făcut.

Odată ajunsă în cabină a închis ușa și s-a sprijinit de ea pentru o clipă. Cina în compania unui bărbat bogat putea fi o activitate epuizantă. Oare ce gândea Mark despre ea, dacă pe toți ceilalți îi disprețuia profund? Atracția față de ea ar fi putut fi rezultatul singurătății în care trăia pe timpul croazierei și poate și faptul că era diferită de toate celelalte femei pe care le cunoscuse. Ei doi proveneau din lumi total diferite între care era imposibil să ridici o punte. O făcuse să se simtă ca o bomboană, o plăcere de care te bucuri pentru scurt timp.

Începuse să se dezbrace când telefonul a sunat. A răspuns de îndată și un fior de încordare a străbătut-o când a auzit glasul lui Luca.

— Mă – mă întrebam dacă ar fi posibil să te văd.

Crissy a simțit inima crescându-i de bucurie.

— Aș fi fericită.

Orice urmă de oboseală dispăruse.

— Chiar vrei să ne vedem?

Era uimit.

— Desigur. Ce te face să crezi că lucrurile ar sta altfel? Am încercat să iau legătura cu tine și începusem să fiu îngrijorată că nu am nicio veste de la tine.

— Dumnezeu! Se pare că m-am înșelat amarnic.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut împreună cu Mark la discotecă și am crezut... mi-am... spus că...

— Luca! Dacă ai ști... Așteptam cu nerăbdare să primesc un semn de la tine. Te-am căutat, dar nu am reușit să te găsesc. Mi-am spus că poate nu erai interesat să mă vezi.

— Oh, Doamne! Hai să ne vedem chiar acum.

— Unde?

— Pe puntea unde se află piscina. Mai ții minte locul în care am mers prima dată?

— Da. Acum pornesc.

Fără a mai sta pe gânduri a ieșit din cabină și a pornit în fugă spre puntea pe care se afla piscina.

Muzica din fundal era un mixaj electronic, într-o tonalitate scăzută, un acompaniament perfect pentru ceea ce intenționa ea să facă. Nici prea lent nici prea alert. Jenny și-a scos pantofii și a lăsat să alunece bluza strălucitoare. Sâniile amplificate au țâșnit la lumină cu sfârcurile de culoare întunecată, tari. Își legăna capul, aruncându-și părul pe spate. Apoi și-a desfăcut fermoarul fustei scurte pe care o purta și a lăsat-o să alunece de-a lungul coapselor. Nu purta lenjerie așa încât nu a fost uimită când bărbatul aflat gol în pat a gemut ușor la vederea goliciunii ei. Și-a strecurat un deget în gură, și-a plimbat

limba de-a lungul lui, apoi și l-a dus între coapse, mișcându-și coapsele lasciv și plimbându-și degetul de-a lungul feminității perfect epilate. Apoi cu o expresie de pasiune sălbatică înscrisă pe chip și-a vârât degetul între coapse. Se mișca în jurul degetului, provocator și se tot apropia de pat, privindu-l cum o sorbea din priviri. Îi făcea plăcere să-l vadă excitat și faptul că îl stârnea îi provoca o plăcere sălbatică.

Bărbatul s-a ridicat din pat. Era excitat și privirile lui nu părăseau trupul femeii ce i se oferea în toată splendoarea. Când a ajuns lângă ea și-a așezat mâinile pe umerii ei și a împins-o în jos. Era pregătită pentru o astfel de situație căci se întâmplase și în seara precedentă, l-a luat în gură și a început să-și plimbe limba în sus și în jos, permițându-i să pătrundă tot mai adânc, încetul cu încetul, apoi să iasă, mai înainte de a intra din nou. A repetat mișcarea până când bărbatul nu a mai fost în stare să suporte senzația oferită. Gemând, a ieșit și limba ei a coborât plimbându-se pe mingiuțele tari după care el a ridicat-o și a sărutat-o cu pasiune, limba lui croindu-și drum cercetător. l-a cuprins sânii și sfârcurile între degete. Jenny a gemut plină de dorință și i-a cuprins sexul în mână. Era pregătită, nu mai putea aștepta. Dorea să-l simtă în ea cât mai curând.

De parcă i-ar fi citit gândurile, a condus-o către pat unde ea s-a întins pe spate cu picioarele desfăcute. S-a așezat și el pe pat, în genunchi, între picioarele ei apoi a lăsat un deget să alunece în trupul ei. O simțea umedă, îl aștepta, era pregătită. O privea pătrunzător în clipa în care și-a scos degetul și și-a trecut limba peste el. S-a înălțat deasupra ei și a pătruns-o adânc, cât mai adânc.

Jenny trăia o stare de extaz. Era scăldată în valuri de plăcere și de dorința ce se ridica din pânțele ei. Își unduia coapsele ademenindu-l. Bărbatul a început să se miște ritmic, înainte și înapoi, într-un ritm sălbatic. Părea posedat de pasiunea femeii. Incapabil să se mai controleze a pătruns-o adânc, în vreme ce ea se agăța de umerii lui și-l încolăcea cu picioarele în dorința de-al păstra în trupul ei. El a scos un geamăt profund în clipa în care a explodat în trupul ei; pentru o clipă a rămas țeapăn, apoi s-a prăbușit asupra ei, gâfâind.

— Ahh... a fost... a fost mai bine ca oricând... Cel mai... bine... șoptea Jenny savurând apropierea de trupul muscular, scăldat în sudoare.

Bărbatul a rămas tăcut, continuând să respire greu, bucurându-se de senzația pe care o trăia, aflându-se încă în trupul ei. Pentru o vreme au rămas nemișcați, înlănțuiți, în tăcere, doar respirația lui grea spulberând liniștea. Părea pierdut în gânduri, într-o lume a lui, își spunea Jenny. În cele din urmă, când și-a recăpătat respirația normală și penisul lui a început să se înmoaie în trupul ei, s-a retras, rostogolindu-se pe o parte.

Jenny a gemut dezamăgită și s-a încruntat când l-a simțit retrăgându-se. Sperase că o vor lua de la capăt, dar el părea să-și fi pierdut interesul. Nu-i plăcea să-și piardă vremea jucându-se inutil și nici nu era adeptul dulcegăriilor de „după“. De fapt avea sentimentul că nu-i făcea plăcere s-o mai atingă după ce termina cu ea. Și era atât de tăcut de parcă s-ar fi aflat la mii de kilometri distanță. Lui Jenny nu-i lipsea încrederea în sine și era conștientă de faptul că arăta bine. Avea un chip frumos care totdeauna atrăgea atenția celor din jur. Era deșteaptă și educată atât cât era necesar. Nu era o toantă. Și, de ce atunci când termina se

purta cu ea de parcă ar fi fost o oarecare? Dacă există o problemă, atunci el era problema și nu ea. Poate că se purta astfel pentru că era putred de bogat și provenea dintr-o familie importantă? *Ce mare scofală?* Și ea avea bani și familia ei, deși nu era bogată, era înstărită chiar dacă nu avea o poziție socială înaltă.

Tăcerea lui devenea insuportabilă. Și-a pus o mână pe umărul lui și l-a mângâiat.

— Ești un bărbat minunat.

Spera să obțină o reacție din partea lui.

— Îmbracă-te și pleacă! i-a cerut Mark fără să-i arunce o privire. Acum vreau să rămân singur.

— Poftim?

— Du-te! Pleacă!

Vorbea răstit, printre dinți.

Jenny își dorea să-i ardă un pumn, dar și-a stăpânit pornirea. S-a ridicat din pat în tăcere și s-a îmbrăcat. Când a fost gata și-a luat geanta și privind către pat, a anunțat:

— Plec.

El s-a ridicat din pat și s-a dus la ușă.

— Pe curând!

Îi zâmbea cu aerul superior ce-l caracteriza.

— Sper! Pa!

Și-a ridicat mâna și a fluturat degetele în semn de rămas-bun.

— Ciao!

I-a deschis ușa și ea a ieșit.

Jenny a auzit ușa închizându-se în urma ei. A pornit de-a lungul coridorului într-o stare de confuzie totală. Ce se mai întâmplase cu acest ciudat? După ce-l văzuse în compania lui Crissy cu o seară în urmă, îl urmărise până

la cabina pe care o împărțea ea și Crissy, apoi continua-se să meargă pe urmele lui când Mark rămăsese singur. Mai înainte ca el să ajungă să deschidă ușa cabinei sale, Jenny aruncase un cerceș pe jos și când l-a zărit pe Mark a scos o exclamație de dezamăgire. l-a sărit de îndată în ajutor și au găsit cerceșul și-atunci când bustul ei aproape gol a atins brațul bărbatului, acesta a părut încântat, mai ales că ea s-a oferit să-i facă cinste cu un pahar drept mulțumire pentru ajutorul dat. El a invitat-o în cabină oferindu-i o băutură. Deși nu au mai apucat să bea nimic, practic au făcut sex întreaga noapte. Au dormit, s-au trezit, au făcut sex și au luat-o de la capăt.

Sperase că lucrurile vor urma același tipar și în această seară și nu simțea numai un sentiment de adâncă frustrare, ci și furie. *Din cauza lui Crissy. Fata – cea – bună i-a spus probabil ceva despre mine în timpul nenorocitei de cine pe care au luat-o împreună. Scârba!*

Nu se simțea încă obosită, așa că nu avea de gând să se retragă în cabină. *Poate mai e ceva acțiune la discotecă. Dacă nu, mă pot baza pe Manolo. Ne putem regula pe cinste.* S-a oprit la toaletă, mai înainte de a intra la discotecă. Și-a reîmprospătat machiajul, și-a trecut mâinile prin păr și l-a înfocat. *Nimeni nu-mi poate rezista, și-a spus privind-se în oglindă.*

Întinși sub coșul înalt al navei, Luca o ținea în brațe pe Crissy, cu un aer protector, și-i săruta părul din când în când. După ce au făcut dragoste au rămas în acel loc, admirând cerul înstelat. Luca îi arăta câte o constelație ce se ivea dintre nori și îi dădea explicații.

— După ce ne vom plasa pe drumul ce duce către Capul Verde, cerul se va limpezi și-atunci îți voi arăta și

mai multe constelații. Mă tem că vremea va fi schimbătoare.

— Este uimitor câte lucruri știi despre stele. Eu nu sunt în stare să găsesc pe cer decât Carul Mare și Carul Mic. În general oricine este în stare să facă asta.

— N-ai dreptate. Nu oricine poate face asta. Oricum este mult mai ușor pe mare. În marile orașe, luminile și poluarea te împiedică să vezi stelele.

— Dar trebuie să știi ce cauți.

— De aceea am avut o hartă cerească de când eram copil. Și un telescop.

A sărutat-o din nou.

— Te simți bine?

— Îhm. Mă simt de parcă aș fi în Rai. Niciodată n-am crezut că atingerea metalului poate fi atât de plăcută.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Mi-ar plăcea să te pot duce în cabina mea. Dar așa cum ți-am mai spus nu vreau să te expui bărfelor de pe navă. Wilma, manichiurista, ține echipajul sub o atentă observație.

— Adevărat? Ciudat.

— Cred că doarme cu ochii deschiși și cu urechile ciu-lite. Caută tot timpul să afle ce s-a mai întâmplat. Apoi se duce direct la căpitan și-l informează și crede-mă că dacă aș duce o doamnă în cabina mea s-ar afla imediat.

— L-ar supăra o astfel de treabă?

— Nu știu ce să cred, pentru că nu mi s-a întâmplat niciodată până acum. Știu că nu dă atenție relațiilor care se stabilesc între membrii echipajului. Este imposibil de ținut sub control o astfel de situație. Dar atunci când este vorba de pasageri și membri ai echipajului lucrurile se schimbă. Asta aduce prejudicii companiei.

— Nu m-am gândit la asta.

— O doamnă ar putea să depună plângere că a fost violată și tot astfel de lucruri. Înțelegi.

— Mă întreb dacă a ajuns la urechile căpitanului vreun zvon legat de Jenny și Manolo.

— Sunt convins că a fost informat cât de cât. Știu că Wilma a aflat totul și lumea bârfea pe tema asta. Dar Jenny ți-a spus ceva?

— Nu. Abia dacă o văd când și când. Merge la cabină la ore foarte ciudate și doar pentru a-și schimba hainele, așa încât cred că se vede cu cineva. Tot timpul dansează cu doctorul Von Meckling, ceea ce mă uimește peste măsură.

Luca se întreba dacă să-i povestească lui Crissy cele întâmplate la infirmerie, despre avansurile evidente pe care le primise din partea lui Jenny. În cele din urmă și-a spus că era mai bine să păstreze pentru sine acea întâmplare. Nu i se părea firesc să se amestece în prietenia dintre Jenny și Crissy. Probabil că Jenny deja dăduse uitării cele întâmplate, iar în ceea ce-l privea pe el avansurile ei erau total lipsite de importanță.

A mângâiat-o plimbându-și un deget de-a lungul obrazului, apoi a sărutat-o.

— Hai să nu ne mai pierdem timpul vorbind despre astfel de lucruri. Mă simt atât de... de... mă simt eliberat de orice temeri legate de Mark Vilos. M-am temut cu adevărat. Și am fost furios.

— Nu ai niciun motiv de teamă. Ți-am mai spus. S-a purtat ca un adevărat domn și presupun că singurul motiv pentru care a dansat cu mine și m-a invitat la cină a fost sentimentul de singurătate.

— Ha! Nici să nu-ți treacă prin minte. Din câte am auzit e un tip periculos. Nu e bine să ai de-a face cu el.

— Ce vrei să spui? a întrebat răsând.

Își spunea că sentimentul de gelozie îl făcea să exagereze.

— Este un pericol pentru femei. Au circulat tot soiul de zvonuri în trecut, însă toată lumea tace în această privință. Căpitanul este hotărât să nu se amestece în problemele lui Mark Vilos și n-ar da ascultare niciunei plângeri lansate împotriva lui.

— Presupun că ar scăpa nepedepsit chiar dacă ar săvârși o crimă, având în vedere că este fiul patronului.

— Exact.

A strâns-o la pieptul său și apoi a spus:

— Mă bucur să te am aici, lângă mine. Începusem să-mi pierd mințile de disperare. El este atât de bogat și femeile îl găsesec atrăgător. Mi-am imaginat că a început să-ți placă.

Și-a plimbat degetul peste buzele lui, și apoi l-a îndemnat să tacă:

— Sștl Hai să nu ne pierdem vremea vorbind despre el. Nu mai are niciun rost. Să ne gândim doar la noi. Și la stele.

— Nu-mi vine să cred cât de norocos pot fi. Cred că sunt cel mai mare norocos dintre bărbați.

S-a aplecat asupra ei și a sărutat-o cu pasiune.

— Iar eu sunt cea mai norocoasă femeie.

Au început să se sărute din nou, incapabili să-și potolească pasiunea. Deși se îmbrăcaseră după ce făcuseră dragoste pentru prima oară, mâinile lui au început să-i mângâie sânii și Crissy a simțit dorința străbătându-i trupul. Luca gemea ușor, dornic să o aibă din nou.

În cele din urmă s-au eliberat de haine și el a pătruns-o ușor, cu gingășie. Agățându-se unul de altul de parcă ar

fi vrut să nu se mai despartă vreodată au început să se miște amândoi în același ritm, suspinând și șoptindu-și vorbe de dragoste până când au ajuns pe culmile plăcerii. Când totul s-a sfârșit au rămas strâns îmbrățișați, respirând cu greu. Luca a sărutat-o cu tandrețe.

— N-avem nevoie de un pat, Luca. Aici, sub stele am descoperit locul perfect în care ne putem întâlni.

— Poate că lucrurile vor sta mai bine.

— Ce vrei să spui?

— Mâine vom petrece întreaga zi pe mare. Peste două zile, lucrurile vor sta la fel. Cred că va fi cazul să facem niște programări la doctor.

— Chiar vorbești serios?

— În mod categoric. Nu înțeleg de ce nu mi-a trecut ideea asta prin minte ceva mai devreme. Poate pentru că niciodată nu am mai făcut un astfel de lucru. Chiar de ar fi să lucrez peste program ca să nu îmi las pacienții fără asistența necesară tu trebuie să-ți faci o programare în timpul orelor de consultație. Și asta începând de mâine.

— Excelent! Dar ce trebuie să-i spun asistentei?

— Spune-i că te doare stomacul. Nu trebuie să-i oferi detalii.

— Dar crezi că vom fi în siguranță în cabinetul tău?

— Da. Vom fi tăcuți ca de obicei, dacă se întâmplă să fie cineva prin preajmă. Poate ar fi bine să-ți faci programarea spre sfârșitul orelor de consultații.

— Abia aștept.

— Și eu. Dar până atunci avem locul nostru aici.

— Un loc foarte special, Luca.

— Cel mai bun din lume.

Crissy a introdus cardul și a deschis ușa cabinei. Jenny nu era înăuntru așa încât s-a pregătit pentru noapte pe îndelete. A făcut un duș, s-a masat cu o cremă emolientă, a îmbrăcat un tricou larg pe care îl folosea în loc de cămașă de noapte și se gândea cu plăcere la momentul în care avea să se lase purtată pe brațele somnului. Trăia încă din plin bucuria momentelor plăcute petrecute împreună cu Luca. Nimic nu putea să-i despartă. Nimic pe lume nu-i putea atinge. Ceea ce trăiau împreună era de nezdruccinat. Era minunat. Și mai ales real. Se simțea atât de puternică.

Telefonul a clipit și pentru o clipă a rămas cu privirile ațintite asupra beculețului. *Cine poate fi? Zâmbind și-a spus: Luca. Mă sună să-mi ureze noapte bună.*

A ridicat receptorul:

— Alo?

Niciun răspuns, doar sunetul acela inconfundabil.

— Alo?

Era deja furioasă.

Respirația se auzea în continuare. Crissy a trântit telefonul.

— Cine dracului face așa ceva?

S-a așezat pe marginea patului privind telefonul de parcă acesta i-ar fi putut răspunde la întrebare. Poate era doar o greșeală. Sau poate cineva se ținea de glume. În orice caz nu era o glumă plăcută. Sau poate... poate era Mark. Probabil era nemulțumit de refuzul ei de a mai bea un ultim pahar în compania lui. Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai sigură. Mark se aflase la capătul firului. Trecuse mult timp de când părăsise discoteca. Dacă el telefonase de ce așteptase atât de mult timp?

A simțit fiori de gheață trecându-i pe șira spinării. Primise telefonul nu mult după ce revenise în cabină. De parcă cel care sunase ar fi știut exact momentul în care se întorsese. Dar, din nou își spunea, că era ceva în neregulă căci îi lăsase răgazul să-și facă duș, să se pregătească pentru noapte. Când intrase în cabină, beculuțel mesageriei nu licărea. Oricum cine făcea asemenea apeluri telefonice nu lăsa mesaje.

— La naibal

Încep să o iau razna din... din ce? Dintr-o prostie. Probabil cineva se gândește să facă glume.

Mintea îi lucra febril. Își puna întrebări. Răspundea. S-a ridicat de pe pat și a început să bată cabina dintr-un capăt în altul. Se întreba dacă dovedea înțelepciune anunțând cele întâmplate.

Dar pe cine să informez? Și ce ar trebui să spun? Probabil că aș deveni subiect de glume. O femeie isterică. Sau și mai rău, ar putea fi considerată o ușuratică ce a dat peste un bărbat în discotecă și primește ce merită.

S-a așezat din nou pe pat, încercând să se liniștească. *Mare scofală. N-am de ce să mă agit. Mă aflu pe un vas împreună cu peste șapte sute de alți turiști. La aceștia se adaugă oamenii de pază. Și Luca. Nu mi se poate întâmpla nimic rău atât timp cât el se află aproape de mine.*

Bărbatul a închis telefonul mobil și a zâmbit mulțumit. Bătrânului Vilos îi tremura curul. Nu mai văzuse de mult timp un caz asemănător. Și-a înăbușit cu greu hohotele. Trăia o adâncă satisfacție văzându-l îngenunchat pe bătrânul bogătan. Mai ales că acesta nu era altul decât Georgios Vilos, cel atât de plin de sine. Își spusese cu

trufia ce-l caracteriza că prinsese întreaga lume de boașe și putea face tot ce-i trecea prin minte. Numai că lucrurile stăteau exact invers.

Brusc, boșorogul devenise temător. Își făcea griji din pricina prințisorului său.

Ce glumă! De ce nu se gândise la el de la început? De ce nu-și făcuse probleme din pricina nemernicului arogant atunci când nu era prea târziu? Copilașul nu răspundea la telefon. Ce căcat! Foarte bine. Asta merita. Zâmbea subțire. Urât. Când îi povestise lui Vilos despre curvele care se perindau prin cabină, moșul fusese la un pas de apoplexie. Își ieșise din minți din pricina explozibilului numai la gândul târfelor ce treceau prin apartamentul elegant al copilului de aur. Își făcea griji că puteau lua droguri. Li se urca la cap și atunci împinse de curiozitate scormoneau prin cufăr și găseau explozibilul.

Isusel Moșul devenise paranoic. De ce n-ar fi fost curioasă una dintre fufe de ce se află în cufăr? Tăticul se gândea că ar fi putut fi împinsă de lăcomie. Să-l jupoaie pe băiețel. Sau poate ar fi căutat jucărele pentru sex. Bărbatul a pufnit în râs. Țapul bătrân! În ce secol trăia?

S-a sprijinit de balustradă și a lăsat telefonul să-i alunece în buzunar. Trebuia să găsească momentul potrivit în care să se strecoare în apartamentul lui Mark pentru a se asigura că explozibilul era la locul lui și astfel să-l liniștească pe Georgios Vilos. Nimic altceva nu i-ar fi alungat temerile. El știa clar că explozibilul era neatins.

Dar oare s-ar fi liniștit bătrânul? Nu. În niciun caz.

Era obsedat de gândul că explozibilul se afla în pericol de a fi descoperit mai înainte de a-l folosi și mai rău

era că își pierduse mințile de teamă pentru fiul său. Bărbatul a scuiat pe punte. Nu dădea doi bani pe fiul bătrânului. El fusese angajat pentru a face o anumită treabă și avea s-o facă așa cum trebuia. Dacă neprețuitul băiat de aur sărea în aer alături de restul pasagerilor nu era problema lui.

Să-l ia dracu'. Și pe boșorog asemenea. Sunt plătit să arunc vaporul în aer nu să am grija țâncului.

Ochii lui străluceau cu ură chiar și în întunericul de pe punte. Slujba pe care o primise îi făcea o plăcere nespuse de mare.

Capitolul 13

S-a trezit mai târziu ca de obicei. S-a îmbrăcat în grabă și a pornit către *cafeteria* pentru a lua micul dejun. Brusc și-a reamintit telefonul primit cu o seară în urmă. Apoi și-a spus că trebuie dat uitării. Nu fusese altceva decât o glumă proastă. Întâlnirea cu Luca i-a revenit în minte înlocuind toate gândurile neplăcute. Abia aștepta să stabilească o nouă întâlnire cu el așa cum plănuseră cu o seară în urmă. S-a trezit fredonând fericită.

A luat micul dejun așa cum făcea în fiecare dimineață, afară, pe punte, în aer liber. În acea dimineață cerul avea o culoare cenușie și în aer plutea amenințarea ploii. Din locul pe care îl găsisese aproape de parapet putea să vadă coasta Spaniei aflată undeva departe, în zare.

În jurul orei zece, pasagerii au început să se îngheșuie în spatele balustradelor. Se apropiau de Gibraltar. Crissy își adusese aparatul de fotografiat și a luat câteva instantanee, interesată de stâncile Gibraltarului apoi s-a concentrat asupra coastelor Spaniei și Africii. *N-am să pot spune că am fost în Africa, dar pot afirma că am văzut-o.* Vasul a trecut dincolo de celebra stâncă îndreptându-se către Tenerife, în Insulele Canare. Sosirea avea să fie abia în ziua următoare. Spre după-amiiază. S-a trezit zâmbind. Își reamintise că trebuia să-și facă o programare la infirmerie.

A pornit înapoi către cabină. Luca o sfătuisese să facă programarea cât mai târziu, astfel încât să fie ultima pacientă. Când vrăjitoarea Voula a răspuns la telefon, Crissy i-a cerut să-i vadă pe doctorul Santo.

— Ce problemă aveți?

— Stomacul.

— Aha. Stomacul

Crissy o vedea aievea. Ochii femeii erau imenși din pricina ochelarilor și părul de un blond-albicios, cu șuvițe portocalii și aurii.

— Da. Mă supără stomacul.

— Asta nu este o urgență.

Crissy a remarcat felul în care rostise cuvintele. Nu pusese o întrebare ci făcuse o simplă afirmație. Fiind o problemă stomacală, Voula nu considera situația ca fiind o urgență așa că nu era necesar să fie primită de doctor urgent.

— Nu, nu este o urgență. Am fost consultată și iau antibiotice. Dar nu mă simt bine.

— Înțeleg... Puteți veni în seara aceasta. La nouă și treizeci sau nouă patruzeci și cinci. În niciun caz mai devreme. Și dacă vă supără stomacul va trebui să îndurați. Doctorul este foarte ocupat.

— Nouă și patruzeci și cinci.

Perfect!

— Numele, vă rog!

— Crissy Fitzgerald.

— Nouă și patruzeci și cinci.

Și Viola a trântit receptorul.

Ar trebui să-i spun lui Luca să-i dea câteva lecții în privința relațiilor cu clienții.

A auzit deschizându-se ușa cabinei. S-a întors și a

văzut-o pe Jenny intrând.

— Bună! a salutat-o cu voioșie. Pe unde ai mai umblat? Ce-ai mai făcut?

Jenny a ridicat din umeri și și-a scos pantofii din picioare aruncându-i într-un colț al cabinei. Aceiași pe care îi purtase cu o seară în urmă, a observat Crissy.

— Nimic deosebit. Oricum, nimic din ce te-ar putea interesa pe tine.

Bun răspuns, și-a spus Crissy. Perfect, dar lipsit de amabilitate. Și ce era și mai ciudat era că-l primise din partea unei femei divorțate care îi împărtășise lui Crissy toate experiențele sexuale prin care trecuse de la despărțirea de soț. Era evident că nu voia să-i ofere lui Crissy niciun fel de informații. Dar nici ea nu avea să facă niciun fel de confesiuni.

Astfel de gânduri nu-i provocau nicio bucurie, dar Crissy nu dorea să împărtășească nimănui fericirea pe care o trăia alături de Luca, deși ea și Jenny făcuseră schimb de informații de genul acesta despre bărbații ce trecuseră prin viața lor. Dar deja lucrurile se schimbaseră. Îi era de neînțeles ce se întâmpla cu Jenny, de ce aceasta părea să o excludă din viața ei dar, în același timp, gândea că nu trebuia să o agaseze pe Jenny cu întrebări, mai ales pentru că aceasta nu părea deloc a fi în toane bune.

A urmărit-o în tăcere cum se dezbrăca aruncându-și hainele pe podea, după care a dispărut în baie fără a rosti un cuvânt. Oare de ce era atât de tăcută?

Dar de ce să-mi pese? Oricum, nu va reuși să-mi strice ziua! gândea Crissy. Nimic, nici cerul cenușiu, nici amenințarea ploii nu ar fi reușit să-i alunge buna dispoziție. Și-a luat poșeta și a hotărât să facă o plimbare.

A urcat scările ce duceau la punțile superioare unde se aflau magazinele, cazinoul, librăria, sala de jocuri și barul. Observând un duty-free shop ce i se părea interesant a hotărât să caute câteva mici daruri pentru cei de acasă. O tânără tare frumoasă, o nemțoaică, Gudrun, pe nume, după cum scria pe ecusonul ei, i s-a adresat într-o engleză perfectă, fără accent străin, întrebând-o dacă era dispusă să accepte un test.

— Pentru ce?

— Vezi rolele acelea cu diamante? a întrebat ea arătându-i masa încărcată cu role din lanțurile de aur cu pietre strălucitoare.

— Despre ce este vorba?

— Mai întâi trebuie să ne lămurim. Ceea ce vezi nu sunt diamante. Și nici lanțurile nu sunt din aur. Strasuri montate în lanțuri aurite.

— Dar nu înțeleg la ce pot folosi.

— Oh, în multe scopuri. Le pot tăia pentru a face brățări și coliere dintr-un șirag sau mai multe, depinde de ce dorești. Se pot folosi și pentru a împodobi părul, dacă îți strângi părul. Nu uita că în seara aceasta este organizată o petrecere elegantă așa încât îți dorești să arăți cât mai bine.

Zâmbetul ei plăcut și ochii ei de un albastru-stins împrăstiau sclipiri jucăușe din spatele ochelarilor.

— Cred că sunt nevoită să refuz oferta. Nu am bani pe care să-i pot cheltui pe astfel de podoabe.

— Dar nici nu știi cât costă.

— Fie. Cât costă?

— Pentru tine sunt gratis.

— Gratis? De ce?

— Pentru că-mi vei face reclamă. Ești una dintre cele

mai frumoase femei de pe vas, astfel încât toată lumea va vedea bijuteriile create de mine. Toate celelalte turliste vor dori să cumpere sperând că astfel vor putea arăta ca tine.

Brusc a tăcut și împreunându-și mâinile în față, a rămas privind-o pe Crissy de parcă aștepta să vadă cum ar fi putut aceasta să-i demoleze raționamentul. Zâmbetul rămăsese neschimbat.

— Vorbești serios, a observat Crissy.

— Îți voi face brățări, un colier și câteva șiraguri de prins în păr.

S-a apropiat de Crissy și cerându-i permisiunea și-a ridicat mâinile către părul acesteia:

— Îmi dai voie?

— Da.

I-a ridicat părul la spate, apoi l-a lăsat să cadă la loc.

— Este suficient de lung pentru a prinde un șirag sau o lucrătură franțuzească din faimoasele noastre diameante.

Au început să chicotească amândouă ca două școlărițe.

— Ei, ce zici? Te interesează? Nu trebuie să faci nimic altceva, decât să porți celebrele mele pietre false, să arăți frumoasă și să spui tuturor de unde le-ai cumpărat. De acord?

— Cred că nu am de ce să te refuz.

— Îți promit să te fac frumoasă, de fapt să te fac să arăți și mai frumoasă, dar în același timp mă voi abține să te transform într-o reclamă umblătoare. Voi avea și eu parte de profit, așa încât vreau să arăți excelent.

— S-a făcut.

— Ești minunată. Voi tăia brățările și colierul chiar

acum. Și dacă nu îți este prea greu, te rog să vii diseară, înainte de cină și-ți voi aranja părul.

— Îl voi aranja mai înainte așa încât nu-ți va lua prea mult timp.

— Ești adorabilă! Lasă-mă câteva minute și-ți voi face colierul și brățările. Vreau să le potrivesc pe tine.

Crissy a privit-o pe Gudrun cum alegea rolele și le tăia. Le-a așezat pe mâna lui Crissy și, uimitor, straturile arătau mult mai bine decât pe role.

— Acestea le vom înfășura de trei ori.

A desfășurat o altă rolă de lanțuri de aur, a montat pietrele pe care le-a lăsat ceva mai lungi și apoi le-a agățat în jurul gâtului, privind-o pe Crissy cu un ochi de cunoscător.

— Perfect. Privește!

Crissy a făcut așa cum îi ceruse Gudrun. Într-adevăr, arăta bine și se potriveau cu singura rochie de seară elegantă pe care o avea.

— Arată minunat. Nu știi cum reușești.

— Am mai făcut lucrul acesta de nenumărate ori. Multe femei călătoresc fără bijuteriile lor valoroase așa că vor astfel de lucruri mărunte pentru a adăuga un strop de culoare ținutei lor. Nu costă mult și dacă se întâmplă să fie furate, nu este o pierdere de valoare materială sau sentimentală mare.

— Asta voi spune tuturor celor care mă vor întreba. Mi-am lăsat bijuteriile acasă și a fost necesar să le cumpăr pe acestea.

— Perfect! s-a arătat Gudrun încântată.

Își făcea de lucru cu o pereche de clești și cuțite speciale pentru tăiat metale. Tăiase primul șirag și-l prindea de un al doilea.

— Pentru păr poate ar trebui să încercăm ceva diferit. Alte lanțuri și alte strasuri. Ce zici?

— De ce nu? Poate.

— Ești un model perfect. Mai dorești ceva?

— Nu. Nu cred. Mă gândeam să cumpăr un flacon de *Femme*, dar chiar și aici este scump, așa încât renunț.

Gudrun s-a îndreptat către raftul cu parfumuri, a luat un flacon micuț și l-a strecurat în geanta lui Crissy.

— Poftim. Și mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc. Acum mă simt asemenea Cenușăresei.

Au izbucnit amândouă în râs.

— Ne revedem la ora opt, i-a reamintit Gudrun înainte de a se despărți.

La infirmerie, Monika s-a așezat pe masa de consultații, strâmbând ușor din nas la vederea hârtiei ce o acoperea. Știa că era pusă în scopuri igienice, dar foșnetul era neplăcut. Încrucișându-și picioarele lungi, cu forme frumoase – tot ce avea mai atrăgător, după părerea ei – și-a ridicat fusta ușor doar atât cât să-i ofere doctorului o priveliște mai plăcută, dar fără să piardă nimic din aerul de doamnă. Când intrase în cabinet și-l studiasse cu mai multă atenție, observase cât de chipeș era cu adevărat.

A întins mâna și i-a ținut-o pe a doctorului mai mult decât era necesar.

— Sunt Monika Graf. Scriitoarea.

— Da. Sigur. Ne-am cunoscut în Pompei.

Și-a tras mâna și s-a întrebat dacă ea îi făcea avansuri. Și-a spus că era bine să nu-i spună că habar nu avea de cărțile ei. Și-a aruncat privirile pe fișa completată de Voula.

— Îmi pare rău că ne revedem în astfel de împrejurări. Se pare că vă supără stomacul.

— Da. Nu-mi dau seama dacă este vorba de *Mal de mer* sau poate am mâncat ceva ce mi-a făcut rău. Nu-mi dau seama.

Luca nu-și ridică privirile de pe fișă de parcă acolo ar fi putut să descopere simptomele și boala de care suferea pacienta sa. Pe cine încerca să păcălească? Putea să-i fie mamă.

— Îmi puteți descrie simptomele?

— O stare de rău. Neplăcută.

S-a foit pe masă, încrucișându-și, din nou, picioarele.

— Ați făcut febră? Alte simptome?

— Nu. Doar stomacul.

— Vă pot prescrie ceva să vă liniștească și dacă mâine nu apare nicio schimbare vă rog să mă sunați.

Monika remarcase lipsa lui de interes. Nu era nici dezamăgită și nici surprinsă. Nu era o persoană pe gustul bărbaților tineri – puțini erau tinerii cărora le plăceau femeile ca ea, în ciuda cunoștințelor și istețimii pe care le posedau – deși existau unii care ar fi venerat-o fără nicio reținere.

— Cât de amabil ești doctore! Acum înțeleg de ce te place Crissy.

Era surprins de remarca făcută și ușor jenat de felul în care viața lui personală era invadată. Era imposibil să ignore cuvintele ei.

— Serios?

Continua să-și facă de lucru, notând ceva pe o rețetă luată din teancul aflat pe birou.

— Trebuie să te previn doctore! Nu este chiar atât de inocentă pe cât vrea să se creadă. În niciun caz. Este

periculoasă. O profitoare, o arivistă. Vei regreta că ai cunoscut-o. Ține minte vorbele mele: dacă vei continua să te vezi cu ea, vei regreta amarnic, doctore.

Brusc, Luca a simțit cum i se încorda fiecare mușchi sub tensiunea provocată de șuvoiul vorbelor ei.

— A produs un șir nesfârșit de neplăceri și...

— Frau Graf, vă rog să mă scuzați, dar mai am și alți pacienți. Vă rog să dați acest bilet asistentei. Și sunați-mă mâine dacă nu vă simțiți bine.

— Îmi vei mulțumi, doctore, a mai auzit-o pe Monika spunând în urma lui, în vreme ce părăsea încăperea.

Nu i-a dat nicio atenție și a ieșit.

Perfect, gândea Monika, fără să simtă nici cea mai firavă undă de supărare față de atitudinea lui. Am sădit sămânța îndoielilor. Și-a luat apoi geanta uriașă și a coborât de pe masă. Crissy este o fată maleabilă și nu-i voi acorda permisiunea să i-o fure lui Mark. Sau mie .

Crissy a fluturat mâna încă o dată către Gudrun, în semn de rămas-bun; se afla deja în afara magazinului, dar era atât de încântată încât simțea nevoia să-și arate recunoștința și printr-un sărut în zbor. Gudrun a râs din toată inima și Crissy a plecat mulțumită că-și făcuse o nouă prietenă, fie și numai pe durata călătoriei. Era conștientă de faptul că arăta foarte bine, era strălucitoare, elegantă. Cu un singur cuvânt: frapa. Abia aștepta să-l întâlnească pe Luca. Părul îl purta strâns într-un coc francezesc și Gudrun îi trecuse prin păr, cu măiestrie, un șirag din lanțul său auriu, împodobit cu strasuri. Efectul era uluitor. Și ce dacă erau gablonțuri? Nici rochia nu era creația vreunui designer celebru, dar arăta minunat pe ea. Era de culoare alb-crem, confecționată

dintr-un material plisat ușor, din mătase, croită precum o togă în stil grecesc, având talia înaltă empire, fixată cu o împletitură aurie cu crem. Rochia era lungă, cu o croială inegală, astfel încât în spate lungimea era diferită dând impresia de trenă. La fiecare mișcare materialul plisat lejer, flutura în jurul trupului zvelt.

În timp ce se îndrepta către magazin a remarcat privirile admirative ale câtorva dintre pasagerii întâlniți. Se întreba dacă nu cumva era mult prea elegantă. Nu era obișnuită să fie remarcată și admirată în mod direct, evident și lucrul acesta o făcea să se simtă bine.

Când a intrat în sala uriașă, elegantă, a restaurantului, maître d' i-a susurat:

— Arătați minunat! Cea mai frumoasă femeie din restaurant!

— Mulțumesc!

Capetele celor prezenți se întorceau și o urmăreau din priviri în vreme ce se îndrepta către masa ei. Când a ajuns la masă, maître d' a tras scaunul și a ajutat-o să ia loc.

— Arăți ca un înger sosit din Rai, i s-a adresat Rudy.

— Divină! a susurat Monika.

— Și sexy în același timp, a adăugat Mina.

Doctorul Von Meckling a salutat din cap și a făcut un gest elocvent în privința sentimentelor sale.

— Mulțumesc. Dar și voi toți arătați excelent.

În mod cu totul firesc, Monika purta o ținută împodobită cu paiete mari care la fiecare mișcare aruncau licăriri orbitoare. Mina purta o rochie cu volane, din tafta. Volanele erau cele mai mari pe care le văzuse Crissy vreodată. Rudy și doctorul Von Meckling purtau costume de seară. Sacoul doctorului era împodobit cu o

seamă de medalii. Crissy se întreba care era semnificația acestora.

— Îmi place coafura și bijuteriile sunt excelente, a admirat-o Monika.

— „Bijuteriile“ le-am achiziționat de la duty-free shop.

— Serios? Să nu mai spui și altcuiva! Arată de milioane.

— Mâine voi fi acolo la prima oră, a anunțat Mina.

— Dar Jenny unde este? a dorit Monika să știe.

— N-am nici cea mai mică idee.

Începea să-i displace felul în care i se cereau informații despre Jenny, iar ea nu era capabilă să răspundă.

— Sunt convins că va sosi curând. Întârzie ca de obicei, a fost de părere Rudy.

— Și-acum trebuie să ne spui ce-ai mai făcut, a dorit Monika să știe.

— Ah, da. Aseară am fost invitată la cină.

Vorbea cu aerul celui care și-a amintit un fapt lipsit de însemnătate.

Sprâncene ridicate întrebător, priviri curioase. Crissy a luat o înghițitură de apă, încercând să câștige timp.

— Pari foarte misterioasă. Mă obligi să te întreb cu cine ai luat cina.

Monika o studia din priviri.

— Cu Mark Vilos, a răspuns Crissy cât mai firesc.

— Adevărat? În apartamentul său?

— Da, în cabina lui.

— Și cum a fost cina?

— Plăcută.

— „Plăcută“ este un cuvânt lipsit de sens, o privea Monika, nemulțumită. Scumpa mea, ești o persoană dificilă. Te-ai aflat în compania celui mai atrăgător și mai

bogat tânăr de pe navă – fiul și moștenitorul armatorului – și unde s-a întâmplat asta? În cabina lui. Cred că ar trebui să fii mai entuziastă și mai ales să ne oferi amănunte. Nu vezi că suntem nerăbdători să aflăm cât mai multe despre idila ce plutește în aer?

— Idilă?

Crissy a făcut o pauză studiată, teatrală. A luat o înghițitură din salată, apoi a ridicat privirile și a rostit hotărât.

— Nu. În niciun caz.

Monika s-a schimbat la față și a început să se joace cu inelele, întorcându-le în toate direcțiile.

— Ce dezamăgire! Ești sigură? Nu cred că te-ar fi invitat la cină dacă îi erai indiferentă.

A privit în jur de parcă aștepta ca și ceilalți să-i susțină teoria.

— Poate Crissy nu este interesată, a susținut-o Mina. Monika a privit-o cu atenție:

— Este adevărat? Nu te interesează un bărbat care reprezintă una dintre cele mai bune partide din Europa?

— Nu. Adică, vreau să spun, că nu sunt interesată, în mod deosebit.

— Ești chiar lipsită de minte. Am crezut că ești o tânără inteligentă, dar se pare că m-am înșelat.

— Dar îmi este imposibil să mă prefac. Cel puțin, asta se întâmplă atunci când este vorba de dragoste, Monika, tu ar trebui să știi asta, mai bine ca oricine altcineva, având în vedere că ești scriitoare și specialitatea ta sunt romanele de dragoste.

— Inimile noastre nu bat la unison! Extraordinar! Dar inima ta bate la unison cu cea a doctorului! s-a arătat Monika iritată.

— Poate! Nu știu! Nu vreau să vorbesc despre astfel de lucruri.

Monika a aruncat o privire celor din jurul mesei de parcă ar fi cerut o confirmare a teoriei sale referitoare la caracterul dificil al tinerei femei aflată în compania lor. Apoi cu regret, și mai ales dezamăgită, a cedat:

— Fie! Sunt surprinsă de felul tău de a fi

Brusc, înveselindu-se, i-a atins brațul și a șoptit:

— Dar cu toate acestea, eu tot țin la tine.

— Oh, Monika, ești... ești o doamnă minunată.

A sărutat-o pe amândoi obraji.

— Sunt atât de fericită că te-am întâlnit. Că v-am întâlnit pe voi toți a adăugat ea, zâmbind către cei aflați în jurul mesei.

— Și noi suntem fericiți că te-am cunoscut și că te aflăm alături de noi, a spus Rudy.

Mina și doctorul îi zâmbeau cu prietenie.

Au terminat de mâncat salatele și la puțin timp după aceea a sosit și Jenny. Toată atenția s-a îndreptat asupra ei; nu numai cei aflați la masă ci și ceilalți prezenți în restaurant o urmăreau din priviri. Purta o rochie dintr-un material imprimat cu modele inspirate din blănurile animalelor exotice, cu un decolteu generos, adânc și despicat în ambele părți până la linia feselor. La gât și la urechi purta bijuterii din pietre prețioase și semiprețioase a căror valoare se ridica la nivelul unei mici averi.

— Bună, la toată lumea! Îmi pare rău că am întârziat, dar am fost la o sală pentru masaj și mi-am luat și hainele cu mine. Așa că a trebuit să mă îmbrac acolo, ceea ce mi-a luat ceva mai mult timp.

Doctorul Von Meckling o privea. Chipul său strălucea de bucurie la vederea ei.

— Iată, a mai rămas șampanie, draga mea.

— Excelent! Se pare că am sosit la momentul potrivit. Ca de obicei, de altfel.

S-a așezat alături de doctor, unde maître d' trăsese deja scaunul și a așteptat să ia loc.

— Arăți uluitor!! Ca de obicei!! a fost de părere Mina.

— Așa este! Are dreptate! a întărit Rudy în vreme ce-i turna șampanie.

— Da, într-adevăr! A murmurat și Monika, dar fără a părea entuziasmată.

— Colierul și cerceii arată super. Nu le-am mai văzut până acum, a remarcat Crissy.

— Nu-ți arăt chiar tot ce am, a tachinat-o Jenny. Îmi place cum ți-ai aranjat părul. Arată superb.

Crissy era încântată. Jenny era cea de altădată. Glumeață, dornică de conversație. Părea să fi dat uitării gândurile care o făceau morocănoasă. Au stat de vorbă și au mâncat. Din când în când, Jenny îl bătea pe doctor pe mână sau îi atingea brațul. Acestuia îi făcea nespuse de mare bucurie atenția care i se acorda. Participa la conversație cu mai mare însuflețire și chipul său radia fericire la fiecare atingere din partea lui Jenny.

Li se adusese desertul când Monika i s-a adresat lui Crissy.

— Crezi că tânărul tău, Mark Vilos, va veni la discotecă?

— N-am nici cea mai vagă idee. Astăzi nu l-am văzut deloc și nu cred că-l voi întâlni în seara aceasta.

— Și de ce crezi asta, draga mea?

Crissy nu intenționase să povestească Monikăi sau altcuiva despre întâmplarea din seara precedentă, când telefonul sunase fără ca persoana aflată la celălalt capăt

al firului să vorbească. Dar părea să nu se poată abține:

— Ei bine, după cină am fost la discotecă. Am stat acolo o vreme, apoi m-a invitat din nou în cabina lui pentru a bea un ultim pahar înainte de culcare.

Toate privirile erau ațintite asupra ei și toți din jurul mesei o ascultau cu atenție sporită.

— Am refuzat politicos. Ceva mai târziu, a sunat telefonul și am auzit o respirație grea venind de la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeu! Însământător!

Mina o privea speriată.

— Da așa este. Am tot întrebat cine era. I-am cerut să vorbească, dar nu auzeam decât respirația.

Monika a bătut-o ușor pe mână.

— Este într-adevăr oribil, scumpa mea. Cred că ar trebui să-l anunți pe căpitan cât mai repede.

Crissy a sorbit din pahar.

— Presupun că Mark era la telefon.

Monika a tresărit:

— Absurd! Nu se poate!

— Nu, nu este absurd. Părea extrem de nemulțumit de refuzul meu.

— Cred că ai înțeles greșit atitudinea lui, a intervenit Jenny.

A fost rândul ei să atragă privirile comesenilor.

— De ce?

— Pentru că Mark nu e interesat de persoana ta. Absolut deloc. Și asta o știu în mod sigur.

Crissy o privea nedumerită.

— Ce vrei să spui, Jenny? El...

— Mark se ține după mine. Nu putea să te sune pe tine pentru că am fost împreună.

Zâmbea triumfător și o privea pe Monika provocator. Crissy s-a îmbujorat. Era jenată și oarecum neplăcut surprinsă de ceea ce aflase:

— Vrei să spui că ai fost în cabina lui după ce am luat cina cu el?

Jenny a încuviințat din cap, zâmbind.

— Da.

Crissy a remarcat asemănarea felului în care zâmbise Jenny, trufaș, și rânjetul arogant afișat de Mark.

Stomacul i se răsucise într-un nod ce-i provoca greață. *Cum pot fi atât de proastă?* Mark o mințise. Prietena ei se văzuse cu el și tăcuse.

— Ei bine, asta face ca lucrurile să capete o altă perspectivă, scumpa mea.

Monika părea să trăiască un sentiment de ușurare. Mark Vilos era eliberat de orice acuzații. Și mai ales nu părea să-și facă probleme pentru Crissy care ar fi putut să sufere din pricina trădării comise de Jenny.

— Da, într-adevăr! Am înțeles totul greșit. Cred că ar fi trebuit să mă asigur cum stau lucrurile atunci când am lansat acuzațiile.

— Dar n-ai vrut să faci rău nimănui. Oricine ar fi putut să greșească. N-ai de ce să-ți faci reproșuri. Totuși, misterul rămâne nerezolvat. Cine a putut să dea un astfel de telefon?

— În niciun caz Mark Vilos, a hotărât Jenny. Ce idee absurdă.

Apoi întorcându-se către Jenny, Monika a continuat:

— Prin urmare te vezi cu el, draga mea. Sper că v-ați simțit bine. Un tânăr atât de chipeș, de atrăgător, de educat, de manierat, provenind dintr-o familie bună.

Crissy privea fascinată cum Monika încerca să o fla-

teze pe Jenny vorbindu-i astfel despre cucerirea făcută. Oricum, nu căutase să se afle în centrul universului Monikăi și nu avea nici cea mai mică intenție s-o facă. Dar felul în care aceasta își schimba sentimentele și atitudinea îi provoca un sentiment de greață și totodată îi amintea că nu trebuia să se încreadă în cei aflați în jurul ei. Pur și simplu simțea nevoia să plângă. Tare. Cu sus-pine. Situația era de-a dreptul ridicolă și își dorea să poată fugi să se adăpostească în brațele lui Luca. Curând avea să se afle la pieptul lui, departe de orice răutăți.

Gândul la telefonul primit nu-i dădea pace. Dacă nu fusese Mark, atunci cine? Poate fusese vorba de o greșală. Trebuia să aștepte, pentru a afla adevărul. Dacă lucrurile nu se linișteau, după următorul apel asemănător cu cel din seara precedentă, era hotărâtă să-i anunțe pe cei responsabili cu paza și protecția pasagerilor, fără a mai cere sfatul celor din anturajul ei.

Crissy a aruncat o privire discretă ceasului. Era aproape nouă treizeci. Perfect. Avea timp să se ducă la cabină, să-și îmbrozăzeze machiajul înainte de a porni către infirmerie.

În timpul cinei, Crissy simțea mișcările navei cauzate de deplasarea acesteia. Pornind către cabină a devenit conștientă de zbuciumul mării. În momentul în care a intrat în cabină, telefonul a prins să sune. S-a îndreptat grăbită spre el. Spera să audă glasul lui Luca. S-a bucurat că nu se înșelase, dar în același timp și-a dat seama că intervenise ceva și planul lor fusese dat peste cap:

— Ce s-a întâmplat?

— Am intrat într-o zonă cu vreme rea și voi avea de lucru mult, în mod sigur.

— Rău de mare? Întrebă Crissy incapabilă să-și ascundă dezamăgirea.

— Da, dar și vânătăi, tăieturi, zgârieturi. Uneori se întâmplă să apară fracturi sau lovituri serioase la cap.

— Doamne! Drumul de la restaurant la cabină n-a fost tocmai ușor, dar lucrurile pot deveni mai grave, după cum se pare.

— Da. Mai ales dacă avem în vedere pasagerii mai vârstnici. Dacă vremea rea durează câteva ore, oamenii devin agitați și vor să iasă la plimbare. Astfel sfârșesc prin a-și rupe oasele în urma unor căzături serioase.

— Prin urmare, infirmeria va fi mai aglomerată ca de obicei.

— Asta e puțin spus. Mulți dintre pasageri intră în panică, mai ales cei neobișnuiți cu marea. Locul acesta va deveni un furnicar. Se întâmplă de obicei în zona pe care o traversăm în acest moment.

— Ce vrei să spui?

— Apele Mediteranei și Atlanticului se întâlnesc în zona în care ne aflăm acum. Dacă mai adăugăm și vremea rea avem rețeta perfectă pentru a obține un număr mare de pasageri bolnavi și răniți. Îmi pare rău Crissy. Nu putem să ne vedem în această seară.

— Și mie îmi pare rău. Dar situația aceasta nu va dura mult.

Încerca să-și ascundă dezamăgirea.

— Da, ai dreptate. Când voi avea o clipă de răgaz îți voi telefona. Între timp gândul meu va fi doar la tine.

— Și eu mă voi gândi la tine.

A închis și a oftat. *La naiba.*

Privind în jurul său în cabină și-a spus: *Jenny este atât de dezordonată.* Lenjeria prietenei sale era arun-

cată pe patul lui Crissy. *Putea măcar să-și lase lucrurile murdare pe patul ei și nu al meu.* S-a îndreptat către pat și a început să strângă lenjeria și s-o arunce pe patul lui Jenny. Brusc s-a oprit. A scos un țipăt și a lăsat să-i cadă din mână chiloții pe care tocmai îi ridicase. Simțea mâna de parcă era arsă cu fierul roșu.

— Doamne, Dumnezeule! Oh, nu! Nu se poate!

A făcut un pas înapoi acoperindu-și gura cu mâna pentru a-și opri un țipăt de groază. I se învârtea stomacul amețitor și era pe punctul de a vomă. Simțea în gât gustul acru-amăru de fiere, dar în cele din urmă a reușit să se liniștească. Broboane de sudoare îi înfloreau pe frunte și pe ceafă. Tremura din tot corpul.

Lenjeria – era de fapt lenjeria *ei* – fusese tăiată în fâșii. Sutiene, chiloți, ciorapi, slipuri, totul zăcea pe pat, înșirate precum un șarpe otrăvit. Crissy se simțea de parcă și ea fusese sfâșiată și lăsată să zacă într-o baltă de sânge și într-o poziție obscenă, ca într-un ritual sălbatic, dement.

Brusc a început să sune telefonul. A tresărit de parcă ar fi fost lovită.

Doamne, nu! Nu se poate! Doamne, te implor! Nu! Și-a acoperit urechile. Apoi și-a spus că era posibil să fie Luca. Telefonul continua să sune și beculețul clipea intermitent. Se sufoca. Oare cum era posibil ca un obiect din plastic și metal să-i provoace o astfel de spaimă? Era hotărâtă să nu se lase doborâtă. S-a îndreptat încet către telefon ținându-se de mobilierul din jur și a ridicat receptorul.

— Da.

Vorbea calm.

Sunetul aspru al respirației a năpădit-o amenințător, gata să-i înfrângă hotărârea.

— Să te ia dracu'! a țipat ea și a trântit receptorul.

A rămas o vreme tremurând, privind podeaua. Ochii începeau să se umple de lacrimi, dar nu vroia să plângă. *Este ultimul lucru pe care l-aș face: să plâng din pricina nemernicului. N-am să plâng. Am să pun mâna pe scârba care-mi face asta.*

Și-a luat geanta și s-a îndreptat către ușă; apoi gândindu-se mai bine și-a spus că ar trebui să facă o serie de fotografii astfel încât să aibă o dovadă împotriva javrei perverse care o urmărea. După ce a fotografiat patul din mai multe unghiuri a pus aparatul de fotografiat la loc în geantă și a pornit din nou către ușă. A prins clanța și a ținut-o strâns în vreme ce nava se balansa. Când a reușit să-și recapete echilibrul a deschis și a ieșit pe hol. Era hotărâtă să-și facă dreptate.

Capitolul paisprezece

Părăsise cabina într-o stare de furie cumplită și s-a îndreptat către biroul de informații aflat pe puntea imediat inferioară. Nu știa cu cine trebuia să stea de vorbă, dar era hotărâtă să găsească persoana potrivită.

În spatele biroului de informații se afla un bărbat tânăr care i-a aruncat o privire întrebătoare:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Doresc să iau legătura cu cineva de la pază. Cel puțin așa cred că trebuie să procedez.

O femeie bondoacă, cu o claie de păr negru, țepos în jurul capului, lucra în fața unui computer. Pe ecuson scria MARIA. Și-a înălțat capul și a privit-o și ea întrebător pe Crissy.

— Ce problemă aveți? a dorit ea să știe.

— Primesc telefoane obscene și în seara aceasta când am revenit în cabină mi-am găsit lenjeria tăiată și răvășită pe pat. Există cineva căruia să mă pot adresa pentru o astfel de problemă?

Tânărul nu a răspuns, în schimb femeia nu a ezitat:

— Cred că ar trebui să stea de vorbă cu căpitanul. Așteptați un moment, s-a adresat ea lui Crissy.

Maria s-a ridicat și a dispărut în încăperea aflată în spatele biroului.

Crissy n-a așteptat mult. Maria a revenit și i-a cerut s-o urmeze. Crissy a trecut în spatele biroului semicircular

și a intrat în încăpere după Maria.

— Luați loc! a invitat-o aceasta. Va fi aici în cel mai scurt timp.

Maria a ieșit și Crissy a luat loc, dar numai pentru scurt timp. Căpitanul a intrat purtând în locul zâmbetului larg pe care-l afișa de obicei, un aer de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Am primit câteva apeluri telefonice din partea unei persoane care respiră adânc, fără a vorbi. În seara aceasta când am revenit în cabină mi-am găsit lenjeria aruncată pe pat. Sfâșiată și răvășită.

Căpitanul o privi uluit și înspăimântat.

— Să mergem. Vreau să văd și eu.

Crissy o porni pe urmele căpitanului. Acesta mergea repede, stăpân pe mișcările sale, el și nava balansându-se în același ritm, lucru nu tocmai ușor având în vedere că marea devenise tot mai agitată.

A observat-o pe Crissy prinzându-se de balustrada aflată de-a lungul unui coridor și-atunci a sfătuit-o:

— Șmecheria constă în faptul că trebuie să mergi lateral. Fiecare pas te duce înainte dar ușor într-o parte. Dacă exersezi în scurt timp vei reuși.

Crissy i-a urmat sfatul și și-a dat seama că practicând metoda lui se putea ține pe urmele căpitanului și în același timp nu mai era aruncată dintr-o parte în alta. Privind ușurința cu care se mișca și-a amintit eleganța dovedită în timpul dansului. Când au ajuns Crissy a folosit cartela pentru a deschide, apoi a împins ușa:

— Asta este exact ce am găsit când am intrat în cabină ceva mai devreme. Am luat doar o pereche de chiloți. Asta s-a întâmplat mai înainte de a-mi da seama ce s-a petrecut de fapt.

Căpitanul era cu adevărat uimit de cele văzute.

— Este inacceptabil! O minte bolnavă. Și telefoanele primite?

I-a povestit în amănunt, apoi i-a împărtășit bănuielele pe care le avea.

Căpitanul a oftat, și-a ațintit privirile asupra covorului, apoi a privit-o drept în față:

— Îmi pare rău că a trebuit să treci printr-o astfel de încercare. Este dezgustător. Vrei să spui că bănuielele tale se îndreaptă către Mark Vilos?

— Da. Poate mă înșel.

Și i-a explicat de ce avea îndoieli.

— Înțeleg și telefoanele... și asta... s-au întâmplat îndată ce ai revenit în cabină?

— Da.

— Erai la cină. Ai avut întâlnire.

— Da.

— Prin urmare prietena dumitale nu putea să facă asta. Nu vreau să o jignesc, dar în astfel de cazuri este vorba de cineva apropiat, cred. Călătorești împreună cu... Îmi scapă numele.

— Jenny Blakemore.

— Da, da. Am întâlnit-o la discotecă. Cred că trebuie să-mi faci o listă cu numele persoanelor pe care le cunoști. Prieteni, cunoștințe, bărbați cu care ai avut întâlnire, toți cei de pe vas care au luat contact cu tine.

— Trebuie să-i trec pe toți pe... pe listă?

— Trebuie. Da. Astfel vom încerca să aflăm cine a făcut asta. Nu cred că este o glumă, că trebuie să zâmbim și să mergem mai departe.

— Și eu am aceeași părere. Doar că... eu... mă văd cu cineva... care lucrează pe vas.

În ochii căpitanului s-au aprins scurt două luminițe, apoi a fluturat mâna...

— Nu-ți face probleme. Știu că se întâmplă, deși n-ar trebui.

— N-aș vrea să-l implic mai mult decât trebuie.

— Bine. Am înțeles. Am să-l caut pe Mikelos Christopolous și-l voi trimite aici. El răspunde de serviciul de pază și este bun în ceea ce face. Între timp, te rog, ia loc și fă o listă cuprinzând numele persoanelor aflate pe navă, pe care le cunoști. Când va ajunge Mikelos aici îi dai lui lista.

— Perfect.

— Va începe cercetările din momentul în care va primi lista. Dacă mai apare altceva între timp nu ezita să vii la mine.

Și-a scos portvizitul din buzunarul sacoului și i-a oferit o carte de vizită.

— Ai numărul meu de telefon. Cel personal. Nu ezita și sună-mă la orice oră din zi sau din noapte. Voi păstra legătura cu Mikelos astfel încât voi avea informații proaspete imediat ce el descoperă ceva.

— Mulțumesc mult.

— Acum te simți mai în siguranță?

— Da. Pot să strâng lenjeria de pe pat? Am făcut câteva fotografii.

— Bravol Bună idee! Totuși, cred că este mai bine să lași totul așa cum este, până la venirea lui Mikelos.

Apoi s-a întors și a pornit către ușă cu pas vioi. Brusc s-a întors:

— Nu uita! Sună-mă, oricând ai nevoie de ajutorul meu. Christopolous este bun în meseria lui, așa cum ți-am mai spus, și voi sta de vorbă cu el imediat.

— Mulțumesc încă o dată.

Crissy se mai liniștise știind că avea să primească ajutor. A privit din nou în jurul ei. Violența dovedită de cel ce intrase în cabina ei îi dădea fiori de spaimă. Nemernicul, perversul, trebuia oprit.

Jenny s-a trezit după un somn ușor de câteva minute. Bărbatul purta un halat, stătea în pat în șezut, și o privea intens. Jenny i-a zâmbit și s-a ridicat din pat. A rămas goală, în picioare, în fața lui.

— Mă întorc imediat, i-a surâs și a pornit către baie.

Când a revenit în cameră, s-a oprit și l-a privit. Bărbatul își scosese halatul. Era întins pe pat, capul îl ținea proptit pe o pernă înaltă și mâna lui se afla între coapse, masându-și sexul. Era în erecție și pe chip purta o expresie hotărâtă și oarecum aspră.

— Vino aici.

S-a îndreptat către pat, pășind cu oarecare ezitare. *Nu acum. Nu se poate iar.* Avea gura uscată și capul îi zvâcnea din pricina unei dureri. Rezultatul șampaniei băută fără măsură.

Jenny i-a dat ascultare, totuși. S-a apropiat de pat și s-a așezat alături de el. Zâmbea și își trecea limba peste buze sperând să-i dea impresia că-l dorea, deși în acel moment sexul era un lucru la care nu avea nici cea mai mică dorință să se gândească.

Bărbatul i-a făcut un semn din cap și Jenny a înțeles mesajul. S-a întins alături de el cu o mișcare unduitoare, l-a mângâiat plimbându-și mâna de-a lungul coapselor, de parcă l-ar fi dorit cu adevărat. Mai întâi i-a cuprins sexul într-o mângâiere apoi a început să-l maseze uitându-se în ochii bărbatului, apoi coborându-și privirile asupra bărbăției lui tot mai tare.

A gemut cuprins de dorință și a lăsat-o pe ea să-l mângâie și să-l maseze. În doar câteva momente i-a îndepărtat mâinile și i-a adunat părul de pe față apoi a împins-o cu forță arătându-i clar că dorea să-l ia în gură.

Mai întâi, Jenny a vrut să se retragă stăpânită de o stare de greață, apoi și-a spus că dacă trebuia s-o facă nu avea de ce să dea înapoi. Oricum, nu era prima oară. O mai făcuse de nenumărate ori. Și scula lui era una dintr-un șir lung – unele mai mici, altele mai mari. Ce conta cu adevărat în privința lui era faptul că penisul pe care trebuia să-l sugă în acel moment reprezenta cheia ce urma să-i deschidă poarta către o avere uriașă și să-i ofere intrarea într-o familie cunoscută în întreaga lume. Avantajele ce decurgeau dintr-o astfel de situație erau de neimaginat. Ce putea fi mai sexy? Ajutată de astfel de gânduri și-a reprimat greața și dezgustul și a început să-l tenteze plimbându-și limba, jucându-se cu el, frecându-și sânii de picioarele lui. Apoi l-a luat în gură și a început să-l sugă de parcă era disperată să fie al ei, de parcă era cel mai atrăgător penis din lume.

Bărbatul a gemut prelung în timp ce limba ei se juca și capul ei se mișca dintr-o parte în alta, în sus și-n jos. Mâinile lui o împingeau nemiloase de parcă dorea să pătrundă în ea tot mai adânc. A ejaculat rapid scoțând un icnet scurt, apoi a slăbit strânsoarea în care îi ținuse capul.

Jenny s-a ridicat și s-a dus la baie fără o vorbă, apoi a revenit. Ochiul bărbatului erau închiși. Părea asemenea unui om mort, doar pieptul i se ridica și i se lăsa în ritmul respirației. S-a strecurat în pat și s-a cuibărit lângă el.

— A fost minunat, i-a șoptit târăganat de parcă era toropită de plăcere.

Își juca rolul până la capăt.

A deschis ochii și a privit-o:

— Tu ești cu adevărat minunată. Mă faci să mă simt de parcă am renăscut.

Da, eu și Viagra pe care o iei, gândea Jenny.

— Mă simt atât de... de... fantastic știind că te fac fericit. Știi foarte bine că m-am distrat, nu este un secret pentru nimeni, dar eram disperată și nimeni nu-mi arăta niciun strop de dragoste. Cu tine este altfel. Știu că nu mă dorești doar pentru trupul meu și pentru mine sexul nu are mare importanță. Tu ești important. Doar tu. Bunătatea ta. Felul tău de a fi. Ești întruchiparea înțelepciunii și a corectitudinii.

Văzând că nu-i răspunde, Jenny a căutat cuvinte, vorbe pe care să le folosească pentru a-i aprinde mândria, pentru a-i întărâta orgoliul.

— Știi foarte bine că nu am nevoie de banii tăi! Am și eu destui bani. Eu pe tine te vreau. Tu și tot ce ești tu de fapt în adâncul sufletului tău. Asta contează pentru mine.

S-a întors către ea zâmbind:

— Ei bine, frumoase vorbel! Ești o adevărată diplomată, Jenny.

Poți să pui pariu. A zâmbit dulce.

— Mulțumesc, Ludwig. Am să iau aceste cuvinte ca pe un mare compliment având în vedere că vin din partea unui membru al familiei Von Meckling.

Bătrânul doctor a clătinat ușor din cap.

— Da, draga mea, ai dreptate. Este unul dintre cele mai mari complimente pe care ți le pot face.

Jenny a zâmbit, simulând un sentiment de încântare. *Pun eu mâna pe tine, țap bătrân. Tu și numele tău străvechi și mai ales banii tăi minunați și domeniile tale și*

prestigiul și statutul social. Pun eu mâna pe tot. Și-atunci când nu vei mai fi – și-asta se va întâmpla în curând – voi putea avea orice bărbat din lume.

— Oh, Ludwig, mă faci atât de fericită.

Ușa s-a deschis și un bărbat înalt, voinic, bine făcut a umplut cadrul ușii. Avea o statură impunătoare: oase mari, mușchi puternici, dar zâmbetul său era foarte cald și prietenos.

— Domnișoară Fitzgerald, eu sunt Mikelos Christopolous.

Mâna ei pur și simplu s-a pierdut într-a lui, ce părea la fel de mare ca laba unui urs.

— Pot să arunc o privire?

— Desigur.

Mikelos Christopolous a intrat în cabină și a prins să cerceteze fiecare colț din priviri. S-a apropiat de pat și a rămas cu ochii asupra lenjeriei sfâșiate.

— Tot ce este aici vă aparține?

— Da.

— Nimic din toate acestea nu aparține prietenei dumneavoastră?

— Nu. Toate sunt lucrurile mele.

— Ciudat.

— Despre ce este vorba?

— Nu există nicio dovadă că ar exista urme de spermă. Așa se întâmplă de obicei.

Privirile trădau o inteligență vie.

— Înțeleg.

— Ați atins vreunul dintre obiecte?

— Am ridicat o pereche de chiloți. Pe cei negri. Apoi i-am aruncat la loc.

— Să nu atingi nimic. Am să-i aduc pe specialiștii noștri să facă și câteva fotografii apoi voi pune totul în pungi. Nu știi niciodată ce poți găsi.

— Am făcut și eu câteva fotografii cu camera mea digitală.

— Perfect. Dacă nu te deranjează am să iau camera cu mine și voi descărca fotografiile în calculatorul meu. Astfel vom avea și mai multe detalii. Îți voi da camera înapoi cât mai repede posibil.

— Am înțeles.

Christopolous a scos un carnetel și un pix din buzunar și s-a pregătit să scrie.

— Și-acum domnișoara Fitzgerald, dacă...

— Crissy.

— Și eu sunt Mikelos. Sper că nu te deranjează să răspunzi la întrebările mele.

— Absolut deloc.

— Minunat. Hai să luăm loc și apoi vreau să-mi povestești în amănunt tot ce s-a întâmplat.

Crissy a repetat tot ceea ce-i povestise deja căpitanului. A adăugat și faptul că Mark era iritat de faptul că nu dorise să se reîntoarcă în cabina lui pentru un ultim pahar. Totodată nu a uitat să-i ofere informația dată de Jenny.

— La ce oră te-ai întors din restaurant?

Crissy a răspuns la întrebările lui cât a putut mai amănunțit și asta timp de cincisprezece minute în vreme ce el nota toate informațiile primite.

— Căpitanul mi-a spus că urma să faci o listă cu toate persoanele de pe navă pe care le cunoști.

— Da, am trecut toate numele aici, a spus Crissy oferindu-i lista.

— Foarte bine.

Crissy îl urmărea atent. N-a dat niciun semn că l-ar fi cunoscut pe Luca atunci când i-a citit numele. A împăturit lista și a pus-o în carnețel.

— Noi avem o înregistrare a fiecărei convorbiri și a fiecărui apel făcut pe această navă. Știm exact de pe ce telefon au fost făcute și de către cine anume.

— Incredibil.

Privirile ei începuseră să strălucească. Speranța încolțea în sufletul ei.

— Este posibil să fi fost apelată de pe un telefon mobil, dar vom face tot posibilul să aflăm despre cine e vorba. Îți promit. Dacă a fost folosit un telefon public, vom instala o minicameră lângă el și astfel vom încerca să-l prindem pe cel care te-a sunat. Dacă punem mâna pe el l-am prins și pe cel care a intrat aici.

— Mă întreb cine poate fi?

Crissy se simțea din nou în pericol. Cel care pătrunsesese în cabina ei o făcuse să se teamă mai mult chiar decât din pricina telefoanelor primite.

— Vom lua în calcul toate posibilitățile.

— Mulțumesc Mikelos. Acum cred că mă simt mai bine. Telefoanele au fost înspăimântătoare dar asta... asta chiar mă îngrozește, a mărturisit ea făcând un gest elocvent și arătându-i patul.

— Vom face tot ce este omenește posibil. Ne vom folosi de o persoană din rândul celor din serviciul de pază. Va fi îmbrăcată ca oricare alt angajat de pe vas. Nimeni nu va ști că acea persoană este paznicul tău.

— Chiar crezi că este necesar?

— Cred că trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a te afla în siguranță până când îl prindem pe

acest bolnav mintal. Îmi pare rău pentru tine, dar cred că lenjeria nu mai poate fi folosită.

— Da. Dar nu cred că aş mai fi putut să o port chiar dacă nu era sfâşiată.

— Este lesne de înţeles. Crezi că este nevoie să mergi la infirmerie? Poate doctorul îţi va da un calmant.

— Nu. Mă simt bine.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie specialistul nostru Stefanos Sitara. Deschid eu.

S-a ridicat şi statura lui impunătoare făcea cabina să pară mai mică.

A deschis uşa şi l-a prezentat pe Sitara. Acesta a asigurat-o pe Crissy:

— Nu va dura mult.

— Eu mă retrag. Dă-mi te rog, camera ta şi voi ruga pe unul dintre angajaţii de pază să ţi-o înapoieze imediat ce termin de copiat fotografiile.

Crissy i-a dat camera ce se afla pe toaletă.

— După ce Stefanos termină de adunat probele, cred că ar trebui să te odihneşti şi mâine, să zicem după micul dejun, mergi la Biroul de informaţii. S-ar putea să aflu câte ceva până atunci şi-ţi voi lăsa un mesaj.

— Aşa voi face. Mulţumesc, Mikelos.

Acesta a părăsit cabina şi Crissy a rămas privind-l pe Stefanos Sitara, un bărbat scund dar binefăcut care purta ochelari cu rame metalice, subţiri şi care fotografia patul din toate unghiurile posibile. Apoi şi-a pus o pereche de mănuşi din cauciuc şi a adunat toată lenjeria de pe pat pe care a pus-o într-o pungă de plastic.

— Trebuie să căutăm amprente şi orice probe biologice care ar putea aparţine agresorului. Poate aflăm

ceva în felul acesta.

— Puteți face astfel de investigații pe navă?

— Ai rămâne uimită dacă ai afla tot ceea ce putem face în acest domeniu, aici, pe vas.

— Dar dacă nu aveți amprentele pasagerilor cum puteți afla cine a fost?

— Cine a spus că poate fi un pasager? nu știm nimic în această privință. Dacă avem un suspect îl putem amprenta și apoi comparăm amprentele sale cu cele găsite pe lenjerie. Asta în cazul în care există.

Cassy a închis ușa în urma lui, apoi s-a prăbușit într-un fotoliu. Christopolous și Sitara luau lucrurile în serios. Crissy se simțea mai liniștită știind că un agent sub acoperire urma să-i asigure protecția pe tot restul călătoriei.

După o vreme s-a ridicat și s-a îndreptat către dulapul de haine pentru a vedea dacă și ce lenjerie îi mai rămăsese. În clipa următoare ușa cabinei s-a deschis și a apărut Jenny.

— Ce faci? Cine erau bărbații care au plecat de aici?

— Îmi caut lenjerie și bărbații erau de la serviciul de pază al navei.

— Pază? Ce treabă are Paza în această cabină?

Crissy i-a povestit cele întâmplate. Jenny a făcut ochii mari de uimire.

— Ce dracu' ai făcut? La ce ți-a fost capul?

— Ce vrei să spui?

Crissy s-a așezat pe pat și o privea fără să înțeleagă.

— Ei bine, lucrurile acestea nu se întâmplă așa, din senin. Tu ți-ai adus pe cap toată povestea asta. Într-un fel sau altul este vina ta. Vreunul dintre nemernicii cu care te-ai strecurat seara pe punte poate fi cauza. Este posibil să fie chiar doctorul ciudat, perversul pe care îl

tot vezi. Pare exact genul care comite astfel de fapte.

Se întreba dacă Mark avea de-a face cu toată această poveste așa cum crezuse și Crissy încă de la început. Chiar dacă ea fusese în cabina lui Mark în aceea noapte în care primise Crissy telefoanele știa bine că el îi ceruse să dispară chiar mai înainte ca prietena ei să fie ținta atacului. Era conștientă că Mark Vilos era un ciudat – doar o alungase din cabină imediat după ce făcuseră sex – dar nu avea de gând să împărtășească această opinie prietenei sale.

— Nu este adevărat! s-a revoltat Crissy. N-am de gând să ascult toate răutățile pe care le spui pe seama lui Luca. Și nici nu-mi place când spui că eu singură mi-am atras toate aceste neplăceri. Și vreau să mai știi că nu m-am strecurat pe punte cu nimeni, așa cum spui tu.

— Cred că n-ar trebui să te înfierbânți. Doar așa se întâmplă lucrurile de obicei. O femeie îl tachinează și-l întărită pe un bărbat, apoi se întâmplă ceva rău.

Crissy își dorea să poată țipa la ea, dar și-a înfrânt pornirea.

— N-am cerut nimic, Jenny, n-am făcut nimic rău! Cum poți vorbi astfel? Doar mă cunoști, știi ce fel de om sunt. Și la fel de bine știi că aș fi așteptat din partea ta mai multă simpatie. Credeam că-mi ești prietenă. Am trăit momente cumplite. Cum te-ai simți dacă cineva ar intra aici și ți-ar tăia lenjeria în fâșii? Nu cred că ți-ar plăcea.

— Nu știu. Poate că ar fi excitant dacă bărbatul e focos. Oricum, el te crede bună, trebuie să recunoști.

— Dezgustător!

— la mai slăbește-mă! Trebuie să faci totdeauna pe mironosița. Ai ocazia să întâlnești niște bărbați adorabili, atrăgători, bogați, așa cum sunt europenii, nu cei din

Albany. Și tu ce faci? Îți pierzi mințile pentru că un ciudat ți-a respirat în telefon și te întâlnești cu doctorul de pe vas, un italian, dintr-o familie prăpădită care probabil și-a luat diploma în medicină în Guatemala.

Crissy se uită la ea împietrită. Apoi a întrebat-o:

— De ce te-ai întors împotriva mea? De ce nu mai ești prietena mea Jenny? Am făcut ceva care să schimbe atitudinea ta? Sau poate totul se datorează faptului că până acum nimeni nu mi-a dat atenție ori de câte ori ieșeam împreună. Și-acum, când bărbații mă văd cu adevărat, te deranjează. Am dreptate?

Jenny a izbucnit în râs.

— Poți să crezi ce vrei. Nu-mi pasă. N-am nicio problemă în a găsi câți bărbați vreau asta-i sigur și din câte știu eu tu nu prea ai perspective în această direcție. Cred că așa-numitul doctor regulează tot ce prinde pe vas.

Crissy nu-și dorea nimic mai mult decât să se ridice din pat și s-o plesnească peste față pe Jenny cu toată forța de care era în stare. Dar a rămas nemișcată, încercând să-și păstreze calmul.

— Am încheiat orice discuție.

— Perfect. Chiar este plictisitor. Hai să lăsăm totul în urmă. Trebuie să mă culc. Sunt frântă, epuizată de nopțile și zilele pe care le-am petrecut regulând-mă cu toți acești bărbați minunați!

Capitolul cincisprezece

În acea dimineață Crissy a dormit până târziu și când s-a trezit și-a dat seama că se apropia momentul debarcării pentru excursiile din Tenerife. Oricât de mult și-ar fi dorit să vadă insula, pur și simplu nu avea nici cea mai mică dorință să coboare, după întâmplarea din seara precedentă. După duș, s-a îmbrăcat și a pornit către *cafeteria*. Deși micul dejun se servise deja știa că va găsi cafetiere pline cu cafea toată ziua și marea ei dorință era să bea cât mai multă cafea. Nu putea să mănânce nimic. Stomacul ei refuza orice fel de mâncare și asta nu numai datorită oceanului ce devenea tot mai agitat. Evenimentele din seara precedentă îi lăsaseră un gust amar.

Mergând cu picioarele depărtate încerca să-și păstreze echilibrul și în cele din urmă a găsit un scaun gol de unde putea să admire priveliștea portului. Nu avea sens să iasă pe punte. Bătea un vânt nemilos și nava se înălța și se prăbușea, se zbătea într-o parte și în alta în ciuda faptului că era ancorată zdravăn. Valurile se aruncau asupra punților fără milă. Privind uscatul vedea palmierii îndoindu-se sub atacul vântului. În largul mării valurile păreau și mai nemiloase, creste albe înălțându-se una după alta.

A mâncat în cele din urmă în acompaniamentul vocilor ce veneau din preajma ei, a zgomotului produs de

tăvi, și de paharele răsturnate și de alte mici accidente. Oricum, nimeni nu a căzut cât s-a aflat ea în *cafeteria*, dar nici nu erau mulți pasageri dornici să ia micul dejun. Probabil mulți sufereau de rău de mare iar alții se aflau deja pe țarm.

A mai băut încă o cafea, apoi a observat că ploaia încetase. S-a aventurat pe punte mergând cu grijă, încercând să se prindă de scaune și mese. A ajuns în sfârșit la scări și a coborât către puntea pe care se afla piscina. De acolo avea o priveliște mai largă asupra mării. Când a ajuns pe punte hainele ei erau deja ude. Dar lui Crissy nici nu-i trecea prin minte să se retragă; după întâmplarea din seara precedentă, apa mării părea să spele tot răul, toate temerile. Câțiva temerari ajunși pe punte înaintea ei, își ocupaseră locurile la balustrade. Unii făceau fotografii, alții priveau cerul pe care norii se rostogoleau amenințător. O vreme a privit crestele valurilor și cerul amenințător. În mod ciudat starea ei sufletească s-a schimbat. Brusc a început să se simtă mai liniștită. Ploaia a reînceput, stropii lovindu-i fața cu violență. Atunci s-a hotărât să se retragă sub punte.

Își spunea că trebuia să sune la infirmerie și să-i spună lui Luca ce se întâmplase. Mai trebuia să-i dea de veste că numele lui se afla pe lista dată lui Mikelos. Nu voia să-l deranjeze în timpul lucrului, dar și mai puțin își dorea să fie luat prin surprindere de o vizită a lui Christopolous sau a unuia dintre oamenii săi.

A intrat și a început să coboare către puntea pe care se afla cabina ei. Se ținea de bare, se sprijinea de perete. S-a gândit să folosească ascensorul, pentru prima dată de când urcase pe vas, dar din pricina furtu-

nii acesta nu funcționa. A continuat drumul cu atenție și a întâlnit o doamnă micuță pe care o mai văzuse și cu alte ocazii, doar că femeia purta brațul prins într-o bandă legată în jurul gâtului și un steward o sprijinea.

— Bună! a salutat-o femeia în engleză.

— Bună ziua! Ați avut un accident. Sper că nu este vorba de ceva serios.

— Draga mea, am căzut pe scări. Putea fi și mai rău, dar m-am ales numai cu umărul dislocat. Ai grijă pe unde mergi. Este o furtună serioasă. Am mai fost și în alte croaziere, dar nu mi s-a mai întâmplat să mă accidentez.

— Voi avea grijă. Sper să vă reveniți curând.

— Doctorul cel tânăr, acel bărbat minunat mi-a spus că va trebui să port asta pe tot timpul călătoriei. Cred că-ți dai seama cât de norocoasă sunt. La vârsta mea aș fi putut să mor.

— Sănătate și numai bine! i-a urat Crissy continuându-și drumul.

Când a ajuns în cabină, a format numărul infirmeriei. Ca de obicei a răspuns Voula și a cerut să vorbească cu doctorul Santo.

— Cine-l caută?

— Crissy Fitzgerald. Eu...

Voula nici nu i-a dat voie să termine ce avea de spus:

— Imediat, domnișoară Fitzgerald. Vă fac legătura.

Crissy era surprinsă, dar aprecia atitudinea femeii. Se așteptase ca aceasta să preia un mesaj, în cel mai bun caz. De ce se purta atât de frumos cu ea?

— Bună, a auzit glasul lui Luca.

— Bună.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— Nu vreau să te deranjez, dar am un motiv serios.

Apoi i-a povestit tot ceea ce se întâmplase și i-a explicat motivul pentru care telefonase.

— Dar acum te simți bine? a întrebat el evident îngrijorat.

— Da.

— Nu-mi spune da. Vreau să știu cum te simți cu adevărat.

— Sunt puțin... îngrijorată... dar altfel mi-e bine.

— Slavă Domnului. Acum ascultă-mă! Nu trebuie să-ți faci griji pentru că numele meu se află pe listă. Să nici nu îți treacă prin minte că ai făcut rău. De îndată ce terminăm de vorbit îl voi suna pe Mikelos. Suntem buni prieteni.

Brusc se simțea mai liniștită. Scăpase de o povară.

— Am fost îngrijorată. Știu ce gândești în privința felului în care trebuie respectate regulile și mai ales cât de mult îți displace gândul că ai putea să auzi bârfe pe seama noastră.

— Crissy, dar eu mă gândesc doar la tine. Eu pot să-mi port singur de grijă. Pur și simplu nu am vrut să ajungi subiect de glume proaste și bârfe pe vas așa cum se întâmplă cu Jenny.

— Mulțumesc, Luca.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine. Dacă n-aș fi fost atât de ocupat aseară, cel puțin nu ai fi fost singură atunci când ai făcut acea oribilă descoperire.

— Nu este vina ta Luca. Trebuie să-ți faci meseria.

— Ne vom întâlni în seara aceasta. Ce spui?

— Ar fi minunat.

— Atunci, te rog să ai grijă de tine până diseară. Am să-l sun pe Mikelos să-mi spună ce crede despre toate

astea. Verifică-ți mesajele după cină. Poate e mai bine să te sun.

Și-au luat la revedere și a închis telefonul. A rămas cu privirile ațintite asupra lui. Îl privea cu afecțiune... Se simțea norocoasă pentru că se bucura de grija și atenția lui Luca în asemenea momente. Dintre toți pe care-i întâlnise pe vas el era singurul în care se putea încrede.

Și-a privit ceasul. Își amintise de cele spuse de Christopolous. Trebuia să întrebe la Biroul de informații dacă exista vreun mesaj pentru ea. Poate ar fi fost bine să se ducă acolo și nu să telefoneze. Chiar pe când se pregătea să plece, a început să sune telefonul:

— Alo?

— Domnișoara Fitzgerald?

— Da?

— Mikelos Christopolous. Mi-e teamă că am vești proaste.

Crissy a simțit cum își pierde curajul.

— Apelurile au fost făcute de la un telefon public aflat pe puntea Venus, în apropierea unei toalete pentru bărbați, astfel încât nu avem niciun fel de indiciu.

— Veștile nu sunt prea bune.

— Așa cum ți-am promis vom instala o minicameră și vom ține cabina telefonică sub supraveghere încercând să-l prindem în felul acesta.

— Mulțumesc. Sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce faceți pentru mine.

— Îl vom prinde pe nemernic. S-ar putea să dureze, dar în cele din urmă vom reuși.

— Mulțumesc încă o dată.

Crissy a închis și a rămas pe pat, trăind un sentiment de descurajare. Nu știa nimic mai mult decât știuse

înainte de a lua legătura cu Christopolous. Oricare dintre turiști sau angajați ar fi putut să formeze numărul ei.

Crissy a petrecut întreaga după-amiază cufundată în lectură. La un moment dat a adormit. Când s-a trezit se făcuse vremea să se îmbrace pentru cină. Când se pregătea să intre în baie a auzit un ciocănit în ușă. A deschis și a privit uimită stewardul – pe care nu-l mai văzuse până atunci – purtând un buchet uriaș de flori.

Crissy a luat buchetul spunându-și: *Luca, atent ca de obicei. Și-a rupt din timpul de lucru pentru mine.*

A inhalat adânc aroma florilor.

— Aveți și un mesaj, a informat-o chelnerul întinzându-i un plic de culoare crem dintr-o hârtie fină, mătăsoasă.

Crissy a luat plicul și a văzut numele ei înscris pe plic.

— O clipă, te rog, i-a cerut ea stewardului. A așezat buchetul pe masă, a luat portofelul din geantă, a scos doi euro pe care i-a oferit tânărului.

— Mulțumesc, i-a spus ea, dându-i banii.

— Nu este nevoie.

— Te rog. Este plăcerea mea.

— Mulțumesc mult.

A luat banii, a zâmbit și a plecat.

Crissy a desfăcut plicul. Abia aștepta să citească scrisoarea.

Dragă Crissy,

Aceste flori reprezintă doar o mică dovadă a felului în care înțeleg să-ți mulțumesc pentru că ai acceptat invitația mea la cină. Recunosc că m-am purtat impardonabil atunci când ai refuzat să revii în cabina mea și îmi cer scuze. Sper că îmi vei acorda favoarea

de a mă revanșa acceptând invitația la prânz pentru mâine. Având în vedere că atât azi cât și mâine vom fi pe mare m-am gândit că am putea să profităm de această șansă și să ne cunoaștem mai bine. Dacă accepți invitația, te rog să-mi comunici în seara aceasta, astfel încât bucătarul să aibă timp să pregătească un prânz deosebit.

*Aștept cu nerăbdare un telefon din partea ta.
Al tău, Mark Vilos.*

Crissy simțea o dorință nebună să facă ghem scrisoarea, cu plic cu tot și să o arunce în coș, dar brusc și-a dat seama că ar fi putut să facă o mare greșeală. Se întreba dacă ajunsese la urechile lui Mark vreo informație legată de investigația făcută de cei de la pază. Poate încerca să-și facă o imagine bună în fața ei. Dacă acestea erau intențiile lui atunci făcuse o mișcare bună. Un om vinovat nu i-ar fi trimis un buchet de flori.

Dacă accepta invitația lui nu-și asuma absolut niciun risc. Unul dintre angajații serviciului de pază o supraveghea în permanență așa încât se afla în afara pericolului. Oricum, era hotărâtă să-l anunțe pe Christopolous despre intențiile ei și avea să-i spună și lui Luca. Prânzul cu Mark Vilos putea să-i ofere cea mai bună ocazie pentru a afla dacă el era persoana care-i telefonase și care-i distrusese lenjeria. Atitudinea lui retrasă i se părea extrem de ciudată. Arareori părăsea cabina – chiar el îi făcuse această mărturisire.

Oferea profilul perfect al unui bărbat care sfâșie lenjeria intimă a unei femei.

Prânzul în compania lui urma să-i dea răspunsul la o seamă de întrebări legate de personalitatea acestui bărbat.

bat. S-a îndreptat către telefon și a format numărul cabinei lui Mark.

Acesta a răspuns la al treilea apel.

— Alo?

— Bună. Sunt Crissy.

— Mă bucur să te reaud. Vrei să luăm prânzul împreună?

— Desigur. La ce oră?

— Pe la ora unu. De acord?

— Voi fi acolo.

— Perfect. Abia aștept. Sper că suporti bine furtuna.

— Da. Plasturii cu scopolamină se pare că își fac efectul.

— Și eu folosesc astfel de plasturi. Chiar dacă am crescut pe vapoare, tot am rău de mare pe o astfel de vreme.

— Ah! Era să uit! Mulțumesc pentru flori, Mark. Sunt minunate.

— Cu plăcere.

— Pe mâine, așadar.

A pus receptorul jos. *Am să-l sun pe Christopolous mai târziu și-i voi spune și lui Luca.*

Mina, Rudy și Monika erau deja așezați la masă când a sosit Crissy. Jenny și doctorul Von Meckling nu se aflau în restaurant.

— Bună! a salutat Crissy.

— Bună! – i-au răspuns Mina și Rudy la unison.

Monica o privea cu admirație.

— Vom păstra șampania pentru când va înceta furtuna. Jumătate din ea se pierde mai înainte de a ridica paharul. Înțelegi ce vreau să spun? a întrebat Rudy.

Crissy l-a privit amuzată.

— Niciunul dintre voi nu pare să aibă rău de mare.

— Eu m-am simțit puțin rău, dar cred că mi-a trecut deja. Rudy n-a avut nimic. Dar tu Monika?

— Ah, nu! Eu port plasturii și am trecut prin furtuni mai cumplite ca asta. Niciodată nu mi-a fost rău.

— Dar tu? Te simți bine? a întrebat-o Mina pe Crissy.

— Da, mi-e bine. Cel puțin în ceea ce privește furtuna.

Monika a privit-o cu un aer întrebător.

— Ce vrei să spui? S-a mai întâmpnat ceva? Ai mai primit vreun telefon?

— Și asta. Și ceva pe deasupra.

Jenny și doctorul Von Meckling au sosit și ei la masă împreună.

După ce au schimbat câteva cuvinte, Monika și-a îndreptat privirea către Jenny.

— Prietena ta tocmai se pregătea să ne povestească cel mai neplăcut episod din istoria legată de necunoscutul care-i dă telefon.

— Aha! Da!

Jenny și-a aruncat părul pe spate, cu aerul unui om care nu pare deloc interesat de subiect.

Crissy a preferat să păstreze tăcerea, dar Monika a îndemnat-o să vorbească.

— Te rog, Crissy, dacă ai început trebuie să termini ce ai de spus.

— Aseară când am revenit în cabină am găsit lenjeria mea intimă sfâșiată pe pat.

Mina și-a acoperit gura cu mâna, cu un aer înspăimântat, în timp ce Monika o privea și ea cu groază.

Pe chipul lui Rudy a apărut o expresie de profund dispreț.

— Oribil!

— Apoi a sunat telefonul și era tot el.

Mina a tresărit speriată și a lovit cu mâna în masă.

— Trebuie să anunți paza.

— Am anunțat.

— Și ce au avut de spus?

— Fac cercetări, dar mi-au cerut să nu vorbesc nimănui despre acțiunile lor.

Între timp a apărut și chelnerul aducând mâncarea. S-a lăsat tăcerea.

— Cred că ai trecut printr-o spaimă de moarte, a spus Mina după plecarea chelnerului.

— Da. Așa este, dar cred că voi rezolva această problemă.

— Eu nu renunț la părerea mea. Ai scos din minți un tip destul de nebun încât să se țină de astfel de lucruri, a spus Jenny.

— Refuz să-ți dau dreptate. Este absurd ce spui.

— Nu credeți că de foarte multe ori femeile caută astfel de necazuri? a întrebat Monika fără a se adresa cuiva anume.

— Dacă mă întrebi pe mine răspunsul este nu, a izbucnit Crissy furioasă.

A reapărut chelnerul aducând un nou fel de mâncare. Cu ajutorul Minei, susținută îndeaproape de Rudy, conversația s-a îndreptat spre subiecte mai puțin serioase.

Ceva mai târziu, Crissy și-a cerut scuze și s-a retras de la masă fără niciun fel de explicații suplimentare. Probabil își imaginau că se grăbea către o întâlnire cu Luca, dar nu avea nici cea mai mică dorință să le spună ce avea de gând să facă.

S-a retras în cabină și a telefonat la infirmerie.

— Bună seara, s-a auzit glasul Voulei.

— Sunt Crissy Fitzgerald. Aș putea vorbi cu Luca, vă rog.

— Desigur. Un moment.

Crissy a rămas la telefon o bună bucată de vreme până când Luca a ridicat receptorul în cele din urmă.

— Bună! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, dar n-am putut să termin mai repede consultația.

— Ce se mai întâmplă?

— E destul de bine. Se putea și mai rău. Cred că voi fi liber pe la miezul nopții. S-ar putea să mai apară câte un caz – sau două. Niciodată nu poți fi sigur. De ce nu vii aici pe la miezul nopții? Sau ne putem întâlni la discotecă. În felul acesta nu vei mai fi nevoită să stai singură în cabină toată seara. Astfel putem și dansa. Ești de acord?

— Nici nu încapе îndoială. Abia aștept.

— Și eu sunt nerăbdător. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

Crissy a închis telefonul și a rămas zâmbind imaginii din oglindă. *Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.* A hotărât că trebuie să-și schimbe ținuta pentru discotecă, dar asta i-a luat ceva timp. Și trebuia totuși să ajungă mai devreme pentru a sta de vorbă cu prietenii săi. Muzica și dansul făceau conversația imposibilă, ceea ce însemna mai puține discuții contradictorii și pe lângă asta Rudi și Mina aveau să se afle și ei acolo pentru a o susține. Când în sfârșit s-a privit în oglindă și a fost mulțumită de felul în care arăta, a părăsit cabina și pășind cu grijă a urcat treptele către puntea unde se afla discoteca. Se întreba cum aveau să decurgă lucrurile pe

ringul de dans în acea noapte, având în vedere tangajul navei.

Intrând în discotecă, a zărit-o pe Mina fluturând mâna și invitând-o la masa pe care o ocupaseră deja. Nu era prea multă lume în discotecă așa că nu i-a fost greu să ajungă la masă. S-a așezat alături de Mina care era singură la masă.

Aceasta i-a zâmbit și i-a trimis un sărut din vârful degetelor.

— Rudy dansează cu Monika și doctorul Von Meckling este pe ring împreună cu Jenny. Noi două vom sta cuminți aici ca două fete bătrâne.

Dar în clipa următoare, Crissy a simțit o atingere ușoară pe umăr.

— Pot să te invit la dans?

Era Valentin.

— Sigur

Apoi întorcându-se către Mina a zâmbit și făcându-i cu ochiul a spus:

— A mai rămas doar o fată bătrână.

Valentin a condus-o către ringul aflat aproape și a luat-o în brațe conducând-o în ritmul unei melodii lente.

— Mă bucur să te revăd, Crissy.

— Și eu, Valentin.

— Nu te-am mai văzut pe aici în ultimele zile. Ce-ai mai făcut?

— Una, alta.

— Ne-a fost dor de tine. *Mie* mi-a fost dor.

— Ce drăguț din partea ta, Valentin. Totuși să nu uităm că ești totdeauna ocupat să dansezi, așa că nu înțeleg cum este posibil să-mi fi simțit lipsa.

Nu voia să-i spună deschis, în față că era la curent cu

motivul pentru care se afla pe vas. Ce rău făcea dacă îl lăsa să-și joace rolul de persoană interesată de soarta ei?

— Da. Eu dansez permanent, dar celelalte nu sunt ca tine.

— Adică? Ce vrei să spui?

— Tu ești frumoasă și ai maniere elegante.

— Mulțumesc. Cred că mi-ai mai spus asta și cu altă ocazie.

Nu credea nimic din spusele lui dar era plăcut să-i asculte complimentele.

— Eu cred sincer ceea ce spun, dar tu tot nu mă iei în serios.

A tras-o mai aproape de el. Crissy s-a simțit jenată. Nu-i plăcea intimitatea creată de el. Avea o forță extraordinară și simțea mai bine ca oricând formele trupului său și căldura pe care o emana.

S-a produs o schimbare de ritm și Crissy a găsit momentul să se retragă:

— Cred că ritmul este prea iute. Mai bine mă întorc la masă. Vreau să mai stau de vorbă cu prietenii mei.

Valentin a părut dezamăgit dar a condus-o la masă fără comentarii, apoi, ca de obicei, a dispărut.

Mina era încă singură la masă. Fuma o țigară și sorbea încetșor din paharul cu vin.

— Cum a fost?

— Este un bun dansator, dar m-aș simți mai bine dacă ar renunța la atitudinea pe care o are față de mine. Vrea să cred că este interesat de persoana mea.

— Eu cred că este foarte interesat de tine.

— Și de toate celelalte femei aflate în discotecă.

— Cum merge relația cu doctorul? Dacă nu te superi că te întreb.

— Nu mă deranjează că mă întrebi *tu*. Cu ceilalți nu vreau să discut acest subiect.

— Ascultă-mă, draga mea! Pur și simplu sunt geloase. Asta-i tot. Nu trebuie să le acorzi atenție.

— Încerc, dar nu-mi este deloc ușor. În special atunci când spun lucruri urâte despre Luca.

Monika și Rudy au revenit la masă astfel încât au schimbat brusc subiectul conversației.

— Valentin, pare cu totul inofensiv.

— Și eu cred că ai dreptate.

— Să nu-mi spuneți că vorbiți despre nesuferitul bulgar, a intervenit Monika.

— Ba da. A invitat-o deja pe Crissy să danseze cu el. Ea crede că încearcă să o convingă de faptul că este interesat de persoana ei.

— Fără îndoială că așa e, a hotărât Monika. Dar doctorul și Jenny unde sunt? a dorit ea să știe.

— Cred că încă dansează – un miracol, având în vedere felul în care se mișcă podeaua permanent.

— O pereche fericită și atât de potrivită. Nu credeți că am dreptate? Nimic nu este nepotrivit între ei doi.

Monika o privea pe Crissy cu un aer șiret și un zâmbet fals.

— Potriviti? Nu știu ce să spun, Monika. Nu văd nimic rău în relația lor, dar nu pot să mi-o imaginez pe Jenny măritată cu un bărbat destul de bătrân încât să-i fie bun. Totdeauna a fost interesată de bărbați tineri... energici.

— Cât de naivă ești! Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Faptul că sunt potriviți nu are nimic de-a face cu vârsta Crissy. Energia și tinerețea așa cum le vezi tu, dispar ca și gândul. Se ofilesc.

Jenny și doctorul Von Meckling au revenit la masă.

— Bună! a salutat Jenny pe toți cei prezenți. Am dansat până acum. Am încercat să rămân în picioare în brațele lui Ludwig. Sunt epuizată!

Ludwig? Ajunseseră atât de apropiați? Din câte știa Crissy, europenii și americanii ajungeau foarte greu la o astfel de situație.

— Este o dansatoare perfectă! a declarat doctorul, așezându-se.

— Arătați perfect împreună, s-a grăbit Monika să-i fleteze.

Jenny și-a aruncat privirile peste masă către Crissy:

— Singură?

Crissy a încuviințat înclinând capul.

— Unde este nătărăul care se cheamă doctor?

Crissy a simțit sângele fierbându-i și mai înainte de a gândi a întrebat cu un aer agresiv:

— De ce trebuie să-l jignești? Ți-a refuzat avansurile sau ce altceva s-a întâmplat?

Jenny a devenit purpurie.

— Aha! Asta era! Am avut dreptate. Ai încercat să te dai la el, să ajungi în patul lui, dar nu s-a arătat dornic și atunci te-ai pornit împotriva lui.

Jenny a luat un pahar cu vin și a aruncat conținutul peste masă, către Crissy.

— Javră! Scârbă! a mârâit ea.

Vinul a ajuns pe fața lui Crissy și de-acolo s-a prelins pe corsajul rochiei. A luat imediat un șervețel de pe masă și a început să se șteargă în vreme ce Rudy și Mina căutau alte șervețele. Mina a luat un șervet de masă și l-a înmuiat în apă încercând apoi să șteargă corsajul rochiei.

— Gata! Va fi bine! Nu s-a întâmplat nimic, a asigurat-o ea pe Crissy.

Monika, purtând un zâmbet forțat, plin de importanță i s-a adresat lui Crissy:

— Draga mea, dacă aș fi în locul tău mi-aș ține gura. Nimeni nu are dreptul să facă astfel de acuzații în public și să creadă că lucrurile acestea rămân fără urmări.

— N-am nevoie de sfatul tău, Monika.

Crissy era conștientă de faptul că mersese prea departe, așa că nu mai putea fi tânăra atentă, liniștită, supusă care ar fi îndurat orice situație neplăcută fără a se plânge.

— Ești la fel de bună prietenă ca și ea. Înfigi pumnalul în spate fără să clipești. Cred că m-aș fi simțit mult mai bine dacă nu v-aș fi cunoscut.

— Cât de nerecunoscătoare poate fi! Ești rea, plină de toane și... *de rând*.

— Poate ai dreptate, dar dacă tu ești un exemplu de ce înseamnă să fii dintr-o familie din înalta societate, atunci mai bine renunțai la orice comentariu. Pur și simplu îmi faceți greață. Amândouă.

Jenny s-a ridicat brusc.

— Mă duc în cabină și am să-i cer unei cameriste să mă ajute să mă mut în altă cabină.

— Ești bine-venită în cabina mea, s-a oferit Monika să o găzduiască. Am suficient spațiu: două paturi și o canapea, scumpa mea.

— Mulțumesc, Monika. Așa voi face dacă nu cumva... mă gândeam că poate Ludwig m-ar putea primi în cabina lui.

— Ar fi mult mai bine dacă te-ai muta cu mine deocamdată, a sfătuit-o Monika, privind-o pe Jenny cu anume înțeles.

Monika era convinsă că doctorului Von Meckling i-ar fi plăcut să păstreze aparențele și să o primească pe Jenny în cabină doar pentru a lua masa împreună sau pentru alte situații mai intime, dar în niciun caz nu i-ar fi plăcut să o vadă instalată permanent în cabina sa.

— Perfect. Poți să-mi dai cardul cabinei tale?

— Desigur, scumpa mea.

Monika a deschis geanta uriașă și a început să caute. În cele din urmă a găsit cardul.

— Poftim. Du-te și alege patul care-ți place.

— Mulțumesc.

Jenny s-a aplecat și a șoptit câteva cuvinte la urechea doctorului, l-a bătut ușor pe umăr apoi, aruncându-i o privire urâtă lui Crissy a ieșit din discotecă val-vârtej, ținându-se de scaune și de mese pentru a-și păstra echilibrul.

— Vrei să dansezi Crissy, a întrebat-o Rudy.

Domnul să-l binecuvânteze.

— Chiar mi-ar face plăcere.

A luat-o de mână și a condus-o către ring, pornind să danseze pe acordurile unei melodii lente.

— Nu trebuie să le dai voie să te supere. Sunt amândouă sofisticate, deștepte, atrăgătoare și în același timp monștri care te pot mesteca și apoi te scuipă înapoi.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, mai ales în public.

— Dacă aș fi în locul tău aș înceta în acest moment să mă mai gândesc la cele întâmplate. De zile întregi încearcă să te necăjească, te tachinează pentru că sunt geloase din pricina doctorului chipeș care le place atât de mult.

— Este atât de greu să scapi de ele. Doar n-o să sar peste bord din pricina lor.

— Acesta este principalul dezavantaj al unei croaziere.

După ce dansul a lua sfârșit s-au întors la masă și Crissy și-a privit ceasul de la mână. Era aproape miezul nopții. Luca avea să apară curând. S-a așezat alături de Mina, evitând privirile pe care i le arunca Monika și încercând să arate ca și când totul ar fi fost perfect. A surprins momentul în care a sosit căpitanul împreună cu ofițerii din suita sa, dar nu l-a observat pe Luca. Toți s-au îndreptat către zona mai retrasă a discotecii, un val alb străbătând discoteca – și i-a fost imposibil să vadă dacă și Luca se afla printre ei.

Câteva momente mai târziu a simțit o mână atingându-i umărul.

— Bună, i-a zâmbit Luca.

— Bună!

Abia reușea să-și stăpânească dorința de a se arunca în brațele lui.

— Vrei să dansăm?

— Desigur, da, doctore.

Au dansat mult timp împreună, ritmuri lente și alerte, incapabili să-și stăpânească bucuria de a se afla împreună. În cele din urmă a condus-o la masă. Crissy și-a luat poșeta. Monika îi privea, din spatele evantaiului pe care-l flutura cu mișcări nervoase.

— Pleci? a întrebat-o ea pe Crissy.

— Poate. Noapte bună dacă nu ne mai vedem.

Monika a dat ușor din cap.

Pe când se îndreptau către ieșire, Luca i-a șoptit:

— Cred că este timpul pentru programarea făcută la infirmerie.

Crissy l-a strâns de braț, ceva mai tare decât ar fi trebuit.

— Vei descoperi că te afli în fața unui pacient foarte ascultător.

Bărbatul a intrat în cabina lui Mark la fel de ușor cum mai intrase și cu alte ocazii. A închis binișor ușa în urma lui. Mark lăsase luminile aprinse ca de obicei și a zărit imediat cufărul aflat la locul lui. Pe când se apropia de cufăr a auzit un zgomot limpede. Cardul era trecut prin sistemul de securitate al ușii.

Isuse Hristoase! Pur și simplu a zburat până la ușa balconului pe care a deschis-o atât cât să se strecoare afară, ghemuindu-se apoi, în spatele ușii pentru a se face invizibil.

Privind cu precauție ce se întâmpla înăuntru, l-a zărit pe Mark. Acesta intrase și a aruncat cardul pe masă, și-a scos jacheta sport pe care o purtase și a aruncat-o pe un scaun, apoi și-a pregătit o băutură.

La dracu'! În felul ăsta o să stau aici toată noaptea așteptând să plece din nou sau să se culce. Babalâcul și ideea lui fixă. Este numai vina lui pentru că el a insistat să controlez explozibilul încă o dată. Îi promisese bătrânului că va scoate explozibilul din cufăr și-l va duce în cabina sa. Se apropia momentul când urma să-l folosească. Își dorise să lase mutarea explozibilului spre sfârșitul croazierei pentru că se temea să nu se organizeze o percheziție. Și asta nu era totul. Cabina lui nu era la fel de sigură ca cea a lui Mark.

Chiar în acel moment dobitocul de Mark îi zădărnicea toate planurile. A sorbit din pahar încet, apoi a pus un CD în aparat, după care a pus paharul pe o măsuță și a deschis cufărul.

Brusc, bărbatul aflat pe balcon a făcut ochii mari de uimire.

Isuse! Chiar are de gând să umble prin cufăr?

Mark a ridicat o pătură din cufăr și a lăsat-o să alunece pe podea. A mai luat una și încă una și le-a lăsat și pe acestea pe jos. Apoi a început să cotrobăie prin cufăr, ridicând păturile una câte una, privindu-le cu atenție după care le arunca la podea.

S-ar putea să se ajungă în situația în care să fiu nevoit să-lucid pe dobitoc.

În cele din urmă, Mark a luat păturile de pe podea și le-a aruncat grămadă în cufăr, s-a întors la măsuță, și-a luat paharul și s-a îndreptat către dormitor. Nici măcar nu s-a oboșit să închidă capacul cufărului.

Oare ce se întâmplă? Nici măcar nu a văzut Semtex-ul.

S-a ridicat pe jumătate încercând să vadă mai bine ce se petrecea în dormitor. Ușa era deschisă și se zărea lumina aprinsă.

Căcat! S-ar putea să stau întreaga noapte aici așteptându-l să se culce. În acele momente și-a făcut o promisiune: data următoare când va mai intra în acea cabină, avea să ia Semtex-ul și să-l ducă la el în cabină.

A rămas ghemuit așteptând și trăgând cu ochiul. În mai puțin de cincisprezece minute toate luminile din cabină s-au stins în același timp. *Probabil are un întrerupător general la capătul patului.* Ușa dormitorului rămăsese deschisă așa că nu putea risca să ia Semtex-ul cu el. N-ar fi fost greu să deschidă ușa balconului și să ia Semtex-ul din cufăr apoi să dispară rapid, dar se temea. Mai cunoștea și faptul că Mark avea un pistol.

A mai așteptat încă cincisprezece minute apoi a deschis încetșor ușa balconului. A intrat în cabină, a închis

ușa în urma lui, apoi a rămas nemișcat, așteptând. Nimic. Nu se auzea absolut nimic în afara bățăilor unui ceas.

A respirat adânc și a pornit către ușa de la intrare. A descuiat și în momentul următor se afla pe culoar. S-a îndepărtat în grabă, dar nu în fugă pentru a nu stârni suspiciunea celor pe care ar fi putut să-i întâlnească.

Am fost la un pas de dezastru. Mult prea aproape. Trebuie să iau explozibilul din cufăr și asta cât mai repede.

Odată ajunși la infirmerie, Luca a închis grăbit ușa în urma lor.

— Dumnezeu! Ești cea mai frumoasă femeie din lume, a spus el luând-o în brațe.

Crissy s-a agățat de el cu disperare.

— Sunt atât de fericită că suntem doar noi doi aici! Atât de fericită!

A sărutat-o cu pasiune, apoi a privit-o cu un aer temător.

— Te simți bine? După toate cele întâmplate?

— Nu trebuie să vorbim despre asta acum.

— Da, ai dreptate. Hai, stai jos, i-a arătat patul de spital.

Din fericire în acea noapte nu exista niciun pacient rămas în infirmerie. Luca stinsese luminile din plafon și lăsase aprinse doar câteva spoturi.

Crissy i-a dat ascultare și s-a așezat pe marginea patului. Luca stătea în fața ei și o privea. I-a ridicat capul punându-i un deget sub bărbie.

— Spune-mi cum te simți cu adevărat. Te rog. Te iubesc Crissy și vreau să-ți alin suferința.

Simțea lacrimile împăienjenindu-i privirile și se lupta să nu le lase să se reverse pe obraji. Până în acel moment nu fusese conștientă de faptul că ținea la ea, că era preocupat de ceea ce se întâmpla cu ea. Vorbele lui erau exact ceea ce-și dorise să audă.

— Știi... cred... simt că am fost umilită, Luca... am fost... s-a folosit de mine.

A cuprins-o în brațe.

— Hai, Crissy, vorbește!

Crissy a dat frâu liber lacrimilor, plângând în tăcere, la pieptul lui. Când a reușit în sfârșit să vorbească, i-a povestit tot ceea ce se întâmplase apoi râzând a încheiat:

— Îmi pare rău, Luca. Totul pare atât de stupid... o prostie. Sunt și eu o proastă.

— Nu, a șoptit el. Nu ești deloc proastă. Îmi pare atât de rău că ai trecut prin această întâmplare. Și mai sunt și ceilalți: Monika și Jenny care sunt două persoane intrigante, două scorpii care încearcă să manipuleze pe toată lumea.

— Cred că ai dreptate.

— Știi sigur. N-am intenționat să-ți spun pentru că nu am vrut să mă amestec în prietenia dintre tine și Jenny, dar atunci când a venit la infirmerie pentru iritația de la picioare mi-a făcut avansuri pe față. S-a purtat ca ultima târfă.

— Doamne! Oare de ce nu mă mir?

— Și mai rău de atât este faptul că Monika și-a făcut o programare pentru a afla dacă sunt interesat de ea. Când a văzut că nu-mi pasă, m-a avertizat în privința ta. Mi-a spus să mă feresc de tine. Aduci necazuri.

— Ce? Cum?

— N-am vrut să-ți spun, pentru că știu că de fapt nici ea nu crede asta. Pur și simplu vrea să ne despartă.

— De necrezut! A fost atât de drăguță cu mine. În excursii și pe vapor, a fost... Părea că... că mă consideră un fel de... de fiică...

— Crissy, o femeie ca ea n-ar fi niciodată amabilă și drăguță cu cineva dacă nu ar aștepta ceva în schimb.

— Ce anume?

— Cine poate ști? Poate pur și simplu compania ta. Cred că este o femeie foarte singură și nefericită.

— Dar este celebră. Are tot ce-și dorește.

— Crede-mă, este nefericită. Nu are nici soț, nici prieten. Călătorește singură. În privința asta nu-i nimic nefiresc. Dar bănuiesc și altceva: nu are prea mulți prieteni și s-a folosit de tine pentru a se afla în compania cuiva.

— Credeam că mă place cu adevărat.

— Eu cred că te place, dar în felul ei. În ceea ce-l privește pe Mark Vilos n-aș lăsa nimic deoparte. Este răsfățat, arogant și obișnuit ca totul să iasă așa cum vrea el. Nu știu dacă el a dat acele telefoane sau dacă el ți-a sfâșiat lenjeria dar, ceva îmi spune că el este genul care ar face astfel de lucruri.

A strâns-o la piept încă o dată.

— Nu uita că mă ai pe mine și cu mine ești în siguranță.

A sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc, Crissy.

— Ah, Lucal Mă faci atât de fericită. Mă simt în siguranță și te iubesc. Asta contează.

S-au sărutat cu pasiune, dorința copleșindu-i. A privit-o adânc în ochi.

— Hai să ne dezbrăcăm. Acum. Pentru că este posibil.

— Da.

S-a ridicat și a întins mâna către ea. Crissy s-a lăsat să alunece de pe pat și Luca a luat-o în brațe, sărutând-o mai înainte de a o lăsa să se desprindă din brațele lui. A întors-o cu spatele către el și i-a desfăcut fermoarul rochiei. A lăsat rochia să-i alunece de pe umeri și i-a sărutat pe fiecare în parte, apoi și-a trecut buzele de-a lungul cefei. Rochia a căzut la podea și Crissy s-a întors cu fața către el. Rămăsese într-o pereche de chiloți de culoare albă, din dantelă și un sutien în aceeași culoare, tot din dantelă. Rochia se adunase într-o grămăjoară în jurul gleznelor.

— Ești atât de frumoasă, a șoptit Luca. Mult mai frumoasă decât în lumina lunii.

A luat-o în brațe și a sărutat-o, desfăcându-i sutienul pe care l-a aruncat pe un scaun. I-a cuprins în mâini sânii rămași liberi și i-a sărutat pe fiecare în parte, plimbându-și limba în jurul sfârcurilor tari. Suspina cuprins de pasiune. S-a așezat în genunchi și i-a ridicat fiecare picior în parte, eliberându-i gleznelor din capcana rochiei, apoi i-a scos pantofii cu tocuri înalte. A rămas pe podea în genunchi și ridicându-și mâinile i-a tras în jos chiloții fini din dantelă. I-a ridicat din nou fiecare picior, aproape cu pioșenie și în cele din urmă a rămas goală în fața lui. El era pe podea privind-o de sus în jos, urmărindu-i din priviri fiecare unduire a trupului, fiecare rotunjime. Părea un credincios rugându-se în fața zeiței.

— Magnific.

Crissy zâmbea oarecum sfielnic. Niciodată nu se simțise atât de vulnerabilă, pentru că niciodată nu-și

dezvăluisese sufletul și trupul în fața unui bărbat așa cum o făcea în acele momente. Se temea de propriile sentimente, dar dorința de a i se dăruia acelui bărbat era copleșitoare, învingându-i teama.

Luca, rămas în genunchi, s-a apropiat de ea și i-a cuprins fesele sărutându-i pântecul. Limba lui se plimba mângâietoare trasând o linie până la triunghiul aflat între coapsele ei. Crissy i-a cuprins capul între mâini și i-a dat părul pe spate, mângâindu-l în timp ce el începuse să o sărute, tremurând de pasiune, iar limba lui îi pătrundea în cele mai intime locuri ale ființei sale. Luca gemea învăluit în căldura ce se ridica din trupul ei și limba lui pătrundea tot mai adânc. Crissy era copleșită de pasiune; i-a cuprins capul între mâini cu și mai mare forță și l-a tras și mai tare către ea, scoțând în cele din urmă un strigăt de triumf.

Luca s-a ridicat și a îmbrățișat-o, a sărutat-o, respirând greu, gâfâind.

— Trebuie să mă dezbrac.

S-a îndepărtat de pat, iar Crissy a rămas privind-l. S-a aplecat mai întâi și a cules de jos rochia și lenjeria ei, le-a așezat pe un scaun apoi a început să-și deschidă uniforma. Și-a scos tunica albă pe sub care purta un maiou alb pe care l-a tras peste cap. Crissy îl sorbea din priviri: umerii lați, brațele musculoase și peticul de păr negru de pe piept ce se prelungea până pe pântec. Părea un bărbat puternic, într-o formă fizică perfectă și sexul devenit proeminent din pricina dorinței stârnea și mai aprig pasiunea lui Crissy. Și-a scos pantofii și-a tras fermoarul pantalonilor, și i-a lăsat să alunece, a ieșit din ei, apoi și-a scos boxerii albi. A rămas gol în fața ei. Pentru prima dată Crissy îl vedea complet gol. Îl sorbea

din priviri, cuprinsă de o dorință nebună să se apropie de trupul perfect modelat.

— Vezi ce-mi faci? a întrebat-o Luca zâmbind, căci pasiunea lui era la fel de mare și era pregătit să o posede.

— Ești minunat! Mult mai frumos... decât mi-am imaginat vreodată.

S-a așezat pe pat alături de ea și s-au întins unul lângă celălalt. A luat-o în brațe și i-a șoptit:

— Este atât de bine să mă aflu aici, cu tine. Goi, în pat.

A început să o sărute cu pasiune, limba lui explorând, cercetându-i gura, în vreme ce mâinile îi alunecau pe sâni și mai jos către triunghiul dintre coapse. Buzele lui au coborât pe sâni, și au început să se joace cu sfârcurile, sugându-le cu gingășie până când s-au întărit.

Crissy își lăsă mâinile să alunece pe spatele musculos, pe fesele ferme apoi au ajuns între coapsele lui masându-i penisul în erecție. Degetele ei pluteau ca o adiere de-a lungul lui, făcându-l pe bărbat să suspine adânc la fiecare atingere. Pasiunea pe care i-o stârnea o făcea să se simtă fericită și atunci când degetele lui au pătruns-o a scos un geamăt de extaz.

Au continuat să se descopere unul pe celălalt bucurându-se la nesfârșit de fiecare atingere. În cele din urmă, Luca n-a mai suportat așteptarea, ridicându-se asupra ei și pătrunzând-o. Au început să se miște în același ritm, mai încet la început. Crissy răspundea dorinței lui abandonându-se cu totul pasiunii, deschizându-se larg, savurând plăcerea pe care i-o oferea. Curând au început să se miște mai repede, tot mai repede, dorința de eliberare copleșindu-i pe amândoi.

— Luca... Luca... oh, Doamne...!

Crissy a simțit cum trupul ei devenea un arc ce s-a eliberat în extaz în momentul în care a fost potopită de explozia din trupul lui.

— Te iubesc, Crissy... te iubesc!

A strâns-o la piept și a început să-i sărute chipul și gâtul, încercând să-și recapete respirația. Au rămas împreunați, alături unul de altul, bucurându-se de sentimentul de împlinire pe care-l trăiau.

O vreme au stat liniștiți, apoi Luca a început să-i sărute buzele privind-o în ochi.

— Te iubesc atât de mult! i-a spus Crissy cu uimire. Nu pot să cred că ceea ce mi se întâmplă este adevărat.

— Știu. Pare imposibil... un miracol faptul că ne-am întâlnit. Este un vis, Crissy. O lume nouă ce ni se deschide și nu vrem să o părăsim niciodată.

— N-o vom părăsi. Iubirea noastră va dăinui pe veci. Pentru totdeauna.

Simțea cum creștea din nou în trupul ei. A început să se miște lin, luând-o în brațe și sărutând-o cu pasiune renăscută. Au făcut din nou dragoste, pe îndelete, cu aceeași dorință, dar încercând să prelungească momentul culminant cât mai mult. După o vreme când și-au revenit au vorbit despre ei, despre viața lor, despre dorințe și nevoi, ambiții și țeluri, până târziu în noapte.

— Va trebui să plecăm în jurul orei șase, dacă vrei să dormim aici, i-a spus Luca.

— Da. Vreau.

S-a strâns la pieptul lui.

— Perfect. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult în viață.

A luat un cearșaf și s-au acoperit cu el.

— Și cum o să ne trezim?

— Ai uitat că sunt doctor? Am un ceas interior care-mi spune ce am de făcut. Nu te teme.

A sărutat-o pe păr și au adormit.

Luca a trezit-o cu o sărutare. Crissy, mai întâi dezo-orientată, s-a deșteptat, în cele din urmă înțelegând unde se afla.

— Îhm! Ce păcat că trebuie să ne sculăm.

— Avem doar câteva minute.

A luat-o din nou în brațe și au făcut dragoste, iar gândul că erau nevoiți să se despartă i-a făcut să se iubească cu o pasiune și mai arzătoare.

— Toată lumea va ști că mi-am petrecut noaptea în altă parte, dar nu-mi pasă.

— Nici mie... Dacă de acum înainte trebuie să încalc regulamentul pentru a fi cu tine, nu-mi pasă. Nu pot trăi fără tine. Mi-ar fi imposibil.

A sărutat-o din nou, apoi s-au despărțit.

— Du-te, frumoasa mea!

Capitolul șaisprezece

Crissy a luat o jachetă din dulap și geanta de pe scaun și a părăsit cabina. Mergând de-a lungul coridorului și-a reamintit de Monika și Jenny. A început să se întrebe cum se înțelegeau cele două. Probabil că se distrau de minune bârfind pe seama ei. Gândul acesta nu o necăjea și asta numai datorită minunatei relații ce se înfiripase între ea și Luca. Cu toate acestea, gândul la trădarea lui Jenny o zgândărea. O crezuse prietena ei și avusese pretenția că o cunoștea. Jenny totdeauna fusese amuzantă și generoasă. Analizând mai bine legătura dintre ea și Jenny și-a dat seama că nu o cunoștea atât de bine. Înainte și după căsătoria lui Jenny se vedeau deseori, ieșeau împreună, Crissy fiind totdeauna compania de care avea Jenny nevoie. Cât timp fusese căsătorită, Jenny nu căutase prea des ocazia de a se afla alături de Crissy. Crissy începea să simtă că pur și simplu Jenny se folosea de ea, încercase să aibă pe cineva care să spună prezent atunci când între două cuceriri se simțea singură, o persoană aflată totdeauna la dispoziția ei, ascultătoare și gata să o consoleze.

Urcând scările a ajuns pe puntea superioară și și-a continuat drumul de-a lungul coridorului ce ducea către cabina lui Mark. A bătut la ușă, aruncând în același timp priviri de-a lungul coridorului. Se întreba dacă se afla

cineva de pază. Probabil că da, dar ea nu trebuia să-l vadă pe paznicul ei.

Mark a deschis ușa, întâmpinând-o:

— Bine ai venit în umilul meu adăpost!

Și-a înclinat capul și fluturându-și mâna a poțtit-o înăuntru.

— Mulțumesc! i-a răspuns Crissy râzând.

A trecut pragul și a intrat în camera de zi. A zărit cufărul cu uriașa inițială. Capacul era deschis.

— Ah, ai deschis frumosul cufăr al tatălui tău!

— Da. Ai fost atât de curioasă încât m-am hotărât să deschid cutia Pandorei și să te las să privești la ceea ce se află înăuntru.

— Nu pot să cred!

— N-ai mare lucru de văzut. Doar un maldăr de pături vechi. Nici măcar nu am avut curiozitatea să mă uit la toate.

Crissy s-a apropiat de cufăr.

— Par lucrate de mână. Sunt cu adevărat frumoase.

— Lipsite de valoare, dacă te interesează părerea mea.

— Poate că tatăl tău ține la ele. Probabil cineva din familie le-a lucrat cu mult timp în urmă.

— Și pe cine interesează asta? Cum ai suportat furtuna?

— Perfect. Dar tu?

— Fără probleme. Ia loc!

I-a făcut semn arătându-i canapeaua. Pe o măsuță aflată în fața canapelei se aflau două pahare pentru șampanie și o sticlă într-o frapieră de argint.

— Nu lipsesc mult. După cum vezi nu sunt gata.

Era desculț și părul îi era încă ud după duș.

— Nicio problemă. Nu trebuie să-ți faci griji din această pricină.

Mark s-a retras în dormitor și a închis ușa în urma lui. Rămasă singură, Crissy a observat maldărul de scrisori nedescăcute. Nu-i trecuse prin minte să-i citească mesajele, dar și-a spus că trebuia să profite de ocazia oferită. Poate descoperă indicii care să ateste faptul că o hărțuia. S-a ridicat ținându-și geanta pe umăr și s-a apropiat de birou. Cu privirile ațintite pe ușa dormitorului a luat câteva plicuri de deasupra, altele de la mijloc și apoi de la fundul teancului.

Simțea broboane de sudoare înflorindu-i pe frunte. S-a grăbit să se așeze și a vârat plicurile în geantă, cât mai la fund. Și-a așezat geanta alături de ea, a scos un pachet de șervețele și a început să-și tamponeze fruntea. Când Mark a intrat în încăpere încă nu-și revenise complet de pe urma emoției provocată de faptul că umblase prin corespondența lui.

— Ți-e cald?

— Ah, nu. Mă simt bine. Am fost afară pe punte. Cred că schimbarea de temperatură a fost cam bruscă.

— De ce te-ai dus afară pe punte?

— Pur și simplu îmi place să privesc cerul și marea. Chiar și pe o astfel de vreme. Îmi place nespus aerul sărat și vântul.

— Semeni cu mine. Un suflet simplu. Îmi place sentimentul pe care ți-l oferă apropierea de natură, de sălbăticie. Forță și tărie. Nimic nu se poate compara cu forța naturii. Absolut nimic.

A turnat șampania și i-a oferit unul din pahare.

— Știu că nu poți să bei mult, așa că m-am gândit să bem înainte de masă un pahar cu șampanie.

— Minunat. Voi bea un strop.

Au ciocnit și Mark a tostat:

— Pentru mama natură a cărei forță, tărie și frumusețe nu cunosc margini.

— Ești poetic astăzi.

— Ei, mi se mai întâmplă. Cred că furtuna este de vină. Mă stârnește.

— Este într-adevăr incitantă, dar cred că va trece în curând. Ce părere ai?

— La fel ca și mistralul sau meltemi, vânturile care bat în Franța și în Grecia. În Franța mistralul bate zile în șir, chiar săptămâni încât îi face pe oameni să-și iasă din fire. În Grecia se numește meltemi și coboară din nord. Tuturor le place când îl simt bătând o zi sau două, apoi încep să-și piardă răbdarea. Încearcă să stea în case cât mai mult posibil. Ridică nisipul și praful în vârtejuri, îți intră în ochi și face ca ieșirea pe mare să reprezinte un act de curaj sau o nesăbuiță. Odată mi s-a întâmplat să fiu pe mare. Mergeam de la Myconos spre Seriphos și am fost prins de meltemi. A fost destul de periculos și nesigur să străbat marea lovit fiind din toate părțile. Cred că înțelegi ce vreau să spun. Dar am reușit.

— După cum vorbești, se pare că îți place să-ți asumi riscuri. Pericolul te atrage.

— Știu eu?! N-am pornit pe mare cu gândul de-a mă arunca în furtună, dar nici nu m-am temut.

Și-a lăsat brațul să alunece în spatele canapelei, apoi pe umerii ei și a tras-o mai aproape de el.

— Dar tu? Ce crezi despre asumarea riscurilor? Ți place să trăiești periculos?

— Viața mea este atât de comună, de obișnuită. N-a prea fost cazul să-mi asum riscuri.

Râdea ușor stânjenită. Era nervoasă și agitată fără a da această impresie.

— Poți spune că sunt genul care așteaptă să vadă ce se poate întâmpla. Înțelegi ce vreau să spun?

— În loc să *faci* în așa fel încât anumite lucruri să se întâmple?

O sfredelea cu privirile.

— Exact.

Privea gânditoare conținutul paharului.

— Au fost și momente când am fost silită să iau hotărâri și le-am luat. Așa cum s-a întâmplat atunci când am renunțat la școală și am devenit coafeză. Cred că am luat o hotărâre greșită, dar la acea vreme nu vedeam lucrurile din această perspectivă. Părea cea mai bună și mai rapidă modalitate de a face rost de bani pentru a mă întreține astfel încât să nu mai depind de mama.

— Se pare că ai reușit. N-ai lăsat pe nimeni să te subjuge.

— Nu. N-am lăsat pe nimeni să mă subjuge. Nu sunt chiar atât de moale.

Se gândea la modul lui de exprimare și îi părea ușor melodramatic.

— Nici nu mi-aș fi imaginat că ai putea fi astfel. Îmi pari o luptătoare.

A băut dintr-o înghițitură șampania din pahar apoi a privit-o pe Crissy:

— Gata? Poftim! Să bem până la fundl a îndemnat-o după ce și-a umplut din nou paharul.

— Sper că nu te deranjează faptul că nu am cerut să fim serviți de un steward.

— Nu, absolut deloc.

— Am dorit să fiu singur în compania ta.

Crissy a zâmbit șters.

El și-a așezat paharul pe măsuță și i-a prins mâinile într-ale sale.

— Vinol Știu că mă dorești. Știu și de ce ai venit azi aici.

— Nu, Mark, nu de asta am venit.

— Ba da, știu sigur.

I-a cuprins încheieturile și i-a forțat brațele încercând să i le ducă spre spate. A început să o sărute. Își plimba gura lacomă pe obraji ei, pe gât, aruncându-se cu tot trupul asupra ei.

— Nul Încetează! Gata, Mark! Gata! Stai! Acum! Imediat!

Dar el continua în ciuda protestelor ei. Ținându-i strâns încheieturile într-o singură mână, cu cealaltă i-a smuls bluza și a început să-i sărute sânii. Crissy se lupta, dar el era mult mai puternic. Mark avea 1,90 m și cântărea 100 de kilograme își spunea continuând să se smulgă din încheștarea lui.

Pentru o clipă s-a înmuiat, sperând că astfel avea să o elibereze. Trucul a avut succes și a simțit cum încerca să-i smulgă sutienul plimbându-și limba pe sânii pe jumătate dezgoliți. Crissy s-a lăsat să alunece de pe canapea mai înainte ca el s-o prindă și s-a târât în patru labe, încercând să ajungă la ușă. Mark a înșfăcat-o, aproape ridicând-o de la podea. I-a acoperit gura cu mâna și a încercat să o târască spre dormitor.

În primul moment, Crissy s-a simțit ca o păpușă din cârpă, dar când a înțeles încotro încerca să o târască, furia și disperarea i-au dat puteri noi. A început să-l lovească cu picioarele, dar nu făcea altceva decât să le

fluture prin aer în mod inutil. L-a mușcat de mână lucru pentru care a fost răsplătită cu o palmă peste gură.

— Ahhh,... Mark... a încercat să țipe.

Gura i-a fost din nou acoperită cu o lovitură și mai puternică de data aceasta. A simțit gustul sângelui și un fir cald prelingându-se pe bărbie. A început să lovească din nou aerul cu picioarele. Ajunsă în ușa dormitorului a încercat să profite de șansa ce i se oferea. Folosindu-se de fiecare dram de forță pe care-l avea s-a legănat prinzându-și picioarele de tocul ușii, împiedicându-l pe Mark să o tragă înăuntru.

— Scârbă! Nenorocito!

Se lupta să o tragă în dormitor ținându-i gura acoperită.

Crissy se încăpățâna agățată cu picioarele de tocul ușii sperând din tot sufletul să nu-i cedeze genunchii.

Deodată, folosindu-se de ambele mâini, Mark a aruncat-o la podea. Într-o clipă a simțit cum i s-a tăiat respirația din pricina loviturii, apoi și-a revenit imediat și a pornit din nou târâș către ușă. Dar a simțit din nou mâinile lui trăgând-o înapoi și a început să țipe cu disperare:

— Ah...

Mâna i-a acoperit iar gura înăbușindu-i strigătul. L-a mușcat și l-a lovit cu picioarele de data aceasta în plin.

L-a auzit gemând de durere și a simțit cum strânsoarea mâinilor lui slăbea. S-a luptat să scape din încheștare și s-a năpustit către măsută. Mark era chiar în spatele ei. A înșfăcat sticla de șampanie, s-a întors și cu o furie greu de imaginat a ridicat-o în aer. A auzit zgomotul produs de impact și i-a simțit efectul în brațul ce se ridicase asupra agresorului. Când l-a privit, a obser-

vat că îi julise o parte a capului. Ridicase un braț pentru a para loviturile ce se abătuseră asupra lui. S-a apropiat de ea cu privirile scânteietoare din pricina furiei. Chipul îi era schimonosit de ură. Crissy a dat înapoi și a pornit în fugă spre ușă. Dar mâinile lui au prins-o din nou, încercând să se agațe de bluza ruptă. Crissy și-a încleștat mâinile de cufăr, dar Mark o trăgea cu furie.

Bluza a cedat în cele din urmă și Mark aproape s-a prăvălit pe spate. Crissy s-a prăbușit trăgând cufărul peste ea. Conținutul acestuia s-a rostogolit pe podeaua camerei de zi. Printre pături s-a amestecat și o pungă de plastic, dar niciunul dintre ei nu i-a dat atenție.

Mark a prins-o de subsuori și a început să o târască și în acel moment Crissy a pornit să țipe din răsuputeri.

Ușa cabinei a sărit în lături. O femeie ținând un revolver în mână s-a năpustit înăuntru strigând:

— Jos! Jos!

Pentru o clipă, Crissy a fost derutată, dar s-a lăsat să alunece la pământ. Femeia a trecut de ea.

— Mâinile sus! Am spus *sus*, gunoiule!

Crissy s-a rostogolit pe podea și a privit la ce se întâmpla. Mark ridicase mâinile deasupra capului și se retrăgea din fața femeii. În ciuda staturii atletice, femeia era îmbrăcată asemenea oricărei alte turiste aflate pe vas: un tricou în dungi, pantaloni largi și pantofi sport.

— E o neînțelegere la mijloc. Totul este o mare neînțelegere, încerca Mark să o liniștească vorbind mios.

Femeia a prăgătit cătușele.

— Hai întoarce-te și apropie mâinile!

Când Mark a refuzat să facă ceea ce-i ceruse, a zberat la el:

— Întoarce-te dracului odată sau te împușc în fața drăgălașă ce-mi zâmbeste.

Mark s-a întors și i-a oferit mâinile pentru a-i pune cătușele:

— Vei regreta ce se întâmplă în acest moment. Nu vei mai găsi o slujbă nicăieri în lume, dacă vei trăi destul încât să-ți cauți una.

Fără a se lăsa impresionată de vorbele lui, femeia i-a prins mâinile în cătușe la spate.

— Gata! Acum ia loc!

Apoi s-a întors către Crissy și a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Te simți bine, draga mea?

Crissy a încuviințat din cap și a încercat să lingă firișorul de sânge ce se prelingea la colțul gurii.

— Stai liniștită! Voi chema doctorul imediat.

A deschis telefonul mobil și tocmai începuse să formeze numărul, când Luca a năvălit pe ușă urmat de Christopolous.

Luca a luat-o în brațe pe Crissy, aruncând priviri furioase către Mark.

— Te simți bine?

— Da, doar că mi-am spart buza.

Luca a examinat-o șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, dar ochii i se umpleau de lacrimi din pricina suferinței prin care fusese nevoită să treacă.

— Bravo, Anastasia! Ai făcut o treabă minunată, s-a adresat Christopolous salvatoarei lui Crissy.

Apoi Christopolous și-a îndreptat atenția către Mark. Acesta ședea cu o ținută dreaptă, cu mâinile la spate și cu nelipsitul surâs disprețuitor pe chip.

— Se pare că micuța doamnă s-a ocupat puțin de el.

Te-a pălit binișor, nu-i așa?

Mark a rămas tăcut.

— Trebuia să te lovească mai sănătos, javră.

Spunând acestea i-a tras părul ceva mai tare decât ar fi trebuit pentru a se uita la rană.

Mark a tresărit puternic.

— Anunță-l pe căpitan și spune-i să vină aici, i-a cerut Christopolous Anastasiei.

Aceasta a deschis telefonul din nou.

— Luca, vrei să arunci o privire și la rana lui? Vezi dacă poți să te ocupi de amândoi jos în cabinele rezervate celor de la pază.

Dacă este posibil să evităm ducerea lor la infirmerie, ar fi foarte bine. Nu are niciun rost să stârnim agitație în rândul pasagerilor.

Luca l-a examinat pe Mark.

— Va fi nevoie de câteva copci, dar pot să le aplic în afara infirmeriei.

— Și ea?

— Doar trebuie curățată rana. Cobor să-mi iau cele necesare și apoi voi veni în cabina celor de la pază.

S-a apropiat apoi de Crissy și-mbrățișând-o din nou, a întrebat-o:

— Mai poți rămâne aici?

— Da. Sigur, s-a grăbit Crissy să răspundă deși ar fi dorit să fugă cât mai departe de acolo.

— Trebuie să-i luăm o declarație, a spus Anastasia arătând către Crissy. O însoțesc eu în birourile noastre. De acord, scumpa mea? s-a adresat ea lui Crissy. Vom termina cât se poate de repede.

Crissy a încuviințat din cap și Anastasia i-a înconjurat umerii cu brațul ei puternic.

— Repede, Luca! Este mai bine pentru ea să terminăm cât mai repede.

Căpitanul a intrat în cabină chiar în acel moment, închizând ușa în urma lui. Zâmbetul pe care-l afișa permanent dispăruse și fusese înlocuit de o expresie de adâncă îngrijorare. Crissy înțelegea situația neplăcută în care se afla căpitanul. Fiul armatorului ce deținea vasul fusese prins încercând să violeze o pasageră. Situația era cât se poate de încurcată pentru toată lumea. Căpitanul a întrebat-o dacă se simțea bine și ea i-a răspuns simplu.

— Da.

— Poți să-mi povestești pe scurt ce s-a întâmplat? Ne vom ocupa mai târziu de declarație.

— A încercat să mă violeze și l-am lovit cu sticla de șampanie.

Căpitanul s-a apropiat de Mark și i-a examinat rana, apoi l-a privit drept în ochi:

— Este adevărat? Ai încercat să o violezi?

— Minciuni. S-a ținut de mine încă de la început.

— Și-atunci cum explici rana pe care o are la gură?

— Îi place să se joace violent. E nebună. M-a implorat s-o mușc.

Crissy s-a simțit copleșită și dacă nu ar fi fost brațul Anastasiei să o susțină s-ar fi prăbușit.

— Vreau ca amândoi să fie duși în cabinele rezervate pazei și să li se ia imediat câte o declarație. Anastasia, tu o însoțești pe domnișoara Fitzgerald.

— Am înțeles, domnule.

— Mikelos, cere-i lui Garefi să vină aici și să-l ia pe Markos jos, dar mai întâi scoate-i cătușele.

Apoi, privindu-l pe Mark:

— Nu vei face un act necugetat?

— Nu. Nici gând. Nu am de ce.

Căpitanul a încuviințat din cap în semn că a înțeles apoi a privit în jurul său.

— Mikelos, tu rămâi aici cu mine.

Anastasia a părăsit cabina însoțind-o pe Crissy și Garefi a apărut și el în scurt timp și a primit instrucțiuni de la Mikelos Christopolous, apoi a plecat împreună cu Mark.

Căpitanul s-a întors către Christopolous:

— Cheamă-l pe Sitara și cere-i să-și aducă aparatul. Trebuie înregistrat și cel mai mic amănunt al stării în care se află cabina.

— L-am chemat deja, domnule.

Apoi privirile lui Mikelos au alunecat pe podea unde se aflau păturile căzute din cufăr. S-a lăsat pe un genunchi și și-a pus mănușile din cauciuc.

— Ce s-a întâmplat? a dorit căpitanul să știe.

— Priveți, domnule! i-a cerut Christopolous, arătându-i punga de la Hondos Center.

Conținutul pachetului se vedea pe jumătate și în ciuda mănușilor pe care le purta, Mikelos a atins cu mare precauție explozibilul despăturind hârtia cerată.

— Ce-i asta? a întrebat căpitanul îngenunchind la rândul său.

Mikelos ținea hârtia cerată ridicată folosindu-se de un pix.

— Semtex. Exploziv plastic.

— Exploziv?

Destul cât să producă o gaură uriașă în navă, atât de mare cât să ne scufundăm.

— Isuse! a șoptit căpitanul.

— La ce-i putea folosi Semtex-ul lui Mark Vilos? se întreba Christopolous.

— Nu ştiu, dar trebuie să aflăm, a hotărât căpitanul ridicându-se în picioare.

Christopolous s-a ridicat şi el. Şi-a scos mănuşile fără să-şi dezlipească privirile de pachetul aflat pe podeaua cabinei.

— În mod sigur nu am niciun fel de gânduri bune legate de această descoperire. Makelos Vilos are de dat o seamă de explicaţii.

Într-o cabină micuţă, aparţinând serviciului de pază de pe vas, Mark, căpitanul şi Mikelos Christopolous şedeau în jurul unei măsuţe metalice. Christopolous aşezase pe masă un casetofon de dimensiuni mici, dar extrem de puternic.

— De ce se afla explozibilul ascuns în cufăr, Mark?

— Habar nu am.

Şi pe chipul lui chiar apăruse o expresie de uimire totală.

Căpitanul remarcase deja cât de surprins fusese Mark atunci când i se spusese că în cabina sa, în cufărul său, fusese descoperit Semtex-ul. Cu toate acestea nu ştia ce să creadă. Mark putea fi un actor neîntrecut.

— Hai, încearcă încă o dată! Cufărul îţi aparţine; pentru tine a fost adus la bord; te-ai îmbarcat avându-l drept bagaj. Şi totuşi nu ştiai ce se află în el? Chiar crezi că pot da crezare unor astfel de vorbe?

— *Nu am ştiut* ce se află în cufăr. Chiar crezi că sunt nebun? N-aş fi adus niciodată aşa ceva la bordul navei cu bună-ştiinţă.

— Și-atunci care este explicația? I-a întrebat Christopolous.

— Cufărul aparține tatălui meu. Eu l-am adus la bord pentru că așa mi s-a cerut.

Christopolous îl privea atent, cu priviri sfredelitoare.

— Pentru că așa te-a rugat tatăl tău? N-are nicio logică ceea ce spui.

— Mi-a spus că era vorba despre niște amintiri de familie pe care dorea să le păstreze în casa din Miami. Asta-i tot ce știu.

— Și tu nu ai aruncat nicio privire înăuntru? Nici nu te-a interesat ce se afla acolo?

— Nu. Nici măcar nu l-am deschis până azi. Crissy mi-a pus întrebări referitoare la el și atunci m-am gândit să arunc o privire doar că nu am văzut explozibilul.

Îl privea furios pe Christopolous și a început să ridice glasul.

— Tot ce am văzut au fost păturile. Probabil au fost făcute de *yaya* tatălui meu în urmă cu o sută de ani.

Căpitanul a oftat exasperat. Nu reușea încă să-și dea seama dacă Mark spunea sau nu adevărul, dar era convins că era ceva necurat în toată povestea. Dregându-și glasul, a privit către Christopolous:

— Mă duc să dau un telefon. Poți continua interogatoriul. Revin în câteva minute.

Căpitanul Papadopolis s-a retras într-una din cabinile serviciului de pază, s-a așezat și a format numărul de telefon al lui Georgios Vilos, sperând din toată inima să reușească să stea de vorbă cu el. I s-a răspuns după al patrulea apel.

— *Nea?*

— Domnule Vilos, sunt căpitanul Demetrios Papadopolis.

— Salut, căpitane.

Georgios Vilos a răspuns cu un ton amical ce contrasta profund cu sentimentele de îndoială ce-l stăpâneau din momentul în care telefonul afișase numărul căpitanului. Era cu totul neobișnuit ca Demetrios Papadopolis să-i telefoneze în timpul unui voiaj.

— Ce mai faci?

— Avem o problemă domnule Vilos, altfel nu v-aș fi sunat.

Vilos a întrebat răsând.

— Ce-ar fi putut să se întâmple încât să te determine să-mi telefonezi?

— Am găsit un pachet de Semtex, un exploziv plastic, la bordul navei.

— Ce spui? a strigat Vilos.

Broboane de sudoare deja îi înfloreau pe frunte.

— Așa cum ați auzit, domnule. Pachetul se afla în cabina fiului dumneavoastră.

— Nu! Nu se poate! Imposibil!

— Îmi pare rău, domnule! Acesta este adevărul. Se afla în cufărul pe care el susține că i l-ați dat dumneavoastră în grijă. Spune că el doar trebuia să ducă acest cufăr la Miami.

Mâna care ținea telefonul mobil începuse să tremure violent. Încerca să gândească rapid ce răspuns să dea, dar gândurile îi fugeau în toate direcțiile în același moment. În cele din urmă a reușit să-și revină și dregându-și glasul a reluat convorbirea.

— Căpitane ceea ce spune fiul meu este adevărat. Eu i-am cerut să ia cufărul și să-l ducă la Miami, dar vă

asigur că nu există niciun fel de explozibil în cutare atunci când l-am dat fiului meu. Cred că cineva s-a amestecat în această problemă de familie.

— Înțeleg, domnule. Sitara, unul dintre specialiștii din cadrul serviciului de pază caută dovezi în cabină. El este cel care ne va ajuta să facem lumină în această problemă.

— Sunt sigur că lucrurile se vor lămurii. Cum ai făcut această descoperire, căpitane?

— Aceasta este o altă problemă, domnule.

— Ce spui? Faptul că s-a descoperit explozibilul la bordul uneia din navele mele nu este totul?

— O pasageră, o tânără doamnă, susține că fiul dumneavoastră a încercat să o violeze.

— Ce spui, căpitane? a urlat Vilos în telefon.

Așa cum se așteptase Demetrios Papadopolis, omul mai avea puțin și-și pierdea mințile.

— Da, domnule. Îmi pare rău, dar după cum se prezintă situația, cred că are dreptate. Mark a invitat-o să ia prânzul împreună în cabina lui și a atacat-o. Cutărul a fost lovit în timpul luptei. Mark susține că este nevinovat, dar...

— Este... este... revoltător... inadmisibil. În noaptea asta să stea la arest. În felul acesta poate își bagă mințile în cap.

— Încă luăm declarații, domnule. Vă voi ține la curent, a încercat căpitanul să-l mai liniștească.

— Mulțumesc, căpitane. Și explozibilul?

— Mikelos Christopolous se ocupă de el. Este expert în astfel de probleme așa că nu trebuie să vă faceți griji. Georgios Vilos a oftat adânc.

— Slavă Domnului că l-ai descoperit la timp, căpitane.

— Îmi pare rău domnule că am aflat de el într-o împrejurare atât de neplăcută.

— Da, ei bine... Căpitane, fă tot ceea ce crezi că se cuvine.

— Da, domnule.

Legătura s-a întrerupt. Georgios Vilos închisese telefonul.

După ce au fost luate toate declarațiile, Mark a fost dus la arest. Declarația Anastasiei a fost factorul decisiv. Aceasta a spus ce auzise mai înainte de a forța ușa cabinei și ce văzuse la intrarea în camera de zi a apartamentului lui Mark. Declarația lui Crissy era și ea convingătoare, dar căpitanul nu se putea baza numai pe cuvântul ei. Era conștient de faptul că trebuia să-i acorde lui Makelos Vilos prezumția de nevinovăție, dar nu mai exista nicio îndoială în privința intențiilor sale dacă avea în vedere declarația Anastasiei. Își dădea seama că nu avea alternativă. Mark trebuia să meargă la arest, mai ales că și Georgios Vilos îi făcuse aceeași recomandare.

Dacă se mai făcea vinovat și de alte fărădelegi rămânea încă o întrebare fără răspuns. Christopolous îl întrebuse în mai multe rânduri pe Mark dacă îi telefonase lui Crissy, dar acesta negase cu încăpățănare. Urmărind interogatoriul era foarte greu de spus dacă Mark era sincer sau nu, mai ales că insista asupra faptului că nu încercase să o violeze pe Crissy. Dimpotrivă, aceasta îl implorase să facă sex cu ea și-l urmărise din primele momente când se cunoscuseră.

Luca dorea să o ducă pe Crissy la infirmerie după ce i-a curățat rana și după ce aceasta a dat declarația în

fața lui Christopolous, dar Crissy nici nu voia să audă de infirmerie.

— Luca, mă simt bine. Calmantul pe care mi l-ai dat a început deja să-și facă efectul și nu uita că ești și așa destul de aglomerat. Nu mai ai nevoie de încă un pacient care să-ți stea în cale.

— Tu nu-mi vei sta în cale niciodată. Te poți întinde pe unul din paturi astfel încât să te țin sub supraveghere.

— Luca, pot sta și în patul din cabina mea, Anastasia a promis să mai rămână cu mine pentru o vreme.

— Atunci vrei să vii să iei cina împreună cu mine și cu Voula? Noi mâncăm la infirmerie și poți să ni te alături. Știu că nu sună distractiv dar...

— Aș fi tare bucuroasă, dacă este posibil.

A îmbrățișat-o îndelung de parcă nu ar mai fi vrut să o lase să plece.

— Îmi va fi dor de tine, i-a șoptit.

— Și mie.

În cele din urmă a eliberat-o din îmbrățișare.

— Pe diseară, a șoptit el și a părăsit cabina serviciului de pază.

Anastasia, care așteptase discret într-o cabină alăturată a venit și a întrebat-o:

— Ești gata să mergem, draga mea?

— Da, desigur, dar nu trebuie să mă însoțești, Anastasia.

— Ba da, trebuie, a spus hotărât femeia înaltă și osoasă care a salvat-o din atacul lui Mark. Trebuie să te văd în siguranță în cabina ta. Să mergem!

Când au deschis ușa cabinei, Anastasia a întrebat:

— Călătorești singură?

— Nu de la început. Am venit împreună cu o prietenă, dar a existat o neînțelegere între noi și s-a mutat împreună cu altcineva.

— Isuse! Asta nu a fost tocmai o croazieră de vis pentru tine.

S-a dus apoi direct la telefon și a închis soneria.

N-are nevoie să fie deranjată în asemenea momente, și-a spus ea.

— Da și nu.

Crissy a început să se dezbrace.

— Cred că știu ce vrea să însemne da. Era imposibil să nu observ felul în care tu și Luca vă priviți unul pe celălalt.

Crissy a zâmbit.

— În mod sigur această parte a călătoriei este de vis. Vrei ceva de băut, Anastasia? Luca m-a sfătuit să nu beau având în vedere calmantul pe care mi l-a dat, dar minibarul e plin cu de toate.

— Mulțumesc. Sunt de serviciu, dar la urma-urmelor, de ce nu? Datoria mea este să am grijă de tine acum. Dacă vei fi atât de cuminte încât să te întinzi în pat și să te odihnești atunci și eu mă pot relaxa cu o băutură.

Au izbucnit amândouă în râs. În ciuda aerului și a înfățișării de amazoană, Anastasia avea un dezvoltat simț al umorului, își spunea Crissy. Aceasta din urmă s-a întins în pat și s-a sprijinit de o pernă, urmărind-o pe Anastasia din priviri. Căuta prin bar băutura preferată.

— Aha! Iată-o! Asta voiam!

S-a ridicat ținând în mână o sticlă de bere Mythos, marcă foarte populară în Grecia. A scos dopul și a băut îndelung.

— Minunat! Ești sigură că nu vrei și tu să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Te mai doare buza?

— Puțin. S-ar fi putut și mai rău. Nasul mă doare și el, dar Luca spune că mâine mă voi simți bine.

— Ești norocoasă. Dacă nu ai fi anunțat serviciul de pază, cred că și-ar fi dus intențiile până la capăt. Sper să-l închidă și să arunce cheia cât mai departe.

— Ai mai fost implicată în astfel de acțiuni?

— Desigur, dar nu este permis să vorbesc despre asta. Este firesc să se creadă că fiecare călătorie pe mare este paradisul pe pământ.

— Cum ai ajuns să ai o astfel de slujbă?

— Este o poveste lungă. Am servit în armata israeliană, apoi am revenit în Grecia. Am tot căutat de lucru și în cele din urmă am ajuns în această slujbă pentru că aveam prieteni ce făceau același lucru. Accidental, așa putea spune, dar îmi place. Și sunt bună în meseria mea. Au nevoie de femei care să se ocupe de o seamă de lucruri. Așa cum s-a întâmplat azi. Sunt unii bărbați care umblă cu mănuși în situații ca cea prin care ai trecut tu și atunci trebuie o femeie. Unii dintre bărbați strâng rândurile și se întorc chiar împotriva victimei. Cred că nemernicul de Vilos ar fi reușit să-l convingă pe Christopolous și pe ceilalți că într-adevăr nu i-ai dat pace, dar nimeni nu poate nega ceea ce s-a văzut și s-a auzit. Și tocmai de aceea este nevoie de mine. Acum l-am prins pe nemernic.

— Slavă Domnului. Totuși, nu înțeleg de ce continuă să nege faptul că mi-a telefonat în repetate rânduri și nu a vorbit. Se știe că ultimul apel a fost făcut de la un telefon public, așa că nu se poate spune cine a sunat. Christopolous mi-a promis că vor monta o cameră video

pentru a surprinde momentul când va mai suna. Prin urmare, nu știm nimic mai mult ca la început în această privință, doar că Mark Vilos este un violator, unul potențial.

— Scârba. Poate reușim să-l ținem pe el și scula lui bolnavă departe de lume pentru o vreme.

Crissy începea să se simtă tot mai relaxată și gândurile păreau să o părăsească. Calmantul începea să-și facă efectul tot mai evident.

— Ah, nu știi ce mi-a dat Luca, dar cred că este vorba de un tranchilizant puternic.

— Lasă-te în seama lui. Ai trecut printr-un șoc puternic și ai nevoie de odihnă.

— Dar tu ce vei face în tot acest timp?

— Draga mea, este mai bine să mă ignori total, de parcă nu aș fi aici. Lasă-te în voia somnului. Eu mă voi odihni punându-mi picioarele pe pat. Nu-ți face griji din pricina mea.

După tot ceea ce făcuse pentru ea, Crissy gândea că era de datoria ei să rămână trează și să-i țină companie, dar în următoarele minute somnul a pus stăpânire pe ea. A adormit adânc, un somn liniștit.

Anastasia și-a scos pantofii și șosetele și și-a sprijinit picioarele de patul liber aflat în cabină. Avea un pager și un telefon mobil în cazul în care se ivea o problemă, dar era sigură că ar fi fost contactată de Christopolous numai în cazul în care acesta ar fi dorit să afle cum se simțea Crissy. Tânăra femeie era martorul-cheie într-o infracțiune serioasă – tentativă de viol – și era și prietena doctorului. Anastasia își spunea că Mark Vilos fusese încolțit. Era conștientă că slujba ei putea deveni o amintire pentru că depusese mărturie împotriva fiului

armatorului pe al cărui vas lucra, dar acesta probabil aflase deja cum stăteau lucrurile. *Ei bine, nu am avut de ales. Justiția trebuie să-și spună cuvântul. Trebuie să se facă dreptate.* Având în vedere cine era Mark Vilos ar fi fost o adevărată minune dacă acesta ar fi petrecut fie și numai o zi în închisoare. Era plin de bani și provenea dintr-o familie influentă, ceea ce însemna că nu avea să primească o pedeapsă aspră.

Crissy a dormit câteva ore bune. Când s-a trezit a insistat ca Anastasia să plece.

— Voi lua cina la infirmerie împreună cu Luca. Totul va fi bine.

— Fie, draga mea. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva — orice — poți să telefonezi la serviciul de pază.

Ceva mai târziu, când a ajuns la infirmerie, Voula a întâmpinat-o cu o atitudine prietenoasă și a condus-o în biroul aflat în spatele cabinetului, unde cei trei au luat cina împreună. Voula se purta cu totul altfel față de Crissy și asta se întâmplase din momentul în care înțelesese că tânăra americană nu era doar o simplă pasageră care se ținea pe urmele doctorului sperând să obțină o favoare. Nu au comentat cele întâmplate ceva mai devreme, dar au râs copios la șuvoiul de glume spuse de Voula ca și de mimica acesteia. Crissy se bucura de momentele de relaxare pe care le trăia după tensiunea prin care trecuse. Compania celor doi îi încălzea inima.

— Ne vedem la discotecă. Nu voi întârzia.

— Voi fi acolo, l-a asigurat Crissy.

— Pe curând.

Luca i-a trimis un sărut prin aer, Crissy i-a răspuns în același mod, apoi s-a întors și a ieșit pe coridor. A reve-

nit în cabina ei, s-a pieptănat și și-a reîmprospătat machiajul, apoi și-a ales o toaletă potrivită pentru cocteil.

Când, în sfârșit, a ajuns la discotecă, a observat că Luca nu sosise încă. Grupul căpitanului se afla deja așezat în jurul măsuțelor din capătul mai îndepărtat al discotecii. Și-a îndreptat atenția către ringul de dans. Mina și Rudy dansau deja. Eleganți ca de obicei, Rudy o conducea pe Mina, plutind amândoi ușori ca doi fulgi de nea. Apoi a zărit-o pe Jenny, agățată de gâtul doctorului Von Meckling. Jenny își odihnea capul pe umărul acestuia și se mișcau într-un ritm al lor ce nu avea nicio legătură cu muzica.

Crissy s-a îndreptat către o zonă mai retrasă și s-a așezat pe o banchetă chiar sub ferestre. Și-a aruncat o privire afară. Ploaia bătea cu furie, dar dincolo de cortina de apă nu se zărea nimic. Și-a îndreptat din nou atenția către ringul de dans. A tresărit când a zărit un bărbat pândind din întuneric. Și-a revenit când a înțeles că era vorba de Luca.

Acesta o privea zâmbind.

— Of, m-ai speriat.

— Îmi pare rău. N-am vrut. S-a aplecat și a sărutat-o, apoi s-a așezat alături de ea, cuprinzându-i umerii cu brațul și strângând-o la piept.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai putea să reacționezi astfel. Ești... ușor agitată.

— Nu. Nu cred. Mă bucur să te văd.

A sărutat-o din nou.

— Îmi este tare greu să-mi țin mâinile departe de tine.

— Vrei să mergem în alt loc unde am putea să fim singuri?

— Hai să dansăm mai întâi.

A condus-o către ringul de dans, a luat-o în brațe și au dansat lent, pierduți în bucuria de a fi împreună, fără a lua în seamă privirile celor din jur. Când dansul a luat sfârșit, au rămas pe ring bucurându-se de faptul că se aflau unul alături de celălalt și doar ei doi în întreaga lume. S-au reîntors la masă și s-au așezat pe banchetă.

— Când dorești să plecăm spune-mi și ne ridicăm.

— Sunt gata, doar dacă tu nu vrei să mai rămânem.

— Cred că ne vom simți mult mai bine dacă mergem în altă parte.

— N-am să te contrazic.

S-au ridicat și au părăsit discoteca.

— Vrei să mergem pe punte? a întrebat Crissy. Aș vrea să privesc marea furioasă. Pare o imagine desprinsă din romanele lui Melville.

— Ar trebui să nu fiu de acord, dar dacă vrei tu...

Au pornit către cea mai apropiată ușă și au pășit pe punte. Vântul bătea cu o forță greu de imaginat dacă te aflai la adăpost, în interior. Apa mării ajungea până sus purtată de furia vântului. Au rămas la prova, Luca ținând-o la piept.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat Crissy, căreia i se părușe că vede o mișcare ceva mai departe, pe punte.

— N-am zărit nimic.

— Aș fi putut să jur că se află cineva ascuns între bărcile de salvare.

— Probabil un membru al echipajului. Se fac permanente verificări pentru a vedea dacă totul este în siguranță, mai ales pe o astfel de vreme. Crissy, nu trebuie să-ți fie teamă. Sunt aici, alături de tine.

A strâns-o la piept protector.

Crissy privea fascinată marea. În momentul următor

un val uriaș s-a lovit de navă, trimițând în sus un adevărat perete de apă, aceasta ajungând până la picioarele ei.

— Un val ceva mai furios ca celelalte, a râs Crissy. Hai să mergem înăuntru.

— Bună idee. Cred că ne-am simți minunat și nici nu vom face un duș cu apă de mare.

Georgios Vilos ședea singur în biroul său din Kifissia; de câteva ore bune plănuia următoarea mișcare. Era sigur că memorase fiecare vână de culoare gri din fiecare placă de marmură ce îmbrăca pereții încăperii. Pusese la cale un plan, într-un timp destul de scurt. Creditorii săi se pregăteau să se arunce asupra prăzii precum vulturii. Era aproape convins că știa ce avea de făcut. Era riscant, dar nu avea să dea greș, de data aceasta.

Telefonul mobil a început să sune. A tresărit.

— *Nea?*

— Coletul pe care l-ai expediat nu va ajunge așa cum a fost planificat.

— Știi, a răspuns Georgios încercând să-și înăbușe un oftat. Am avut o convorbire telefonică pe această temă. Din păcate, coletul și conținutul său nu vor ajunge niciodată la destinație.

— Și ce propunere ai? Acum nu mai pot recupera coletul.

— Știu. Îmi dau seama de asta. Am un alt plan și va funcționa. Desigur, am nevoie de ajutorul tău.

— La ce te-ai gândit?

— Ascultă cu atenție, pentru că nu vreau să mai vorbesc despre asta încă o dată.

După ce i-a expus planul în amănunt, partenerul său de conversație a rămas tăcut pentru o vreme. În cele din urmă a spus doar:

— Este... posibil. Se poate realiza.

— Da și vreau să te asigur că fiul meu va coborî de pe vas. Trebuie să părăsească nava odată cu tine. Când ai încheiat toate pregătirile, îl lei pe Mark și coborâți pe uscat astfel încât să nu se afle pe vapor mai târziu când...

— Inteligent plan. Dacă vrei să-l pui la adăpost.

Glasul bărbatului avea o notă sarcastică pe care Vilos a sesizat-o fără întârziere. A înghițit în sec, cu un efort supraomenesc. Ar fi vrut să-l învețe minte pe animal țipând la el, spunându-i drept în față ce gândea despre el. Ce credea despre el? Că și-ar fi lăsat propriul fiu să moară? Îi trimisese mesaj după mesaj, rugându-l să coboare de pe vas, dar totul fusese în zadar.

— Aceasta reprezintă o necesitate, a murmurat el. Neapărat trebuie să te asigur că a coborât pe uscat.

— Și dacă este închis?

— Este de-ajuns să dau un telefon și va fi liber. Nu părăsești nava fără el.

Glasul lui Vilos devenise aspru, iritat.

— Asta nu e greu de făcut. Cunosc sistemul de securitate al navei în amănunt. Mă pot descurca fără nicio problemă.

— Perfect.

Perfect pentru tine, dar bătăi de cap pentru mine. Doar n-o să-mi găsesc de lucru ca să-l salvez pe Mark Vilos. Ceva poate să meargă rău și s-ar putea să-mi fie greu să cobor de pe navă. La dracu' cu Mark Vilos!

Monika s-a trezit brusc. S-a ridicat în șezut. Încăperea era în întuneric, dar nu s-a întins către întrerupător pentru a aprinde lumina. Nu dorea s-o trezească pe Jenny decât dacă era absolut necesar. A ascultat cu atenție, încercând să prindă din nou zgomotul care o trezise din somn. Pentru câteva clipe s-a așternut liniștea tulburată de zumzăitul aparatului de aer condiționat. Apoi, acel zgomot. Din nou. Venea dinspre camera de zi. *Da! În mod sigur se află cineva acolo.* Bijuteriile ei erau la loc sigur în seiful din dormitor așa că nu-și făcea griji pentru ele, dar în același timp se gândea că persoana aflată în camera de zi ar fi putut veni după ele.

S-a ridicat din pat și în vârful picioarelor s-a îndreptat către ușă. A rămas acolo trăgând cu urechea. Da. Se auzea din nou. Agitație. Apoi mormăieli și zgomote sacadate. Mormăieli, din nou. A mai tras cu urechea câteva clipe, apoi a întins mâna către întrerupător. Întreaga încăpere a fost scaldată în lumină. Cu o mișcare bruscă a deschis ușa și în clipa următoare și-a acoperit gura cu mâna pentru a-și înăbuși un strigăt de uimire și de dezgust. Și-a îndreptat spatele, a respirat adânc, și-a avântat bărbia cu un aer bățaios și a luat o atitudine maiestuoasă. Chipul ei strălucea din pricina cremelor aplicate înainte de culcare și degetul pe care-l îndreptase către cei doi era îmbrăcat în mănuși de bumbac.

— *Schwein!* a murmurat ea. *Schwein!*

Tânărul care o călărea pe Jenny a rămas nemișcat. Pe podea, în mijlocul camerei de zi, Jenny stătea în patru labe, goală, cu părul căzut pe față, ascunzându-i chipul de insultele Monikăi. Bărbatul o pătrunsese pe la spate, câinește. Acesta era un steward, după câte își amintea Monika. La fel ca și Jenny și el era gol pușcă.

Era un ucrainian pe care cu greu ai fi putut să-l treci cu vederea. Păr scurt moale, blond, îi înconjura chipul îmbujorat și transpirat, iar buzele erau strânse într-un rictus. Era într-o stare de extaz aproape agonizant. Și-a încordat coapsele încă o dată, apoi s-a întors către Monika. Un zâmbet larg s-a așternut pe chipul lui.

Văzând că Monika rămăsese înlemnită și continua să-i privească uluită, tânărul s-a ridicat și-a avântat înainte coapsele musculoase și ținându-și penisul în mână îl flutura către Monika.

— Tu? Vrei?

Vorbea cu accent puternic, aspru și rânjea expunând o dantură minunată.

— Afară! Afară, imediat! a rostit Monika apăsător, cu glas scăzut.

Tânărul a zâmbit și a ridicat din umeri, apoi și-a adunat hainele aruncate pe canapea. S-a îmbrăcat fără grabă, bucurându-se de faptul că Monika îi urmărea fiecare mișcare. După o vreme, Monika și-a întors privirile către Jenny care între timp se așezase pe canapea într-o atitudine relaxată, fără a încerca să-și ascundă goliciunea.

— N-am vrut să te deranjăm, și-a cerut scuze Jenny înăbușindu-și un căscat. Cred că ne-am înfierbântat mai mult decât bănuiam.

Privirile Monikăi străluceau amenințător și sprâncelele subțiri s-au arcuit dându-i de înțeles lui Jenny cât de furioasă era.

— O zi bună! le-a urat tânărul care și-a fluturat mâna îndreptându-se către ușă.

A ieșit fără să se mai întoarcă către ele.

— Este o nebunie! a chicotit Jenny bătând ușor din palme.

Monika s-a așezat pe un scaun, privind-o fix. Cinstit vorbind, atitudinea tânărului i se părea de o naivitate nemascată, lipsită de orice jenă și incidentul în sine părea amuzant, dar Monikăi nu-i plăceau surprizele.

— M-am speriat cumplit.

Vorbea calm.

— Îmi pare rău, Monika. Jur. N-am vrut să te trezim.

Și-a aruncat părul blond pe spate și-a trecut limba peste buze, apoi i-a aruncat Monikăi genul de privire Bambi.

— Eram pur și simplu disperată. Ți poți imagina cum e să fiu cu Ludwig.

— Aș prefera să n-o fac.

— Aha, nici măcar nu vrei să te gândești.

A întins mâna și a luat un halat de casă aflat pe canapea și și-a ascuns goliciunea.

Monika a rămas tăcută și gânditoare. Privirile ei o urmăreau pe Jenny și degetele înmănușate băteau în brațele fotoliului. Mintea ei lucra încet și eficient, calculând cum să profite la maximum de pe urma incidentului la care fusese martoră.

Halatul lui Jenny îi ascundea goliciunea, lăsând totuși să se vadă trupul minunat. Frumos, chiar dacă nu era întru totul o creație a naturii.

Când în sfârșit a găsit de cuviință să vorbească, a făcut-o cu glas egal, scăzut.

— Ești o tânără foarte necugetată.

— Așa cred.

— Și dacă ai de gând să procedezi astfel și atunci când vei fi căsătorită cu Ludwig, va trebui să fii cât se poate de precaută.

— Știu. Și pot fi. Te asigur.

— N-am niciun fel de îndoieli în privința talentelor tale de a ascunde sau de a induce în eroare. Ai calitățile unei actrițe neîntrecute, dar trebuie să fii atentă cui ai de gând să-i faci confesiuni.

Jenny o privea cu un aer curios. Era ceva în tonul Monikăi care-i stârnise interesul, îi trezise curiozitatea.

— În seara aceasta nu are importanță că am fost martoră la zburdălniciile tale cu un lacheu, pentru că suntem cele mai bune prietene. Înțelegi? Și poți avea încredere că nu-i voi spune nimic lui Ludwig.

Jenny a încuviințat din cap, dar începuse să-și piardă încrederea în sine pe care o simțise cu doar câteva minute mai înainte.

— Pe de altă parte, draga mea, dacă nu aș fi o bună prietenă, de încredere, un mentor pentru tine sau dacă ceva ar interveni în relația noastră, eu aș putea să-ți spulber șansele de-a te căsători cu Ludwig printr-o simplă mișcare.

Și-a pocnit ușor degetele privind-o pe Jenny cu ochi scânteietori.

— Știu. Dar la fel de bine știu că n-o vei face, Monika.

— Amândouă știm că Ludwig are deplină încredere în mine, ca și când aș fi sora lui. Ne cunoaștem de mult, eu și Ludwig. Amândoi ne tragem din vechi familii europene, a mea nu la fel de bogată ca a lui, dar realizările mele, celebritatea mea, mi-au asigurat respect și devotament. Așa că trebuie să mă crezi atunci când spun că indiferent de mângâierea pe care i-o poți aduce la bătrânețe, dacă încalci înțelegerea noastră, voi face în așa fel încât Ludwig să-și facă un țel din a te alunga din Europa.

Stătea dreaptă, cu priviri strălucitoare și cu un zâmbet greu de definit.

— Înțeleg perfect.

Și nu erau vorbe în vânt. Înțelesese că Monika aruncase mănușa și din acel moment trebuia să fie oricând gata de luptă.

— Mă bucur. Sunt convinsă că ne vom înțelege de minune noi două. Vei avea nevoie de cineva să te îndrume – cineva care cunoaște toate detaliile în ceea ce înseamnă oamenii, relațiile cu rudele și povara evenimentelor sociale. Pentru o persoană tânără și lipsită de experiență toate acestea pot fi motiv de gânduri negre și temeri și trebuie să știi că Ludwig pune mare preț pe ele.

— Știu. Mi-a explicat limpede că voi avea o mulțime de îndatoriri.

— Și eu voi fi alături de tine să te ajut la fiecare pas. Desigur, nu vreau să mă bag în lucruri care nu mă privesc, dar vei descoperi în mine un aliat de nădejde. Pot să dau o mână de ajutor chiar și atunci când ai nevoie... să te exprimi în moduri pe care Ludwig nu le-ar aproba. Cum s-a întâmplat în această noapte, de exemplu.

— Înțeleg. Și apreciez.

— *Wunderbar*. Prin urmare, buzele noastre sunt pecetluite și Ludwig nu va afla de mica ta escapadă din această noapte.

Nu atât timp cât fac ce vrei tu, gândea Jenny. Știuse de la început că se angajase într-o bătălie dificilă pentru a-l cuceri pe Ludwig Von Meckling, dar nici nu-și pusese problema că trebuie să-i facă pe plac nu numai lui, ci și monstrului aflat în fața ei. Dar știa că sutele de milioane ale doctorului meritau orice sacrificiu și că nu era cazul să se teamă pentru că sacrificiul ei nu avea să fie pe

termen lung. Doar că până atunci trebuia să se asigure că Monika era de partea ei.

Georgios Vilos a luat telefonul mobil și a format numărul căpitanului Papadopolis. Acesta a răspuns de la primul apel.

— Demetrios, am nevoie de o favoare din partea ta.

— Desigur, domnule Vilos. Ce pot să fac?

— Vreau ca în São Vicente să-l debarci pe Mark.

— Ce spuneți? Dar...

— Dar nimic. Îți ordon să-l lași la țărm în momentul în care ai ajuns în port.

— Mark a comis o infracțiune. Una foarte gravă.

Georgios Vilos a făcut un efort supraomenesc pentru a nu țipa la căpitan.

— Nu dau doi bani pe ce a făcut. Eu doar îți ordon să-l debarci în São Vicente. Dacă nu procedezi astfel, te concediez și nu vei mai primi o slujbă în navigație nicăieri în lume.

— S-ar putea să se ajungă la tribunal, domnule Vilos. Compania, Mark, dumneavoastră și eu putem fi chemați în fața justiției. Ar fi teribil de neplăcut.

— Înțeleg foarte bine, dar vreau ca fiul meu să fie scos din arest. Înțelegeți?

În mintea căpitanului, gândurile alergau unul după altul. Era într-o situație dificilă, nu avea niciun motiv să-l elibereze pe Mark, dar nici nu dorea să-și piardă slujba. Îl cunoștea pe Vilos mult prea bine ca să știe că s-ar fi ținut de cuvânt. *Nu mi-aș mai găsi o slujbă pe un vas, niciodată.*

— Domnule Vilos, dar dacă îl pun pe Mark sub arest la domiciliu? În felul acesta poate rămâne în cabina lui și va fi așezat un om de pază la ușa sa.

— Interesantă idee, căpitane.

În felul acesta nu va fi greu pentru Mark să coboare de pe vas.

Mă duc chiar acum să stau de vorbă cu el. Cred că în felul acesta va fi bine pentru toată lumea.

— Da. Foarte bine, căpitane. Sună-mă când ai noutăți.

— În mod sigur. La revedere.

Căpitanul Papadopolis a închis telefonul oftând. Nu-i plăcea deloc situația în care se afla, dar nu vedea o altă cale pentru a-și păstra slujba. Atât timp cât Mark Vilos se afla sub arest la domiciliu, planul său se dovedea eficient, așa că a pornit neîntârziat către puntea pe care era deținut Mark.

Paznicul i-a deschis ușa celulei în care se afla Mark și a intrat.

— Vreau să stăm de vorbă, i-a spus lui Mark imediat ce ușa s-a închis în urma lui.

Mark stătea tolănit în pat, sprijinit de o pernă. Îl privea pe căpitan cu zâmbetul său sfidător.

— Presupun că nu am altă alternativă, așa că trebuie să te ascult, căpitane.

— Am vorbit cu tatăl tău.

— Și?

— Am hotărât să fii pus sub arest la domiciliu, așa că te poți întoarce în cabina ta. Voi pune un paznic la ușa cabinei, asta este lesne de înțeles.

Mark s-a ridicat în capul oaselor privind-l pe căpitan.

— Am fost arestat, căpitane. Chiar tu m-ai pus la carceră, așa că rămân aici.

Demetrios Papadopolis a oftat. *Înfumuratul. Scârba. Demnitatea lui a fost rănită, așa că face pe nebunul.*

— Mark, cred că acesta este un compromis onorabil. În felul acesta și tatăl tău va fi mulțumit și nici domnișoara Fitzgerald nu va avea motive să se plângă având în vedere că te vei afla sub pază. Este o soluție corectă pentru toate părțile implicate în această situație.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu sau târfa că poate fi corect. Nici pe ce spune tata. M-ai băgat aici și rămân unde mă aflu. Refuz să plec. Acum poți să ieși, căpitane.

Căpitanul Papadopolis și-a dat seama că nu putea spune nimic și mai ales nu-i rămânea nicio soluție. Arogantul și recalitrantul tânăr luase o hotărâre.

— Fie, cum dorești.

— Așa va fi, cum doresc eu.

Căpitanul s-a făcut a nu vedea zâmbetul trufaș, s-a întors și a ciocănit în ușă. Mai înainte de a ieși a spus:

— Mai gândește-te, Mark.

— Ieși!

Capitolul șaptesprezece

Nava se apropia de São Vicente, în insulele Capului Verde în jurul orelor opt dimineța. Vremea se mai îmbunătățise și cerul era senin. Marea era din nou calmă fără niciun val. Crissy tocmai terminase micul dejun și s-a apropiat de parapet pentru a urmări manevrele de acostare. Numele insulei nu era deloc potrivit cu ceea ce se întâlțea privirilor ei. Insula părea dezgolită de tot ceea ce însemna verdeață, de arbori, tufișuri, iarbă. Câteva petroliere vechi și bărci de pescuit se aflau în port. În rest, docurile erau libere. Părea că *Sea Nymph* era singurul vas de croazieră sosit în acele locuri. Când s-au apropiat, Crissy a coborât în grabă știind că urma să-l întâlnească pe Luca la punctul de control. El a zărit-o primul și a condus-o către ieșire părăsind nava înaintea celorlalți. Aflați pe mal au zărit bărcile pescărești apropiindu-se de navă și pe pescari strigând la membrii echipajului.

— Ce se întâmplă?

— Încearcă să-și vândă peștele. Personalul de la bucatărie va cumpăra pentru a găti masa pasagerilor și pentru restul echipajului.

Străbătând portul, au observat tineri ce încercau să vândă podoabe pe care le țineau în mână sau erau etalate pe pături. Erau coliere foarte simple, brățări din lemn, unele cu mărgelile din lemn și altele înșirate pe șnururi din piele.

— Trebuie să-ți dau un colier-talisman, i-a spus unul din tineri lui Crissy.

Părea sărac, subnutrit, așa încât Crissy a simțit nevoia să se oprească.

— Cât costă? I-a întrebat arătând colierul din mărgele de lemn și cu un disc atârând în mijloc.

— Un dolar.

— Dă-mi voie să ți-l cumpăr eu, s-a oferit Luca.

— Dar am un dolar. Presupun că tu ai numai euro.

I-a plătit tânărului care i-a mulțumit plin de recunoștință. Și-au continuat drumul.

— Nu cred că îți va aduce prea mult noroc, i-a spus Luca privind-o cum pune colierul în geantă.

— Sunt de aceeași părere. Se pare că nici tânărului nu i-a adus.

Luca a condus-o prin orașul care arăta cumplit de sărăcăcios. Fiecare clădire părea să se afle în pragul prăbușirii, dar erau toate pictate în culori vii. Străzile erau pline de gunoi și pe toți pereții vedeai inscripții în graffiti. Pe vârful zidurilor erau înfipte cioburi de sticlă și ferestrele aveau bare de fier. Au străbătut în sus și în jos străzile sărăcăcioase și murdare. Unele dintre clădiri fuseseră frumoase odată și aveau o arhitectură impunătoare. Intrând într-o farmacie, Crissy a rămas încântată. Fusese un loc magnific, cu mozaicuri și lambriuri din lemn sculptat.

— Este păcat să vezi atâta frumusețe prăbușindu-se încetul cu încetul și cred că au o problemă cu infracționalitatea.

Luca a încuviințat din cap.

— Da, într-adevăr. Este un loc sărac. Altădată a fost o posesiune portugheză și a fost devastată de tot ceea

ce avea valoare, cu mult timp în urmă. A fost și un centru important în comerțul cu sclavi. De aceea aproape toți locuitorii sunt de origine africană. O mână de portughezi stăpânesc practic totul.

— Păcat, pentru că insula ar putea fi un loc minunat.

— Există câteva plaje frumoase, dar altfel este un loc aproape părăsit, pustiu.

Au ajuns într-o piațetă în ruină. În mijloc se afla un chioșc și în jurul lui câteva mese cu umbreluțe. Pe firmă se făcea reclamă la Coca-Cola.

— Vrei o Coca-Cola, mai înainte de a ne continua drumul? Putem să ne așezăm la masă și să privim trecătorii pentru o vreme.

— Da, a fost de acord Crissy fascinată de spectacolul viu colorat al sărăciei.

Au primit două sticle de Coca-Cola, în ambalaje demodate de mult, pe care Crissy nu le mai văzuse de ani buni, pentru care au plătit câțiva bănuți.

— Cred că am să mă mut aici, a spus Crissy zâmbind.

Priveau femeile de culoare înalte, cărând coșuri grele pe cap, pășind mândru de-a lungul pieței. Cele mai multe dintre coșuri conțineau legume.

— Merg la piață, pentru a vinde câte ceva, a spus Luca.

Și-au terminat băuturile și au pornit în jurul pieței privind în vitrinele magazinelor. Aproape fără nicio excepție acestea aparțineau unor emigranți chinezi care vindeau mărfuri de proveniență chinezească. Îmbrăcăminte, articole casnice, articole sportive, jucării – orice îți trecea prin minte puteai găsi acolo, dar toate produsele erau de o calitate îndoielnică.

— Uimitor! Suntem de cealaltă parte a lumii și chinezii dețin aproape toate magazinele și vând numai mărfuri chinezești.

— Ai dreptate, a fost Luca de acord. Mai ales dacă stai și te gândești că portughezii au fost stăpâni aici și cel mai aproape vecin este Senegalul.

S-au plimbat vreme îndelungată. În drumul lor au trecut pe lângă o biserică pe treptele căreia se aflau cerșetori, apoi pe lângă o școală dărăpănată. Într-un târziu, au ajuns într-o zonă cu totul diferită aflată la doar câțiva metri distanță, dar altfel desprinsă parcă din viitor. O piațetă destul de întinsă ca suprafață, împodobită cu flori și arbori, adăpostea bănci aranjate în jurul unei fântâni, în care nu se afla niciun strop de apă. Un chioșc elegant, frumos împodobit se afla într-un capăt al piațetei. De jur-împrejur se înălțau case frumoase, clădiri de apartamente și câteva de birouri cu magazine la parter, câteva galerii de artă și magazine de artizanat care comercializau produse realizate de locuitorii de pe insulă și chiar un mic magazin cu articole sportive.

Era o zi fierbinte și aerul umed devenea greu de respirat.

— Vrei să ne oprim să bem un pahar cu vin? Poate și mâncăm ceva.

— Da, a fost Crissy de acord.

Abia în acel moment își dădea seama cât de mult merseseră. Locurile pe care le văzuse în drumul lor păreau atât de interesante, în ciuda sentimentului depri-mant pe care îl stârneau, încât pur și simplu pierduse noțiunea timpului.

Au intrat într-o cafenea aflată în apropierea piațetei. Era un local modern, cu aer condiționat și pe pereți erau

atârinate tablouri ale unor artiști locali. Proprietarii erau un cuplu de portughezi foarte prietenoși, care le-au servit vin făcut din struguri de pe domeniul lor și sendvișuri simple cu carne de pui și o pâine de casă delicioasă.

Crissy a fost cea care a deschis un subiect sensibil.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Mark?

— Greu de spus. A comis o infracțiune, asta este mai presus de orice îndoială. Dar să nu uităm că este fiul unui armator bogat și extrem de influent. Sunt chiar ușor surprins că este încă ținut în arest.

— Nu se poate! Dar!... dar...

— Crissy! N-ar trebui să reacționezi în felul acesta. Doar știi pe ce principii funcționează lumea în care trăim. Dacă Mark ar fi fost un tânăr lipsit de mijloace financiare care nu și-ar fi permis să angajeze avocați iscușiți, ar fi fost ușor să fie aruncat în închisoare pentru vreme îndelungată. Dar Mark este bogat, putred de bogat și tatăl său dispune de serviciile unui număr impresionant de avocați și nu trebuie să uiți că mijloacele de trai ale căpitanului depind de Georgios Vilos.

— Înțeleg. Va fi foarte greu să-l înfrâng pe Mark la tribunal.

— Poți fi sigură. Vor încerca să te pună la zid. După cum știu că acționează, vor încerca să sape după „marmoratori” dornici să depună mărturie că ești gata să faci sex cu oricine. Și multe alte lucruri asemănătoare.

Crissy îi dădea dreptate.

— Dar căpitanul? Crezi cu adevărat că se va alia cu cei doi Vilos într-o astfel de situație?

— Nu știu. Tot ce pot să-ți spun este că își iubește meseria și că se va gândi foarte bine mai înainte de-a se pune într-o situație care s-ar putea să-i aducă debar-

carea, concedierea și de ce nu imposibilitatea de a-și mai găsi o slujbă în navigație. Familia Vilos va avea grijă să pună lucrurile la punct în felul acesta. Nu-și va mai putea găsi o slujbă pe nicio linie de navigație.

— Nu m-am gândit la niciunul dintre aceste aspecte. Va trebui să aștept și să văd cum se vor face jocurile.

După ce au terminat de mâncat au părăsit cafeneaua, mână în mână și au pornit către port. Se apropia ora îmbarcării așa încât, pentru a evita aglomerația provocată de turiștii ce se întorceau cu autocarele, s-au grăbit către vapor. Luca și-a privit ceasul.

— Dă-mi câteva minute să stau de vorbă cu Voula să văd dacă are ceva probleme urgente și apoi poate mergem în cabina mea... să bem ceva.

Crissy i-a citit în priviri intențiile și a zâmbit.

— Dal Chiar mi-ar face plăcere... să bem sau...

Luca a sunat-o pe Voula care l-a asigurat că totul era bine și că nu existau probleme la infirmerie, apoi au pornit împreună către cabina lui Luca.

— Fii bine-venită în umila mea locuință!

Crissy a pășit în cabina destul de asemănătoare cu cea în care călătorea ea. Pe birou însă a zărit o seamă de fotografii înrămate.

— Sunt fixate cu bandă adezivă, așa că nu sunt aruncate prin cabină pe furtună.

— Ingenioasă idee.

— Este absolut necesar dacă nu vrei să dai peste cioburi la tot pasul. Aceștia sunt părinții mei.

Un cuplu elegant, în jur de șazeci de ani, o privea din fotografia arătată de Luca. Erau amândoi de statură înaltă, elegant îmbrăcați. Mama avea părul blond și un ten deschis la culoare. Tatăl era brunet, cu un ten ceva mai închis.

— Aici sunt eu cu Bocca, bătrânul meu golden retriever. A murit pe când eram în liceu. Este superb, nu-i așa?

— Pari atât de fericit. Și parcă și el zâmbește.

— Era întotdeauna zâmbitor.

— Ce înseamnă numele lui?

— Bun de nimic. L-am numit așa pe când era doar un pui și sărea în baie sau sub duș după mine. Îi plăcea apa la nebunie. Acolo sunt mătușa, unchiul și verii mei la o nuntă. Ea este sora tatălui meu. Aici sunt eu atunci când mi-am luat diploma în medicină.

— Cred că acum ești mult mai chipeș.

A îmbrățișat-o și a sărutat-o cu pasiune.

— Asta pentru că sunt îndrăgostit.

Și-a scos uniforma în grabă și a ajutat-o pe Crissy să se dezbrace.

— Cred că atmosfera fierbinte mă excită.

— Atunci ar trebui să ne mutăm la tropice, a fost de părere Crissy.

— Bună ideea!

A îmbrățișat-o din nou și a sărutat-o profund.

Au făcut dragoste repede, dar cu înflăcărare, dorința fiindu-le stărnită de orele petrecute împreună. Când s-au liniștit, trupurile lor erau scăldate în sudoare.

— Mi-aș dori să adun toată sudoarea de pe trupul tău plimbându-mi limba în sus și în jos.

— Mă tem că nu ai timp pentru asta, a râs Crissy.

— Poate că ar trebui să ne găsim timp.

Erau încă împreunați și în acel moment Crissy l-a simțit crescând în ea. A suspinat și s-a agățat de umerii lui în momentul în care el a început să se miște sărutând-o și alintând-o. Au atins momentul culminant îm-

preună, în aceeași clipă nestăvilit, cu pasiune. Niciodată nu-și imaginase că ar fi fost posibil să trăiască astfel de clipe de extaz și s-a prins de trupul lui cu disperare. Luca a strâns-o în brațe de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Au auzit sirena anunțând plecarea vasului. Era momentul ca Luca să se întoarcă la infirmerie. Deși nu se puteau bucura de preaplinul sentimentelor pe care le trăiau, au făcut totuși planuri să se întâlnească, ceva mai târziu, la discotecă.

Îndreptându-se către cabina ei, Crissy a ridicat privirile către ceasul navei. Fumul se ridica în aer și se ondu-la purtat de vânt, lăsând o linie aproape orizontală în urma vasului. Și-a amintit că din Insulele Capului Verde porneau către Brazilia, călătorie ce nu avea să dureze mai mult de două zile la bordul navei *Sea Nymph*, în vreme ce aitor vapoare le lua până la cinci zile pentru a străbate aceeași distanță. Și era aproape imposibil să creadă că se îndrepta către America de Sud, către Amazon. A hotărât să renunțe la masa de prânz pentru a face plajă la piscină. După două zile mohorâte, cu un cer cenușiu, soarele strălucea și vremea era minunată.

Ajunsă în cabină s-a schimbat repede, și-a pus costumul de baie peste care a luat un sarong mic, colorat. Tocmai se pregătea să ia geanta de plajă când și-a amintit de scrisorile luate din cabina lui Mark.

Dumnezeule! Cum am putut să uit?! Experiența prin care trecuse fusese înspăimântătoare, așa încât dăduse uitării scrisorile. Le-a căutat în poșetă și le-a scos pe toate. Probabil nu aveau nicio valoare în acel moment, dar își spunea că era bine să vadă conținutul lor. Privea plicurile albe simple pe care se aflau înscrise

data și numele lui Mark, toate cu aceeași trăsătură de condei, cu litere de tipar amintind de stângăcia unui copil.

A deschis un plic ce purta cea mai recentă dată și a despăturit foaia aflată înăuntru. Brusc, a trăit un sentiment neplăcut. Intra în viața, în secretele unui om precum un hoț. *Asta sunt. Nimic altceva. Toate acestea îi aparțin lui Mark.* Totuși, era posibil ca acele informații să fie utile.

A început să citească. Era același scris stângaci.

Makelos,

Trebuie să cobori de pe navă în următorul port sau la următoarea staționare. Nu pune întrebări, fă doar ce ți se spune. Este absolut necesar să părăsești vasul. Este vorba de o situație care nu depinde de mine.

Tatăl tău

Crissy a recitit mesajul și apoi a vârât foaia de hârtie la loc în plic. Să debarce? De ce? Mesajul îi cerea lui Mark să pornească înapoi către casă? Era tatăl său un părinte dominator așa cum îi spusese Mark? Nu avea de unde să știe care era realitatea. A luat un alt plic și l-a deschis.

Makelos,

Părăsește nava, acum! Coboară imediat! Nu contează portul. Este o chestiune de viață și de moarte. Te rog! Te implor! Coboară acum!

Tatăl tău

Părea un apel aproape disperat. Omul parcă era pe cale să-și piardă mințile. Nu avea niciun sens să se poarte astfel dacă voia să-și ademenească fiul acasă. Chiar era o problemă de viață și de moarte? Sau tatăl său dramatiza?

A oftat deschizând plicul următor.

Fiule,

Te implor să părăsești nava. După ce cobori pe uscat poți să-mi ceri tot ce-ți dorești. Nu am cuvinte să te fac să înțelegi că este vorba de viață sau moarte. Makelos, știi că nu mă joc cu vorbele. Trebuie să cobori pe uscat. Eu și mama ta te implorăm. Te rog!

Mama și Tata.

Ciudat. Brusc, Makelos a fost înlocuit de „Fiule” și mama s-a alăturat tatălui. Poate lucrurile nu erau totuși atât de neobișnuite, la urma-urmelor. Poate că Mark nătre sentimente deosebite față de mama sa, ceea ce nu era valabil și în privința tatălui. Tonul folosit se schimbă. Nu mai era poruncitor, ci pur și simplu cerșea atenție. Crissy a pus epistola în plic și a desfăcut o altă scrisoare.

Makelos, neprețuitul meu fiu,

Te rog să ne dai crezare nouă, părinților tăi. Trebuie să debarci la São Vicente. Asta este ultima ta șansă. Te rog, mama ta te imploră. Totul va fi al tău dacă părăsești vasul la São Vicente. Te rog. Este ultima șansă de a te salva.

Mama și tata

Crissy știa că São Vicente era portul din Insulele Capului Verde pe care tocmai îl părăsiseră. De ce reprezenta acest loc ultima șansă de salvare. La ce trebuia să se aștepte? De cine trebuia să se teamă? Dacă Georgios dorea ca fiul său să-și salveze viața de ce nu era explicit în privința pericolului? Dacă Georgios Vilos dorea cu atâta ardoare ca Mark să debarce de ce nu-i explica limpede despre ce pericol era vorba? Se întreba dacă Vilos era informat că fiul său nu putea părăsi nava. În mod cert, în momentul în care fuseseră expediate mesajele, Mark nu avea permisiunea să circule liber. Oare îl informase căpitanul pe tatăl său despre cele întâmplate?

Crissy privea plicurile și se întreba ce era mai bine de făcut. *Trebuie să merg la căpitan. Nimeni nu poate lua măsuri în afară de el. Va trebui să mărturisesc faptul că am furat scrisorile din cabina lui Mark.* Poate că n-ar fi cazul să fie foarte nemulțumit de fapta ei. În fond, Mark încercase să o violeze și ea nu făcea altceva decât să încerce să afle dacă el îi telefonase și îi sfâșiasse lenjeria intimă. Atunci când luase scrisorile se gândise la toate acestea.

A pus plicurile la loc în geantă, cu mare grijă. A format numărul de telefon al căpitanului și a așteptat. Un robot a preluat convorbirea și Crissy a lăsat un mesaj în care îl anunța pe căpitan că deține informații referitoare la o posibilă situație gravă în care s-ar fi aflat *Sea Nymph* și că aștepta în cabină pentru a fi contactată.

Apoi s-a așezat pe pat așteptând ca telefonul să sune. A trecut mai bine de o oră. A încercat să citească, după care a început să-și piardă răbdarea. A format numărul de telefon al căpitanului dar, din nou, a răspuns robotul.

Cineva a bătut la ușa cabinei în momentul următor. Căpitanul Papadopolis stătea în dreptul ușii atunci când a deschis. Purta pe buze, veșnicul său zâmbet.

— Bună! Am încercat să vorbesc cu tine, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa încât am hotărât să vin aici.

— Dar telefonul meu nu a sunat.

— Pot intra?

— Scuze! Desigur.

Crissy a deschis larg ușa și i-a făcut loc să treacă.

— Te deranjează dacă arunc o privire telefonului?

— Nu. În niciun caz.

S-a îndreptat către măsuta pe care se afla telefonul și apoi a început să râdă.

— Clopoțelul este închis.

— Dar nici măcar nu am atins butonul.

— Ei bine, aicineva a făcut-o. Nu contează. Gata, funcționează. Și-acum, spune-mi despre ce este vorba!

— Mai întâi trebuie să fac o mărturisire referitoare la felul în care am intrat în posesia informațiilor. Când am început să am bănuieli referitoare la Mark Vilos am mers în cabina lui pentru a lua prânzul împreună. Chiar în ziua în care a încercat să mă violeze. Când am ajuns, Mark nu se îmbrăcase încă. A intrat în dormitor și atunci am luat plicurile de pe mäsută. Remarcasem plicurile în urmă cu ceva vreme, atunci când am luat cina în compania lui și el mi-a spus că erau mesaje din partea tatălui său. Nu le deschisese, așa încât mă întrebam cum de știa acest lucru. Oricum, mi-am spus că ar fi putut să-mi fie de folos pentru a afla dacă el îmi telefona. Nicio clipă nu am fost sigură că veneau din partea tatălui său. Mi-am imaginat că pur și simplu mințea.

A rămas tăcută câteva momente privind-l pe căpitan.

— Continuă! a îndemnat-o acesta.

— Prin urmare, am luat câteva dintre ele cât timp a lipsit el din încăpere. Erau o mulțime, dar eu am ales doar câteva din grămadă, la întâmplare. Apoi am uitat de ele după toate câte s-au întâmplat. Și în această după-amiază mi-am reamintit totul în momentul în care le-am descoperit în geantă. Le-am citit și am rămas nedumerită și mi-am spus că trebuie să le vedeți.

Crissy a scos plicurile de la fundul geții și le-a dat căpitanului.

— Cred că este mai bine să le citiți singur.

Căpitanul le-a luat și le-a cercetat cu atenție.

— Sunt toate datate și le-am citit de la cel mai vechi mesaj până la cel mai recent.

— Voi face și eu ceea ce ai făcut tu, dacă ai răbdare cu mine și-mi dai un scurt răgaz.

Căpitanul a scos din plic cel mai vechi mesaj și a început să-l citească, apoi a trecut la celelalte. Le citea pe rând cu tot mai mare grabă. Când l-a terminat de citit pe ultimul pe chipul său se așternuse o expresie de adâncă îngrijorare.

— Chiar nu știu ce să spun, a rostit el în cele din urmă ridicând privirile către tânăra femeie. Problema este dacă într-adevăr trebuie să-i dăm crezare lui Georgios Vilos. Îl cunosc destul de bine și nu cred că ar lăsa de la el, dar în acest moment ar face orice numai ca să-l vadă pe Mark acasă dintr-un motiv pe care noi nu-l cunoaștem.

Și-a trecut mâna prin părul negru și des. A rămas pe gânduri pentru o vreme.

— Pe de altă parte, ceea ce se întâmplă este oarecum ciudat chiar și pentru Georgios Vilos. Ceea ce pot

să-ți spun este că am găsit exploziv plastic în cabina lui Mark după atacul lui asupra ta.

— Cum?

— Da. Într-un cufăr pe care Mark l-a adus la bord. Un pachet cu Semtex. Suficient de mult încât să producă o gaură care să atragă după sine scufundarea navei.

— Dumnezeule mare! Niciodată nu mi-aș fi închipuit că ar fi capabil de astfel de fapte. Părea să iubească nespus acest vas. Mi-a mărturisit că a adus cufărul la bord pentru că tatăl său îi ceruse să-i facă acest serviciu.

— Da. Susține că nu are habar de ce se întâmplă iar tatăl său neagă orice legătură cu toate acestea. Noi bănuiam că Semtex-ul a fost plasat de teroriști. Trebuie să recunosc faptul că au dat dovadă de foarte multă ingeniozitate.

— De necrezut.

— Din nefericire asta este realitatea. Și după cum am reținut mai erau și alte mesaje în afară de acestea.

— Da. Au mai rămas destule în cabină.

— Trebuie să le citim și pe celelalte.

— Și ce se poate face? Nu credeți că trebuie luate niște măsuri în cel mai scurt timp?

— În primul rând trebuie să intru în posesia celorlalte, apoi voi lua legătura cu Georgios Vilos, din nou. Vreau să aflu ce-mi va spune despre tot ce se întâmplă. Sper că nu ai mai spus altcuiva despre toate acestea.

— Nu. Am citit scrisorile doar cu o oră în urmă și nici nu am de gând să spun cuiva.

— Te rog, fă-mi această favoare. Nu scoate niciun cuvânt despre mesaje sau exploziv. Dacă se răspândește zvonul în rândul pasagerilor vor fi toți cuprinși de isterie.

— Ușor de înțeles. Nu voi scoate niciun cuvânt.

— Perfect. Sunt convins că nu-ți va fi ușor, dar te rog să păstrezi tăcerea. Voi încerca să-l trag de limbă pe Vilos pentru a afla ce se întâmplă.

— Îmi veți spune și mie, căpitane?

— Este dreptul tău, i-a răspuns el după un moment de gândire. Mi-ai oferit aceste informații indiferent care este valoarea lor. Există ceva necurat în toată această poveste și sincer vorbind, ceea ce se întâmplă îmi dă de gândit și îmi stârnește neliniștea.

Capitolul optsprezece

Restul zilei a trecut fără evenimente demne de remarcat. Nava își continua drumul pe o mare calmă purtându-și călătoria către Brazilia. Vremea era perfectă – senin, soare și o adiere ușoară. Seara, Crissy a pornit către discotecă pentru a se întâlni cu Luca. A sosit ceva mai devreme și după câteva minute, Valentin a apărut în spatele ei.

— Dansezi?

— De ce nu, Valentin.

Pe ring a strâns-o la piept și i-a șoptit:

— Te văd tot mai rar, Crissy.

— Da, am umblat pe ici pe colo. Tu ce-ai mai făcut?

Ai avut rău de mare?

— Ah, nu! Am stomacul de fier, presupun. Dar tu?

— Mă simt minunat. Eu...

O bătaie pe umărul lui Valentin le-a întrerupt dansul. Căpitanul, tot numai zâmbet, a întrebat:

— Pot să vă întrerup?

Pentru o clipă, Crissy a citit limpede ura și furia în privirile lui Valentin, dar acesta și-a revenit imediat și cu un zâmbet plin de grație s-a adresat lui Crissy:

— Pe curând.

Apoi a pornit către bar cu un aer țeapăn și cu pumnii strânși.

— Sper că nu te deranjează faptul că ți-am întrerupt dansul.

— Nu. Bineînțeles că nu.

Căpitanul a luat-o în brațe, păstrând o distanță decentă și a început să o conducă pe ring cu eleganță și grație.

— Trebuie să mărturisesc faptul că nu dorința de a dansa m-a făcut să-l îndepărtez pe tânăr.

— Da?

— Te superi dacă te așezi alături de mine pentru câteva minute după ce se încheie dansul? Aș dori să stăm de vorbă.

— Desigur. Nicio problemă.

Crissy era nedumerită. Nu putea să-și imagineze ce ar fi putut să-i spună căpitanul Papadopolis.

Dansul a luat sfârșit și căpitanul a condus-o către o masă liberă în fundul sălii.

Au luat loc și s-a aplecat către ea spunând:

— Am mers în cabina lui Mark și nu am găsit niciun mesaj.

— Cum? a întrebat ea cu glas ridicat. Dar le-am văzut, a continuat apoi în șoaptă. Pe biroul său.

— Te cred. Nu am nicio îndoială că spui adevărul. Dar nu despre asta doresc să stăm de vorbă.

— Dar despre ce anume? Ați mai descoperit ceva?

— Nu, dar am vorbit cu Georgios Vilos, despre mesaje.

— Și?

— Spune că i-a trimis fiului său acele mesaje pentru că există o amenințare că pe vas s-ar afla o bombă.

— A mai vorbit despre asta și mai înainte?

— Nu. Și tocmai de aceea mi se pare ciudat. Mi-a mai spus că amenințările nu i s-au părut suficient de serioase pentru a anula croaziera. Și-a spus că probabil veneau din partea unei firme concurente. A mărturisit că

mesajele aveau scopul de a-l pune pe Mark la adăpost dacă s-ar fi întâmplat ceva, cu adevărat.

— Este revoltător!

— Ei bine, nici eu nu m-am arătat încântat că mi s-au ascuns unele lucruri, pe de altă parte, dacă anulăm o croazieră ori de câte ori apar amenințări de genul acestora am ajunge să părăsim porturile arareori. Și totuși, mi se pare foarte ciudat că Georgios Vilos a încercat să-l convingă pe Mark să debarce dacă pericolul nu este real așa cum susține el acum.

— Da, într-adevăr! Mai ales că mesajele erau cât se poate deperate.

— Ai dreptate.

Căpitanul o privea cu un aer gânditor.

— Dacă există vreo posibilitate de a fi de folos, sunt gata să vă ajut, căpitane.

— Oricum m-ai ajutat. Tot ce-mi doresc este să scap de sentimentul care mă chinuie, sentimentul că ceva cât se poate de rău se pune la cale.

Luca nu a apărut la discotecă nici la miezul nopții. Crissy a stat de vorbă cu un cuplu de canadieni, apoi a pornit înapoi către cabina ei. Dorea să-i telefoneze lui Luca. Chiar dacă el era ocupat, Voula i-ar fi dat ceva informații referitoare la cât timp mai avea de lucru. Acesta era unul din dezavantajele de a fi iubita unui doctor – așa-i spusese Luca. Trebuia să-și sacrifice o mare parte din timp așteptându-l. Crissy a zâmbit. Nu simțea că făcea sacrificii așteptând ca Luca să fie alături de ea.

A deschis ușa cabinei și s-a îndreptat direct către telefon, dar chiar mai înainte de a ridica receptorul,

acesta a început să sune. *Luca* și-a spus ea, zâmbind. Nu mai primise niciun telefon de când *Mark* fusese dus la arest așa că nu mai avea niciun motiv de teamă. A ridicat receptorul.

— Da, iubitele.

Sunetul respirației șuierătoare a luat-o prin surprindere și l-a perceput mai agresiv ca niciodată. S-a înfiorat și a scăpat receptorul, apoi și-a revenit și luând telefonul în mână a întrebat:

— Cine-i acolo? Cine ești? Ce vrei?

Simțea cum inima îi bătea tot mai tare. Broboane de sudoare îi înfloreau pe frunte. Șuieratul continua să se audă în receptor.

Crissy ar fi vrut să țipe, să urle de spaimă, dar nu voia să-i dea satisfacție agresorului. A trântit receptorul în cele din urmă și apoi a închis clopoțelul. Și-a aruncat privirile în oglinda aflată pe peretele din fața sa. Tremura și era desfigurată de spaimă. Această imagine a înfuriat-o la culme. Trebuia să-l anunțe pe căpitan, numai că acesta se afla încă la discotecă. Sau pe *Luca*. Dar nu avea curajul să mai atingă telefonul. *Luca* era încă la infirmerie, totuși putea să-i lase un mesaj. Cu un efort supraomenesc a ridicat receptorul și a format numărul infirmeriei.

Voula a răspuns la primul apel.

— Infirmeria.

— *Voula*, sunt *Crissy*. Pot vorbi cu *Luca* doar pentru o clipă?

— Sigur. Așteaptă, *Crissy*.

Luca a ridicat receptorul în următorul moment.

— Bună! Ce faci?

— *Luca*, am primit, din nou, unul din acele telefoane.

— Cum? Dumnezeu! Dar, Crissy, nu pot să cred.

— Nici eu. Cred că acum îți dai seama cât de intrigată sunt de tot ce se întâmplă.

— Da. Firesc. Mark Vilos este la arest și nu are telefonul la el.

— Exact. Și-atunci? Cine sună? Sunt cu totul nedumerită.

— Voi termina în câteva minute. Cred că ar fi bine să vii aici să aștepti să-mi termin consultațiile. Nu e o idee bună să stai acolo, singură.

— Ai dreptate.

— Ai vorbit cu Mikelos?

— Nu, încă. Te-am sunat mai întâi pe tine.

— Îl voi suna chiar eu. S-ar putea să avem o șansă în felul acesta.

— Cum așa?

— Ei bine, acum știm fără îndoială că nu Mark este vinovat și având în vedere camerele de supraveghere montate de Mikelos poate reușim să dăm de un fir care să ne conducă la vinovat.

— Sper. Credeam că s-a sfârșit.

— Crissy se va sfârși curând. Hai, vino aici și între timp eu îți voi telefona lui Mikelos. Te iubesc.

— Și eu.

A închis telefonul, a luat geanta și a pornit către ușă. Dorea să iasă din cabină cât mai repede cu putință. Aștepta cu nerăbdare să ajungă la infirmerie, să fie alături de Luca.

Luca o aștepta și au pornit împreună către cabina lui. Când au ajuns, i-a povestit tot ce aflase de la Mikelos.

— Mai întâi cercetează pentru a afla de unde a fost trimisă convorbirea.

— Așa s-a întâmplat și ultima oară.

— Apoi vor verifica imaginile înregistrate de minicameră. Va dura ceva timp, dar cred că merită să așteptăm.

— Dacă este montată o minicameră acolo unde a fost făcută convorbirea. Și este un mare „dacă“ la mijloc.

— Știu, știu. Dar nu te teme. Mikelos va pune mâna pe nemernic. Sunt convins.

A sărutat-o ușor pe gât și a continuat s-o mângâie, să-i aline suferința.

— Aș vrea tare mult să fiu sigură că lucrurile stau astfel.

Buzele lui calde îi mângâiau gâtul, obrații, gura. S-a înfiorat.

— Ești adorabilă. Hai să dăm totul uitării.

A îmbrățișat-o și a sărutat-o profund.

În ciuda sentimentului de împlinire totală trăit după ce au făcut dragoste, Crissy nu putea să scape de gândurile care o chinuiau: dacă nu Mark era cel care îi telefona și care îi sfâșiase lenjeria, atunci cine se afla în spatele tuturor acestor fapte?

Capitolul nouăsprezece

Crissy a revenit în cabina ei, a doua zi. S-a schimbat și s-a pregătit pentru micul dejun. Intenționa să meargă la piscină mai târziu. Era o zi minunată și dorea să stea la plajă. Dar mai înainte de a părăsi cabina, a auzit o bătaie în ușă. A tresărit. Nu se poate! Era furioasă pe sine. S-a îndreptat către ușă și a întredeschis-o ușor. Atunci l-a zărit pe Mikelos.

— Bună! Pot să intru?

— Desigur.

Crissy a deschis larg ușa, făcându-i loc să intre. Mikelos a pășit peste prag, dar a rămas în hol.

— Crezi că poți să mă însoțești până la birourile noastre?

— Da. Sigur. Doar să-mi iau geanta. Dar ce se întâmplă?

— Vei vedea.

Fără aite comentarii au părăsit amândoi cabina și au pornit către birourile unde își avea sediul serviciul de pază.

— Mikelos, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

— Ai răbdare. Vei vedea.

— Au ajuns pe puntea unde se aflau cabinele serviciului de pază și Mikelos i-a arătat o ușă. A deschis-o și au intrat, apoi au trecut într-un birou alăturat. Spre surprinderea ei acolo a întâlnit-o pe Monika. Aceasta ședea în fața unui birou cu poșeta aurie în poală.

— Bună, Monikă! Ce faci aici?

Buzele Monikăi erau strânse, formând o linie sângerie pe chipul alb. A ignorat total întrebarea lui Crissy.

— la loc, Crissy! Aici! a invitat-o Mikelos.

— Mulțumesc.

Devenea tot mai curioasă. Nu știa ce să creadă despre tot ce se întâmpla. L-a urmărit din priviri pe Mikelos. Acesta a redus intensitatea luminii din cabină și după ce ochii ei s-au obișnuit cu obscuritatea din cameră a observat ce se întâmpla.

— Vreau să-ți arăt ceva. De fapt vă rog pe amândouă să priviți ecranul cu mare atenție.

A luat o minicasetă și a pus-o în aparat. Brusc, monitorul a prins viață. În colțul din dreapta, sus, Crissy a observat cum se înregistra timpul, secundă cu secundă. Atenția i-a fost atrasă de Mikelos care s-a îndreptat către comutator și a stins lumina.

Concentrându-și din nou atenția asupra monitorului, Crissy a recunoscut una dintre cabinele telefonice aflate pe vapor. Deși imaginile erau alb-negru, calitatea era perfectă. A tresărit și a scos un ușor țipăt de uimire când a înțeles motivul pentru care Mikelos o adusese acolo. Reușise să-l prindă pe ciudatul personaj care îi telefona.

Monitorul a rămas alb-negru pentru o vreme în timp ce secundele se scurgeau. Brusc, a apărut o siluetă și figura Monikăi s-a ivit limpede pe ecran. Crissy a urmărit cum aceasta își așeza poșeta aurie pe suport și cu o mână ridica receptorul în vreme ce cu cealaltă apăsa tastele.

Crissy privea fascinată, dar în același timp simțea cum revoita, scârba, disprețul puneau stăpânire pe ea.

Profilul Monikăi apărea clar în vreme ce aceasta a început să respire în telefon. Gura ei aproape atinge receptorul. După câteva secunde s-a întors, a pus receptorul la loc, apoi a apărut drept în fața camerei râzând în hohote. Se ținea cu mâna de stomac și râdea, râdea fără încetare, iar mâna plină de bijuterii a urcat și a acoperit gura. Inelele scânteiau. Când s-a mai liniștit a luat poșeta și a ieșit din cabină, dispărând din raza de acțiune a camerei video.

Mikelos a aprins lumina.

— Acum ai aflat cine este persoana care te hărțuia.

Crissy își ațintise privirile asupra Monikăi. Aceasta rămăsese nemișcată cu buzele strânse într-o linie sângerie. Părea dusă într-o altă lume, își spunea Crissy. Parcă refuza să accepte realitatea. Crissy simțea nevoia să o palmuiască și în același timp trăia un sentiment de milă față de acea femeie. *De ce? Care era motivul pentru care se purtase astfel?*

Și-a limpezit glasul și a întrebat:

— De ce, Monika? De ce-ai făcut-o?

Monika avea privirile ațintite undeva, în gol și a ignorat întrebarea.

— Credeam că suntem prietene. Nu pot să înțeleg de ce te-ai purtat astfel.

Crissy simțea cum își pierde stăpânirea de sine. Mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

Mikelos rămăsese sprijinit de perete și urmărea scena cu atenție. Dorea să o lase pe Crissy să primească răspunsurile la care avea dreptul mai înainte de a începe el să pună întrebări.

Monika a respirat adânc mai înainte de a spune cu o ezitare:

— Eu... eu... pur și simplu am vrut să fac o glumă.

I-a aruncat o privire în fugă lui Crissy rostind aceste cuvinte.

— O glumă? M-ai speriat de moarte. Mă întreb care ar fi fost reacția ta dacă cineva ți-ar fi făcut o astfel de glumă.

— N-am avut... n-am vrut să fac rău. Sincer.

Crissy simțea din nou dorința să o pălmuiască, dar s-a stăpânit. Se întreba dacă exista măcar un grăunte de adevăr în vorbele ei. Era geloasă? Invidioasă? Luca avusese această opinie. Era bolnavă? Nu știa ce să creadă. Oricum comportarea ei era absolut inadmisibilă.

În încăperea se așternuse o tăcere adâncă. Monika își ațintise privirile în podea și cu o mână își ascundea ochii de parcă ar fi dorit să nu vadă nimeni lacrimile ce ar fi putut să-i trădeze emoția.

— Probabil că telefoanele primite le-aș putea considera o glumă copilărească, dar felul în care mi-a fost sfâșiată lenjeria... asta nu este ceva normal, nu este o glumă. Asta-i dovadă de nebunie. Cum ai reușit să intri în cabina mea?

— Ah... am luat cardul de la Jenny. L-am împrumutat pentru că aveam nevoie la toaletă și cabina ta era mai aproape.

— Mai ai încă acel card?

— Nu. În niciun caz. Nu... nu... știu ce m-a împins să fac toate acestea. N-am vrut să-ți fac rău.

Își ridicase ochii și o privea cu un aer spășit.

La rândul ei, Crissy o privea stupefiată. Arăta precum o păpușă veche, stricată, aruncată pe un scaun. Și ce era mai rău: avea un aer patetic.

— Vrei să depui o plângere? a întrebat Mikelos.

Crissy și-a schimbat poziția în scaun întrebându-se ce ar fi fost mai bine să facă. Monika nu ar fi trebuit cruțată. Iar ea, Crissy, putea să-i dea o lecție. Era o celebritate minoră a Europei și dacă se ducea vestea despre faptele săvârșite pe *Sea Nymph* ar fi fost pusă într-o situație foarte jenantă. Oricum vor circula zvonuri. Mikelos trebuia să-și anunțe colegii și povestea avea să ajungă repede pe buzele tuturor. În câteva zile vestea se putea răspândi până la Viena.

Crissy nu-și dezlipea privirile de pe Monika. Aceasta continua să-și țină mâna ce-i tremura ușor, la tâmplă.

— Monika, vei pune punct acestei situații, acum?

Capul, cu o coafură ce amintea de Meduza legendară, s-a clătinat ușor.

— Desigur, Crissy. Niciodată... eu... niciodată... nu voi...

— Promiți?

— Desigur, scumpa mea. Îmi pare rău. Regret nespus. A fost o mare prostie din partea mea.

A început să cotrobăie prin geanta uriașă.

Prostie nu este cuvântul pe care l-aș folosi, gândea Crissy.

— Bine. Dacă promiți, nu voi depune plângere.

Și-a ridicat privirile către Mikelos care urmărea întreaga scenă cu brațele încrucișate la piept. Acesta a încuviințat din cap ascultând hotărârea luată de Crissy.

— Mulțumesc, scumpa mea. Sper că... că nu vei spune nimănui. Înțeleg că am făcut o mare prostie și îmi pare nespus de rău.

Și-a șters ochii cu un șervețel, deși Crissy nu zărea nici urmă de lacrimi.

— Sper că mă vei ierta. Te rog.

— Te... te iert, Monika.

Rostise aceste cuvinte, dar în adâncul sufletului era conștientă de faptul că lucrurile nu aveau să meargă atât de ușor. Spaima și durerea provocate de Monika nu puteau fi date uitării prea curând.

— Sper că acum totul s-a sfârșit, dar numai dacă ești absolut sigură.

Monika o privea cu un aer întrebător.

— Da, sunt sigură.

— Mulțumesc, scumpa mea.

Monika s-a ridicat și și-a tamponat ochii cu șervețelul.

Chiar își imaginează că plânge, își spunea Crissy.

Monika a părăsit în grabă încăperea, tocurile lovind ritmic gresia. Ușa s-a trântit în urma ei.

— Trebuie să mărturisesc faptul că am fost uluit când am văzut despre cine era vorba.

— Și eu. Parcă tot nu pot să cred că ea este vinovată. Și mai pretinde că totul a fost doar a glumă.

— N-a fost nicio glumă. Are mintea bolnavă.

— Mă întreb ce a îndemnat-o să facă acest lucru?

— Cine poate ști? Probabil este invidioasă. Nu mai este tânără și frumoasă așa cum ești tu și de aceea nu te poate suferi.

— Ei bine, indiferent ce a fost, totul a luat sfârșit.

Slavă Domnului!

Crissy s-a ridicat de pe scaun.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Mikelos.

— Asta mi-e datoria. Mă bucur nespus că în sfârșit am prins-o. Vrei să te însoțesc la cabină?

— Nu. Mă simt... bine. Mi-ai fost de mare ajutor.

Mikelos a deschis ușa și a însoțit-o până la ieșirea din sediul serviciului de pază.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă suni, a îndemnat-o Mikelos.

— Așa voi face. Mulțumesc.

Crissy a revenit în cabină. A lăsat geanta pe un fotoliu și a oftat adânc. Era într-adevăr liniștită. I se luase o povară de pe suflet. Se așteptase ca acest moment să-i aducă bucurie, dar imaginea oferită de Monika o deprimase. Își amintea admirația pe care o simțise față de Monika la începutul croazierei. Își spunea atunci că se afla în fața unei femei care avea totul: era sofisticată, avea bani, se bucura de celebritate. Era greu de imaginat că o astfel de persoană deosebită o luase sub aripa ei ocrotitoare. Dar tocmai descoperise că Monika era o femeie singură și tristă, disperată, cu mintea bolnavă din pricina invidiei, a geloziei și a lăcomiei.

Brusc, telefonul a început să sune. Crissy l-a privit preț de câteva secunde, apoi a ridicat receptorul.

— Da?

Nu-i mai era teamă să răspundă la telefon.

— Bună, Crissy. Sunt Gudrun de la magazinul duty-free. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Perfect. Eu totdeauna sunt bine. Tocmai mă întrebam dacă ai fi interesată de o propunere făcută de Anna, rusoaica, al cărei magazin se află alături de al meu.

— Serious? Ce mai e de data asta? Agrafe? Piepteni bătuți cu strasuri?

— Nu, nu. Are niște rochii de ocazie superbe. Absolut minunate. Te-a văzut atunci când te-ai pregătit pentru cina oficială și te-a admirat din toată inima. Mi-a cerut să

te întreb dacă nu vrei să porți una din rochiile ei. Repet, sunt superbe. Dacă cineva te întreabă de unde ai rochia îi spui. Asta-i tot ce ai de făcut. Și poți păstra rochia.

— Adevărat?

— Fără nicio îndoială. Și cred că este vorba de una scumpă. De ce nu vii până aici? O poți alege și o poți purta în seara aceasta ca și pe viitor. Gândește-te, atunci când te vei căsători cu Luca vei avea nevoie de toalete elegante.

— Când eu și Luca...

Era uluită.

— Tot echipajul știe despre voi doi. N-ai înțeles? Toți vorbesc numai despre voi doi. Și toată lumea e de acord că sunteți o pereche minunată.

— Sincer vorbind, nu am știut, nu am avut nicio bănuială.

— Vezi, ai devenit subiect de interes general, pe vas, prin urmare trebuie să arăți cât mai bine. Ne vedem într-o jumătate de oră. De acord?

Și Gudrun a închis telefonul fără a mai aștepta acceptul lui Crissy.

Aceasta a așezat telefonul în furcă și a oftat dar de data aceasta era mulțumită, fericită. Convorbirea pe care tocmai o avusese i-a luat gândurile de la Monika. Era încântată să afle că legătura ei cu Luca era considerată o relație serioasă. Și-a luat geanta și a pornit către ușă, fericită că apăruse ceva nou care să-i alunge gândurile de la cele întâmplare.

Când a intrat în restaurant, a stârnit senzație. Capețele se întorceau la trecerea ei și Crissy era conștientă de șoaptele pe care le schimbau între ei cei aflați la

mese. Rochia pe care ea, Gudrun și Anna o aleseseră, era lungă, din mătase plină. Corsajul, cu un decolteu adânc, era de culoare purpuriu-închis și împodobit cu flori din mărgele ce reflectau fiecare rază de lumină. Fusta largă, curgea în mai multe straturi de mătase în nuanțe tot mai stinse de purpuriu și florile imaginau buchete la talie, lăsând spre poale să cadă câte o florică stingheră. Părul îl avea prins la spate cu o panglică de mătase. Pentru urechi, Gudrun îi dăduse o pereche de cercei simpli din ametist, iar la mână purta o brățară simplă tot din ametist cu un mic diamant. Aceasta fusese ideea Annei. Un ultim accesoriu era o poșetă micuță aurie ce provenea tot din magazinul Annei. Când a ajuns la masă, toți și-au ațintit privirile asupra ei. Tot ceea ce putea citi pe fețele lor, era uimire profundă. Rudy s-a ridicat în picioare și s-a înclinat ușor în fața ei și doctorul Von Meckling s-a ridicat și el pe jumătate și i-a aruncat priviri admirative.

— Dumnezeu! Arăți uluitor! Este una dintre cele mai frumoase rochii pe care le-am văzut vreodată.

— Adorabil, a murmurat Monika, zâmbind forțat.

Jenny i-a zâmbit și ea.

— Cred că ai înțeles mesajul! Ești mortală!

— Vă mulțumesc tuturor! Și voi arătați excelent. Rudy îmi place papionul tău ca și smochingul.

Crissy era încântată de primirea făcută, deși se așteptase ca Monika să fie ceva mai amabilă, dar probabil că aceasta se temea că va spune tuturor despre cele întâmplare.

Crissy a mai remarcat și faptul că Jenny purta una dintre rochiile ei de seară mai puțin șocante, cu un șal de mătase ce ascundea decolteul adânc. Probabil că-

tase o rochie care să se potrivească gustului mai cu-minte al doctorului.

— Am cumpărat rochia de la un duty-free de pe vas. De la Anna. Are lucruri minunate.

— Trebuie să arunc și eu o privire. Am trecut pe acolo de multe ori, dar nu mi-am dat osteneala să intru. Este un magazin atât de mic, încât nu am crezut că ascunde astfel de comori. Este un vis, a lăudat-o Mina.

A sosit și chelnerul aducând meniul. L-au răsfoit și s-au consultat. Crissy își spunea că totul era atât de natural, de firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Au comandat și apoi conversația s-a îndreptat către Brazilia și portul Belém unde nava urma să acosteze în dimineața următoare. Niciunul dintre ei, în afară de Monika și doctorul Von Meckling, nu mai vizitase Brazilia și nici aceștia doi nu avuseseră ocazia să vadă portul Belém aflat în nordul Braziliei.

— Ai ales vreo excursie? a întrebat Monika cu glas dulceag privind-o pe Crissy.

Vorbea cu un aer ezitant de parcă îi aluneca pământul de sub picioare.

— Da. Am găsit câteva care par interesante. Cred că o voi alege pe cea de o zi.

— Minunat. Vei afla multe lucruri. Dar tu Jenny, scumpa mea? Mergi în excursie?

— Eu și Ludwig vom coborî de pe vas, dar vom merge la cel mai apropiat restaurant. El nu vrea să meargă în excursie. Căldura și umiditate nu sunt pe gustul lui.

— Sunt convinsă că va fi foarte cald și multă umezeală.

— Am auzit că vom fi duși la țărm în bărci. Poate fi riscant, a intervenit Mina.

— Da. Locul în care mergem nu este suficient de mare pentru ca nava să ancoreze în port așa că vom debarca în larg pe remorchere ce ne vor duce la mal. Dacă vremea e bună nu există niciun pericol, a fost de părere Rudy.

— Sună atractiv. Poți vedea absolut tot începând cu catedrala și clădirea operei și până la o vizită la grădina zoologică sau o plimbare în junglă.

— Este un loc unde e bine să fii vigilent, a spus Monika.

— Există multe alte locuri asemănătoare. Am dreptate? a dorit Crissy să știe.

— Ei dai! Cred că da.

Ezita. Și-a dres glasul și a adăugat:

— Din nefericire, în Brazilia există multe locuri periculoase. Sunt o mulțime de lucruri de care trebuie să te ferești: cerșetori, hoți de buzunare, copiii ai străzii. Nu trebuie să uităm că animalele au purici și păduchi și trebuie să fim în gardă atunci când localnici cu o maimuță pe umeri se oferă să ne facă fotografii.

— Dezgustător! s-a arătat Jenny oripilată.

— Dar adevărat.

— În locurile acestea banii s-au făcut din cauciuc, s-a alăturat conversației și doctorul Von Meckling. Mai bine spus, o mână de oameni, câteva familii s-au îmbogățit în felul acesta. Așa s-a construit Teatro da Paz. Este o clădire în stil rococo. În zilele noastre banii se fac din chereștea, alune, cacao și iută. Dar există și multă sărăcie și analfabetism. Există școli, dar nu au profesori. O situație foarte tristă.

Era pentru prima oară când Crissy îl auzea pe doctor rostind atât de multe cuvinte într-o conversație. Se întreba dacă Jenny cu vitalitatea și spontaneitatea ei era răs-

punzătoare pentru ceea ce se întâmpla. Poate că tinerețea ei era tot ce avea doctorul nevoie.

— Avem prieteni bancheri în São Paulo, a continuat bătrânul doctor. Au în jurul lor o adevărată armată de oameni care le asigură protecția. Au elicoptere care-i transportă de la *finca* în care locuiesc direct pe acoperișul băncilor în care lucrează. Și asta nu constituie un capriciu, un moft, ci pur și simplu o necesitate pentru că în felul acesta evită să se afle în pericol de a fi răpiți sau jefuiți. I-am vizitat în câteva rânduri de-a lungul anilor. *Finca* lor se află în mijlocul unui domeniu de 200.000 de acri. Acolo au o mică armată pentru a se afla în siguranță. Îmi amintesc o vizită pe care am făcut-o unor prieteni ai lor aflați la câteva mii depărtare. Am călătorit în mașini Mercedes securizate și înconjurați de jeep-uri pe care erau montate mitraliere.

— Cred că v-ați simțit în siguranță, a fost Jenny de părere.

— Nicidecum, draga mea. Toate acestea au avut un efect contrar. Pur și simplu te simți amenințat, în pericol, în astfel de situații. Soldați, arme, gărzi de corp. Pur și simplu au darul să intimideze și nu te simți câtuși de puțin protejat. Te poți întreba de ce sunt necesare toate acestea. Eu, desigur, stiam de ce. Dar dacă toți acești oameni se întorc împotriva celui pe care ar trebui să-l protejeze? Se întâmplă adesea.

— Chiar este posibil doctore? a dorit Crissy să știe.

— Desigur, draga mea. Nu vorbesc despre timpuri apuse, despre experiențe din tinerețea mea ci despre o vizită făcută acum câțiva ani.

— Presupun că de aceea vom avea gărzi înarmate în timpul excursiilor.

— Adevărat?

— Da, a asigurat-o Mina. Nu vorbesc explicit, dar organizatorii croazierei au amintit de gărzi înarmate care se vor afla în fiecare autocar.

— Incitant! Mult mai incitant decât mi-am imaginat, și-a arătat Crissy entuziasmul.

Toți cei prezenți în jurul mesei au izbucnit în râs.

— Sunt convinsă că vom fi în siguranță. Nu ne vor duce în locuri în care ar fi posibil să ne pună viața în pericol, a fost de părere Monika.

— Merge cineva la spectacolul din această seară? a schimbat subiectul Rudy.

Toți și-au manifestat dorința de a urmări spectacolul.

— Minunat! Eu și Mina vom merge mai devreme să rezervăm o masă și să comandăm șampania.

— Ne vedem acolo, a promis Crissy.

În acea seară, turiștii adunați la discotecă erau mai numeroși ca oricând. Bărbații purtau costume de seară și rochiile doamnelor fluturau pe ringul de dans. În jurul meselor se făcea conversație și grupuri numeroase erau adunate în jurul barului. Crissy a dansat în câteva rânduri cu Rudy și o dată cu doctorul Von Meckling. Unul dintre ofițerii mai tineri a invitat-o la o serie de dansuri mai alerte și în felul acesta timpul a trecut pe nesimțite. Din când în când își arunca privirile către celălalt capăt al sălii sperând să-l vadă pe Luca. Căpitanul a sosit împreună cu ofițerii care îl însoțeau în mod obișnuit foarte târziu, dar Luca nu s-a aflat printre ei. Crissy a bănuțit că acesta era ocupat la infirmerie. Căldura și fumul țigărilor au început să devină greu de suportat și era obosită din pricina dansului. Într-un târziu,

grupul căpitanului a părăsit discoteca. Crissy și-a luat poșeta și a pornit către ieșirea din discotecă. Avea nevoie de aer proaspăt. A trecut pe la toaletă unde a aruncat o privire în oglindă pentru a se asigura că totul era în regulă cu coafura și machiajul ei, apoi a coborât cele câteva trepte care o purtau către cea mai apropiată ieșire pe punte. Nu se afla nimeni afară, dar oricum la acea oră nu se așteptase să întâlnească decât pe cei dornici de o plimbare târzie, care nu erau în număr mare de obicei.

Aerul nopții era umed, dar încărcat de arome ciudate. Se simțea minunat după fumul și căldura din discotecă. S-a concentrat, încercând să definească aromele din aer. În mod surprinzător și-a spus că aerul era încărcat de mirosul pământului. Probabil se apropiaseră mult de Brazilia, deși nu zărea uscatul. Știa că vasul urma să intre pe Amazon în jurul orelor patru dimineața și să ajungă în micul port numit Belém, în jurul orelor nouă.

A rămas sprijinită de parapet, în apropierea unei grinzi metalice. Privea cerul. O noapte perfectă pentru a te bucura de strălucirea stelelor. Privind apele mării nu zărea niciun alt vapor sau luminile acestuia, doar silueta vasului lor și luminile de pe *Sea Nymph* licărind precum stelele. Mătasea rochiei flutura ușor în adierea brizei. Liniștea ce plutea în jur avea un efect puternic asupra ei. Era dulce și liniștitoare după vacarmul din discotecă. Zumzetul motoarelor și clipocitul apei produceau un efect hipnotic.

Pacea binecuvântată a fost tulburată de un uruit la fel de înăbușit. Foșnete și apoi o bufnitură. Crissy s-a înfiorat de teamă. S-a aplecat peste parapet, protejată fiind de grinda metalică. Pe măsură ce ochii se obișnuiau cu

obscuritatea a reușit să vadă ce se întâmpla. Mai întâi a zărit o siluetă care reușise să îndepărteze o parte din prelata ce acoperea una dintre bărcile cu motor. Bărcile erau legate direct de punte pentru a fi asigurate în cazul unor valuri puternice, în vreme ce bărcile mai mari erau suspendate cu niște cabluri metalice. Pe când privea ca hipnotizată barca cu motor a zărit silueta unui bărbat. Își făcea de lucru încercând să îndepărteze pânza ce proteja barca și să dezlege funiile care o asigurau de punte.

Pentru o clipă, lumina lunii a căzut direct pe punte și atunci Crissy a zărit o geantă de mărime mijlocie, de genul celor folosite pentru a căra echipamentul sportiv. Și imediat a zărit și chipul bărbatului. *Dumnezeule!* A înțepenit. Apoi s-a retras în spatele grinzii ce-i putea asigura oarecare protecție. *Doamne, sper că nu m-a zărit.* Inima îi bătea nebunește și tremura din tot trupul.

Era Valentin Petrov. A ascultat cu atenție încercând să prindă orice zgomot care venea din direcția lui. Doar foșnetul pânzei. Își dorea să dispară cât mai repede, să se facă una cu grinda, rugându-se ca Valentin să nu o fi văzut. Nu-și dădea seama exact despre ce era vorba, dar era convinsă că acesta se pregătea să lase barca la apă. Dar, de ce?

A trebuit să se folosească de toată puterea de stăpânire de care dispunea pentru a nu se apleca să vadă ce se întâmpla. Instinctul o îndemna să rămână ascunsă. Nu îndrăznea să se expună. Și-a aruncat privirile către ușa ce ducea în interiorul navei și s-a întrebat dacă ar fi posibil să dispară fără ca el să o zărească.

Stând acolo nu era de niciun folos. Dacă pornea în sus pe scări către discotecă avea șanse să se pună la

adăpost, apoi putea să-l anunțe pe căpitan despre ceea ce se întâmpla.

A respirat adânc, a privit din nou în direcția ușii și...

O mână înmănușată i-a acoperit gura și țipătul care a țâșnit din adâncul ființei sale a fost înăbușit.

Instinctiv a început să se lupte pentru a scăpa din strânsoarea de fier. Degetele ei încercau să ajungă la agresor. S-a agățat de grindă și cu ajutorul tocurilor de la pantofi a încercat să se proptească de ea pentru a aduna forță. Dar totul era în zadar.

Apoi a simțit o respirație fierbinte drept în față. Ochii ei se măriseră de spaimă. Chipul bărbatului era aproape de al ei și o fixa cu priviri reci, de culoare gri. Pentru câteva momente a rămas tăcut, dar continua să respire greu. Un zâmbet a înflorit pe buzele lui:

— Nu mă recunoști. Crissy?

Rânjea.

Crissy a încercat să-l lovească cu piciorul, dar el o imobilizase cu greutatea trupului său țintuind-o de grindă. Încerca să țipe dar îi era imposibil. Abia putea să respire. Se temea să nu se sufoce dacă nu-i lua mâna de pe gură.

— Frumoasa ta rochie te-a dat de gol, a murmurat Valentin. Superba ta rochie fluturând în adierea vântului. Ar trebui să fii mai atentă.

Chipul lui atât de aproape de fața ei, nasul lui aproape atingându-l pe al ei, mirosul lui, respirația lui, toate îi întorceau stomacul pe dos. Zâmbetul lui ciudat și privirile lui terifiante îi provocau o greată cumplită.

— Acum va trebui să te iau cu mine, Crissy. Vom face amândoi o plimbare cu barca mai înainte ca acest vapor să sară în aer.

Să sară în aer? Doamne ajută! Ce trebuie să fac?
Încerca să-l lovească dar nu reușea fiind pur și simplu strivită de grindă de greutatea trupului său.

Luca a intrat în discotecă și a trecut în revistă, din priviri, întreaga sală. Ca în toate serile când se organizau petreceri oficiale, numărul celor prezenți era mai mare. Oaspeții stăteau până târziu luând un pahar în plus sau dansând mai mult ca de obicei. A străbătut întreaga sală, a trecut pe lângă fiecare masă, dar nu a zărit-o pe Crissy. Nici căpitanul nu se mai afla în discotecă, deși măcar unul dintre ofițerii săi ar fi trebuit să fie prezenți în sală. *Ringul de dans* și-a spus încercând să se asigure că totul era în ordine.

Dar nici pe ring nu a zărit-o pe Crissy. Luminile în permanentă mișcare făceau și mai dificilă căutarea ei. În cele din urmă, după ce a străbătut ringul, croindu-și greu drum printre trupurile ce se legănau în ritmul muzicii a pornit către ușă.

De la o masă aflată într-un colț, Monika Graf l-a strigat. *Scârba. Mizerabila care a chinuit-o pe Crissy.* Monika flutura evantaiul și zâmbea cu toată gura.

— Doctore Santo.

Luca s-a îndreptat către masa ei.

— Ați văzut-o pe Crissy? a întrebat el, făcând eforturi să se poarte politicos.

Ar fi dorit din tot sufletul să-i spună acelei creaturi câteva vorbe bine-meritate, dar s-a înfrânat.

— Am văzut-o pe scumpa copilă cu doar câteva minute mai devreme. A ieșit singură pe punte imediat după ce căpitanul și ceilalți ofițeri au părăsit discoteca.

— Căpitanul a plecat?

— Ciudat, nu-i așa? El este cel care totdeauna pleacă ultimul. Dar presupun că ea s-a dus până la toaletă. De ce nu ieși loc alături de mine s-o așteptăm împreună? Avem o șampanie grozavă. Taittinger, presupun. Bună, foarte bună.

Luca încă cerceta din priviri întreaga sală.

— Mulțumesc, dar nu beau. O mai caut pe Crissy.

— Nu-ți face griji, scumpul meu. În câteva minute va fi înapoi. Știi că te așteaptă. Fără îndoială, cu sufletul la gură. Hai, ia loc și bea o gură de șampanie.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să o găsesc pe Crissy.

Cu aceste cuvinte a părăsit-o pe Monika în mare grabă.

Căpitanul Papadopolis, urmat de ceilalți ofițeri, au ajuns la birourile serviciului de pază. Fără să mai aștepte ca vreunul dintre subordonați să deschidă ușa, și-a căutat cheia în grabă, dornic să descuie cât mai repede.

— Cine a telefonat, domnule? a întrebat Thrassos.

— Christopolous. A spus că are nevoie de fiecare dintre noi aici. Nu înțeleg. Nu mai există nimeni altcineva în arest în afară de Vilos. Vom afla în curând.

A găsit cheia, mică, rotundă, de o grosime apreciabilă, aproape imposibil de copiat de o persoană din afară. Broasca constituia și ea o provocare pentru cei mai experimentați spărgători. Arestul se afla în interiorul sediului serviciului de pază și era prevăzut să țină sub control pe cei mai înrăiți infractori.

Căpitanul a descuiat ușa, apoi l-a îndemnat pe Thrassos:

— Închide în urma ta.

— Ce dracului...

Căpitanul își dusesese brațele în lături și privea imaginea ce i se înfățișa.

— Isusel Domnule!

Thrassos era și el perplex.

Christopolous, Anastasia și alți cinci ofițeri din serviciul de pază și securitate al navei zăceau pe podea cu mâinile și picioarele legate cu bandă adezivă. Peste gură le fusese de asemenea aplicată bandă adezivă care le înfășura și capetele. Nu ar fi putut să scoată nici un sunet și era puțin probabil că ar fi putut respira.

Căpitanul Papadopolis a căutat să vadă dacă existau semne că ar fi fost în viață, dar mai înainte de a evalua situația, încăperea s-a umplut de fum și mirosul pătrunzător îi împiedica să respire și le provoca arsuri în ochi. Gazul părea să vină din toate direcțiile și căpitanul privea în jur încercând să-și dea seama unde se afla sursa. Fiind primul care intrase în încăpere, căpitanul a fost primul care s-a prăbușit. A căzut mai întâi în genunchi, apoi a alunecat peste picioarele lui Christopolous. Ceilalți cinci ofițeri, aproape în același timp s-au prăbușit la podea fără să înțeleagă ce se întâmpla cu ei.

— Crissy suntem pe o direcție ce va provoca o coliziune, i-a șoptit Valentin cu același zâmbet. Nava se va ciocni cu un tanc petrolier încărcat cu propan.

A împins-o și mai tare în bârna metalică. Mai mult simțea decât auzea cuvintele ce-i țâșneau din gură.

— *Sea Nymph* va fi aruncată în aer. Resturile se vor împrăști pe apă. Nimic nu va rămâne întreg. Nici iubitul tău, Crissy. Și el va fi spulberat.

A încercat să-l lovească din nou, dar îi era imposibil să-și miște picioarele. Simțea lacrimile pe obraji, fapt ce

o înfuria la culme. O scotea din minți că monstrul era martorul spaimei și durerii ei.

— Și-acum trebuie să fii fată cuminte. Da? Promiți, Crissy? Te duc la barcă unde te vei afla în siguranță. Nu te bucuri? Eu îți salvez viața și când ajungem pe țărm ne vom distra împreună.

Ochii lui de un gri-albastru intens aveau o privire rea, o strălucire malefică ce-l făcea să pară mai înfricoșător ca oricând.

— Da, Crissy. Ne vom distra împreună.

A smuls-o brusc de lângă grindă, chiar mai înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmpla. O mână încă îi acoperea gura și brațul opus o strângea, înfășurat în jurul trupului ei. Ținând-o strâns lipită de el, a silit-o să-l urmeze către barcă. Picioarele ei abia atingeau puntea.

Au ajuns la barcă în scurt timp și a simțit o durere străpungându-i coapsele atunci când a aruncat-o spre barcă. În clipa următoare și-a dat seama că avea un braț liber. Fusese atât de înspăimântată încât nu-și dăduse seama că Valentin nu putea să-i țină o mână pe gură și ambele brațe imobilizate.

Pe când acesta încerca să o tragă în barcă și-a aruncat brațul asupra lui încercând să ia drept țintă capul bărbatului cu poșetuța metalică pe care o avea încă în mână. A simțit impactul în braț, în momentul în care poșeta a lovit țeasta. Valentin a tresărit violent și mâna care-i acoperea gura lui Crissy a zburat instinctiv către cap. Apoi s-a abătut asupra ei lovindu-i fața cu o forță greu de imaginat. Pentru o clipă a simțit că fiecare oscior s-a pulverizat.

Crissy a început să țipe așa cum nu o mai făcuse vreodată. Mai întâi niciun sunet nu i-a ieșit din gât. Lovitura aproape îi tăia respirația.

Dar mai înainte ca el s-o prindă din nou și să-i acopere gura, Crissy a țipat prelung. Un strigăt disperat. Mâna lui i-a acoperit gura din nou cu o forță atât de mare încât a trântit-o peste bordul bărcii cu motor. A urcat și el și i-a împins capul pe podeaua bărcii. Picioarele ei băteau aerul neputincioase încercând să-l lovească. Valentin însă știa foarte bine ce trebuia făcut și avea deja pregătită o funie pe care i-a înfășurat-o cu dexteritate în jurul picioarelor. A legat-o strâns, dar și așa Crissy continua să lovească fundul bărcii cu picioarele.

În ciuda spaimei care o stăpânea era conștientă că nu făcea zgomot suficient cât să atragă atenția și tocmai de aceea Valentin își vedea de treabă fără teamă. Când a zărit licărul benzii adezive pe care se pregătea să i-o aplice peste gură a fost cuprinsă de disperare.

Ah, nu! Dumnezeuule, nu! Nu, nu!

Luca a intrat în toaleta doamnelor și a început să strige numele lui Crissy. Când nu a primit niciun răspuns a ciocănit în fiecare ușă. Rezultatul a fost mici strigăte de uimire. A ieșit în grabă și a pornit către puntea cea mai apropiată de discotecă. A ieșit, dar nu a văzut pe nimeni. A început să-i strige numele, dar nu a primit niciun răspuns. A coborât pe puntea de dedesubt. Îi trecuse prin minte că lui Crissy îi plăcea acea punte pentru că erau puțini cei care se plimbau pe ea.

A privit în sus și în jos de-a lungul punții. La început nu a zărit nimic din ce ar fi putut să-i atragă atenția prin întuneric. Brusc, a zărit mișcare întruna din bărcile cu motor.

S-a apropiat și a văzut că prelata care acoperea bărcile fusese dată parțial la o parte de pe una dintre ele și

barca fusese desfăcută din legăturile ce o țineau fixată de punte. Apoi, cu spaimă a văzut că barca începuse să se legene.

Isuse! Nu! A pornit în goană către barcă. A ajuns la ea și prinzându-se cu amândouă mâinile s-a aruncat peste bord. Aceasta nu trecuse încă de parapetul navei, dar în următoarele clipe avea să-și înceapă coborârea. S-a aruncat către prelata ce acoperea partea din spate, a dat-o la o parte și atunci a zărit-o legată și trântită pe fundul bărcii. În primul moment a crezut că i se face rău.

— Crissy! Dumnezeu! Crissy!

Fără ezitare a ridicat-o în picioare și a strâns-o în brațe. N-aveau nicio clipă de pierdut. A luat-o în brațe și a trecut-o peste bordul bărcii lăsând-o să alunece pe punte. Crissy a căzut pe punte și s-a rostogolit pe o parte. Luca a sărit și a aterizat chiar lângă ea. Îndată a început să-i smulgă banda adezivă ce-i acoperea gura, indiferent cât de dureros putea să fie.

În clipa următoare, Crissy a început să țipe.

— Luca! Atenție! El... Luca!

Luca a simțit două brațe de fier care-i strângeau umerii și-l târau departe de Crissy. Când a încercat să se întoarcă, Valentin i-a eliberat un umăr și pumnul s-a abătut asupra capului. Pentru o clipă, Luca a rămas năuc, dar când a zărit-o pe Crissy încă legată la mâini și picioare o furie cumplită a pus stăpânire pe el dându-i puteri nebănuite. Urlând plin de furie a tășnit în picioare și s-a aruncat asupra lui Valentin.

Luat prin surprindere de lovitura dată de Luca, Valentin s-a clătinat amețit. S-a prăbușit pe punte cu o bufnitură, dar și-a revenit rapid. Luca a fost mai iute și l-a lovit cu piciorul în cap mai înainte ca Valentin să se fi

ridicat de la pământ. Acesta s-a întins pe punte cât era de mare ținându-și capul cu mâna. Mai înainte de a avea puterea să se ridice, Luca l-a lovit din nou cu piciorul, dar de data aceasta nu în cap, ci în vintre. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi i-a cuprins capul cu amândouă mâinile și l-a izbit de punte. O dată. De două ori. De trei ori.

Valentin a rămas inert.

Luca și-a aruncat privirile în jur și curând a găsit ce căuta. Era o funie, nu foarte lungă, dar suficient de mare pentru trebuințele lui. I-a legat mâinile lui Valentin împreună, apoi a făcut un laț și l-a trecut în jurul picioarelor.

Când a terminat cu Valentin s-a îndreptat către Crissy. I-a desfăcut banda adezivă din jurul picioarelor și al mâinilor, apoi a luat-o în brațe și a strâns-o la piept. Lacrimile se prelingeau pe obraji ei și tremura de spaimă dar și de ușurare.

— Totul va fi bine. Liniștește-te! Gata! S-a sfârșit. Sunt aici și totul va fi bine.

— Luca! Luca! Nava va exploda!

— Ce spui? Nu înțeleg.

Pentru o clipă și-a spus că vorbele ei erau rezultatul șocului prin care trecuse. Trăise momente de coșmar.

— El mi-a spus. Valentin. Mi-a spus că vasul se va ciocni cu un tanc încărcat cu propan.

— Ești sigură?

— Da. Trebuie să facem ceva, neîntârziat. El se pregătea să părăsească nava.

— Trebuie să-l anunțăm pe căpitan cât mai repede.

— S-a dus la sediul serviciului de pază și securitate. Au părăsit discoteca mai înainte ca eu să ies pe punte la aer.

— Ce spui! Toți s-au dus acolo? Ce se-ntâmplă?

Și-a scos telefonul din buzunar și a format numărul căpitanului. Dar i-a răspuns căsuța vocală.

— Voi încerca să dau de Christopolous. El trebuie să știe ce se întâmplă.

I-a răspuns tot căsuța vocală.

— Ciudat! Foarte ciudat!

— Ar trebui să mergem acolo. Sau în cabina de comandă ori pe puntea de comandă.

— Puntea de comandă? De ce?

— Luca, nava este pe pilot automat și noi ne îndreptăm către tancul încărcat cu propan. Nava nu-și va schimba cursul de la sine, chiar dacă radarul va citi apariția tancului. Scheila și Tammy, cei doi canadieni, pe care i-am cunoscut mi-au spus despre toate acestea. Ei au făcut un tur al navei care includea și puntea de comandă.

— Cunosc toate acestea Crissy, dar există ofițeri pe puntea de comandă, așa încât nu trebuie să ne facem griji în această privință. Sau cine știe? O privea gânditor.

— Demetrius și ceilalți au fost chemați la serviciul de pază...

— Poate că și noi trebuie să mergem acolo.

— Da, dar puntea de comandă trebuie să fie primul nostru obiectiv. Dacă ne aflăm pe traseul ce ne duce către coliziune cu tancul încărcat cu propan atunci puntea de comandă reprezintă locul către care trebuie să pornim.

A aruncat o privire către Valentin. Era încă inconștient, dar Luca se temea că și-ar putea reveni în orice moment.

— Dă-mi răgaz câteva minute, i-a cerut el lui Crissy.

S-a îndreptat către barcă și a scotocit sub prelată. A revenit cu banda adezivă folosită de Valentin ceva mai devreme. A înfășurat picioarele și mâinile acestuia.

— Trebuie să mă asigur că atunci când își revine nu părăsește nava, a spus el.

S-a ridicat, l-a târât până la barcă și l-a aruncat peste bordul acesteia. Luca a acoperit apoi barca trăgând prelata peste ea astfel încât cei care ar fi trecut pe acolo să nu observe prezența lui Valentin.

— Nu trebuie să stărnim panică în rândul turiștilor. Hai să mergem pe puntea de comandă.

— Poate ar fi mai bine să ne despărțim, Luca. Eu aș putea să merg la birourile serviciului de pază în vreme ce tu urci pe puntea de comandă.

— În niciun caz. Nu te mai las singură. Doar cu câteva minute în urmă am fost pe cale să te pierd și nu vreau să-mi asum un astfel de risc. În niciun caz. Nici nu mai discutăm pe această temă.

— Bine. Fie. Atunci să mergem către puntea de comandă.

Fără a mai aștepta ascensorul au pornit în fugă pe scări. Au întâlnit un cuplu, pe jumătate beți amândoi. Au zâmbit și au trecut în grabă, dar cei doi aproape că nici nu i-au remarcat. Când au ajuns pe puntea de sus, Luca a pornit către locul în care se afla comanda navei. Crissy mai fusese pe acea punte, dar nu era sigură că ar fi găsit singură drumul. Când au ajuns la ușă, Crissy s-a oprit pentru o clipă încercând să-și recapete respirația. Luca a scos un card din buzunarul de la piept al sacoului.

— Crezi că va merge?

— Da. Funcționează ca o cheie și-mi dă posibilitatea să intru în orice cabină în cazul în care unui pasager i se face rău și are nevoie de ajutor.

Tocmai se pregătea să treacă cardul prin sistemul de închidere când a observat că ușa grea, metalică, era întredeschisă

— Dumnezeule! Nu este încuiată.

A împins ușa ușor până când aceasta s-a deschis complet și a trecut pragul ținând mâna lui Crissy strâns într-a sa.

Uriașa încăpere ce avea aceeași lățime ca și nava era aparent goală. Nu se afla nimeni în fața monitoarelor, dar când au străbătut jumătate din suprafața încăperii și-au dat seama că sala comenzilor nu era goală. În birouri, prin geamurile înalte au observat trei ofițeri. Unul era prăbușit peste biroul său, un altul zăcea pe podea iar un al treilea era așezat pe scaunul său și capul îi era răsturnat pe spate, pe spătar. Au intrat în birou și atunci Crissy a văzut o baltă de sânge pe covorul în nuanțe albastru-verzui. Balta se formase în jurul ofițerului care zăcea căzut pe podea, cu fața în jos. Capul omului arăta de parcă o bucată zdravănă îi fusese smulsă din țeastă.

Crissy a simțit cum i se strânge stomacul. A respirat adânc de mai multe ori și și-a îndepărtat privirile de la scena cumplită. Luca s-a aplecat și l-a întors cu fața în sus. O singură gaură în frunte, mică, rotundă, fără mult sânge în jur. Era inutil să mai caute semnele vitale. Și ceilalți ofițeri fuseseră uciși într-un stil similar: o singură împușcătură, în frunte, mică și aparent inofensivă, dar care în realitate le zburase creierii.

Crissy se simțea amețită și mirosul de sânge îi întorcea stomacul pe dos. Simțea greața urcând în ea.

Se lupta cu senzația neplăcută încercând să-și țină privirile departe de scenele de coșmar.

— Se mai poate face ceva pentru ei, Luca?

— Nu, absolut nimic, a venit răspunsul pe care ea de fapt îl cunoștea mai înainte încă de a pune întrebarea.

— Hai să ieșim de aici! Trebuie să ajungem jos la birourile serviciului de pază. Trebuie să dăm de cineva care să știe să manevreze nava manual. Cunosc o mulțime de lucruri despre acest vas dar nu știu cum se pilotează.

Privirile lui Crissy s-au îndreptat către monitoarele, manetele și butoanele ce păreau să fie în număr impresionant. Nu exista nicio speranță. Absolut niciuna. Privirile i-au căzut pe un ecran:

— Luca, privește!

— Isusel! Ne îndreptăm direct către acel ceva despre care nu avem habar ce este.

— Tancul cu propan. Așa mi-a spus Valentin.

Pe ecranul radarului, poziția navei era limpede indicată de un cerc în mișcare și chiar în fața acestuia se afla un cerc nemișcat reprezentând un alt vas.

— Să mergem.

Au pornit mână în mână către ieșire și apoi au coborât treptele tot în fugă până la puntea pe care se aflau birourile serviciului de pază. Au străbătut un coridor, au luat-o la stânga, apoi la dreapta, au mai alergat de-a lungul unui alt coridor și în cele din urmă au ajuns la ușa ce-i despărțea de birouri.

Luca a împins ușa, dar aceasta nici nu s-a clintit.

— La naiba, este încuiată!

— Și-atunci ce facem? Nu există niciun mecanism pentru card.

— Am cheile, doar am dreptul și obligația să intru oriunde.

A scos un mănunchi de chei din buzunar și a început să caute cheia de care avea nevoie. A vârât cheia în broască și a descuiat ușa grea, metalică. A încercat să o împingă, dar era blocată de partea cealaltă. Luca a împins-o cu umărul. S-a mai deschis puțin.

— La naibai!

— Ce s-a întâmplat!

— Alte trupuri. Căpitanul și majoritatea ofițerilor.

A împins cu umărul din nou și a pășit înăuntru. Crissy l-a urmat.

— Dumnezeule! a murmurat ea.

— Stai! Simt un miros ciudat. Du-te înapoi pe coridor!

Crissy a făcut ceea ce i s-a spus fără comentarii. Chiar și pe coridor se simțea mirosul gazului. L-a văzut pe Luca acoperindu-și gura și nasul cu o batistă. A pășit apoi peste trupul unuia dintre ofițerii aflați pe podea și apăsând un buton a deschis un ventilator aflat în tavan. A îngenuncheat și a luat pulsul căpitanului, apoi a trecut de la unul la celălalt controlând semnele vitale ale fiecăruia în parte.

— Trăiesc? a întrebat Crissy.

— Da. Sunt toți în viață, dar va mai dura ceva timp până își vor reveni. Depinde și de ce gaz a folosit. Am să-i trag de aici pentru a putea deschide larg ușa. În felul acesta este posibil să-și recapete cunoștința ceva mai repede.

— Luca, cine altcineva mai are cunoștințe privitor la felul în care se conduce nava?

Luptându-se să mute trupul inert al Anastasiei, Luca i-a răspuns.

— Nu știu pe nimeni. Trebuie să cobor în sala mașinilor. Să sperăm că are cineva cunoștințele necesare. Problema este că de obicei fiecare își cunoaște propriile atribuții. Ei se pricep la motoare, dar nu au habar de computere.

Îi lăcrimau ochii și fața lui Luca era purpurie.

A reușit în cele din urmă să deschidă ușa. Cu ajutorul ventilatorului care funcționa la capacitate maximă și a ușii deschise aerul devenea tot mai proaspăt în încăperea.

— Deocamdată nu pot face mai mult pentru ei.

A căutat din priviri un obiect pe care să-l folosească pentru a propti ușa ca să rămână deschisă. A zărit un scaun și după ce l-a înțepenit sub clanța ușii a privit către Crissy spunând:

— Cred că a folosit ceva asemănător cu Mace. Își vor reveni numai că va mai trece ceva timp. Și-acum, dacă am avea timp... Hai să mergem... a adăugat el luând-o pe Crissy de mână. Singura noastră șansă este să găsim în sala motoarelor pe cineva care să aibă experiență pe puntea de comandă. Poate vreunul dintre filipinezi să ne ajute.

Au pornit de-a lungul coridorului în fugă. Deodată, Crissy s-a oprit:

— Ce faci?

— Luca, unde este arestul?

— În cabinetele rezervate serviciului de pază și protecție. Hai Crissy, nu avem timp...

— Stail Mark se află închis acolo și el este cel care știe absolut totul despre navă. El mi-a mărturisit că poate conduce această navă.

— Ești sigură?

— Da. Mi-a spus că poate naviga pe orice fel de ambarcațiune.

— Merită să încercăm.

Au pornit înapoi. Luca deja vârâse mâna în buzunar și căuta brelocul pe care avea prinse toate cheile. Au intrat în birou, au trecut într-o altă încăpere și Luca a introdus în broasca unei uși același tip de cheie rotundă și scurtă. Când ușa s-a descuiat au trecut într-un coridor aflat de partea cealaltă și au pornit în goană de-a lungul lui. În dreapta se afla o altă ușă care avea un canat din sticlă anti-glonț. De partea cealaltă se afla Mark. Acesta îi privea surprins. Ședea întins pe un prici și citea. Era îmbrăcat într-un costum de culoare portocalie care îi fusese dat de căpitan, probabil ținuta celor arestați pe vas, gândea Crissy. Privindu-l a simțit cum stomacul i se strângea cuprins parcă de o gheară la amintirea atacului a cărui victimă fusese din partea lui. A încercat să alunge imaginea din minte, dar îi era imposibil.

Luca a vârât cheia în broască și a descuiat-o.

— Ce dracu vrei de la mine? I-a întâmpinat Mark.

— Avem nevoie de ajutorul tău.

Zâmbetul arogant a reapărut pe chipul lui Mark.

— Ajutorul meu! Ce glumă!

— Ascultă, suntem pe o rută ce ne va duce către coliziunea cu un tanc încărcat cu propan. Navigăm pe pilot automat și nu există nimeni care să cunoască felul în care funcționează comenzile manuale.

— Dar căpitanul? Și ceilalți ofițeri?

Mark îl privea uimit.

— Fie morți, fie suferă de pe urma unui gaz ce le-a fost administrat. Trebuie să ne ajuți, a intervenit și Crissy.

Mark a țâșnit în picioare:

— Ce se întâmplă?

— Îți vom povesti, dar acum hai să mergem.

Au pornit toți trei în goană. În birou, Mark aproape s-a împiedicat de ofițerii care zăceau la podea.

— Isuse!

— Nu avem timp, l-a îndemnat Luca ieșind în fugă urmat de Crissy.

Mark a pornit și el în urma lor.

Când au ajuns la trepte au pornit să urce în grabă, sărind câte două-trei, fără a se opri în goana lor, nici măcar pentru a-și trage răsuflarea. Pe ultima punte, un grup de petrecăreți, tocmai părăseau discoteca. Le-au făcut loc să treacă, iar una din femei a scos un țipăt de spaimă, fie la vederea costumului purtat de Mark, fie din pricina expresiei de pe chipurile lor. Fără a lua în seamă pasagerii, cei trei și-au continuat goana, Mark aflându-se în frunte, alergând de-a lungul punții în picioarele goale. Când a dat colțul s-a împiedicat și s-a întins pe burtă, dar s-a ridicat într-o clipă și și-a reluat goana.

Au ajuns la ușa ce se deschidea către puntea de comandă. Au intrat în birouri și Mark s-a năpustit către consola aflată în centrul biroului. Respira cu greu, aproape sufocându-se din pricina efortului.

— Dumnezeuule, mare! Am ajuns aproape deasupra lor, indiferent cine ar fi ei.

A început să bată tastele cu o viteză uimitoare.

— La dracu'! s-a înfuriat el când degetele i-au alunecat pe taste.

Privind ecranul radarului, Crissy și Luca vedeau cum cercurile reprezentând *Sea Nymph* se închideau deasupra tancului. În doar câteva minute, cele două vase

aveau să intre în coliziune. Și atunci? Dacă ceea ce spusese Valentin reprezenta adevărul, atunci, *Sea Nymph* și toți cei aflați la bordul ei ar fi sărit în aer. Crissy s-a apropiat de ferestrele uriașe și a privit dincolo de ele încercând să deslușească ce se afla pe mare în fața lor.

— Nu văd nimic. Nicio lumină. Nimic.

— Este acolo. Exact în fața noastră.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Crissy a zărit silueta întunecată a tancului.

— Doamne Dumnezeule! a șoptit ea.

Luca i s-a alăturat și a cuprins-o la pieptul său, apoi s-a întors către tânărul Vilos.

— Mark, nu cred că se află la mai mult de trei sute de metri de noi.

Mark tocmai apăsase pe ultima tastă. A așteptat un moment, apoi a prins maneta aflată chiar în fața sa.

— Țineți-vă bine! le-a strigat el.

Capitolul douăzeci

Aflat în barcă, Valentin se lupta să se dezlege și să scape de banda adezivă care-i imobiliza mâinile și picioarele. Deși era un tip puternic, Luca îl legase atât de strâns încât pur și simplu îi era imposibil să scape. Banda adezivă era mai greu de desfăcut decât funia. În cele din urmă a reușit să slăbească strânsoarea funiei care-i lega mâinile prin frecarea acesteia de una din marginile metalice ale bărcii. Nu era sigur dacă era chiar reușita lui sau Luca nu strânsese funia cum se cuvine. Oricum, era în stare să se întindă și să se ridice în poziție șezând deși era încă legat. Prelata pe care Luca o aruncase peste barcă îi provoca o senzație de sufocare și mai aprigă decât atunci când zăcuse pe fundul bărcii. A început din nou să-și plimbe mâinile legate de-a lungul marginii metalice pe care a reușit să o găsească din nou. Curând și-a dat seama că banda adezivă nu avea să cedeze la fel de ușor ca și frânghia. Ochii săi se obișnuiseră cu întunericul de sub prelată așa încât a reușit să găsească din priviri geanta pe care o adusese cu el. Aceasta se afla chiar la picioarele sale și în cele din urmă a reușit să o împingă spre mâini. Apoi a cotrobăit prin geantă, impunându-și să nu se grăbească și să pipăie cu atenție, cu vârful degetelor fiecare obiect. Și în cele din urmă a reușit. Nu avea nicio îndoială. Găsise ceea ce căuta. Atingerea lui era răcoroasă. Era făcut din

material plastic și la prima vedere arăta ca un telefon mobil. Chiar arăta identic celui pe care îl folosea pentru a păstra legătura cu Vilas la Londra și Atena și cu bărbatul pe care îl angajase pentru a plasa tancul *Lucky Dragon* în calea navei *Sea Nymph*. Echipajul de pe *Lucky Dragon* părăsise vasul deja și probabil se aflau fie în Belém și beau zdravăn într-o tavernă, fie undeva pe malurile Amazonului, barca pneumatică trasă la țarm și legată de niște stânci sau de un palmier.

A reușit să prindă telecomanda cu ambele mâini, deși acestea erau legate la spate. Acum nu mai trebuia decât să apese pe un mic buton. Doar o apăsare și tancul urma să sară în aer. Sutele de kilograme de propan vor urca până în înaltul cerului. Utilizarea telecomenzii făcea parte din planul de rezervă, căci simplul impact dintre cele două nave ar fi fost suficient pentru a arunca *Sea Nymph* în aer, ca și tancul de altfel.

Dar, din pricina lui Crissy Fitzgerald și a iubitului ei, doctorașul, era nevoit să apeleze la planul de rezervă. Era posibil să-l fi readus la viață pe căpitan sau să fi găsit pe cineva capabil să modifice cursul navei. *Ar fi trebuit să-i omor pe toți în loc să folosesc gazul. Când l-am avut pe ofițer la mâna mea și i-am cerut să-i cheme pe toți în birou, ar fi trebuit să-iucid. N-ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Vilos. Dobitocul!* Bărânul încerca să fie prudent în mod inutil de altfel. Se temea că cercetările întreprinse de inspectorii maritimi ar fi putut să ducă la descoperirea ofițerilor împușcați. *De parcă ar mai rămâne vreo urmă de cercetat, gândea Valentin.*

Nu reușea să-și dea seama exact cât timp trecuse de când doctorul îl lăsase lat, legat fedeleș în barcă, dar simțea că nava înainta cu toată viteza. Dacă simțea că

nava încetinea atunci era hotărât să apese butonul. Reducerea vitezei ar fi fost un semnal care i-ar fi atras atenția că nava fusese trecută pe control manual. Ținea telecomanda în mână și îi pipăia butoanele. În momentul în care ieșea din barcă și se punea la adăpost putea să apese butonul. Bătrânul Vilos urma să pună mâna pe un munte de bani după explozie, având în vedere că ambele nave aparțineau companiei sale. Și cel care se afla pe puntea de comandă nu avea nicio scăpare fiind învăluit în mingea de foc ce avea să se înalțe deasupra celor două nave. Iar el? Era sigur că în haosul creat de explozie avea să reușească să se elibereze și să părăsească nava, sărind peste bord. Era o șansă de care voia să profite pentru că dacă nu părea că a fost ucis în explozie atunci îl așteptau numai necazuri, urmând să fie acuzat de crimă și să-și petreacă viața în închisoare.

Brusc, nava a făcut o mișcare neașteptată și a fost aruncat dintr-o parte în cealaltă a bărcii. Aproape a scăpat telecomanda din mână.

La naibal Acum este momentul să apăs butonul. Încă mai pot să-mi pun planul în acțiune.

Zâmbea urât, un rânjel străbătându-i fața dintr-o parte în cealaltă.

În momentul în care viteza navei se reducea, Crissy și Luca au fost aruncați la podea.

— Ești bine? a întrebat-o Luca de îndată ce s-a ridicat.

— Da.

Crissy reușise și ea să-și revină și încerca să-și mențină echilibrul ținându-se de bara aflată sub fereastră uriașă de pe puntea de comandă. Chiar în fața lor se

Înălța silueta tancului, un pericol iminent pândind din întuneric. Mark aprinse farurile de pe punte încercând să prindă în lumina lor uriașul aflat atât de aproape. Chiar în fața lor apărea scris alb pe negru numele navei *Lucky Dragon*.

— Isuse! a șoptit Luca. Se pare că în orice moment putem intra în coliziune.

Nava a virat dreapta brusc și Crissy a fost aruncată peste Luca, trântindu-i pe amândoi la podea. S-au ridicat din nou și și-au concentrat iar atenția asupra tancului ce se legăna în valurile stârnite de schimbarea cursului navei lor.

— Trebuie să ne îndepărtăm cu încă cel puțin trei sute de metri. Unda ne-ar putea arunca în tanc.

Abia făcuse Luca această remarcă și *Sea Nymph*, condusă de Mark, a făcut un viraj mai scurt decât cele precedente. Tancul aflat în fața lor se legăna periculos din pricina valurilor stârnite de vasul de croazieră.

Mark a reușit să pună nava pe direcția de mers și a reglat și farurile, astfel încât să poată cerceta din priviri tancul. Acesta se balansa, valurile lovindu-se de punte și dând impresia că uriașul se putea scufunda în orice clipă.

— Aproape am reușit, le-a strigat Mark.

Pe măsură ce se depărtau, Mark mărea viteza de deplasare, ducând *Sea Nymph* cât mai departe de *Lucky Dragon* și prin urmare și de pericol. Crissy și Luca și-au părăsit locurile din fața uriașei ferestre și s-au îndreptat către locul în care se afla Mark, la comanda navei.

— Ai făcut un lucru minunat în seara aceasta, o faptă eroică, i-a spus Luca.

— Oricine ar fi făcut același lucru având în vedere situația în care se afla nava. Acum încep să mă întreb cine a pus la cale toată povestea.

— Știu în mod sigur că Valentin este implicat. L-am văzut cum a încercat să părăsească nava ceva mai devreme, dar Luca l-a împiedicat s-o facă.

— Poate reușim să aflăm ceva de la el.

— Unde este acum? a dorit Mark să știe.

— Legat, într-una din bărcile cu motor, pe punte unde se află și restul bărcilor de salvare.

— Voi stabili coordonatele și apoi voi pune nava pe pilot automat, a hotărât Mark.

— Iar noi vom merge să vedem ce se întâmplă cu ceilalți ofițeri. Trebuie să înceapă să-și revină.

Luca a luat-o de mână și au pornit în grabă către ieșirea de pe puntea de comandă. Au deschis ușa și tocmai în acel moment, căpitanul Papadopolis însoțit de alți doi ofițeri se apropiau în fugă.

— Cum te simți, căpitane?

— Bine, presupun că nu mi s-a întâmplat nimic grav. Cine pilotează nava?

Luca l-a informat pe scurt despre tot ceea ce se întâmplase. Când și-a terminat povestirea, căpitanul s-a întors către cei doi ofițeri:

— Thrassos, tu și Malinakis mergeți și luați-l pe Petrov și duceți-l direct la arest. Cred că la discotecă se mai află pasageri așa încât trebuie să fiți cât mai discreți cu putință. Când terminați cu el veniți neîntârziat pe puntea de comandă. Va trebui să-l escortați și pe Mark Vilos, jos, la arest. Apoi aduceți trei saci de la morgă astfel încât să evităm răspândirea vestilor despre uciderea celor trei ofițeri. Pasagerii nu trebuie să afle nimic din cele întâmplate.

— Cred că eu ar trebui să cobor la infirmerie, acum. În urma manevrelor bruște este posibil să existe pasageri cu probleme. Și voi pregăti și morga pentru primirea celor trei. Cred că ar trebui să mergi cu mine, i-a spus lui Crissy luând-o de mână.

Căpitanul Papadopolis a privit-o pe Crissy și a spus:

— Ești eroul sau mai bine spus, eroina, acestei serii și nu știu cum vom putea să-ți mulțumim pentru ceea ce ai făcut.

— Am fost deja răsplătită, căpitane, a șoptit ea strângând mâna lui Luca.

Au părăsit cabina de comandă și au pornit de-a lungul culoarului. Când au ajuns în capătul scărilor, au rămas înmărmuriți: o explozie puternică s-a produs în spatele lor. Au pornit înapoi în fugă.

Mark și căpitanul Papadopolis cu fețele lipite de geam, încercau să deslușească ce se întâmpla. Crissy și Luca li s-au alăturat. În depărtare, o minge de foc gigantică se înălța către cer și bucăți din *Lucky Dragon* zburau în noapte deasupra flăcărilor izbucnite la bordul navei.

— Mă întreb ce a cauzat explozia, a murmurat Luca. A existat o bombă cu ceas probabil. Am fost la un pas de a sări în aer. Poate că tangajul puternic provocat de manevrele de pe *Sea Nymph* au declanșat un mecanism montat la bordul tancului.

— Vom afla în curând, a fost de părere căpitanul.

Crissy și Luca au părăsit puntea de comandă și s-au îndreptat, din nou, către infirmerie.

— Crezi că ai putea să-i dai Voulei o mână de ajutor? Mă tem că va avea nevoie de cineva alături de ea după cele întâmplate.

— Desigur. Nu văd ce m-ar putea împiedica.

— Îți va sta foarte bine îmbrăcată cu un halat de asistentă, a zâmbit Luca.

Încerca să-i abată gândurile de la cele întâmplute. Era conștient de faptul că evenimentele petrecute în acea seară ar fi putut să tulbure pe oricine, fie bărbat sau femeie.

Crissy dovedise că era capabilă să se stăpânească perfect, ceea ce de altfel și făcuse pe toată durata coșmarului pe care îl trăiseră împreună. Își învinsese spaima, teama de moarte, încercând să ajute pentru a preveni producerea dezastrului. Dar Luca era conștient de faptul că putea să urmeze o cădere nervoasă în urma șocului prin care trecuse. Dorea să o țină cât mai aproape de el și mai ales să o vadă implicată permanent într-o activitate ce ar fi putut să-i ia gândurile de la evenimentele nopții.

— Crezi că trebuie să mă schimb repede? Aș putea să vin eu la infirmerie, ceva mai târziu.

— Arăți perfect. Poți răspunde la telefon, poți scrie numele pacienților în registru, poți face programări. Crede-mă, poți face o mulțime de lucruri, în ciuda faptului că porți rochie de seară.

Valentin a auzit explozia și chiar a simțit căldura provocată de uriașa minge de foc. Calculele lui fuseseră greșite, dar nu purta nicio vină. Oricum, în ceea ce-l privea, nu mai avea nicio importanță. Nu dorea decât un singur lucru, să scape de pe *Sea Nymph* cât mai repede cu putință. Continua să frece banda adezivă de-a lungul marginii metalice, deși era conștient că nu avea prea mult timp la dispoziție mai înainte ca cineva să vină după el.

S-a săltat pe vine și prinzându-se de marginea bărcii a reușit să se echilibreze. Ridicându-se în picioare s-a aruncat peste banchetă încercând să ajungă la panoul de comandă. A apăsat butonul pentru a porni motorul bărcii, apoi s-a ascuns din nou în interiorul ei. În barcă exista un mecanism din fibră de sticlă care dispunea de o telecomandă. A găsit-o sub scaunul rezervat conducătorului. Apăsând un buton a ridicat barca peste bordul navei. Aceasta se legăna de parâmele de care era prinsă. Se afla la o înălțime de cinci punți deasupra mării. Nava aproape atinsese viteza de croazieră și curenții de aer făceau ca barca să se balanseze cu putere. Apăsând un alt buton a reușit să activeze sistemul de coborâre.

A privit în jos. Apele mării încă nu se liniștiseră în jurul navei după manevrele menite să evite coliziunea și ca urmare a exploziei. La toate acestea se adăugau valurile ce rămâneau în urma navei ca rezultat al deplasării acesteia. Cu toate acestea era sigur că va reuși să așeze barca pe apă fără probleme, chiar în ciuda faptului că mâinile și picioarele sale erau încă imobilizate de banda adezivă.

Cobora, mai jos, tot mai jos. În cele din urmă, barca a atins suprafața apei cu o izbitură puternică ce a făcut-o să tremure. Pentru o clipă, Valentin și-a spus că barca avea să se desfacă în bucăți din pricina șocului. A așteptat văzând mai apoi că temerile lui nu se adevereau deși apa pătrunsese în barcă. A apăsat următorul buton care trebuia să elibereze parâmele de care era legată barca. S-a făcut una cu fundul bărcii, știind că ar fi putut să-l izbească purtate de forța vântului. O lovitură în cap ar fi însemnat sfârșitul pentru el. Cablurile erau făcute

din împletituri metalice fine, dar rezistente. Barca se afla pe mare, liberă. Se legăna, se balansa periculos și Valentin se ținea bine de scaunul rezervat conducătorului de barcă. Scăldat în apa mării, încerca să se ridice și să ajungă la cheia care trebuia să-l ajute să pornească motorul. Era o misiune dificilă având în vedere balansul bărcii.

După câteva minute, deodată, cu totul pe neașteptate, barca a rămas nemișcată. *Sea Nymph* se pierdea în noapte și prin urmare, apa mării începea să se liniștească. A zâmbit. Tot ce avea de făcut era să se instaleze în scaun și să pornească barca manual.

Cu un efort supraomenesc a reușit. Motorul a prins viață și în clipa următoare Valentin a prins cârma. Era conștient de valurile ce urmau să apară, dar era gata să le înfrunte. Odată ce ajungea în apele braziliene era ca și liber și avea să găsească pe mal un adăpost fără mari probleme. Avea suficienți bani la el, în centura lată, ca o bustieră, sub vesta protectoare. A mai aruncat o ultimă privire către *Sea Nymph*.

Tot ce mai am de făcut este să iau legătura cu Vilos, bătrânul. Este posibil să nu mai vrea să-mi dea banii, dar nu-i voi acorda șansa să aleagă. Ori plătește, ori vorbesc.

Crissy și Luca au ajuns la infirmerie. Luca a descuiat ușa. Voula se afla așezată în fața biroului și tocmai pune telefonul în furcă.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? Aproape am fost aruncată din pat așa că am știut că trebuie să vin aici cât mai repede.

— Am fost prinși într-o mică furtună tropicală. De ge-

nul celor care vin și dispar în interval de câteva minute. Totuși, pentru navă nu a fost ușor.

Voula a aruncat o privire scurtă evaluând starea hainelor celor doi. Nu părea convinsă de explicație dar nu a făcut niciun comentariu ci a răspuns scurt.

— Da, înțeleg.

— Este exact ce vei spune și pasagerilor, a îndemnat-o Luca rămărcând expresia de pe chipul ei. Ție îți vom spune întreaga poveste ceva mai târziu. În cel mai scurt timp, trei cadavre vor fi aduse la morgă. Trebuie să facem pregătirile necesare.

— Trei cadavre? Ce se-ntâmplă?

— Mai târziu, Voula. Nu este timp acum. Ce probleme ți-au fost comunicate la telefon?

— Avem opt pasageri cu probleme, care vor sosi în cel mai scurt timp. Zece sau doisprezece au sunat pentru programări. Până acum nu avem niciun caz mai grav. Slavă Domnului că totul s-a petrecut la miezul nopții. Cei mai mulți dintre pasageri părăsiseră discoteca deja. Mulți alții erau beți și s-au amuzat pe seama celor întâmplate. Restul pasagerilor dormeau adânc. Probabil unii dintre ei au fost azvârliți din pat, așa încât vom avea doar accidente minore.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Este timpul să trecem la treabă, le-a îndemnat Luca pe Crissy și pe Voula.

— Ești gata? s-a adresat el lui Crissy.

— Unde pot găsi un halat?

Capitolul douăzeci și unu

Georgios Vilos s-a prăbușit în fotoliu. *Am pierdut tot. Absolut tot.* Trăia o senzație ciudată. Părea că tot sângele i se scurgea din trup. Fiecare strop de viață se stinge. Nu mai avea pentru ce trăi. A aruncat o privire către fotografia ce înfățișa mândria flotei sale, *Sea Nymph*, ce se afla deasupra șemineului. Se gândea la culmile pe care reușise să le atingă, la succesul în afaceri și la măreția atinsă de compania familiei sale pentru care muncise din greu și pe care își dorise să o lase moștenire fiului său. Dar în acel moment nu mai avea un fiu. Nu mai avea un moștenitor.

S-a aplecat, a tras sertarul de jos al biroului și a luat obiectul din plastic și metal aflat sub un vraf de hârtii. A privit apoi pistolul Glock Parabellum de 9 mm. L-a scos din tocul de plastic și l-a așezat în fața sa pe birou, alături de telefonul mobil. Georgios cunoștea prea bine modelul de pistol; siguranța pistolului era încorporată în trăgaci. Știa de asemenea că arma era încărcată, având șaptesprezece gloanțe dar era conștient de faptul că nu avea nevoie de mai mult de unul pentru ceea ce urma să facă.

Și-a dus pistolul la tâmplă. Era rece. Dar această senzație nu a durat mai mult de o clipă. A apăsat pe trăgaci. Zgomotul produs la descărcarea pistolului a fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit înainte de a se prăbuși peste birou. Arma i-a căzut din mână, alunecând pe

podea. Afară, ploaia bătea ritmic în ferestre, dar Georgios Vilos nu o mai auzea.

Capitolul douăzeci și doi

Sea Nymph s-a apropiat de port, alunecând încet pe apă. Era ora nouă dimineața și pasagerii erau aliniați de-a lungul balustradelor. Făceau fotografii sau înregistrau pe camera video sosirea navei în portul Belém. Apele din jurul portului nu erau suficient de adânci pentru *Sea Nymph*, așa că nava a ancorat mai departe. Șalupele urmau să ducă pasagerii până în port de unde aveau să pornească în excursiile organizate pentru ei. Toată lumea comenta întâmplările de peste noapte, manevrele navei de fapt, deși cei mai mulți dintre ei nu le simțiseră fiind adormiți. Fuseseră câțiva răniți, cei mai mulți persoane în vârstă și aceștia erau cei care etalându-și vânătăile și zgârieturile, răspândiseră povestea despre cele întâmplate peste noapte. Din fericire nimeni nu fusese rănit în mod grav. Cei care auziseră explozia au fost liniștiți spunându-li-se că un tanc luase foc, dar acesta nu pusese în pericol, în niciun fel, siguranța navei pe care se aflau.

Când au coborât din bărcile care i-au dus pe țărm, în Belém, portul era o masă colorată și zgomotoasă. Au fost întâmpinați de vânzători ambulanti care ofereau spre vânzare statuete sculptate în lemn, picturi, bijuterii și chiar fructe tropicale. La numărul mare de vânzători se adăugau cerșetorii și hoții de buzunare. Pe plaja alăturată pontonului se dansa în ritmul muzicii asurzitoare.

Dansatorii întâmpinau turiștii cu strigăte, fluturând din mâini.

De-a lungul străzii paralelă cu plaja se aliniau magazine și hanuri. Magazinele ofereau o gamă uriașă de nimicuri ce puteau fi considerate suveniruri. Numai că pasagerii de pe *Sea Nymph* erau deja așteptați de autocarele ce urmau să-i ducă în excursie.

Aflată pe puntea ce adăpostea piscina, Crissy imortaliza agitația colorată, pestriță de pe țarm. Lucrase până târziu la infirmerie, apoi a ațipit câteva minute după care s-a trezit pentru că Luca dorea să o ducă la plimbare prin orașul Belém.

Pasagerii care doreau să debarce părăsiseră deja nava și în jur plutea liniștea. A coborât pe puntea unde se afla *cafeteria* pentru a lua micul dejun. După ce și-a umplut tava, a ieșit pe punte unde nu i-a fost greu să găsească o masă chiar în dreptul balustradei. Erau puțini turiști pe punte și poate tocmai de aceea câțiva membri ai echipajului profitau de aceste momente pentru a lustrui puntea și pentru a pune lucrurile în ordine. Soarele strălucea cu putere și aerul era umed, fierbinte, dar culorile oferite de vegetația de pe mal reușeau parcă să alunge disconfortul. Pe partea opusă malului în apropierea căruia era ancorată nava a descoperit un adevărat furnicar uman: case din lemn, dărăpănate, multe arătând ca niște barăci, se înălțau în mijlocul vegetației tropicale. Fiecare colibă dispunea de un ponton propriu unde era ancorată o garico.

Dar liniștea și gândurile referitoare la viața acelor locuitori ai junglei i-a fost tulburată de urletul unor motoare ce se apropiau de *Sea Nymph*. Țipătul ascuțit al sirenelor și urletul motoarelor alungau pacea dimineții și

totul era cauzat de o seamă de ambarcațiuni militare ce se năpustiseră către ei venind dinspre țarm. Privind către port a observat că mulțimea colorată de pe țarm rămăsese nemișcată urmărind ce se întâmpla atât pe apă cât și pe mal, unde cu doar câteva minute mai înainte apăruseră o sumedenie de vehicule militare în care se aflau soldați sau polițiști. Toți erau înarmați nu numai cu arme ușoare ci duceau cu ei chiar și arme automate de mare calibru.

Sorbind din cafea, Crissy s-a întrebat: *Asta ce mai poate fi?*

S-a ridicat pentru a vedea mai bine ce se întâmpla și a observat că toate ambarcațiunile aveau o singură țintă: *Sea Nymph*. Armele automate aflate la bordul ambarcațiunilor erau ațintite asupra navei de croazieră și fiecare soldat avea ațintită arma tot asupra navei. A pus ceașca pe masă și a pornit în goană către infirmerie în căutarea lui Luca. În drum a întâlnit ofițeri care alergau în sus pe scări dornici să ajungă pe puntea de comandă.

Ușa infirmeriei era deschisă și a intrat. Voula se afla la biroul ei:

— Deja te-ai întors? i-a zâmbit.

— Luca este aici?

— Este în cabinet. Consultă ultimul pacient. Sau cel puțin așa speram. A fost o noapte de groază, dar știi prea bine, de fapt. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai văzut o stafie.

— Nu știu ce se întâmplă, dar o flotă întreagă se îndreaptă către *Sea Nymph* și cred că au înconjurat deja nava.

Totul mi s-a părut înspăimântător.

— Isuse! Oare despre ce e vorba? Cred că s-ar putea să aibă legătură cu întâmplarea de noaptea trecută.

Luca și Crissy găsiseră timp să-i povestească tot ce se petrecuse în acea noapte.

— Am să-i telefonez Anastasiei. Poate că știe despre ce e vorba.

A ridicat receptorul și a format numărul.

Crissy bătea cabina în lung și în lat vădit agitată. În cabina alăturată auzea vocea lui Luca punând întrebări pacientului și în același timp încerca să-și dea seama ce informații primea Voula.

— Te ții de glume cu mine?

Ochii Voulei deveniseră parcă mai mari, de uimire.

— Și noi ce facem?

Crissy o privea încordată. Voula bătea cu unghiile portocalii biroul cu un aer îngrijorat. Când a închis a privit-o pe Crissy:

— N-o să-ți vină să crezi.

— Ce este?

— S-a pus sechestru pe navă.

— Sechestru? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că aici debarcăm, draga mea.

— Debarcăm?

Luca tocmai ieșea din cabinet însoțind un domn mai vârstnic.

— Domnule Schroeder, vă veți simți bine. Faceți ce v-am spus eu și dacă mai apar probleme, vă rog să-mi telefonați.

— *Danke. Danke.*

Luca a deschis ușa și după ce bătrânul a ieșit a închis-o la loc și apoi a zâmbit către Crissy.

— Ți-a plăcut atât de mult aici încât nu poți sta departe de noi.

— Da. Ai dreptate, dar mai am un motiv pentru care mă aflu aici.

— Luca, s-a pus sechestru pe navă, a intervenit Voula.

— Ce spui?

— Am vorbit cu Anastasia. Crissy a văzut o flotilă de bărci cu polițiști la bord și a venit direct aici. Atunci am telefonat Anastasiei.

— Dar de ce?

— Nici ea nu știe.

Luca s-a apropiat de Crissy și a înconjurat-o cu brațul pe după umeri, apoi cu cealaltă mână a deschis telefonul mobil și a format numărul căpitanului.

— Demetrios! Luca sunt. Ce se întâmplă? Am auzit că s-a pus sechestru pe navă.

Crissy îl urmărea cu atenție.

— Dar asta este de necrezut. Și pasagerii? Echipajul? A ascultat pentru câteva momente, apoi a spus:

— Bine, Demetrios. Voi rămâne la bord până când va fi debarcat și ultimul pasager pentru a răspunde oricăror urgențe medicale ce pot apărea, având în vedere situația creată. Bine. Da. Desigur. Vorbim mai târziu.

— Ei? Cum stăm? a întrebat Voula.

— Ai dreptate. Autoritățile din Belém au pus sechestru pe navă. Băncile au refuzat să-i mai acorde credit lui Georgios Vilos. Acesta nu a putut plăti datoriile scadente și atunci au pus sechestru pe toate navele lui Vilos. Ciudat este faptul că nimeni nu reușește să-l găsească pe Vilos. Nici la telefon nu răspunde.

— Isuse! Dacă aș fi în locul lui m-aș ascunde sub pământ. Și noi ce facem, Luca?

— Debarcăm. Toată lumea părăsește nava. Când

pasagerii se vor întoarce din excursii li se va permite să urce la bord pentru a-și face bagajele apoi vor fi debarcați. Echipajul rămâne până la plecarea ultimului pasager apoi părăsim toți nava.

— Dar unde vor merge? a întrebat Crissy.

— Pasagerii trebuie să-și poarte singuri de grijă. Demetrios spunea că Biroul de informații încearcă să găsească o soluție. Poate vor fi folosite autocarele pentru excursie astfel încât toți să ajungă la hotelurile din Belém sau la aeroport. Cu alte cuvinte, pasagerii sunt pe cont propriu de acum înainte.

— Dar voi? Echipajul?

— Tot Biroul de informații încearcă să găsească mijloace de transport pentru a duce echipajul la aeroport. Demetrios îmi spunea că toți membrii echipajului vor urca la bordul unei curse charter și vor fi duși la Atena. Cel puțin asta încearcă să facă.

— Nu pot să cred. Nu înțeleg. Și banii voștri?

— Demetrios mi-a spus că nu vom fi plătiți. Nimeni nu va primi niciun ban. Nici măcar el, căpitanul.

— Dar este revoltător!

Voula era furioasă la culme, rostind aceste cuvinte a lovit biroul cu pumnul.

— Așa este! a fost de acord Crissy. Ce se întâmplă dacă unii dintre pasageri sau dintre membrii echipajului nu au bani pentru a sta la hotel sau pentru a aștepta să fie urcați la bordul unui avion?

— Trebuie să se descurce. Cei mai mulți dintre pasageri au cărți de credit sau destui bani lichizi pentru a ajunge acasă sau pot telefona rudelor. În privința echipajului, lucrurile se schimbă. După cum se precipită evenimentele, se pare că imperiul lui Vilos se prăbușește și

căpitanul mi-a dat de înțeles că vom fi cu adevărat norocoși dacă obținem o cursă charter pentru a ajunge la Atena. Mai mult de trei sute cincizeci de bărbați și femei vor rămâne blocați aici dacă nu se găsește o cursă charter. Cei mai mulți dintre ei nu au bani pentru a se întoarce acasă, având în vedere că nu au primit niciun ban până acum. Majoritatea nu au rude care să dispună de bani pentru a-i scoate de aici.

— Este de necrezut! Nu se poate!

— Voula, ar trebui să începi să crezi și să înțelegi că tot ce se întâmplă este adevărat. Trebuie să începem să ne strângem lucrurile pentru ca atunci când pasagerii au plecat să putem debarca și noi. Eu voi fi printre ultimii care vor părăsi nava și v-aș fi recunoscător dacă veți rămâne alături de mine. Vor fi probleme, în mod sigur, când pasagerii vor afla ce se întâmplă.

Privind-o pe Voula cu atenție, a adăugat:

— Dacă nu vrei să rămâi, te înțeleg perfect. Știu că nu vei primi niciun ban. Ai toate motivele să pleci odată cu ceilalți pasageri, ca și Crissy de altfel.

— Eu voi rămâne cu tine, a spus Crissy.

— Mulțumesc.

— Și eu. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, dar voi rămâne.

— Mulțumesc, Voula. Mă voi revanșa față de tine într-un fel sau altul.

— Poate vei avea nevoie de o asistentă atunci când vei avea cabinetul tău. Se pare că lucrul acesta se va întâmpla mai curând decât ai bănuțit.

— Da, cred că ai dreptate, râdea Luca. Crezi că ai putea să te obișnuiești să trăiești pe coasta Italiei, sau poate în Miami.

— Nu mi-ar fi greu să mă obișnuiesc, i-a zâmbit Voula.

— Perfect. Mai vorbim despre asta. Acum trebuie să împachetăm.

După plecarea Voulei, Luca a luat-o pe Crissy în brațe.

— Vrei să merg sus cu tine să te ajut?

— Nu. Mă descurc. Nu durează mult. Mă întorc repede pentru a te ajuta.

Căpitanul Papadopolis a intrat în infirmerie în acel moment.

— Ei bine, se pare că avem și o zi tumultuoasă după o noapte încărcată de peripeții.

Toți trei au luat loc pe scaunele aflate în sala de așteptare.

Luca s-a întors către Crissy, spunând:

— Mă bucur că ai rămas aici. Ceea ce vrea căpitanul să ne spună te interesează în mod deosebit.

— Despre ce este vorba?

— Noaptea trecută, atunci când oamenii mei s-au dus să-l caute pe Valentin Petrov, acesta dispăruse deja.

— Cum? Dar este imposibil. Luca îl legase fedeleș.

— Tipul are talente asemănătoare cu cele de care se bucura Houdini, pentru că în mod cert a dispărut. Și nu oricum, ci la bordul bărcii cu motor.

— Nu se poate! Nu pot să cred!

— Presupun că nu va reprezenta un pericol pentru tine, în viitor. Este un fugar de acum încolo. Doream să-ți spun că el a fost un soi de intermediar între Georgios Vilos și fiul său.

— Dar el a încercat să arunce nava în aer.

— Acesta este și unul din motivele pentru care bănuim că îi trimitea mesaje lui Mark. Bănuim că Georgios Vilos a pus totul la cale pentru a încasa asigurarea.

— De necrezut! Doar nu dorea să arunce propria navă în aer cu atâția oameni la bord?!

— Companiile de asigurări deja au oameni la bord. S-a aflat că *Lucky Dragon* era deținut tot de Georgios Vilos, prin niște companii intermediare. Și acum ar mai fi ceva de discutat. Ce facem cu Mark Vilos? Vrei să depui plângere împotriva lui?

Crissy nu-și credea urechilor. Pentru o clipă a rămas împietrită. Nu știa ce ar fi putut să răspundă.

— Pentru Dumnezeu! A încercat să o violeze, a intervenit Luca.

— Știi prea bine. Dar să nu uităm că el este cel care ne-a salvat viețile prin manevrele efectuate noaptea trecută.

— Doar pentru că, întâmplător, Crissy aflase că nava va fi aruncată în aer și că el era singurul care știa ce trebuia făcut.

— Și asta este adevărat. Totuși, eu vreau să aud ce are Crissy de spus. Trebuie să înțelegeți că este necesar ca Mark să fie dus la Atena unde va fi dusă și nava, acesta fiind locul unde *Sea Nymph* a fost înregistrată.

Crissy îl privea gânditoare pe căpitan.

— Sunt tentată să spun că ar trebui lăsat liber și să renunț la acuzații. Dar ceea ce mă frământă este faptul că alte femei i-ar putea cădea victime. Nu știu dacă un tribunal în Grecia sau oriunde altundeva îl va găsi și vinovat, dar voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a-l vedea condamnat.

Luca a strâns-o la piept.

— Înțeleg. Cred că știi că va trebui să mergi la Atena, a spus căpitanul.

— Când va sosi momentul voi vedea ce trebuie făcut.

— Foarte bine. Am înțeles. Acum trebuie să mă ocup de alte probleme. Vă doresc mult noroc amândurora.

— Sunt atât de mândru de tine, i-a șoptit Luca luând-o în brațe, după plecarea căpitanului.

— Mulțumesc, dar eu cred că fac ceea ce trebuie făcut. Nu-mi pasă din ce familie se trage sau cât de chipeș este sau cât de multe cunoștințe legate de nave posedă. Mark Vilos reprezintă un risc pentru femei.

— Da, ai dreptate. Aș vrea să-ți mai spun ceva, înainte ca Voula să se întoarcă aici.

— Da. Ascult.

— Vei pierde o săptămână de vacanță acum, după sechestrul navei. Ce vei face în acest timp?

— Nu știu. Presupun că mă voi întoarce la lucru mai devreme cu o săptămână.

— La lucru? După ce ai pierdut o săptămână de vacanță? Nu prea cred.

— Atunci...? Te-ai gândit la ceva anume?

— Poți fi sigură. De vreme ce ți s-a luat bucuria de a merge în Caraibe, cred că aș putea aranja ceva în St. Bart's. Am un prieten care are o căsuță acolo și cred că s-ar bucura dacă aș lua o vacanță și m-aș duce acolo. Apă, soare și... doar noi doi. Ce zici?

— Minunat!

— Ar putea fi o săptămână de miere, înainte de luna de miere. Cel puțin așa m-am gândit eu. Tu ce părere ei?

— Cred că... tu glumești, Luca?!

— Nu, în mod sigur, nu. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Simțea cum fața îi lua foc. Se îmbujorase, cum arareori i se întâmpla, dar în acel moment nu-i mai păsa de nimic.

— Chiar vorbești serios?

— Mai mult ca oricând. Te iubesc, Crissy și vreau să fii soția mea.

— Da. Da, da, da!

A luat-o în brațe și a sărutat-o cu pasiune.

Ușa s-a deschis chiar în acel moment și Voula a exclamat:

— Scuze! Oh, Doamne! Îmi pare rău! Mă întorc mai târziu.

— Nu, nu! Nu pleca. Cred că vom lua un prânz împreună și așteptăm feliții.

— Pentru ce? a întrebat Voula zâmbind cu un aer ștrengar.

— Pentru că urmează să ne căsătorim.

La o depărtare de câțiva metri de țărm a oprit motorul și a lăsat barca să plutească în derivă, fără a lua în seamă zgomotul pe care-l făcea aceasta lovind pietrișul de pe fundul apei. Chiar mai înainte ca barca să atingă țărmul, a zărit doi bărbați alergând în direcția lui.

— Prieten! *Amigo!* a început el să strige.

Nu știa un cuvânt în limba portugheză, dar spera să se facă înțeles. Când s-au apropiat de barcă, cei doi au început să-l privească mai atent. Valentin a ridicat mâinile arătându-le că era legat.

Cei doi au izbucnit în hohote nebune de râs și s-au apropiat și mai mult. Unul dintre ei a scos un cuțit pe care-l purta la brâu și cu mișcări agile de cunoscător i-a eliberat mâinile și picioarele.

— Mulțumesc. *Gracias*.

— Cu plăcere, i-au răspuns ei vorbind într-o engleză corectă, dar cu un accent destul de puternic.

Au tras barca, urcând-o pe mal și au legat-o de un palmier, apoi l-au însoțit către casa aflată ceva mai sus. Râdeau și îl băteau pe umeri cu un aer protector.

Casa, o baracă din scânduri, adăpostea două femei. Una stătea întinsă pe o canapea și fuma, iar cealaltă pe o saltea așezată direct pe podea. Păreau amândouă bete, la fel ca și bărbații, de altfel. Unul dintre bărbați i-a oferit o țigară pe care a luat-o deși nu era fumător. Nu voia să fie considerat nerecunoscător. Când i-au turnat de băut, a privit lichidul ridicând paharul în lumină.

— Ce-i asta?

— Rom, prietene. Foarte proaspăt. Foarte bun. Noi îl facem.

Valentin a luat o înghițitură zdravănă. Era tare, agresiv, dar i-a încălzit stomacul, dându-i o senzație plăcută. I-a întrebat dacă ar fi putut să-l ajute să ajungă la Belém, la aeroport. Le-a promis să-i plătească generos. Și-a scos portofelul din geanta de voiaj și le-a arătat că avea bani, dar nu le-a spus nimic de cingătoarea pe care o purta pe dedesubt .

Cei doi l-au asigurat că-l vor duce la aeroport. Continuau să-l bată pe umăr și să-i ofere de băut. Una dintre, femei, aranjându-și bluza decoltată pe care o purta s-a ridicat și a deschis radioul, căutând un post cu muzică de dans Latino. În acel moment ar fi putut să-i ucidă pe toți patru, cât ai clipi și să încerce să ajungă singur la Belém, dar se temea că barca ar fi putut fi recunoscută. Prin urmare era mai bine dacă se deplasa către Belém însoțit de localnici.

Unul dintre cupluri a început să danseze. Femeia se contorsiona obscen în jurul bărbatului scund și îndesat, lăsându-și sânii să iasă de sub bluza cu bretele, ridicându-și sarong-ul, și dezvelindu-și pelvisul pe care-l expunea cât mai fățiș. Ceilalți doi râdeau cu hohote, băteau din palme și îi încurajau să danseze. Valentin râdea și el, bătea din palme, prefăcându-se că se distra de minune.

În tot acest timp îi turnau băutură, pahar după pahar. Curând cele două cupluri dansau alături, schimbând partenerii. Ceva mai târziu, una dintre femei l-a luat de mână pe Valentin. Acesta a avut intenția de a se trage înapoi. Femeia, și mai ales atingerea ei, îi făcea greață. Dar aceasta l-a înșfăcat de mână așa încât nu a avut de ales și s-a ridicat în picioare alăturându-se dansatorilor. Femeia oacheșă care-l invitase la dans, l-a purtat în mijlocul încăperii și ceilalți i-au înconjurat, bătând din palme, în ritmul muzicii. Continuând să bea rom, Valentin a oferit un spectacol demn de un adevărat dansator. Erau niște țărani jechoși, împutuți, dar ei reprezentau un bilet de călătorie pentru el.

Spre dimineață, și-a dat seama că era beat, dar nu-și permitea să-și piardă cunoștința. Nu se putea lăsa doborât. Era un gând care nu-i dădea pace. Prin urmare a continuat să danseze, permițându-i femeii să se apropie de el, să-l atingă, să-l excite așa cum își închipuia ea. Apoi, fără să știe exact ce se întâmpla, întreaga încăpere a început să se învârtă în jurul său și s-a prăbușit la podea. Mai înainte de a-și pierde complet cunoștința a zărit chipurile celor patru aplecându-se asupra lui. Hohoteau, băteau din palme și dinții lor păreau nefiresc de albi în contrast cu tenul măsliniu.

N-ar fi putut să spună cât timp a zăcut inconștient, dar când a început să-și revină, simțea pe față și pe trupul complet gol, razele fierbinți ale soarelui. Mai simțea și o mișcare. Dar nu se afla în barcă. Nu. Apoi, cuprins de groază și-a dat seama că mâinile și picioarele erau legate în jurul unui trunchi de palmier.

Când și-a recăpătat stăpânirea de sine, a încercat să vorbească și a înțeles că avea gura acoperită cu bandă adezivă. Nu reușea să scoată un sunet. Trupul i-a fost scaldat brusc în sudoare – spaima puneă stăpânire pe el. Broboane de sudoare îi alunecau pe frunte și a încercat să se elibereze, smucind brațele și picioarele.

Cei doi bărbați s-au oprit și l-au lăsat la pământ cu trunchiul de palmier deasupra lui. L-a privit pe cel aflat la picioarele lui. Pe celălalt nu-l putea zări, aflându-se în spate. A privit în dreapta. Pădure tropicală deasă. În stânga un fel de eleșteu.

Fără niciun avertisment, cei doi l-au ridicat de la pământ și au început să lege trunchiul de palmier dintr-o parte în alta. Valentin se simțea plutind, apoi dintr-odată și-a luat zborul cu o smucitură puternică către ceea ce părea a fi un eleșteu. În momentul în care trupul său a atins apa, s-au produs valuri și în clipa următoare a simțit atingerea aspră a aligatorilor ce alunecau pe lângă el.

Prima mușcătură a simțit-o la picioare. Cea de-a doua i-a smuls stomacul.

Pe cea de-a treia nu a mai simțit-o.

Luca a rezervat o cameră la Belém Palace și după aceea a luat bilete de avion, pentru dimineața următoare către St. Bart's via St. Vicent. În aceeași seară au sosit în restaurantul hotelului Monika, doctorul Von

Meckling și Jenny, chiar după ce Luca și Crissy se așezaseră la masă.

— Ce păcat că ați luat o masă pentru două persoane, s-a arătat Monika dezamăgită. Nu vreți să vă mutați? Am putea lua o cină încântătoare, împreună.

— Am început deja să mâncăm. Altfel ne-ar fi făcut plăcere.

Luca vorbea ușor distant.

— În ce direcție veți porni? a dorit Jenny să știe.

— Către St. Bart's, i-a răspuns Crissy.

— St Bart's?! Am auzit că este una dintre cele mai „tari“ insule. Totdeauna mi-am...

Glasul lui Jenny s-a pierdut când a simțit privirile Monikăi ațintite asupra ei. Probabil că Jenny nu avea voie să-și exprime astfel de opinii de față cu doctorul Von Meckling, și-a spus Crissy.

— Mergem acolo pentru o vreme să sărbătorim, a adăugat Luca.

— Și ce anume doriți să sărbătoriți? a întrebat Monika.

— Ne vom căsători curând, a spus Crissy.

Lui Jenny i-a căzut fața. Brusc o expresie de ură profundă a apărut în ochii ei. Monika, pe de altă parte, părea sincer încântată.

— Scumpa mea Crissy, trebuie să-mi faci o vizită în Viena sau să mă inviți la tine. Ai cartea mea de vizită. Sunt sigură că ne putem întâlni și la Florența sau oriunde vă veți stabili.

— Ar fi minunat, a asigurat-o Crissy.

— Da, așa este, a spus și Luca, dar cu răceală.

— Trebuie să ținem legătura. Mă voi gândi la tine, scumpa mea, a mai adăugat Monika, trimitându-i un sărut, în zbor.

— Mulțumesc, Monika.

Când în sfârșit au plecat, Crissy și Luca și-au stăpânit cu greu hohotele de râs:

— Ce vrăjitoare, această Monika Graf! O adevărată zmeoaică! zâmbea Luca.

— Da, dar să nu uităm că la început a fost drăguță cu mine. Motivele au mai puțină importanță. Pot spune că m-a învățat multe lucruri.

— Prietena ta nu părea prea fericită.

— Nu. Mi-a spus că se mărită cu el pentru bani și așteaptă cu nerăbdare să-l vadă mort.

— Va suferi nespus atunci când va afla că cei din familia lui au gene longevive.

— Ce spui?

— Așa este. Cei din familia Von Meckling trăiesc până la nouăzeci de ani; unii au trăit și o sută.

— Într-adevăr, Jenny va fi nefericită.

— Iar Monika o va scoate din minți, vârandu-și nasul în toate treburile ei.

— Îmi pot imagina cum va fi.

— Hai, mai bine să schimbăm subiectul și să vorbim despre noi, a îndemnat-o Luca.

— Excelentă idee.

— Bun! Atunci, după ce mâncăm, mergem direct sus.

— Cred că acesta este sfatul medicului!